

**STEPHEN
KING**

A HÁRMAK ELHÍVATÁSA

A SETÉT TORONY
2. kötet

EUROFANTASY

A FORDÍTÁS AZ ALÁBBI KIADÁS ALAPJÁN KÉSZÜLT:
STEPHEN KING
THE DARK TOWER II.
THE DRAWING OF THE THREE
A PLUME BOOK
NEW AMERICAN LIBRARY, 1988
COPYRIGHT © STEPHEN KING, 1987
PUBLISHED BY AGREEMENT WITH
THE AUTHOR AND THE AUTHOR'S AGENTS,
RALPH M. VICINANZA, LTD.
HUNGARIAN TRANSLATION
© BIHARI GYÖRGY, 1998

„ROLAND VITÉZ
A SETÉT TORONYHOZ ÉRT”
(LÁSD EDGAR DALÁT A LEAR KIRÁLYBAN)

I

Tüstént gyanús volt, hogy félrevezet
E gúnyos-szemű, dér-vert nyomorék,
S míg mohón leste: a hazug beszéd
Rászed-e, száját rosszul leplezett
Öröm fintora reszkettette meg,
Hogy törbecsal s lesz újabb martalék!

II

Hisz botjával mi másért állt meg itt,
Mint hogy megcsaljon minden elmenőt,
Rászedje, aki itt találja őt,
S az utat kérdi?! –Vártam: vicсорít,
Mint egy halálfej, mankója pedig
Sírjeleket kaparva porba bök,

III

Ha tanácsát követem e kopár
És baljós tájon, hol – mint híre van
A Setét Torony áll. S mégis: magam
S békülten indultam meg erre, már
Nem dics s remény, csak az örömsugár
Vont, hogy – így vagy úgy – végezzem utam.

IV

Mert mit világ-vég vándorútjai
S évek szültek: reménységem legott
Köddé mállt s emez új céltól kapott
Szilaj örömet nem olthatta ki.
Nem is próbáltam elcsitítani
Szívem, mely tombolt, hogy elbukhatott.

V

És mint beteg, ha közel a halál,
S holtnak is vélik, míg csordul s apad
Könnye, elhagyván a barátokat,
S hallja, hogy egy a mást kihívja már
Levegőzni (mert „vége van" s „habár
Sírunk, a halál csak halál marad"),

VI

S hall suttogást, hogy vajon van-e hely
A sírok közt, s mely nap lesz üdvösebb
Vég-útra vinni a holttetemet,
Zászló- s fegyvervivőt sem hagyva el,
S ő mindent ért s csak azért esdekel:
Ne csúfolná meg őket, s halna meg! –

VII

Így én is – megszenvedve utamon,
Kudarc-jóslattal, s mint kinek neve
Ama „Had" hős-sorába írva be,
Kiket a Setét Torony titka von –
Jobbnak véltem ha mintők, elbukom,
Bár nem tudtam, hogy méltó leszek-e.

VIII

S lemondó-csendesen fordultam át
Az úton álló torzalak előtt
Az ösvényre. Egész nap szürke köd
Úszott a tájon s terjedt mindtovább
Az est, kilőve kancsal sugarát,
Hogy lássa még a pusztába vesztőt.

IX

Mégis: nem tett foglyává hamarabb
A sík, csak amikor hátam megett
– Visszafordítván tekintetemet –

Eltűnt az út. Körül vak puszta csak,
Csak puszta nyúlt a messzi ég alatt.
Indulhattam. Nem volt, mi mást tegyek.

X

Indultam hát. S nem volt még – úgy hiszem –
Ily sorvadtt táj. Mert itt semmi se nőtt!
Virág? – Cédrus sem volna meglepőbb!
Úgy tűnt, hogy csupán konkoly s gyom terem
És szórja magvát, itt, hol senki sem
Bánja, s kincs volna egy hitvány bürök!

XI

Nem! –Tunyaság, sorvadás és beteg
Gúny osztozott e tájék térein.
„Nézz vagy ne nézz!” – szólt a Természet – „Im,
Minden mindegy: én nem segíthetek,
Várom az izzó végítéletet,
Majd az perzsel fel s költi foglyaim!”

XII

S ha egy-egy kóró magasabbra nőtt:
Törten kókkadt feje, hogy társai
Ne gyűlöljék. S mi lyuggathatta ki
Az aszott lapukat, nem hagyva zöld
Reményt sehol? Szörny volt, mi itt előtt
Mindent-mindent, szörnyű dühvel teli.

XIII

Gyér volt a fű, mint szőr a pokloson,
Ritkásan bújt ki elszáradt hegye,
A föld meg mintha vért szítt volna be,
S egy dülledt-csontu ló állt ott vakon
S hőkölt – miért is járt e tájakon? –,
Pokol-ménesből kimustrált gebe.

XIV

Élt még? – Inkább úgy tűnt, hogy csak tetem:
Meredt és ösztövé, sokráncu nyak,
Zárt szem a rőt homloksörény alatt. –
Ritka ily torzság s bú együttesen,
Dög ennyire nem borzasztott sosem,
Mert ennyi kín csak vétekből fakad.

XV

S szemhúnyva lestem, mit kér benn a szív.
S mint a küzdő, ki elébb bort kíván,
Szomjaztam régi, boldog és vidám
Korom, hogy aztán bírjam majd, mi hív.
A bajnok töpreng, s csak utána vív:
Jöjjön, mi jön, a régvolt íz után!

XVI

Jaj! – Cutberth-et idéztem, a remek
Pirospozsgás és szőke cimborát,
S éreztem is már szinte, mint fon át
Karja – hogy el ne hagyjam helyemet –
Mint rég. De egy éj, és ő kegyveszett!
Hevem hűlt s szívem vacogott tovább.

XVII

Majd – mint avatásán – a hajdani
Gáncstalan lovag: Giles ötlött elő.
Ki merné azt - hetvenkedett –, mit ő?!
De vált a szín. Mellére valami
Hóhér papírt tűz. Lovagtársai
Nézik. Leköpdösött, rongy hitszegő!

XVIII

Ily múltnál a jelen is többet ér; –
Tovább homályba-fúlt ösvényemen!

Se hang, se fény, meddig csak lát a szem.
S míg lestem: száll-e bagoly s denevér
Az éjben, emlékeim a fenyér
Elverte, elterelte hirtelen.

XIX

Keresztbe folyt egy kis, sebes patak,
Váratlanul, mint kígyó hogyha jön,
S nem lágyan – noha lagymatag mezőn –,
Hisz fürdethetett volna ez a hab
Izzó ördög-patát is, oly harag
Vitte tajtékzón, örvény-pörgetőn.

XX

Mily csekély víz s mi vad! – A part felett
Pár satnya, guggoló égerbokor
S pár ázott fűz szorongott s dőlt komor-
Némán a vízre: öngyilkos sereg;
S mi – bármiképp – gyötrőjük lehetett:
Érzéketlen futott a vízsodor.

XXI

Míg átkeltem – egek! – mi félelem
Járt át, hogy lábam hullá-főre lép,
Vagy meder-mérő gerelyem nyelét
Szakállába s hajába tekerem.
Vizipatkányt dőftem le? – énnekem
Úgy tűnt, más hangot hallok: kisdédét.

XXII

Öröm volt partot érnem ideát! –
Bár reményem, hogy szebbet: puszta köd.
Miféle harcon milyen küszködők
Típrása gyúrt e partból pocsolyát?
Mint a varangyok lúggal-tele kád
Mélyén, hiúzok izzó rács között,

XXIII

Úgy vívhattak meg itt e part alatt.
De mért épp itt a tágas sík helyett?
Se ki, se be egy lábnyom sem vezet.
Tán beléndek tüzelte agyukat,
Mint a török a gályarabokat,
Küldvén zsidókra keresztényeket.

XXIV

S amott mi az, egy kőhajtásnyira,
Mily szörnyű gépezet? – Vas-ék? Kerék?
Borona, mely selyemként összetép
Még embert is? Tán Tophet holmija
Elhagyva gondtalan, vagy épp hogy a
Rozsdától fenjék eltompult hegyét?

XXV

Egy rönkmező jött; erdőség helye,
Leendő láp, most inkább tompa sík
Földség (elmezavart bolondozik
Ekképp: épít, ront, nincs még kész vele,
De odahagyja!) – s széjjel, körüle,
Zsombék, iszap, kő, homok s puszta szík.

XXVI

S szederjes foltok, vad és vak szinek
Jöttek, majd egy sovány, kopaszra-mállt
Sáv, mely mohos volt s szömörcsösre vált,
S egy holt tölgy: odva mint a szájüreg,
Mely a halálra tátva felreped
S meghal, bár elrettenti a halált.

XXVII

Oly távol volt a cél, mint egykoron...
A messzeségben semmi, csak az éj,
És semmi jel. S ekkor egy ösztövé

Nagy, fekete madár, Apollyon
Barátja szállt el sárkány-szárnyakon
S fejem súrolva: tán a várt vezér?

XXVIII

Mert fölpillantván látnom lehetett
A szürkületben is, hogy mindenütt
Hegy vesz körül – ha egy kopár gyeput
Hegehupákból így illethetek.
Mint lephettek meg így? Ki fejt meg?
S úgy tűnt, kijutnom sem lesz egyszerűbb.

XXIX

Mert felrémllett, hogy talán démoni
Rontás ült rám, Isten tudja, hogyan,
S rossz álom az egész. Aztán utam
is megszakadt. S kezdtem lemondani
Megint, s im, kattant bennem valami
Mint csapda kattan s a vad fogva van...

XXX

S lángjával a felismerés bejárt:
Ez az a hely! – jobbról a két zömök
Domb, mint bikák, egymásba-öklelők,
Balról magas hegy... Ilyen ostobát! –
Mint alhattam az oly régóta várt
S egy élet óta vágyott kép előtt?!

XXXI

Közből pedig a Torony állt maga!
Tömzsi torony – mint bolond szíve – vak;
Barna kövének párja nem akad
Sehol. A vihar gonosz démona
Mutatja így meg a hajósnak a
Szirtet, ha már a bárka beszakad...

XXXII

Nem láttam volna? Tán mert este volt?
De hisz a nappal újra visszatért,
A tűnő fény egy résen át elért:
Óriás vadászként meglapult a domb,
Lesve, hogy a vad vackából kirent.
„Döfd le már, rajta, rajta, ne kiméld!”

XXXIII

Vagy nem hallottam volna? De hiszen
Mindenütt kongás, láрма kelt.
Nevek Idézték az eltűnt vitézeket.
Ez erős volt, az félelemtelen,
Amaz szerencsés – s rég nincs híre sem!
Egy perc minden volt kint megzengetett.

XXXIV

S ott álltak most körül, egész tömeg,
Lesték, mint végzem, eleven füzért
Fontak körém és lángolót, s ezért
Jól láttam mindent! – Ám nem törve meg
Számhoz emeltem s fűttam kürtömet:
„Roland vitéz a Setét Toronyhoz ért...”

(Robert Browning versét Tellér Gyula fordította)

DON GRANTNEK,
*aki vállalta, hogy sorra elolvassa
ezeket a regényeket*

BEVEZETŐ

A hármak elhívatása a második kötete *A Setét Torony* című hosszú mesének. Ezt a mesét Robert Browning elbeszélő költeménye, a „*Roland vitéz a Setét Toronyhoz ért*” ihlette (amely viszont sokat köszönhet a *Lear királynak*).

Az első kötet, *A harcos* elmeséli, hogy Roland, egy „elmozdult világ” utolsó harcosa végül utoléri a feketébe öltözött embert... egy varázslót, akit nagyon rég üldöz – hogy milyen rég, azt még nem tudjuk. A feketébe öltözött emberről kiderül, hogy Walternek hívják, és azokban a napokban, mielőtt a világ tovahaladt volna, azt állította magáról, hogy Roland apjának barátja.

Rolandnak azonban nem ez a félig emberi teremtmény a célpontja, hanem a Setét Torony; a feketébe öltözött ember – főleg az, amit *tud* – csak az első lépés ama rejtélyes hely felé vezető úton.

Ki is pontosan ez a Roland? Milyen volt a világ, mielőtt „elmozdult” volna? Mi az a Torony, és miért keresi? Minderre csupán töredékes válaszokat kapunk. Roland harcos, egyfajta lovag, azok közé tartozik, akiknek meg kellett akadályozniuk, hogy a világ elmozduljon, és meg kellett tartaniuk olyan „fénylőnek és szeretettelinek”, ahogyan a harcos emlékeiben él.

Tudjuk, hogy Roland idő előtt volt kénytelen átesni a férfivá avatáson, miután rájött, hogy anyja szeretője lett Martennek, aki sokkal nagyobb varázsló volt Walternél (ő viszont Marten szövetségese volt, noha ezt Roland apja nem tudta); tudjuk, Marten szervezte meg, hogy Roland megtudja a titkot, arra számítva, hogy a fiú kudarcot vall, és „nyugatra küldik”; mi azonban tudjuk, Roland kiállta a próbát.

Mit tudunk még? A harcos világa nem nagyon különbözik a miénktől. Fennmaradtak tárgyak, például benzinküti szivattyúk, egyes dalok (mint a „Hey Jude” vagy a „Bab, bab, zenés zöltség” kezdetű klapancia), de

az amerikai vadnyugatról alkotott romantizált képre furcsán emlékeztető szokások és szertartások is.

És van egy köldökzsinór, amely valamilyen módon összeköti a mi világunkat a harcoséval. Egy hatalmas, kopár sivatag rég elhagyott szekérútja melletti pihenőállomáson Roland találkozik egy Jake nevű fiúval, aki a mi világunkban már *meghalt*. Egy fiúval, akit a mindenütt jelen levő (és gonosz) feketébe öltözött ember lökött le egy utcasarkon a járdáról. Jake utolsó emléke a saját világából – a *mienkből* –, hogy amikor egyik kezében könyvekkel, a másikban uzsonnatáskával épp az iskolába igyekezett, összezúzódott és meghalt egy Cadillac kerekei alatt.

Mielőtt utolérnék a feketébe öltözött embert, Jake ismét meghal... ez alkalommal a harcos miatt, aki életének második legfájdalmasabb választására kényszerül: úgy dönt, föláldozza jelképes fiát. A Torony és a gyermek, meglehet, a kárhozat és a megváltás közül Roland a Tornyt választja.

– Menj hát! – mondja Jake, mielőtt a mélységbe hullana. – Vannak még más világok is!

A végső összecsapás Roland és Walter között a korhadó csontoktól poros Golgotán zajlik le. A feketébe öltözött ember egy pakli cigánykártya segítségével megjósolja Roland jövőjét. A lapok egy férfit mutatnak, akinek a neve Fogoly, egy nőt, az Árnyak Hölgyét, meg egy sötét alakot, a Halált („de nem a te halálod, harcos”, mondja a feketébe öltözött ember); ez a jóslat lesz ennek a kötetnek a témája... valamint Roland második lépése a Setét Torony felé vezető nehéz úton.

A *harcos* azzal ér véget, hogy Roland a Nyugati Tenger partján ülve nézi a napszállatot. A feketébe öltözött ember halott, a harcos jövője bizonytalan; A *hármak elhívása* alig hét órával később kezdődik ugyanezen a tengerparton.

ELŐSZÓ

A TENGHERÉS

A harcos felriadt zavaros álmából, amelyben folyton ugyanazt látta: a Tengerészt, abból a cigánykártyából, amellyel a feketébe öltözött ember (legalábbis állítása szerint) megjósolta az ő keserves jövőjét.

Elmerül, harcos, mondta a feketébe öltözött ember. Senki sem dob neki kötelet. Ő a fiú, Jake.

Ám ez nem lidércnyomás volt, hanem jó álom, mégpedig azért jó, mert ő volt az, aki elmerült, és ez azt jelentette, hogy ő nem is Roland, hanem Jake; márpedig ez megkönnyebbülés, mert jobb Jake-ként elmerülni, mint élni tovább önmagával, egy olyan emberrel, aki egy hideg álomért elárulta a benne bízó gyermekeket.

Jól van, akkor hát elmerülök, gondolta a tenger harsogását hallgatva. *Hadd merüljek el!* Ám ez nem a kinti mélységek hangja volt, inkább a köveket nyaldosó víz csobogása. *Ő volt a Tengerész?* Ha igen, akkor miért ily közel a part? Csak nem a *parton van?* Ez olyan, mintha...

Dermesztően hideg víz nyaldosta a bakancsát, és fölfutott a lábszára mentén az ágyékáig. Roland szemhéja fölpattant, noha nem jéghidegre hűlt heréi ébresztették föl, amelyek hirtelen mogyorónyivá zsugorodtak, még csak nem is a rém a jobbján, hanem az, hogy eszébe jutottak a fegyverei... a fegyverei, és ami még náluk is fontosabb, a lőszer. Átnedvesedett fegyvert gyorsan szét lehet szedni, szárazra törölni, megolajozni, ismét szárazra törölni, megint megolajozni és újra összerakni; az átnedvesedett lőszer, akár a nedves gyufa, vagy használható, vagy nem.

A rém egy mászkáló teremtmény volt, amelyet valószínűleg az előző hullám vetett partra. Nehézkesen vonszolta vizesen csillogó testét a homokon. Megvolt vagy másfél méter, és négy méterről figyelte Rolandot kocsányon lógó, üres tekintetű szemével. Hosszú, fűrészcsőre kinyílt, és különös

módon emberi beszédre emlékeztető hangot hallatott, mintha panaszosan vagy kétségbeesetten kérdezzetne holmi idegen nyelven: – *Did-a-csik? Dum-a-csum? Ded-a-csek?*

A harcos látott már homárt. Ez itt nem homár volt, bár az általa ismert élőlények közül leginkább arra emlékeztetett halványan. Láthatólag egyáltalán nem félt. A harcos nem tudta, veszélyes-e vagy sem. Nem érdekelte önnön zavarodottsága sem, hogy pillanatnyilag képtelen volt emlékezni, hol van, hogy került ide, valóban utolérte-e a feketébe öltözött embert, vagy ez csupán álom. Csak azt tudta, hogy távolabb kell mennie a víztől, mielőtt a lőszer átnedvesedne.

Meghallotta a víz erősödő, őrlő zúgását, és elfordult a teremtménytől (amely éppen megtorpant, és fölemelte ollóit, amelyekkel eddig vonszolta magát, abszurd módon emlékeztetve egy nyílt állást – ahogy Corttól tanulták, a Becsület Állását – fölvelt ökölvívóra) a tajtékkoszorúsan közeledő bukóhullám felé.

Hallja a hullámot, gondolta. Akármilyen, füle van. Megpróbált talpra állni, ám érzéketlenné zsibbadt lába összecsuklott.

Még mindig álmodom, gondolta, ám ez a lehetőség még mostani zavart állapotában is túl csábítónak tűnt ahhoz, hogy hihessen benne. Megint föl akart állni, csaknem sikerült is, azután visszazuhant. A hullám lecsapott. Nem maradt idő további kísérletekre. Úgy próbált mászni, ahogy a jobbján vánszorgó teremtménytől látta: két kezét a földbe fúrta, és följebb vonszolta a fenekét a kavicsos parton, messzebb a hullámtól.

Ahhoz nem haladt eleget, hogy egészen maga mögött hagyja a megtörő hullámot, ám neki ennyi is elég volt. A víz csupán a bakancsát nyelte el. Csaknem a térdéig csapott, majd visszahúzódott. *Talán az első sem csapott föl odáig, mint hittem. Talán...*

Félhold függött az égen, elborította a pára, de volt annyi fénye, hogy Roland láthassa: a fegyvertokok túlságosan sötétek. A pisztolyok eláztak! Azt nem tudhatta, mennyire mentek tönkre, hogy csak a betárazott lőszer lett vizes, vagy a fegyverövek is. Mielőtt ellenőrizné, távolabb kell mennie a víztől. El kell...

– *Dod-a-csok?* – hallatszott sokkal közelebbről. Míg a víz miatt aggodalmaskodott, megfeledkezett a partra vetett lényről. Körülnézett és látta, hogy alig másfél méterre van. Ollóit a kavicssal, kagylóhéjjal borított homokba fúrva vonszolta magát előre. Fölemelte húsos, fűrésztes testét, egy pillanatra skorpióra emlékeztetett, de Roland látta, hogy a farka végén nincs fullánk.

Újabb őrlő zúgás, ezúttal sokkal hangosabb. A teremtmény rögtön megállt, és magasra tartott ollókkal fölvette megint a Becsület Állásának saját értelmezésű változatát.

Ez a hullám nagyobb volt. Roland tovább vonszolta magát fölfelé a homokon, és amikor maga elé nyújtotta a kezét, az ollós lény olyan elképesztő sebességgel lódult neki, amilyet vánszorgása alapján föl sem lehetett tétélezni róla.

Tüzesen lobbanó fájdalom járta át a harcos jobbját, de most nem lehetett erre gondolni. Belevágta vizes bakancsának sarkát a homokba, kezét a földbe fúrta, úgy iparkodott maga mögött hagyni a hullámot.

Did-a-csik? – érdeklődött a szörnyeteg panaszos *Nem segítenél? Nem látod, milyen kétségbeesett vagyok?* hangján, és Roland látta, mint tűnik el a teremtmény fűrésztes csőrében az ő hüvelyk- és mutatóujjának csonkja. Ismét nekilódult, Roland még idejében rántotta el véres jobbját, hogy megmentse három megmaradt ujját.

Dum-a-csum? Dad-a-csam?

A harcos imbolyogva föltápászkodott. A lény föltépte csöpögő farmerjét, föltépte a bakancs ruganyos, de

vaskemény öreg bőrét, és kiharította a lábikrájából egy húsdarabot.

Fegyvert rántott, és csak akkor döbbsent rá, hogy két ujja hiányzik az ősi gyilkos mozdulat végrehajtásához, amikor a revolver a homokra hullott.

A szörnyeteg mohón kapott utána.

– Azt már nem, te fattyú! – ordított rá Roland, és belerúgott. Mintha sziklatömböt ért volna a lába... egy olyan követ, amelyik harap. Leszakította a bakancs orrát, ment vele a jobb láb öregujjának nagy része és maga a lábbeli is.

A harcos lehajolt, fölkapta a revolvért, elejtette, káromkodott, végül sikerült megtartania. Ami valaha olyan egyszerű volt, hogy gondolkodni sem kellett rajta, az most közel járt egy bűvészmutatványhoz.

A teremtmény a harcos bakancsán kuporgott, tépkedte, közben értelmetlen kérdéseket tett föl. Hullám gördült a part felé, taróján a hab sápadtnak, halottnak látszott a félhold szórt fényében. A szörnyhomár abbahagyta a bakancs marcangolását, magasba emelt ollóval bokszolóállásba merevedett.

Roland fölemelte a bal kezét, és háromszor meghúzta a ravaszt. *Klik, klik, klik.*

Most már legalább tudta, mi a helyzet a betárazott lőszerezellel.

Visszacúsztatta tokjába a bal pisztolyt. Hogy a jobbot is el tudja tenni, a bal kezével kellett csővel lefelé fordítani, úgy pottyantotta a helyére. Vértől volt nyálkás a nyűtt vasfa markolat; vér pötyözte az ócska farmert, amelynek térdéhez bőrszíjakkal zsinegelték oda a két pisztolytokot. Ez a vér Roland két ujjának helyéről patakzott.

Megnyomorított jobb lába még mindig túl zsibbadt volt ahhoz, hogy fájjon, de a jobb kezében tűzvész bömbölt. Az alaposan kiképzett, ügyes két ujj már felbomlóban volt a lény emésztőnedveiben, de kísérteteik azt sikoltották, hogy megvannak és égne.

Komoly gondokat sejtetek, tűnődött egykedvűen a harcos.

A hullám visszavonult. A szörnyeteg leeresztette ollóit, újabb lyukat hasított a harcos bakancsán, majd úgy döntött, hogy a lábtyű viselője sokkal ízletesebb, mint ez a leszakított bőrdarab.

– *Dud-a-csum?* – tudakolta, és kísérteties sebességgel nyargalt feléje. A harcos úgyszólván érzéketlen lábbal hátrált, mert fölfedezte, hogy a teremtmény rendelkezik bizonyos értelemmel; talán messziről cserkészte be odalent a parton, elővigyázattal, mert nem tudhatta, mi ő, és mi telhet ki tőle. Ha a hullám nem locsolja ébrenlétre, a lény a legmélyebb álmában akár az arcát is leszakíthatta volna. Mostanra eldöntötte, hogy nem csupán ízletes, de sebezhető is; könnyű zsákmány.

Már csaknem utolérte a másfél méter hosszú, harminc centiméter magas, megközelítőleg harmincöt kilós teremtmény, amelyet éppügy nem érdekelt semmi a hűsevésen kívül, mint gyermekkorának David sólymát, ám nyoma sem volt benne a madárban tompa csökevényként lappangó húségnek.

Bal bakancsának sarka beleütközött egy homokból kimeredő sziklába; megtántorodott, majdnem elesett.

– *Dod-a-csok?* – érdeklődött a lény látszólag féltő gondossággal, és a harcosra meresztette kocsányon lengedező szemét, miközben ollója előrenyúlt... azután ismét hullám közeledett, az ollók Becsület Állásba emelkedtek. Most azonban kissé megremegtek, és a harcos rájött, hogy a hullám hangjára reagál, amely – legalábbis némileg – elhalkult.

Hátrálva átlépte a sziklát, azután lehajolt, amikor a hullám őrle zúgással megtört a kavicsokon. A feje néhány ujjnyira volt a teremtmény rovarszerű pofájától. Az egyik olló könnyedén kivájhatta volna a szemét, ám a remegő kinövések, amelyek olyannyira emlékeztettek fölemelt öklökre, nem mozdultak a papagájszerű csőr

két oldalán.

A harcos a szikláért nyúlt, amelyben megbotlott. Nagy darab kő volt, félig eltemette a homok; megcsonkított jobbjaiban robbant a fájdalom, amint a homokszemcsék meg az éles parti kavicsok hozzáérték a vérző, eleven húshoz, mégis kiszabadította, és vicsorogva a magasba emelte.

– *Dad-a* – kezdte a szörnyeteg; ollója leereszkedett és kinyílt, miközben megtört és elcsitult a bukóhullám, a harcos pedig teljes erejéből lesújtott a kővel.

Csikorogva tört össze a teremtmény szelvényes háta. Vadul csapkodott a szikla alatt, hátsó fele fölemelkedett-lecsapott, fölemelkedett-lecsapott. Kérdései fájdalomrikoltásokká élesedtek. Ollói nyíltak-csukódtak, a semmit szabdalva. Csőrös pofája homokot és kavicsot őrölt.

Mégis, amikor megtört az újabb hullám, ismét igyekezett fölemelni ollóit, és mikor ezt tette, a harcos a fejére lépett megmaradt bakancsával. Olyan hang hallatszott, mintha apró gallyak nyalábja tört volna ketté. Sűrű folyadék fröccsent kétfelé Roland bakancsának sarka alól. Feketének látszott. A lény eszeveszetten fölívult és rángatózott. A harcos erősebben taposott rá.

Újabb hullám közeledett.

A szörnyeteg ollója emelkedett két centit... ötöt... megremegett, visszahullott, mindegyre nyílvacsukódva.

A harcos fölemelte bakancsos lábát. A lény fűrészes csőre, amely lenyeste az ő élő testének két ujját és egy lábujját, lassan kinyílt és összecsuksódott. Egyik csápja törötten hevert a homokban. A másik tehetetlenül remegett.

A harcos újra rátiport. Újra és újra.

Erőlködő horkantással félrerúgta a sziklát, majd végigment a szörnyeteg testének jobb oldalán,

módszeresen végigtaposta bal bakancsával, szétmorzsolva a héját, kiprészelve sápadt zsigereit a sötétszürke homokra. Az állat már nem élt, de ő azért végiggázolt rajta; hosszú, különös életében nem sebesítették még meg ilyen súlyosan, és az egész olyan váratlanul történt.

Addig folytatta, amíg meg nem pillantotta a saját ujjának hegyét a döglött lény savas masszájában, észre nem vette körme alatt a fehér port a Golgotáról, ahol a feketébe öltözött emberrel tartott hosszú tanácskozást; akkor félrefordult és hányt.

A harcos úgy indult meg a víz felé, mint egy részeg, sérült kezét ingéhez szorítva, időről időre visszapillantott, hogy lássa, a lény nem maradt életben, mint holmi szívós darázs, amelyre többször lecsap az ember, de az csak ráng, elkábul, de nem pusztul el; hogy megbizonyosodjon róla, nem követi-e, nem tesz-e föl érthetetlen kérdéseket halálos kétségbeeséssel a hangjában.

Félúton a kavicsos parton imbolyogva megállt, lenézett arra a helyre, ahol az imént feküdt, és emlékezett. Úgy látszik, épp a dagályvonal alatt merült álomba. Fölkapta a tarisznáját és szakadt bakancsát.

A hold póre fényében hasonló teremtményeket pillantott meg, s két hullám között hallotta kérdő hangjukat.

Azonnal hátrált egy lépést, majd addig ment visszafelé, amíg a kavicsot fű váltotta föl. Ott leült, megtette, amit tehetett: kéz- és lábujjait megszórt a dohánya maradékával, hogy elállítsa a vérzést, az újabb kín ellenére vastagon beszórt (hiányzó lábujja csatlakozott a kórushoz), azután csak ült, vacogva izzadt, azon tűnődött, elmergednek-e a sebek, és hogyan folytatja útját ezen a világon, miután két ujj hiányzik a jobb kezéről (tűzfegyverhez egyforma ügyes volt a két keze, ám egyébként mindig a jobbnak jutott

a vezető szerep), arra gondolt, hogy ha ennek a lénynek mérgező a marása, akkor benne máris dolgozni kezdett a méreg, és latolgatta, eljön-e valaha a reggel.

A FOGOLY

1 . fejezet

AZ AJTÓ

1

Három. Ez a sorsod száma.

Három?

Igen, a három misztikus szám. A három áll a mantra szívében.

Milyen három?

Az első sötét hajú. A rablás és gyilkosság határán áll. Démon szállta meg. A démon neve HEROIN.

Miféle démon ez? Nem ismerem, még a dajkamesékből sem.

Beszélni próbált, ám elhalt a hangja, mint ahogy elhalt a jövőmondó Csillaglotyó, Szélkurva hangja is; látta, amint egy kártyalap pörög a semmiből a semmibe, szüntelenül forogva a lomha sötétben. Pávián vigyorgott egy sötét hajú fiatalember válla mögül; döbbenetesen emberi ujjai olyan mélyen fúródtak a fiatalember nyakába, hogy az ujjhegyek eltűntek a bőrben. Közelebbről megnézve a harcos látta, hogy a pávián ostort tart egyik markoló, fojtogató kezében. A meglovagolt férfi arca néma iszonyattól vonaglott.

A Fogoly, suttogta bizalmaskodva a feketébe öltözött ember (akit valaha Walternek hívtak, és akiben a harcos bízott). Kicsikét zaklató, nem? Kicsikét zaklató... kicsikét zaklató... kicsikét...

2

A harcos csapott egyet, csonka kezével hozzáért valamihez, egy pillanatig biztosra vette, hogy a

Nyugati Tenger valamelyik páncélozott szörnye támadta meg; kétségbeesetten faggatja valami idegen nyelven, miközben koponyáig föltépi az arcát.

De csupán tengeri madár volt, amelyet a reggeli napban fénylő inggombjai csalogattak oda, és most rémítő vijjogással hussant arrébb.

Roland fölült.

A keze pokolian, szakadatlanul lüktetett. A jobb lába ugyancsak. Ujjai a kezén és a lábán egyaránt ragaszkodtak hozzá, hogy megvannak. Ingének alsó fele eltűnt; ami maradt, az inkább tűnt rongyos mellénynek. Az egyik darabbal bekötötte a kezét, a másikkal a lábát.

Tűnjetek el!, mondta teste hiányzó darabjainak. Már csak kísértetek vagytok! Tűnjetek el!

Ez segített valamicskét. Nem sokat, csak valamicskét. Valóban kísértetek voltak, ám igen eleven kísértetek.

A harcos evett egy kis szárított húst. A szája kevésbé kívánta, a gyomra még kevésbé, de azért legyűrte. Amikor végzett, némileg jobban érezte magát. Nem sok ennivalója maradt; nagyon megfogyatkozott a készlete.

Pedig neki dolga volt.

Bizonytalanul feltápászkodott, körülnézett. Madarak köröztek le-lebukva. Mintha senki sem lett volna a világon rajta és a madarakon kívül. A szörnyetegek eltűntek. Talán éjszakai lények, talán dagálylények. Pillanatnyilag mindegy.

Az irdatlan tenger párás kék vonalban találkozott az éggel, hogy hol, azt nem lehetett pontosan meghatározni. A harcos az ámulattól egy hosszú pillanatra megfeledkezett a fájdalomról. Még sohasem látott ekkora vizet. Gyermekkorában persze hallotta a tanáraitól – néhányuktól mindenestre –, hogy a tenger létezik; ám csakugyan látni ezt a végtelenséget, ezt a döbbenetes vizet, annyi évi sivatagi vándorlás

után, ezt nehéz volt felfogni... még ránézni is.

Hosszan, elbűvölve bámulta, kényszerítette magát, hogy *csakugyan* lássa, csodálatában kínjairól is elfeledkezett egy időre.

De reggel volt, és neki még mindig voltak elintéznivalói.

Farzsebében az állkapocs után tapogatózott, óvatosan csúsztatta feléje jobb tenyerét, nem akarta, hogy ujjcsontjai beleütközzenek, ha még ott van, és a sebesült kéz szüntelen szepegése sikoltássá erősödjék.

Megvolt.

Rendben.

Lássuk a következőt.

Ügyetlenül kicsatolta fegyveröveit, lefektette őket egy napsütötte sziklára. Kivette a pisztolyokat, kifordította a táraikat, kiürítette a hasznavehetetlen töltényeket, majd elhajította őket. Egy madár fölfigyelt a villanásra, lecsapott az egyikre, csőrébe kapta, azután elejtette, és elszállt.

A fegyvereket is meg kell tisztítania, jóval előbb kellett volna, de mivel ezen vagy bármely más világon csupán bunkónak használható egy kézfegyver lőszer nélkül, ezért mindenekelőtt a fegyveröveket fektette a térdére, és gondosan végigfuttatta bal kezét a bőrön.

Mindkettő nyirkos volt a csattól odáig, ahol keresztezték a csípőjét; onnantól száraznak tűntek. Gondosan eltávolította a töltényeket a száraz részből. Jobb keze mindegyre próbálta végezni a dolgát, a fájdalom ellenére folyton megfeledkezett csökkentértékűségéről; Rolandnak úgy kellett minduntalan visszafektetnie a térdére, mint ahogy egy túlságosan ostoba vagy csökönyös kutjának adják ki a „feküdj” parancsot. A fájdalomtól megzavarodva néha már-már odacsapott neki.

Komoly gondokat sejtek, vélte ismét.

Csüggesztően apró kupacba tornyozta a

remélhetőleg még használható töltényeket. Húsz darab. Ezekből is néhány csaknem biztosan csütörtököt mond. Egyikre sem hagyatkozhat. A maradékot egy másik halomba söpörte. Harminchét.

Különben sem volt túl sok lőszered, gondolta, ám tudta, miben más ötvenhét jó lőszer, mint húsz. Vagy tíz. Vagy öt. Vagy egy. Vagy semennyi.

A gyanús löszereket újabb kupacba tornyozta.

Viszont megvan még az iszákja. Ez jó. Ölébe tette, lassan szétszedte a fegyvereit, végigcsinálta a tisztítás szertartását. Két óra alatt végzett; addigra úgy elhatalmasodott rajta a fájdalom, hogy forogni kezdett körülötte a világ; nehéz volt öntudatánál maradni. Aludni szeretett volna. Életében még sohasem kívánta ennyire az alvást. Ám még sohasem volt kevésbé elfogadható oka, hogy elmulassza a fegyverápolást.

– Cort – mondta idegenül csengő hangon, és szárazon fölnevetett.

Lassan, kínlódva összerakta pisztolyait, megtöltötte őket azzal a lőszerrel, amelyről feltételezte, hogy száraz maradt. Amikor végzett, az egyiket a bal kezébe fogta, fölhúzta... azután visszaengedte a kakast. Igen, tudni akarta, működik-e. Tudni akarta, megfelelő dörrenést hall-e, amikor meghúzza a ravaszt, vagy csupán újabb haszontalan kattanást. Ám egy kattanas mit sem jelent, míg a dörrenés a húszat tizenkilencre csökkenti... vagy kilencre... vagy háromra... vagy nullára.

Újabb darabot tépett az ingéből, belecsomagolta a többi, átázott löszert, bal kezét és fogait használva csomóra kötötte a vásznat, majd beletette a bugyrot a tarisznájába.

Aludj! követelte a teste. *Aludj, muszáj aludnod, most, még mielőtt besötétedik, semmi sem maradt, elfáradtál...*

Ingatagon feltápászkodott, végignézett a kihalt parton. Vastagon beterítették a színtelen kagylóhéjak,

olyan árnyalata volt, mint a mosást rég nem látott alsóneműnek. A durva szemcséjű homokból itt-ott nagy sziklák türemlettek ki, madárürüléktől kergesen: a régebbi csikok sárgák voltak, mint az öreg fog, a friss fröccsenések fehérek.

Száradó hínár jelezte a dagály vonalát. Roland látta a vonal közelében jobb bakancsának darabjait és a vizeztömlőket. Kész csoda, hogy még nem mosták el őket a fölcsapó hullámok. Erősen sántítva odavánszorgott a tömlőkhöz. Fölvette az egyiket, és megrázta a füle mellett. A másik üres volt. Ebben maradt némi víz. A legtöbb ember nem tudta volna megkülönböztetni a két tömlőt, ám a harcos éppen olyan jól ismerte őket, ahogy az anya ismeri egypetéjű ikreit. Hosszú-hosszú ideje vándorolt velük. Odabent lotyogott a víz. Ez jó hír, valóságos ajándék. Akár az ő támadója, akár egy másik teremtmény feltéphetne volna ezt vagy a másikat a csőrével vagy az ollójával, ám egyikre sem került sor, és a dagály is megkímélte őket. A teremtménynek semmi nyoma, holott messze a dagályvonalon túl csaptak össze. Talán más ragadozók takarították el, talán a saját fajtája tüntette el a tengerben, ahogy az *elefauntok* szokták, ezek az óriási lények, amelyekről azt mesélték annak idején a kisgyerek Rolandnak, hogy eltemetik a halottaikat.

Bal könyökére fektette a tömlőt, jól meghúzta, érezte, amint bensőjébe némi erő költözik. Jobb bakancsa természetesen tönkrement... ám ekkor szikrányi remény lobbant benne. Maga a talp egyben maradt, összekaristolva, de épen, és talán a másikat is meg lehetne kurtítani, hogy passzoljanak, csinálni kellene belőlük valamit, amivel legalább ideig-óráig kihúzhatja...

Alattomosan kerülgette a gyöngeség. Küzdött ellene, ám a térdé összecsuklott. Leült, ostobán harapdálta a nyelvét.

Nem ájulhatsz el, mondta sötéten magának. Itt nem,

ahol ma este visszajöhetnek azok a lények, hogy bevégezzék a műüket.

Így hát feltápáskodott, derekára kötötte az üres tömlőt, ám alig húsz métert tett meg abba az irányba, ahol a fegyvereit és a tarisznáját hagyta, amikor félájultan ismét összeesett. Egy darabig feküdt, fél arcával a homokon, egy kagylóhéj olyan keményen nyomta az állkapcsát, hogy csaknem kiserkedt a vére. Nagy nehezen sikerült meghúznia a tömlőt, azután visszamászott oda, ahol magához tért. Alig egy méterre tőle sivatagi jukka nőtt a lejtőn: satnya volt, mégis némi árnyékot ígért.

Rolandnak húsz mérföldnek tűnt az a húsz méter. Ennek ellenére nagy fáradsággal odataszigálta minden megmaradt ingóságát abba a kis árnyéktócsába. Elnyúlt, fejét a fűbe hajtotta, és máris csúszott valahová, ahol álom, öntudatlanság vagy halál várta. Az égre nézve próbálta megállapítani, mennyi az idő. Még nincs dél, ám az őt körülölelő árnyékfolt méretéből ítélve dél felé járhatott. Egy pillanatig még kitartott, jobb karját az arcához emelte, és összehúzott szemmel kereste a fertőzés áruló jeleit, hogy nem kúszik-e kitartóan a szíve felé valamilyen méreg.

Tenyere tompa-vörös volt. Nem jó jel.

Majd bal kézzel verem ki, gondolta. Az is valami. Aztán beszippantotta a sötétség. A következő tizenhat órát átaludta, és álmában is mindig ott dübörgött a fülében a Nyugati Tenger hullámverése.

Amikor ismét fölébredt, a tenger sötét volt, ám a keleti égbolton halvány fény derengett. Pitymallott. Ahogy fölült, hullámokban tört rá a szédülés. Lehajtotta a fejét, várt.

Amikor gyengesége elmúlt, ránézett a kezére. Csakugyan elfertőződött, a sokatmondó vörös

puffedés átterjedt a tenyeréről a csuklójára. Ott megállt, de máris lehetett látni a további vörös csíkok halvány kezdeményeit, amelyek végül elérik majd a szívet, és megölik. Égette a láz.

Orvosságra van szükségem, gondolta. De itt nincs orvosság.

Hát azért jött ilyen messzire, hogy meghaljon? Nem! És ha elszántsága ellenére mégis meghal, akkor útban a Toronyhoz fog meghalni!

Minő figyelemreméltó ember vagy, harcos!,
gúnyolódott a fejében a feketébe öltözött ember. *Minő*
fékezhetetlen! Minő romantikus ostoba
megszállottságodban!

– Baszd meg! – káromta, és ivott egyet. Vize sem sok maradt. Egy egész tenger volt előtte, víz, amennyit csak akart, víz mindenfelé, de sehol egy csepp innivaló. Oda se neki.

Felcsatolta fegyveröveit, megkötötte őket. Ez a művelet olyan sokáig tartott, hogy mire befejezte, a szürkületi fakó fény hajnali ragyogássá erősödött; megpróbált fölállni. Nem volt biztos benne, hogy sikerülni fog, amíg meg nem próbálta.

Bal kezével a jukkába kapaszkodott, jobb karjára fűzte a nem egészen üres tömlőt, és a vállára vetette. Következett a tarisznya. Amikor főlegyenesedett, ismét előntötte a gyengeség. Leszegte a fejét, várt, megfeszítette akaraterejét.

A gyöngeség elmúlt.

Ledülgélt a partra, annak a részegnek az egymásba akadó lépteivel, aki most már bármely percben összeeshet. Állt, nézte a málnabor sötétségű tengert, elővette tarisznyájából az utolsó darab szárított húst. A felét megette; szája és gyomra ez alkalommal valamivel készségesebben fogadta az ételt. Megfordult, s a húsdarab másik felét úgy ette, hogy közben figyelte, mint kél a nap a hegység mögött, amely alatt Jake meghalt; először mintha

megakadt volna a könyörtelen, kopár csúcsokban, azután föléjük emelkedett.

A napfénybe tartotta az arcát, lehunyta a szemét, elmosolyodott. Megette a szárított hús maradékát.

Jól van, gondolta. Most olyan ember vagyok, akinek nincs ennivalója, és híján van két ujjnak meg egy lábujjnak, amellyel született; olyan harcos vagyok, aki nem tudja használni a lőszert; megbetegített egy szörnyeteg harapása, és nincs gyógyszerem; ha szerencsém van, még egy napig kitart a vízem; talán még tucatnyi mérföldet mehetek, ha a végsőig hajszolom magam. Röviden, olyan ember vagyok, aki mindennek a végére ért.

Merre menjen? Kelet felől érkezett; nyugatra nem mehet egy szent vagy egy bölcs ereje nélkül. Maradt észak és dél.

Észak.

Ezt válaszolta a szíve. Kétely nélkül.

Észak.

Elindult.

4

Három órán át gyalogolt. Kétszer elesett, másodjára nem hitte, hogy képes lesz ismét föltápászkodni. Aztán feléje gördült egy hullám, elég közel ahhoz, hogy eszébe jussanak a fegyverei, és mielőtt felocsúdott volna, már állt is botként ingadozó lábán.

Úgy becsülte, hogy a három óra alatt négy mérföldet sikerült megtennie. A nap egyre forróbban tűzött, de ahhoz nem eléggé, hogy indokolná feje lüktetését, arca verejtékezését; a tenger felől fújó szellő sem volt elég erős ahhoz, hogy hirtelen hidegrázásokat okozzon, amiktől libabőrös lett, és vacogott a foga.

Lázás vagy, harcos!, vihogott a feketébe öltözött ember. Ami még megmaradt benned, elégeti a tűz!

Most már élesebben látszottak a fertőzés vörös

csikjai; a jobb csuklójától felkúsztak az alkarja közepéig.

Megtett még egy mérőldet, kiitta a maradék vizet, a tömlőt a másik mellé kötötte a derekára. Vigasztalanul egyhangú volt a táj. Jobbra a tenger, balra a hegyek, szétszabdalt bakancsa alatt a kagylóhéjakkal telehintett szürke homok. A hullámok jöttek-mentek. Kereste a homárszörnyeket, ám egyet sem látott. Ment a semmiből a semmibe, egy más időből való ember, aki elérte értelmetlen végét.

Valamivel dél előtt ismét elesett, és tudta, hogy nem bír föltápászkodni. Akkor hát ez az a hely. Itt. Ez a vég.

Négykézláb állva fölemelte a fejét, mint egy kiütött ökölvívó... és valamivel távolabb, talán egy, talán három mérőldre (nehéz volt láztól lüktető szemmel megbecsülni a távolságokat a kietlen síkon) megpillantott valamit. Valami állt a parton.

Mi az?

(három)

Nem érdekes.

(három a sorsod száma)

Álló helyzetbe kényszerítette magát. Valamit káromgott, valami könyörgésfélét, amelyet csupán a köröző tengeri madarak hallottak *(és milyen boldogan vájják majd ki a szememet, gondolta, hogy fognak örülni egy ilyen zamatos falatnak!)*, azután nekiindult, csúnyán tántorogva, kísérteties hurkokat és kanyarokat hagyva maga után.

Szemét nem vette le arról a valamiről ott elől, a parton. Ha a haja a szemébe hullott, félresöpörte. A valami nem közeledett. A nap elérte a zenitét, ahol mintha túlságosan sokáig tartózkodott volna. Roland azt képzelte, hogy ismét a sivatagban van, valahol az utolsó telepes kunyhója

(minél több zenés zödséget eszel, annál többet tutúlsz)

és a pihenőállomás között, ahol a fiú
(*a te Izsákod*)

várta, hogy ő eljöjjön.

Térde megbicsaklott, kiegyenesedett, megbicsaklott, megint kiegyenesedett. A haja ismét a szemébe hullott, de már nem bajlódott azzal, hogy félresöpörje; nem volt hozzá ereje. Nézte a tárgyat, amely keskeny árnyékot vetett a hegyvidék felé, és csak ment tovább.

Most már fölismerte, még ilyen lázasan is. Egy ajtó volt.

Alig negyed mérföldre volt csak a céljától, amikor a térde ismét felmondta a szolgálatot, és Roland ezúttal nem tudott kiegyenesedni. Elesett, jobb keze végigsöpört a szűrös homokon és a kagylóhéjakon, ujjcsontjai szinte sikítottak, amikor felszakadt rajtuk a friss var, és megint vérezni kezdtek.

Így hát mászott. Mászott, fülében a kitartóan ágaskodó-visszavonuló Nyugati Tenger harsogásával. Könyökét és térdét használta, teknőket vájt a homokba a dagályvonalat jelző piszkoszöld hínárgubancok fölött. Gondolta, hogy a szél még mindig fújhat – fújnia kellett, mivel továbbra is kikirázta a hideg –, ám nem hallott más hangot, mint a tulajdon érdes zihálását, ahogy a levegő ki-be járt a tüdejébe.

Az ajtó közeledett.

Közeledett.

És mikor ezen a hosszú, lázálomszerű napon délután háromra járt az idő, és a bal oldalon nyúlni kezdett az árnyéka, végre odaért. Lezöttyent, fáradtan nézte.

Két méter magas volt, és mintha tömör vasfából készült volna, bár a legközelebbi vasfa innen legalább hatszáz mérföldnyire nőtt, ha nem távolabb. A kilincse talán aranyból készülhetett, és cizellált figura díszítette, amelyben Roland egy idő után felismerte a pávián vigyorgó pofáját.

Kulcslyuk nem volt a kilincsgombon, sem fölötte, sem alatta.

Az ajtónak voltak zsanérjai, ám azokat mintha a semmire erősítették volna – *legalábbis úgy látszik*, gondolta a harcos. *Ez csoda, a legnagyobb csoda, de mit számít? Haldokolsz. Közeledik már a te csodád, az egyetlen, amely igazán számít minden embernek.*

Azzal együtt mintha mégis számított volna.

Ez az ajtó. Itt, ahol semmiféle ajtónak nem kellene lennie. Csak állt a szürke homokon, hat méterre a dagály vonalától, látszólag ugyanolyan örökkévalóan, akár a tenger; az ereszkedő nap fényében ferde, széles árnyékot vetett kelet felé.

Magassága kétharmadában két szót írtak rá fekete betűkkel, a Nemes Nyelven:

A FOGOLY

Egy démon szállta meg. A démon neve HEROIN.

Halk zümmögést hallott. Először azt gondolta, a szél az, vagy tán saját lázas feje zúg, ám egyre inkább erőt vett rajta a meggyőződés, hogy motorberregést hall... és hogy az ajtó mögül hallatszik.

Nyisd hát ki! Nincs bezárva! Tudod, hogy nincs bezárva!

Ehelyett sután talpra vergődött, odament az ajtóhoz, és átkerült a másik oldalára.

Nem volt másik oldala.

Csak szürke homok, a végtelenségig. Csak a hullámok, kagylóhéjak dagályvonala és az ő közeledésének csapája: a bakancs nyomai, a könyökkel vájt lyukak. Megint megnézte, és a szeme elkerekedett. Az ajtó nem volt ott, de az árnyéka igen!

Nyújtotta volna előre a jobbját – ő, nagyon nehezen tanulta meg a kéz, milyen szerep maradt neki a hátralevő életben –, majd leejtette, és helyette a balt emelte föl. Tapogatózott, szilárd ellenállást keresve.

Ha megérzem, akkor a semmin kopogtatok, vélte a

harcos. *Ugyancsak érdekes tapasztalatban lesz részem, mielőtt meghalnék!*

Keze még mindig csak levegőt érzett, holott már messze túljutott a ponton, ahol az ajtónak – még ha láthatatlanul is – lennie kellett volna.

Nem tudott kopogtatni.

Elhalt a motorzaj is – már ha csakugyan létezett. Most csupán a szelet, a hullámokat és fejének lázas zúgását hallotta.

Lassan visszakerült a másik oldalára annak, ami nem volt ott, arra gondolva, hogy ezzel a látomással kezdődik a...

Megtorpant.

Az egyik pillanatban nyugat felé nézve csak a szürkén gördülő hullámok végtelenségét látta, azután hirtelen ott volt a vastag ajtó. Látta a kulcslyukpajzsot is, amely ugyancsak aranyból készülhetett, látta a vaskos fémbütyökként kitüremelő zárnyelvet. Ujjnyival északabbra hajtotta a fejét, és az ajtó eltűnt. Visszahajtotta, ismét ott volt. Nem megjelent; ott volt.

Körbekerülte, és imbolyogva megállt előtte. Megkerülhette volna a tenger felől is, ám szentül hitte, hogy ugyanez történne, csak közben ő összeesne.

Kíváncsi lennék, átmehetnék-e rajta a semmi oldal felől.

Ó, sok minden kínálkozott, amin törhette volna a fejét, ám az igazság egyszerű volt: itt állt ez az ajtó egy szál magában a végtelen tengerparton, és ő csupán két dolgot tehet: kinyitja vagy zárva hagyja.

A harcos elmosódó derűvel gondolta, hogy talán mégsem hal meg olyan gyorsan, mint hitte. Mert halódóban ugyan rettegne-e ennyire?

Kinyújtotta bal kezét, és megmarkolta a kilincsgombot. Nem csodálkozott sem a fém halott hidegségén, sem a vékony vésetek forróságán.

Elfordította a kilincset. Amikor meghúzta, kinyílt az ajtó.

Bármit várt, nem azt találta.

Sóbálványként bámulta, felnőtt életében először fölsikoltott, s bevágta az ajtót. Semmi se volt ott, aminek nekicsapódva dörrenhetett volna, mégis dörrent, és a környező sziklákról felröppentek a harcost bámuló tengeri madarak.

5

Mert amit látott, az a föld volt, valami képtelen magasságból, az égből – megvolt az több mérföld is. Látta a földön a felhők árnyékát, úgy vitorláztak, akár az álomban. Úgy látta a világot, mint egy sas láthatná, ha háromszor olyan magasra tudna repülni, mint amennyire egy sas képes.

Ha átlép ezen az ajtón, percekig zuhan sikoltva, végül mélyen belefürödik a földbe.

Nem, ennél többet láttál!

Töprengve, ostobán ücsörgött a homokon a zárt ajtó előtt, ölében sérült kezével. Már a könyöke fölött is megjelentek az első halvány csíkok. Az biztos, hogy a fertőzés hamarosan eléri a szívét.

Cort szólalt meg a fejében.

FigyeljeteK rám, kukacok! FigyeljeteK, mert egy napon az életeteket jelentheti! Sohasem láttok mindent, amit láttok. Az egyik dolog, ami miatt hozzám küldtek benneteket, az, hogy megmutassam nektek, amit nem láttok abban, amit láttok – amit nem láttok, amikor beijedtek, vagy harcoltok, futtok, vagy keféltek. Egyetlen ember sem lát meg mindent, amit lát, de mire harcosok lesztek – úgy értem, azok, akik nem mennek nyugatra –, többet láttok meg egyetlen pillantással, mint némelyik ember egész életében. És amit nem láttok meg azonnal, azt meglátjátok utólag, emlékezetetek szemével, amennyiben elég sokáig éltek ahhoz, hogy emlékezni tudjatok. Mert a látni és a nem

látni közötti különbség jelentheti az élni és a meghalni közötti különbséget is.

A földet látta ebből a szörnyű magasságból (és valahogyan sokkal szédítőbben és zavaróbban a növekedés látomásánál, amely röviddel a fekete emberrel töltött idő lejárta előtt tűnt fel neki, mert amit az ajtó mögött megpillantott, az nem volt látomás), figyelmének megmaradt töredékei pedig rögzítették aényt, hogy az a vidék, amelyre lenézett, nem sivatag, nem is tenger, hanem hihetetlenül buja zöld, vízzel átszőtt vidék, amiből mocsárra következtetett, ám...

Figyelmed megmaradt töredékei, majmolta ádázul Cort hangja. Többet láttál!

Igen.

Fehéret látott.

Fehér keretet.

Bravó, Roland!, kiáltott Cort az agyában, és ő szinte érezte a vállán a kemény, kerges kéz csapását. Megrándult.

Egy ablakból nézett.

Erőlködve felállt, előrenyúlt, ismét érezte tenyerében a hideget és az izzó szálakat. Újra kinyitotta az ajtót.

6

A látvány, amit várt – a föld, valami szörnyű, elképzelhetetlen magasságból –, eltűnt. Szavakat látott, amelyeket nem értett. Azaz *majdnem* értett; mintha valahogy eltorzították volna a Nemes Betűket...

A szavak fölött ló nélküli kocsit ábrázolt egy kép, olyasfélét, mint amilyenek azelőtt léteztek, hogy a világ elmozdult volna. Hirtelen azokra a dolgokra gondolt, amelyekről Jake mesélt, mikor ő a pihenőállomáson hipnotizálta.

A ló nélküli kocsi mellett bundába burkolt asszony

nevetett. Ilyeneket láthatott Jake abban a különös másik világban.

Ez az a másik világ, gondolta a harcos.

A látvány hirtelen...

Nem változott; *elmozdult*. A harcos megbillent, szédülni kezdett, a gyomra fölkeveredett. A szavak és a kép leereszkedett, most egy folyosót látott, amelynek túloldalán kettős ülések sorakoztak. Némelyik üres volt, ám a legtöbbet furcsa ruhájú emberek foglalták el. Biztos öltönyök lehetnek, bár ő még sohasem látott hasonlót. A nyakuk köré kanyarított kelme ugyancsak lehetett nyakkendő, vagy kravátli, bár még ilyet sem látott. Amennyire meg tudta ítélni, nem voltak fölfegyverkezve, nem volt náluk se tör, se kard, főleg nem lőfegyver. Miféle bizakodó birkák ezek? Némelyik apró szavakkal borított papírdarabokat olvasott – a szavakat helyenként képek törték meg –, mások papírra írkáltak tollakkal, amilyeneket a harcos sohasem látott. De nem a tollak keltették föl a figyelmét, hanem a papír. Ő olyan világban élt, ahol a papír nagyjából egyenértékű volt az arannyal. Még sohasem látott ennyi papírt. Az egyik férfi éppen most tépett le egy darabot az ölében levő sárga tömbről, és golyóvá gyúrte, noha csak a tetejét írta tele, az alja üres maradt. A harcos nem volt annyira beteg, hogy el ne fogta volna a felháborodott borzadály ilyen óriási pazarlás láttán.

Az emberek mögött ívelt fehér fal és ablakok sora látszott. Néhány ablakot valamilyen ellenző takart, ám a többi mögött az ég kékllett.

Most egy nő közeledett az ajtónyíláshoz, uniformisra emlékeztető öltözetben. Roland ilyennel se találkozott még. Ragyogó vörös volt, és alul *nadrágban* végződött. Láta azt a helyet, ahol a lábak és az ágyék találkoznak! Ilyet se látott még felöltözött nőn.

Olyan közel jött az ajtóhoz, hogy Roland már arra gondolt, mindjárt átsétál rajta. Hátrált egy lépést, szerencsére nem esett el. A nő olyan begyakorlott figyelmességgel nézett rá, amiből rögtön látszott, hogy szolgáló, ugyanakkor csak maga parancsol magának. Ám a harcosnak nem ez volt a fontos, hanem az, hogy a nőnek a szeme se rebbent. Nem úgy nézett, ahogy egy nőtől – akárkitől – várná az ember egy mocskosan dülöngélő férfi láttán, akinek két revolver lóg a csípőjéről, jobbját átvérzett rongy takarja, farmerjét pedig mintha körfűrésszel dolgozták volna meg.

– Parancsol... – kérdezte a vörösbe öltözött nő. Mondott még mást is, de a harcos nem értette pontosan, hogy mit. Úgy gondolta, ételt vagy italt kínál. Az a vörös ruha, az nem pamut volt. Selyem? Úgy festett, mint a selyem, de...

– Gint kérek – válaszolt egy hang, és a harcos ezt megértette. Hirtelen sokkal többet is megértett: Ez nem ajtó.

Ez szem.

Akármilyen örültségnek tűnt is, ő egy égen szálló jármű belsejét látta. Valakinek a szemén át.

De kién?

Hiszen tudta. A fogoly szemén át.

2. fejezet

EDDIE DEAN

1

Mintha csak ezt az őrült ötletet akarná igazolni, az ajtóból észlelt látvány hirtelen megemelkedett és oldalra billent. A kép *fordult* (ismét *az a* szédülés, mintha kerekekre szerelt lapon állna, olyan lapon, amelyet láthatatlan kezek mozgatnak ide-oda), majd a székköz suhant el az ajtókeretben. Elhaladt egy olyan pont mellett, ahol több nő állt, mind ugyanabban a vörös egyenruhában. Itt sok fémtárgy volt; a harcos minden fájdalomra, kimerültsége ellenére szeretne volna megállítani a mozgást, hogy lássa, mik azok – valamiféle gépezeteknek tűntek. Az egyik mintha tűzhely lett volna. A katonanő, akit előzőleg látott, már töltötte a gint, amelyet a hang kért. A palack, amelyből öntötte, igen kicsi volt. Üvegből készült. A pohár, amelybe töltött, ugyancsak üvegnek *látszott*, de Roland szerint nem az volt.

Az ajtóból látott kép elmozdult, még mielőtt több mindent szemügyre vehetett volna. Újabb szédítő fordulat, és egy fémajtó bukkant fel a szeme előtt. Egy kis téglalapon felirat világított. Ezt a szót ő is el tudta olvasni. Az volt kiírva, hogy SZABAD.

A kép kissé arrébb csúszott. Egy kéz bukkant fél annak az ajtónak a jobb oldalán, amelyen át a harcos a jelenetet nézte, s megfogta a másik ajtó kilincsét. Roland látta egy kék ing kezelőjét, amely kissé felhúzódott; göndör szőrszálak feketéllettek ki alóla. Hosszú ujjak. Az egyiken gyűrű, a köve rubin vagy spinell, esetleg gagyí. A harcos leginkább az utóbbira hajlott: a kő túl nagy és közönséges volt ahhoz, hogy

valódi legyen.

Az ajtó kinyílt, és egy nagyon különös vécé tárult a harcos szeme elé, még sosem látott ilyet. Minden fémből volt.

A fémajtó széle elsuhan a parton álló ajtó szélei előtt. Roland hallotta a csukódás és a rátolt retesz hangját. Most elmaradt a szédítő fordulat; az ember, akinek a szemén át figyelte azt a világot, nyilván maga mögé nyúlva zárhatta be az ajtót.

Azután mégis fordult a kép – nem teljesen, csak félig –, és máris egy tükröt látott, egy arcot, amellyel már korábban is találkozott... egy cigánykártyán. Ugyanaz a sötét szem, rövid, sötét haj. Az arc nyugodt volt, de sápadt, és a szempárban – amelyen át a tükörképet látta – megpillantott valamit a páviántól meglövegolt kártyafigura félelméből, rettegéséből.

A férfi reszketett.

Ő is beteg.

Ekkor eszébe jutott Nort, a tulli füevő.

A jósdára gondolt.

Démon szállta meg.

Hirtelen az jutott eszébe, hogy mégis tudja, mi lehet az a HEROIN: olyasféle, mint a sátánfü.

Egy kicsikét izgalmas, nem?

Gondolkodás nélkül, azzal az egyszerű elhatározással, amely fajtája utolsó képviselőjévé tette, aki azután is menetel, hogy Cuthbert és a többiek meghaltak vagy föladták, öngyilkosok vagy árulók lettek, esetleg csak megtagadták a Torony eszméjét; azzal az egyszerű és egykedvű elhatározással, amely keresztülhajtotta a sivatagon és a sivatag előtt sok éven át a feketébe öltözött ember nyomán – a harcos átlépte a küszöböt.

Eddie gint és tonikot rendelt – talán nem jó ötlet részegen beállítani a New York-i vámhoz, és tudta, ha

egyszer elkezdi, nem hagyja abba –, de muszáj volt csinálnia *valamit*.

Ha le akarsz jutni, és nem találod a liftet, hallotta egyszer Henrytől, akkor úgy kell csinálnod, ahogy tudod. Ha kell, egy szál lapáttal.

Miután az italt megrendelte, s a stewardess elment, kezdte úgy érezni, hogy mindjárt elhányja magát. *Nem biztos*, hogy hányni fog, ez csak lehetőség, de fő a biztonság. Nem valami jó úgy átmenni a vámon, hogy az embernek mindkét hóna alatt fél kiló tiszta kokain lóg, a lehelete pedig ginszagú, de ha úgy megy oda, hogy hányás szárad a nadrágján, az katasztrófa. Úgyhogy jobb a biztonság. Lehet, hogy elmúlik az érzés, általában el szokott, de jobb a biztonság.

Az a baj, hogy langyos elvonási tünetei voltak. Csak langyosak, nem tüzesek. Ahogy a tudós Henry Dean, a nagy bölcs és kitűnő drogos mondta.

A Regency Tower tetőlakásának balkonján ültek, még nem lebegtek éppen, de közel jártak hozzá, a nap melegen simogatta az arcukat, minden olyan jó volt... mint a régi szép napokban, amikor Eddie éppen csak elkezdte szipuzni az anyagot, maga Henry pedig még be sem szerezte az első tűjét.

Mindenki elvonási tüneteket emleget, mondta Henry, de mielőtt odáig jutnál, előbb a langyos tünetek jelentkeznek.

Eddie, aki már jól be volt állítva, vadul vihogott, mert pontosan tudta, hogy Henry miről beszél. Henry viszont csak elmosolyodott.

A langyos tünetek bizonyos értelemben rosszabbak, mint a tüzesek, mondta Henry. Amikor elvonási tüneteid vannak, akkor TUDOD, hogy hányni fogsz, TUDOD, hogy reszketsz, TUDOD, hogy izzadni fogsz, annyit izzadsz, hogy valósággal belefulladász a verejtékedbe. A langyos tüneteknél mindezt csak várod, ami szörnyű.

Emlékszik, megkérdezte Henryt, azt minek hívják,

amikor egy túbuzi (ők azokban a réges-régi, elmosódott napokban, legalább tizenhat hónapja, ünnepélyesen megfogadták, hogy belőlük sose lesz ilyen) majd' meghal, hogy magába nyomjon egyet.

Az a tűflamó, vágta rá nyomban Henry, majd úgy meglepődött, mint az az ember, aki olyasmit mondott, ami sokkal viccesebben sült el, mint gondolta, azután összenéztek, felnyihogtak és átölelték egymást. Tűflamó, ez nagyon vicces volt, nem úgy, mint most!

Elindult az ülés közben az orrba, el a konyha mellett, megnézte a jelzést – SZABAD –, benyitott. Hé, Henry, ó, bölcsek bölcse, kitűnő drogos bátyó, ha már hangyás haverjainknál tartunk, akarod tudni, mi az én meghatározásom a vércikire? Amikor a Kennedy repülőtéren vámosai úgy döntenek, hogy van valami a kinézetedben, ami furcsa, vagy esetleg olyan nap van, amikor ott vannak a diplomás dr. Szimatok, amelyek rögtön ugatni kezdenek, és összepisílik a padlót meg téged, majd' megfúlnak a porázukon, úgy el akarnak kapni, a vámosok pedig a holmiddal együtt belökdösnek egy kis szobába, és megkérnek, lennél szíves levenni az ingedet, te meg azt válaszolod, hogy persze, csak egy kicsit megfáztál a Bahamákon, itt meg jó erős a légkondi, és félsz, hogy komoly tüdőgyulladást szedhetsz össze, ők meg azt válaszolják, hogy tényleg, nahát, és mindig így szokott izzadni, amikor túl erős a légkondi, Mr. Dean, igazán, most pedig vedd le az inged, te pedig megteszed, ők meg azt mondják, hogy talán szíveskedjél a trikót is, mert úgy nézel ki, haver, mint akinek komoly orvosi problémái vannak, azok a dudorok ott a hónod alatt, akár két komoly limfómás daganat vagy ilyesmi, és te nem mondhatasz már semmit, olyan vagy, mint a középjátékos, aki rá se mozdul az előreküldött labdára, csak megfordul és nézi, amint berepül a hálóba, mert ami elment, az elment, ezért leveszed a trikódat, és hé, ni má', micsoda mázlista vagy, hiszen

ezek nem is daganatok, hacsak nem a társadalom testén, juhuhú, ezek sokkal inkább csomiknak tűnnek, amelyeket ragtapasszal rögzítettek, mellesleg a szaggal ne törődj, öcsi. Csak összeszartad magad.

Hátranyúlt, behúzta az ajtót. Kigyulladtak a fények a feje fölött. A motorok zúgása zümmögéssé halkult. A tükör felé fordult, tudni akarta, milyen rosszul néz ki, amikor hirtelen valami szörnyű, mindent átható érzés öntötte el: úgy érezte, hogy figyelik.

Hé, eredj már, hagyd ezt abba!, intette magát bizonytalanul. *Állítólag te vagy a legkevésbé paranoiás fickó a világon. Azért küldtek téged. Azért...*

De hirtelen úgy rémlett, hogy nem a saját szemét látja a tükörben, nem Eddie Dean mogyorószínű, csaknem zöld szemét, amely annyi szívet megolvasztott, annyi pár csinos láb közé juttatta be gazdáját Eddie huszonegy tavaszának utolsó harmadában, hanem egy idegenét. Nem is mogyorószínű volt, hanem kék, fakó farmerkék. Dermesztően precíz pillantású szem, a mérlegelés váratlan csodája. Egy bombázópilóta szeme.

Azt is látta – tisztán látta! –, hogy a szempárban egy sirály tükröződik, amint lecsap a hullámokra, és fölkap valamit.

Még volt ideje annyit gondolni: *mi az istennyila ez?*, majd hirtelen ráébredt, hogy nem ússza meg a hányást; végül csak ki kell dobnia a taccsot.

Taccsolás előtt fél másodperccel, továbbra is a tükröt bámulva, abban a fél másodpercben látta, hogy eltűnik a kék szem... de még mielőtt ez történt volna, hirtelen az az érzése támadt, hogy ő két ember... őt *megszállták*, akár azt a lányt Az ördögűzőben!

Világosan érezte az új tudatot az agyában, meghallott egy gondolatot, amely nem az övé volt, inkább mintha rádió sugározta volna: *Átjutottam! Az*

égi járműben vagyok!

Mondott még mást is, de azt Eddie nem hallotta. Teljes odaadással öklendezett a vécészsébe, olyan csöndesen, amennyire lehetséges volt.

Végzett, és mielőtt megtörülte volna a száját, olyasmi történt vele, ami még soha. Egy rémítő pillanatra nem volt semmi, csak egy üres időköz. Mintha egy újságkolumnából teljesen kitöröltek volna egy sort. *Mi ez?*, gondolta Eddie tehetetlenül. *Mi a fene ez a szar?*

Aztán ismét hányt, mondhatni, szerencséjére: akármit mondjanak rá, az öklendezésnek megvan legalább az az egy előnye, hogy míg az ember vele foglalkozik, nem tud másra gondolni.

3

Átjutottam! Az égi járműben vagyok!, gondolta a harcos. Egy másodperccel később pedig: *Meglátott a tükörben!*

Hátrébb húzódott – nem távozott, csak hátrébb húzódott, ahogy egy gyerek hátrál egy nagyon hosszú helyiség távolabbi végébe. Benne volt az égi járműben, valamint egy emberben, aki nem ő volt. Benne volt a fogolyban. Abban az első pillanatban, amikor olyan közel került a *homlokzathoz* (csak így tudta leírni), akkor nem egyszerűen benne volt, hanem úgyszólván *azonosult* vele. Érezte a betegségét, akármi volt is az, érezte, hogy öklendezni fog. Megértette, hogy ha kell, hatalmába tudja keríteni ennek az embernek a testét. Elszenvedi a kínjait, őt is meglovagolhatja a démonmajom, de ha szükséges, *meg tudja tenni*.

Vagy meglapul hátul, észrevétlenül.

Amikor a fogoly hányása abbamaradt, a harcos előreugrott – ez alkalommal egész a *homlokzatig*. Nagyon keveset értett ebből a különös helyzetből,

márpedig érthetetlen helyzetben cselekedni a legszörnyűbb következményekkel járhat, mégis voltak dolgok, amelyeket meg kellett tudnia. Olyan kétségbeesett szüksége volt erre a tudásra, ami mellett eltörpült a cselekedet minden lehetséges következménye.

Ott van-e még vajon az ajtó, amelyen a saját világából ide jutott?

És ha igen, ott van-e még a saját testi énje, összerogyva, üresen, talán haldokolva, esetleg máris holtan? Vajon énje tudat nélkül is folytatja a lélegzést, működik-e a szíve, az idegei? De még ha életben maradt is a test, lehet, hogy csak addig, amíg le nem száll az éjszaka. Akkor majd előmáshoz a homárászörnyek, hogy föltegyék kérdéseiket, és vacsorát keressenek maguknak a parton.

Hátrafordította a fejet, amely egy másodpercre az ő feje volt, hogy legalább egy pillantást vessen a háta mögé.

Az ajtó ott volt még mögötte. Nyitva állt a saját világában, zsanérjai eltűntek ennek a különös végének az acéljában. És tényleg ott hevert az oldalán Roland, az utolsó harcos teste, gyomrához szorítva bekötözött jobb kezét.

Lélegzem, gondolta Roland. Vissza kell mennem, és arrébb vinni magamat. De először más dolgaim vannak. Dolgaim...

Elengedte a fogoly agyát, hátrébb húzódott, várt, figyelte, hogy a fogoly észrevette-e már az ő jelenlétét.

A hányás abbamaradt, ám a behunyt szemű Eddie továbbra is rágörnyedt a végécsészére.

Kiesett egy másodperc. Nem tudom, mi volt ez. Körülnéztem?

A csap után tapogatózott, megengedte a hideget. Továbbra is hunyt szemmel vizet loccsantott az

arcába és a homlokára.

Amikor nem húzhatta tovább, ismét belenézett a tükörbe.

A saját szeme nézett vissza rá.

Nem szóltak idegen hangok a fejében.

Nem volt olyan érzése, hogy figyelik.

Pillanatnyi rohamod volt, Eddie, sugallta a nagy bölcs és kitűnő drogos. *Nem szokatlan jelenség olyasvalakinél, akin éppen a langyos elvonási tünetek jelentkeznek.* Az órájára pillantott. Másfél óra New Yorkig. Úgy volt, hogy helyi idő szerint 4.05-kor ér földet a gép, ám lehet, hogy már délben ott lesz. Kezdődik a mérkőzés.

Visszament a helyére. Az ital ott állt a karfán. Két kortyra leküldte, és a sztyuvi már jött is vissza, hogy megérdeklődjé, kér-e még valamit. Kinyitotta a száját, hogy nemet mondjon... amikor újabb furcsa rövidzárlat következett.

5

– Kérem, szeretnék enni valamit – mondta a harcos Eddie Dean száján át.

– Nemsokára felszolgáljuk a meleg ételt...

– De én éhen halok – válaszolta az igazsághoz híven a harcos. – Bármilyen jó, akár egy kis körömfaladék...

– Körömfaladék? – kérdezte gondterhelten a katonalány, mire a harcos gyorsan belenézett a fogoly elméjébe. *Szendvics...* érkezett a szó olyan távolian, mint mikor az ember kagylóhéjat tart a füléhez. – Akár egy szendvics – folytatta a harcos.

A katonalány furcsán nézte. – Hát... van egy kis tonhalam...

– Az jó lesz – mondta a harcos, bár még életében nem hallott gombhalról. Koldus ne válogasson.

– Valóban *sápadtnak* tűnik egy kicsit – mondta a katonalány. – Azt hittem, talán rosszul érzi magát.

– Pusztán éhes vagyok.

A lány hivatásos mosolyt villantott rá. – Megnézem, mit lehetne leakasztani.

Beakasztani?, csodálkozott a harcos. Az ő világának tolvajnyelvén ez annyit jelentett, hogy valaki erőszakkal magáévá tesz egy nőt. Nem számít. Fő, hogy ennivalóhoz jusson. Fogalma sem volt róla, át tudja-e vinni az ajtón a testhez, amelynek annyira szüksége volt rá, ám egyszerre csak egy dologgal lehet foglalkozni.

Beakasztani!, csóválta hitetlenkedve Eddie Dean fejét.

Azután a harcos ismét visszavonult.

6

Idegek, biztosította a magasztos orákulum és kitűnő drogos. *Csupán az idegeid. Ez is hozzátartozik a langyos elvonási tünetekhez, öcsém.*

De ha csak idegek, akkor miért kerülgeti ez a furcsa álmoság? Azért furcsa, mert már viszketnie, bizseregnie kellene, rángatódznia és vakaródznia kellene, mielőtt csakugyan rájönne a cidri; mert még ha nem is produkálja Henry „langyos tünetcsoportját”, akkor is megmarad a tény, hogy egy kiló kokót készül átcsempészni az Egyesült Államok határára, amiért nem kevesebb, mint tíz év jár szövetségi börtönben, erre hirtelen ilyen ájulásai is vannak.

De ő akkor is álmos volt.

Húzott még egyet az italból, azután hagyta, hogy lecsukódják a szeme.

Miért ájulsz el?

Nem ájultam el, különben a sztyuvi már rohanna az elsősegélycsomaggal.

Akkor kikapcsoltál. Az sem jobb. Még sose kapcsolódtál ki így. Jó, néha elszunyáltál, de sose kapcsolódtál ki.

A jobb kezével is volt valami furcsa. Bizonytalanul

lűktetett, mintha rácsapott volna egy kalapáccsal. Megfeszítette a kezét, anélkül hogy a szemét kinyitotta volna. Semmi fájdalom. Semmi lűktetés. Semmi kék bombázószem. Ami a kikapcsolást illeti, azt részint az elvonási tünetek okozzák, részint egy rendes adag abból a valamiből, amit a nagy orákulum és kitűnő satöbbi bizonyára csempészmélabúnak nevezne.

De én akkor is elalszom, gondolta. Erre mit mondasz?

Zsinegről szabadult léggömbként úszott elé Henry arca. *Ne aggódj, mondta Henry. Minden rendben lesz, öcsi. Elrepülsz Nassaubá, bejelentkezel az Aquinasba, jön oda egy ember péntek éjjel. Az egyik jó fiú. Majd ő gatyába ráz, hogy ott annyi anyagot, amivel elleszel a hétvégén. Vasárnap este hozza a kokót, te meg odaadod neki a széf kulcsát. Hétfőn reggel végigcsinálod, amit Balazar mondott. Ez a fickó veszi a lapot, tudja, hogy megy. Hétfő délből elrepülsz, és a te becsületes arcoddal gyerekjáték lesz átjutni a vámon, azután a Sparksban eszünk egy sültet, mielőtt lemenne a nap. Tuti balhé lesz az egész, öcsi, tuti balhé.*

Amiből csak a balhé lett igaz.

Az a baj, hogy ő meg Henry úgy voltak egymással, mint Charlie Brown meg Lucy. Az egyetlen különbség, hogy Henry néha leadta a labdát, így Eddie belerúghatott – nem gyakran, de néha. Eddie az egyik heroinos révületében gondolt is rá, hogy írni kellene Charles Schultznak egy levelet. *Kedves Mr. Schultz, írná. Nem helyes, hogy Lucy az utolsó pillanatban MINDIG elveszi a labdát. Néha ott kéne hagynia. De nem úgy, hogy Charlie Brown kiszámíthassa, érti? Néha zsinórban otthagyná háromszor-négyszer egymás után, azután egy hónapig semmi, majd megint egy, aztán három vagy négy napig semmi, innen már tudja követni. Ez TÉNYLEG kicsinálná a*

srácot.

Eddie aztán *tudta*, mennyire kicsinálná. Tapasztalatból tudta.

Az egyik jó fiú, mondta Henry, ám a fickó, aki megjelent, brit akcentussal beszélő, sápatag lény volt, a negyvenes évek film noir-jaira emlékeztető zsinórbajuszt viselt, és sárga fogai voltak, amelyek befelé dőltek, akár egy ősrégi csapda tüskéi.

– Magánál van a kulcs, *senor*? – kérdezte, ám az iskolázott brit kiejtés olyan hangon jött ki belőle, hogy az ember azt hitte volna, most fog érettségizni.

– A kulcs biztonságban van – válaszolta Eddie. – Ha arra gondol.

– Akkor adja ide.

– Az nem úgy megy. Magánál lennie kell valaminek, amivel végigcsinálom a vikendet. Vasárnap este valamit hoznia kell nekem. Én odaadom a kulcsot. Hétfőn bemegy a városba, felhasználja a kulcsot, hogy megkapjon valami mást. Nem tudom, mit, mert az nem az én dolgom.

Hirtelen kicsi, lapos, kék automata pisztoly tűnt fel a sápatag lény kezében. – Miért ne adná ide, *senor*? Én időt és erőfeszítést takarítok meg vele; maga meg az életét.

Narkó ide vagy oda, Eddie valahol bent acélból volt. Henry tudta róla, de ami ennél is fontosabb, Balazar is. Ezért küldte őt. Legtöbbször azt hitték volna, hogy azért ment, mert anyagozik. Ezt tudta ő, Henry és Balazar is. De azt már csak ő és Henry tudta, hogy akkor is ment volna, ha színjőzan. Henry kedvéért. Balazar képzelete nem ért el idáig, de ő meg le van szarva.

– Miért ne tenné el azt az izét, maga kis görény? – kérdezte Eddie. – Vagy azt akarja, hogy Balazar ideküldjön valakit, aki egy rozsdás késsel vágja majd ki a maga szemét?

A sápatag elmosolyodott. Egy bűvész fürgeségével

tüntette el a pisztolyt, és elővarázsolt egy apró borítékot, amit átnyújtott Eddie-nek. – Csak vicceltem, tudja.

– Ha maga mondja.

– Akkor vizslát vasárnap este.

Az ajtó felé fordult.

– Jobb lenne, ha várna.

A sápatag felvont szemöldökkel fordult vissza. – Úgy véli, maradok, ha egyszer menni akarok?

– Úgy vélem, hogy ha maga elmegy, és ez itt szarnak bizonyul, akkor holnap én megyek el. És maga akkor nyakig lesz a szarban.

A sápatag duzzogva megfordult. Leült a szobában levő egyetlen karosszékre, miközben Eddie kibontotta a csomagot, és kiszórt belőle egy kevés barna anyagot. Gonosz külseje volt. Ránézett a sápatag lényre.

– Tudom, hogy néz ki, olyan, mint a szar, de az nem számít – mondta a sápatag. – Azért jó.

Eddie kitépett egy lapot az asztalon heverő noteszből, és leválasztott egy keveset a barna kupacból. Belenyomta az ujját, majd rádörgölte a szájpadrására. Egy másodperccel később beleköpte a szemétkosárba.

– Meg akar halni? Tényleg? A saját halálát kívánja?

– Csak ez van. – A sápatag még jobban duzzogott, mint eddig.

– Van egy helyfoglalásom holnapra – közölte Eddie. Ez ugyan hazugság volt, de nem hitte, hogy a sápatag lénynek módjában állna ellenőrizni ezt az állítást. – A TWA-ra. Magam intéztem el, arra az esetre, ha ilyen csibésszel találkoznék, mint maga. Nem baj. Valóságos megkönnyebbülés lesz. Nem csípek az ilyen munkát.

A sápatag leült, és törni kezdte az agyát. Eddie is ült, és összpontosított, hogy ne mozogjon. Úgy érezte, egyfolytában mozog: csúszkál és siklik, reng és ring,

leng és ing, vakar és kapar. Azt is érezte, hogy a tekintete szeretne visszasiklani a barna porkupacra, noha tudta, hogy méreg. Aznap délelőtt tízkor lőtte be magát, aminek pontosan tíz órája. De ha bármit is tesz, akkor a helyzet megváltozik. A sápatag nem csupán az agyát törte, ugyanakkor őt is figyelte, kalkulált, meddig eresztheti le Eddie-ben a mérőónt.

– Lehet, hogy tudok másikat szerezni – mondta végül.

– Akkor miért nem próbálja meg? – kérdezte Eddie.

– De én tizenegykor lekapcsolom a villanyt, kiteszem az ajtóra a NE ZAVARJON táblát, és ha valaki később kopog, akkor leszólok a portára, hogy molesztálnak, küldjék a biztonsági őreket.

– Maga szarjankó – közölte a sápatag lény makulátlan brit kiejtésével.

– Nem – válaszolta Eddie –, a szarjankó az, akit *maga várt. Itt legyen nekem tizenegy előtt valamivel, amit használni tudok – nem kell, hogy első osztályú legyen, csak használható –, különben magából halott görény lesz.*

7

A sápatag lény jóval tizenegy előtt érkezett; már fél tízre befutott. Eddie sejtette, hogy az anyag egész idő alatt ott volt a kocsiában.

Ez alkalommal valamivel több por. Nem fehér, de legalább tompa elefántcsontszín, ami némi reményt ad.

Eddie megízlelte. Úgy tűnt, rendben. Sőt nemhogy rendben. Egész jó. Összetekert egy bankót, és szippantott belőle.

– Nohát, akkor találkozunk vasárnap – mondta gyorsan a sápatag, és fölállt.

– Várjon! – felelte Eddie, mintha nála lenne a fegyver. Bizonyos értelemben így is volt. Az ő fegyvere

Balazar volt. Emilio Balazar, a New York-i drogvilág igazi nagymenője.

– *Várjak?* – kérdezte a sápatag. Megfordult, úgy nézett Eddie-re, mintha azt hinné, hogy az megőrült.

– *Mire?*

– Éppen magán gondolkodtam – válaszolta Eddie.

– Ha belebetegszem abba, amit éppen most juttattam a szervezetembe, akkor magának annyi. Ha meghalok, *természetesen* akkor is vége. Csak arra gondoltam, hogyha csak *kicsit* betegednék meg, akkor adnék magának még egy lehetőséget. Tudja, mint a mesében, ahol az a srác megdörgöli a lámpást, és lehet három kívánsága.

– Nem betegszik meg tőle. Ez Kínai Fehér.

– Ha ez Kínai Fehér – felelte Eddie –, akkor én vagyok a Maci Laci.

– Kicsoda?

– Nem érdekes.

A sápatag leült. Eddie a szoba íróasztalához telepedett a kis fehér porkupac mellé (a másik kupac rég távozott a vécésészén keresztül). A tévében a Braves gyeptálla a Metset a WTBS és az Aquinas Szálló tetején levő tányérantenna jóvoltából. Enyhe nyugalom telepedett Eddie-re, amely mintha a tarkója felől érkezett volna... holott orvosi lapokból tudta, hogy valójában a gerincoszlop tövének eleven kábelnyalábja közvetíti, onnan, ahol a heroinfüggőség természetellenesen megvastagítja az idegszálakat.

Akarsz gyors gyógyulást?, kérdezte egyszer Henrytől. *Törd el a gerincedet, Henry! A lábad nem működik többé, a farkad sem, viszont rögtön nem vágyol többé a türe.*

Henry nem találta túl viccesnek.

Igazából Eddie sem. Aki már csak úgy tud szabadulni a nyakára telepedett majomtól, hogy elszakítja a gerincvelejét a fölött az idegnyaláb fölött, akkor az már komoly eset. Nem kapucinusmajom,

nem is a kintornás aranyos kis majmocskája; ez hatalmas, gonosz, öreg pávián.

Szipákolni kezdett.

– Rendben – mondta végül. – Ez jó. Távozzat köreimből, görény.

A sápatag fölállt. – Vannak barátaim – közölte. – Idejöhetnek és mindenfélét csinálhatnak magával. Majd könyörög, hogy megmondhassa, hol a kulcs.

– Én ugyan nem, haver – válaszolta Eddie. – Nem az a fajta vagyok. – Elmosolyodott. Nem tudta, hogy milyen lehetett a mosolya, de nem látszhatott nagyon vidámnak, mert a sápatag lény távozott, még hozzá sebesen, hátra se nézve.

Amikor Eddie Dean biztos volt benne, hogy már elment, összecsucsklott.

Kokszolt.

Elaludt.

8

Mint most is.

A harcos, aki valamiképpen behatolt a férfi tudatába (a férfiéba, akinek még mindig nem tudta a nevét; az a söpredék, akire a fogoly „sápatag lényként” gondolt, ugyancsak nem ismerte, ezért nem is mondta ki), mindezt úgy figyelte, ahogy a világ elmozdulása előtt, valahai gyerekkorában az alakoskodókat... legalábbis ő így vélte, mert rajtuk kívül nem látott semmi hasonlót. Ha valaha találkozott volna a filmmel, akkor elsőként az jutott volna az eszébe. Amit pedig nem látott, azt a képzettársításoknak hála, képes volt kicsipegetni a fogoly elméjéből. Azért különös volt ez a dolog a névvel. A bátyját tudta, a fogolyét nem. Persze a nevek titokzatos, hatalmas erejű dolgok.

A férfi neve amúgy sem számított a fontos dolgok közé. Az egyik, ami fontos, hogy gyöngye a kábítószerrel szemben. A másik az acél, amely úgy

rejtőzik a gyöngesség alatt, mint jó fegyver a futóhomokban.

Ez az ember fájdalmasan emlékeztette Cuthbertre.

Valaki jött. A fogoly, aki aludt, nem hallotta. A harcos, aki nem aludt, hallotta, és megint előrelépett.

9

Óriási!, gondolta Jane. *Azt mondja, milyen nagyon éhes, mire én csinálok neki valamit, mert egész helyes, erre elalszik itt nekem.*

Ekkor az utas – húsz körüli, magas fiatalember, tiszta, kissé kifakult farmerben és skót kockás ingben – kissé kinyitotta a szemét, és rámosolyodott.

– *Hálásan megköszönöm* – mondta, vagy legalábbis így hangzott. Egészen régiesen... vagy mintha idegen nyelven lett volna. *Csak félálmban beszél*, gondolta Jane.

– Nagyon szívesen – villantotta rá legszebb stewardessmosolyát, noha biztosra vette, hogy az utas visszaalszik, és a szendvics még akkor is ott lesz a kezében, amikor elérkezik a rendes étkezési idő.

Nem arra tanítottak, hogy ilyesmire számítani kell? Visszament a konyhába egy cigarettára.

Gyufát gyújtott, félúton járt vele a cigaretta felé, amikor öntudatlanul abbahagyta a mozdulatot, mert nem tanították meg *mindenre*, amire számítani kell.

Azt gondoltam, egész helyes. Főleg a szeme miatt. A mogyorósín szeme miatt.

De amikor a 3A ülésen ülő férfi egy pillanattal előbb kinyitotta a szemét, a szeme *nem* mogyorósín volt, hanem kék. Nem az az édesen szexi kék, mint Paul Newmané, hanem mint a jéghegyek. Ez a...

– *Aú!*

A láng elérte az ujjait. Eloltotta a gyufát.

– Jane! – szólt oda Paula. – Jól vagy?

– Persze. Elbambultam.

Újabb gyufát gyújtott, és ezúttal sikerült befejezni

a mozdulatot. Csupán egyet szippantott, amikor eszébe jutott a tökéletesen ésszerű magyarázat. Kontaktlencsét visell! Hát persze! Olyat, ami megváltoztatja a szem színét. Bement a mosdóba. Elég hosszú ideig volt bent, Jane már-már aggódott, hogy rosszul van – elég sápadt, mint aki nincs teljesen jól. De csupán kivette a kontaktlencséket, hogy kényelmesebben szunyókálhasson. Tökéletesen ésszerű magyarázat.

Talán érzel valamit, szólalt meg hirtelen egy hang a nem is olyan távoli múltból. *Valami apró bizsergést. Lehet, hogy láttál valamit, ami nem egészen kóser. Színes kontaktlencse.*

Jane Dorning személyesen ismert vagy két tucat embert, akik kontaktlencsét viseltek. Legtöbben a légiforgalomban dolgoztak. Erről senki sem beszélt, de Jane úgy vélte, többek között azért teszik, mert érzik, hogy az utasok nem szívesen látnák, hogy a hajózó személyzet szemüveges; idegesítené őket.

Ezek közül tudomása szerint mindössze négynek volt színes kontaktlencséje. A rendes kontaktlencse drága, a színes egy vagyon. Minden ismerőse, aki képes volt erre pénzt adni, nő volt, mindegyik rendkívül hiú.

Na és? A srácok is lehetnek hiúk. Miért ne? Jóképű fickó.

Nem igaz. Talán helyes, de nem több. Sőt ezzel a sápadtságával helyesnek is majdnem csak jóakarattal nevezhető. Akkor pedig minek a színes kontaktlencse?

A légiforgalomban az utasok gyakran félnek a repüléstől.

Egy olyan világban, ahol a repülőgép-eltérítés és a kábítószer-csempészet mindennapi jelenség, a légitársaságok személyzete gyakran fél az utasoktól.

A hang, amely ezt a gondolatsort elindította, a repülőiskola oktatójáé volt, egy kemény vén satrafáé,

aki úgy nézett ki, mintha a Wright testvérekkel kezdte volna a repülést. Ő mondta, hogy *ne vegyétek félvállról, ha gyanakodtok! Ha minden mást elfelejtetek is, amit megtanultok a lehetséges vagy valószínű terroristákkal szembeni viselkedésről, erre emlékezzetek: ne vegyétek félvállról, ha gyanakodtok! Bizonyos esetekben a személyzet azt mondja majd a kihallgatáson, hogy halvány fogalmuk sem volt a dolgok állásáról, amíg a pasas elő nem húzta a gránátot, és azt nem mondta, hogy irány Kuba, különben mindenki, aki a gépen van, követi a kondenzcsíkot. A legtöbb esetben azonban lesz két-három ember – főképpen a légikísérők között, akik ti is lesztek, lányok, alig egy hónap múlva –, aki azt állítja, hogy megérezett valamit. Valami kis bizsergést. Az volt az érzésük, hogy a pasas a 91 C ülésen, vagy a fiatal nő az 5A ülésen valahogy nem kóser. Éreztek valamit, de nem csináltak semmit. Kirúgták őket emiatt? Az istenért, dehogyl! Nem adhatsz valakire kényszerzubbonyt csak azért, mert nem tetszik, ahogy a pattanásait vakarja. A fő gond, hogy éreztek valamit... aztán megfeledeztek róla.*

A vén satrafa fölemelte egyik tömpe ujját. Jane Dorning és osztálytársnői lenyűgözve nézték. *Ha megérezitek azt a kis bizsergést, ne csináljatok semmit... de ez nem jelenti azt, hogy feledkezzetek el róla! Mert ez mindig ad egy kis esélyt, hogy képesek lesztek elejét venni valaminek, még mielőtt elkezdődne... például egy menetrenden kívüli tizenkét napos tartózkodásnak valami arab tetűfészek kifutóján.*

Csak színes kontaktlencse, mégis...

– Hálásan megköszönöm.

Álmában beszélt? Vagy zavaros visszacsúszás egy idegen nyelvbe?

Jane úgy döntött, hogy figyelni fog.

És nem feledkezik meg a dologról.

Most!, gondolta a harcos. *Most majd meglátjuk, igaz?*

Képes volt átjönni ebbe a világba, ebbe a testbe a parti ajtón keresztül. Most azt kellett kiderítenie, tud-e visszavinni dolgokat. Ó, nem önmagát; abban biztos volt, hogy vissza tud térni az ajtón át a saját megmérgezett, beteg testébe, amikor csak akarja. De más dolgokat? *Fizikailag* itt létező tárgyakat? Példának okáért itt van előtte az étel: valami, amit az egyenruhás nő gombhalszendvicsnek nevezett. A harcosnak fogalma sem volt róla, mi az a gombhal, de azt tudta, hogy amit lát, az körömfaladék, bár különös módon fövetlennek látszik.

A testének szüksége volt ételre, a testének szüksége lesz italra, de leginkább gyógyszerre. Különben belehal a homárszörny harapásába. Talán ebben a világban akad ilyen gyógyszer; egy olyan világban, ahol a járművek képesek a legerősebb sasnál is magasabban szelni a levegőöveget, minden lehetséges. De készíthetnek itt akármilyen erős panaceát, ha ő semmiféle tárgyat nem tud átvinni ezen az ajtón.

Élhetsz ebben a testben, harcos!, suttogetta a feketébe öltözött ember hangja valahonnan a tudata mélyéből. *Hagyd azt a darab lélegző húst a homárlényeknek! Amúgy is csak egy porhüvely!*

Ezt nem fogja megtenni. Egyrészt, mert ez a legocsmányabb tolvajlás, mert nem éri be azzal, hogy mindig csak utas legyen, úgy bámuljon ki ennek az embernek a szemén, ahogy egy utas a hintó ablakán az elsuhanó tájra.

Másrészt ő Roland. Ha meg kell halni, akkor Rolandként akar meghalni. Úgy hal meg, hogy közben is a Torony felé mászik, ha ez van megírva.

Ekkor újra felütötte a fejét az a különös, nyers gyakorlatiasság, amely úgy élt benne romantikus

érzelmekek mellett, mint a tigris az őz szomszédságában. Nincs értelme a halálról elmélkedni, amíg a kísérletet el nem végezte.

Fölkapta a faladékot. Ketté volt vágva. Mindkét kezében fogott egy-egy darabot. Kinyitotta a fogoly szemét és körülnézett. Senki sem figyelte (noha a konyhában Jane Dorning *rá gondolt*, méghozzá erősen).

Roland az ajtó felé fordult és átment rajta, két kezében egy-egy fél szendviccsel.

11

Először a közeledő hullám örlő moraját hallotta meg; azután, miközben ülő helyzetbe küzdötte magát, a közeli sziklákról fölcsapó tengeri madarak zsinatolását (*gyáva csirkefogók, közelebb lopakodnak, gondolta, hamarosan belém vágnák a csőrüket, akár élő vagyok, akár holt – nem mások ezek, mint fehérre festett keselyűk*); aztán tudatára ébredt, hogy a faladék egyik fele – amelyet a jobb kezében tartott – a durva, szürke homokra hullott, mivel az ajtón átjövet ép kézzel fogta, most meg egy olyannal, amelynek negyven százalékát elvesztette.

Ügyetlenül fölvette, a gyűrűs- és a hüvelykujja közé szorította, amennyire tudta, lesöpörte róla a homokot, óvatosan megkóstolta, és egy pillanat alatt behabzsolta, ügyet sem vetve a foga alatt csikorgó homokszemcsékre. Másodpercek múlva sor került a második félre is. Három harapással eltüntette.

A harcosnak fogalma sem volt arról, mi az a gombhal, csak azt tudta, hogy finom. Neki ennyi elég volt.

12

A gépen senki sem vette észre a tonhalas szendvics eltűnését. Senki sem látta, hogy Eddie Dean olyan

szorosan markolja a szeleteket, amitől mély
ujjlenyomatok maradnak a fehér kenyéren.

Senki sem látta, hogyan lesz átlátszó, majd tűnik
el a szendvics, mindössze néhány morzsát hagyva
maga után.

Hűsz másodperccel később Jane Dorning elnyomta
a cigarettáját, és átment a kabin elejébe. Kivette
könyvét a táskájából, ám igazság szerint csak újabb
pillantást akart venni a 3A ülés utasára.

Úgy látszott, mélyen alszik... ám a szendvics eltűnt.
Jézusom!, gondolta Jane. *Ez nem evett, ez egészen
nyelte le! És hogyhogy ismét elaludt? Ez valami vicc?*
Akármi bizsergette a 3A Hol-mogyoró-hol-kék szemű
utasával kapcsolatban, az továbbra is bizsergett. Itt
valami nem stimmel.

Valami.

3. fejezet

KAPCSOLAT ÉS FÖLDET ÉRÉS

1

Eddie akkor ébredt, amikor a másodpilóta bejelentette, hogy nagyjából negyvenöt perc múlva szállnak le a Kennedy Nemzetközi Repülőtéren, a látási viszonyok jók, a szél óránként tíz mérföldes sebességgel fúj nyugat felől, a hőmérséklet kellemes huszonnégy fok. Azt is elmondta, hogy amennyiben nem lenne több lehetősége, most köszöni meg mindőjüknek, amiért a Delta légitársaságot választották.

Körülnézett, és látva, hogy az emberek vámnyilatkozataikat, állampolgársági okmányukat ellenőrzik – Nassauból jövet a jogosítvány és az amerikai bankban hitelesített kártya is elegendő volt, mégis a legtöbben útlevelemmel utaztak –, úgy érezte, mintha acélkábelt húznának feszesre a belsejében. Még mindig nem hitte, hogy el tudott aludni, méghozzá ilyen mélyen.

Fölállt, odament a mosdóhoz. Hóna alatt ugyanolyan könnyedén és szilárdan, testhez simulva ültek a kokós tasakok, mint mikor a szállodai szobában a William Wilson nevű, lágy szavú amerikai felragasztotta őket. Rögzítés után a férfi, akinek nevét Poe tette híressé (Wilson csak bámult bután, amikor Eddie megemlítette), ráadta az inget. Közönséges, skót kockás ing volt, kicsit megfakult, ilyesmit sok egyetemista visel a gépen, amikor vizsgák előtt rövid szabadságra utaznak... csak éppen ezt különlegesen szabták, hogy elrejtse a láthatatlan dudorokat.

– Ellenőrizd, mielőtt megérkeznél, csak hogy biztos

legyél a dolгодban – mondta Wilson –, de minden rendben lesz.

Eddie nem tudta, rendben van-e minden vagy sem, de még egy oka volt a klotyóra menni, mielőtt kigyulladna a BIZTONSÁGI ÖVEKET KÉRJÜK BEKAPCSOLNI jelzés. Minden kísértés ellenére – és a legutolsó éjszaka nem kísértés volt, de őrzöngő éhség – sikerült megőriznie az utolsó morzsácskát abból, amit a sápatag lény volt olyan vakmerő Kínai Fehérnek nevezni.

Nassauból jövet nem olyan a vámvizsgálót, mintha Haitiról, Quincónból vagy Bogotából jönnénk, de azért figyelik az utasokat. Erre kiképzett emberek. Eddie-nek minden létező sanszra szüksége van, amit össze tud szedni. Hacsak kicsit is sikerül megnyugodnia, csak egy kicsit, akkor ez lehet az egyik eszköz, amellyel csúcsformába hozhatja magát.

Fölszipantotta a port, lehúzta a klotyón a visszamaradt papírdarabot, azután kezét mosott.

Természetesen, ha megcsinálod, nem tudsz többé róla, igaz?, gondolta. Nem. Nem fog. Nem is érdekli.

Visszafelé a helyére észrevette, hogy a stewardess, aki az italt hozta, még nem végzett az utasokkal. A lány rámosolygott. Ő visszamosolygott, leült, becsatolta a biztonsági övet, elővette a repülőgépen osztogatott újságot, lapozott egyet, nézte a képeket és a szavakat. Egyik sem érdekelte. Az az acélkábel egyre feszült a gyomrában, és amikor csakugyan kigyulladt a BIZTONSÁGI ÖVEKET KÉRJÜK BEKAPCSOLNI jelzés, a kábel leírt még két hurkot, és tovább szorult.

A heroin már hatott – a szípozás is azt bizonyította –, ám Eddie még nem volt biztos benne, hogy *tényleg* érzi.

Egy dolgot érzett, röviddel földet érés előtt, megint egy olyan idegesítő kihagyást... rövid volt, de félreérthetetlen.

A 727-es megdőlt a Long Island-i öböl fölött, és

ereszkedni kezdett.

2

Jane Dorning a komfortosztály konyhájában segített elrakni Peternek és Anne-nak az utolsó étkezés után maradt poharakat, amikor az az egyetemista külsejű srác bement az első osztály mosdójába.

Amikor visszafelé igyekezett a helyére, Jane félrerántotta a komfort- és az első osztály közötti függönyt, ösztönösen gyorsabbra fogta a lépést, és rámosolygott a fiúra, hogy az fölnézzen rá és viszamosolyogjon.

Ismét mogyorószínű volt a szeme.

Jól van, jól van! Bement a klóba, kivette a lencséket, mielőtt elaludt volna; szundi után ismét bement, és visszatette. A Krisztusát, Janey! Ne hülyéskedj már!

Nem hülyéskedett. Semmi kézzelfogható oka nem volt a gyanúra, de nem hülyéskedett.

Túlságosan sápadt.

Na és? Sok ezer ember van, aki túl sápadt, beleértve a saját anyádat is, amióta tropára ment az epehólyagja. Lenyűgöző kék szeme van – talán nem olyan helyes, mint a mogyorószínű kontaktlencse –, de vitathatatlanul lenyűgöző. Akkor minek a fáradtság és a kiadás?

Mert szereti a formatervezett szemet. Ennyi elég? Nem.

Kevéssel a BIZTONSÁGI ÖVEKET KÉRJÜK BEKAPCSOLNI és az utolsó ellenőrzés előtt olyasmit tett, amit még soha, és azért tette, mert a kemény vén satrafa oktató járt az eszében. Megtöltött egy termoszt forró kávéval, és úgy csavarta vissza a piros műanyag kupakot, hogy nem nyomta be a palack szájába a dugót. Csak annyira tekerte be, hogy elkapja az első menetet.

Susy Douglas utoljára jelentette be a leszállást, megkérte a bunkókat, nyomják el a cigarettájukat, tegyék el, amit elővettek, figyelmeztette őket, hogy a kijáratnál a Delta-ügynökség egyik tisztviselője vár majd rájuk, továbbá ellenőrizzék, megvan-e a vámnyilatkozatuk meg az állampolgárságukat igazoló valamilyen irat, közölte velük, hogy a személyzetnek most össze kell szednie minden csészét, poharat, fülhallgatót.

Igazán meglep, hogy azt nem ellenőrizzük, száraz-e a pelusuk, gondolta szórakozottan Jane. Az ő zsigerein is megfeszült a rájuk tekeredő acélhuzal.

– Csináld meg az én oldalamat – mondta Susynak, amikor az a helyére akasztotta a mikrofont.

Susy a termoszra, majd Jane arcára pillantott. – Jane! Nem vagy jól? Olyan fehérnek látszol, mint...

– Nem vagyok rosszul. Csináld meg az én oldalamat. Megmagyarázom, amikor visszajössz. – Futó pillantást vetett a bal oldali kijárat melletti lehajtható székekre. – Én oda akarok ülni.

– Jane...

– Csináld meg az én oldalamat!

– Jól van – válaszolta Susy. – Jól van, Jane. Semmi gond.

Jane Dorning letelepedett arra a lecsapható székre, amely a legközelebb volt az utasülésekhez. Szorongatta a termoszt, és egyetlen mozdulatot sem tett, hogy becsatolja a vászonövet. A termoszt akarta készenlétben tartani, és ehhez mindkét kezére szüksége volt.

Susy azt hiszi, hogy kiborultam.

Remélhetőleg csak erről van szó.

Ha McDonald kapitány keményen teszi le a gépet, mindkét kezem tele lesz hólyagokkal.

Megkockáztatja.

A gép ereszkedett. A kétszín szemű, sápadt férfi a 3A ülésen hirtelen lehajolt, és elővette utazótáskáját

az ülés alól.

Ez az, gondolta Jane. Most veszi elő a gránátot vagy az automata fegyvert, vagy akármije is van.

Amint meglátta, ugyanabban a pillanatban elkezdte lecsavarni enyhén remegő kezével a termosz vörös kupakját. Allahnak egy nagyon meghökkent barátja az arcára égett bőrrel fog fetrengeni a Delta 901-es járatának padlóján.

A 3A széthúzta a cipzárt a táskáján.

Jane felkészült.

3

A harcos úgy találta, hogy ez az ember, akár fogoly, akár nem, valószínűleg jobban ért a túlélés művészetéhez az összes többinél, akiket ennek a légi járműnek a fedélzetén látott. Azok nagyrészt kövérek voltak, és még az ésszerű méretűek is nyílnak, gyanútlanak látszottak, arcuk akár az elrontott, agyonkényeztetett gyerekeké, olyan emberek arca, akik tulajdonképpen tudnának küzdeni, de csak végeláthatatlan nyafogás után szánnák rá magukat; ha a belüket ontaná ki, akkor is csak bárgyú meglepetés lenne az arcukon düh vagy kín helyett.

A fogoly jobb volt... de nem elég jó. Egyáltalán nem.

A katonanő. Meglátott valamit. Nem tudom, mit, de valami rosszat. Másképp figyel, mint a többieket. A fogoly leült. Egy puha fedelű könyvet nézett, amely „Magda-szín”-ként szerepelt a gondolataiban. Rolandot fikarcnyit sem érdekelt se Magda, se a színe. A harcos nem könyveket akart látni, akármilyen döbbenetes jelenség legyen is egy könyv, ő az egyenruhás lányt akarta látni. Alig bírta megállni, hogy előre ne lépjen és át ne vegye a test fölött az uralmat. De megállta... legalábbis egyelőre.

A fogoly elment valahová, és kábítószert hozott magával. Nem azt a fajtát, amelyet ő maga szedett, nem is olyat, ami segített volna a harcos beteg testén,

hanem egy olyat, amiért az emberek sok pénzt adnak, mert törvényellenes. Ezt a kábítószert a bátyjának hozta, aki viszont egy Balazar nevű embernek fogja odaadni. Az üzlet akkor lesz teljes, amikor cserében ez a Balazar átad nekik valami olyasmit, ami meg nekik kell – ha ugyan a fogoly képes lesz helyesen végigcsinálni egy, a harcos előtt ismeretlen szertartást (egy ilyen különös világban szükségszerűen számos különös szertartás létezett), amelynek vámvizsgálat a neve.

De az a nő figyelj.

Vajon vissza tudná tartani az a nő a vámvizsgálatról? Roland úgy vélte, hogy a válasz valószínűleg igen. És azután? Börtön. És ha a foglyot bebörtönzik, akkor nem tudja megszerezni azt a gyógyszert, amelyre a harcos fertőzött, haldokló testének szüksége van.

Át kell jutnia a vámvizsgálaton, gondolta Roland. Muszáj. És el kell mennie a bátyjával ehhez a Balazarhoz. Ez nincs benne a tervben, a bátyjának nem fog tetszeni, de akkor is muszáj!

Mert az az ember, aki ilyen szerekkal foglalkozik, ismerhet olyasvalakit, vagy akár maga is lehet olyan személy, aki meg tudja gyógyítani a betegeket is. Egy ember, aki meghallgatja, mi a baj, és azután... talán...

Át kell jutnia a vámvizsgálaton!», gondolta a harcos. A válasz olyan hatalmas és egyszerű volt, olyan kézenfekvő, hogy csaknem elsiklott fölötte. Természetesen maga a kábítószer, amelyet a fogoly be akar csempészni, az nehezíti meg az átjutást a vámvizsgálaton; lehet, hogy van itt valami orákulum, attól kérnek tanácsot, mikor valaki gyanúsak látszik. Különben Roland összeszedegedett tudásmorzsáiból ítélve a vámvizsgálat szertartása maga volt az egyszerűség, akár az ő világában átjutni egy baráti ország határán. Az illető hűségesküt tett az adott királyság uralkodójának – egyszerű, jelképes

gesztus –, és már mehetett is tovább.

Képes tárgyakat átvinni a fogoly világából a sajátjába. A gombhal-körömfaladék a bizonyíték. Át tudja vinni a kábítószeres tasakokat is, ahogy átvitte az ételt. A fogoly átjuthat a vámvizsgálaton. Azután Roland visszahozza neki a tasakokat.

Vissza tudod?

Ó, ez már olyan fogós kérdés volt, hogy elvonta a tekintetét a lenti víz látványától... hatalmas óceán fölött haladtak, éppen most fordultak a partvonal felé, miközben a víz egyre közelebb került. A légi jármű süllyedt (Eddie pillantása kurta volt és hanyag; a harcosé elragadtatott, mint a gyereké, aki élete első hőesését bámulja). Hogy elvinni képes dolgokat ebből a világból, azt tudta. De vajon vissza is tudja-e hozni? Ezt még nem tudta. Meg kell tudnia.

Benyúlt a fogoly zsebébe, és összezárta a fogoly ujjait egy pénzdarabon.

Majd átment az ajtón.

4

A madarak elröppentek, amikor fölült. Most nem merészkedtek közelebb. Mindene fájt, szédült, lázas volt... mégis csoda, mennyi új erőt adott neki egy kis étel!

Rápillantott a most áthozott pénzre. Ezüstnek látszott, ám peremének vöröses árnyalatából arra következtetett, hogy igazából valamilyen hitványabb fémből készült. Az egyik oldalán egy férfi profilja látszott, akinek vonásai nemességre, bátorságra, konokságra utaltak. Nyakánál felbodorított és tarkóján varkocsba font haja ugyanakkor némi hiúságról árulkodott. Megfordította az érmét, és olyan meglepő dolgot látott, amitől rozsdás, krákogó hangon föl kellett kiáltania.

A hátlaapon egy sas volt, ugyanolyan, amilyen az ő zászlaját díszítette azokban az elmosódott időkben,

amikor még voltak királyságok és lobogók, amelyek jelképezték őket.

Rövid az idő! Menj vissza! Siess!

Ám maradt még egy töprengésnyi pillanat. Nehéz volt ezzel a fejfel gondolkodnia – a fogolyé távolról sem volt tiszta, de, legalábbis pillanatnyilag, tisztább volt, mint az övé.

Ha megpróbálja a pénzt oda-vissza szállítani, az még csak fele a kísérletnek, ugyebár.

Kivette az övből az egyik töltényt, és a pénzzel együtt a markába fogta.

Roland visszalépett az ajtón.

5

A fogoly pénze még mindig ott volt a zsebre dugott marokban. Rolandnak nem kellett *előjönnie*, hogy utánanézzon a tölténynek; tudta, hogy nem tette meg az utat.

De rövid időre akkor is *előjött*, mert volt valami, amit tudnia kellett. *Látnia* kellett.

Ezért megfordult, mintha az ülése hátulján levő kis papírdarabot igazgatná (minden valaha létezett istenre, mindenütt papír volt ebben a világban), és átnézett az ajtón. Láta a saját testét éppen olyan öntudatlan állapotban, mint korábban, éppen friss vércseppek szivárogtak az arcon levő vágásból – egy kő okozhatta, amikor Roland kilépett önmagából és ájtott ide.

A töltény, amelyet összemarkolt a pénzdarabbal, az ajtó mellett hevert, a homokban.

Ennek ellenére elég dologra kapott választ. A fogoly át tud menni a vámvizsgálaton. Az örök átkutathatják tetőtől talpig, szájtól seggig és vissza.

Semmit sem fognak találni.

A harcos elégedetten hátrább lépett, és nem tudta, legalábbis most még nem, hogy távolról sem mérte föl problémája valódi nagyságát.

A 727-es lassan, simán ereszkedett Lond Island sós mocsarai fölött, elhasznált üzemanyag kormos csikját hagyva maga mögött. Puffanva, nagy robajjal kiengedte a kerekeit.

3A, a kétszín szemű ember kiegyenesedett, és Jane látta – csakugyan látta! – a markában a pisze Uzit, még mielőtt rádöbbsent volna, hogy csupán a vámnnyilatkozat az, meg egy kis cipzáras táska, az a fajta, amilyenben néha az útlevelüket tartják az emberek.

A gép selyemsimasággal ereszkedett.

Jane mély, reszkető sóhajjal rácsavarta a termoszra a piros kupakot.

– Lehülyézhetsz – mondta halkán Susynak, és becsatolta a biztonsági övét, most, amikor már késő volt. Elmesélte, mire gyanakodott, miközben a repülőtérhez közeledtek, hogy Susy álljon készen. – Minden alapod megvan rá.

– Nem – válaszolta Susy. – Helyesen cselekedtél.

– Túlreagáltam a dolgot. Tartozom egy vacsorával.

– De még mennyire! Ne nézz oda! Rám nézz! Mosolyogj, Janey!

Jane elmosolyodott. Biccentett. Vajon ez most mi, az isten szerelmére?

– Te a kezét figyelted – mondta Susy, és elnevette magát, Jane pedig csatlakozott. – Én meg azt néztem, mi történik az ingével, amikor lehajol a táskájáért. Annyi anyagból szabták, hogy feltölthetné a Woolworth rövidáru-osztályát. Bár nem gondolnám, hogy olyasmi lenne nála, amit a Woolworthnél lehet vásárolni.

Jane hátravetette a fejét és ismét elnevette magát, miközben úgy érezte magát, mint egy báb. – Hogy

intézzük el? – Susy öt évvel régebben dolgozott a szakmában, és Jane, aki alig egy perce még azt képzelte, hogy kinkeservesen sikerült úrrá lennie a helyzeten, most örült, amiért Susy ott ül mellette.

– *Mi* sehogy. Miközben begurulunk, szólj a kapitánynak. Ő majd beszél a vámosoknak. Barátod beáll a sorba, mint a többiek, épp csak őt *félrehúzza a* sorból egy ember, és bekíséri egy kis szobába, amely, azt hiszem, az első lesz a reá várakozó szobácskák hosszú sorában.

– Jézusom. – Jane mosolygott, de közben borzongott is; felváltva öntötte el a hideg-meleg.

Amikor a fékszárnnyak lehajlottak, rácsapott a biztonsági öv csatjára, a termoszt átadta Susynak, azután fölállt, és kopogtatott a pilótafülke ajtaján.

Nem terrorista, hanem drogcsempész. Hála istennek ezért a csekély kegyért! Bár ugyanakkor haragudott érte. *Helyes az a srác.*

Nem nagyon, csak egy kicsit.

8

Még mindig nem látja, gondolta a harcos dühösen, és kezdett kétségbeesni. *Istenek!*

Eddie a szertartáshoz szükséges iratok fölé görnyedt, és amikor föl nézett, a katonalány őt bámulta kiguvadt szemmel, és az arca olyan fehér volt, mint azok a papírok az ülések támláján. A kezében tartott vörös végű ezüstcső, amelyet Roland először kulacsfélének vélt, nyilvánvalóan fegyver volt. Most a két melle közé szorította. Roland arra gondolt, hogy még egy-két pillanat, és a nő elhajítja a csövet, vagy lecsavarja vörös végét és lő.

De a lány ellazult, becsatolta magát a hámba, noha a puffanás a harcosnak és a fogolynak is elárulta, hogy már földet értek. Odafordult a mellette ülő katonalányhoz, és mondott valamit. A másik fölnevetett, bólintott, de varasbéka legyen, gondolta a

harcos, ha ez igazi nevetés volt!

Hogy lehet ilyen ostoba ez a férfi, akinek elméje ideiglenes tartózkodási helyet adott az ő *ka*-jának? Persze többek között a szer miatt, amit bevett... az ő világában ez lehet a sátánfű egyik változata. Az egyik, de nem az egyetlen. Nem olyan puhány és figyelmetlen, mint a többiek, de idővel azzá válhat.

Azért ilyenek, mert a fényben élnek, gondolta hirtelen. A civilizáció fényében, és neki azt tanították, hogy mindenekfölött ezt imádja. Olyan világban élnek, amely nem változik.

Ha ebben a világban ilyené válnak az emberek, akkor Roland maga sem tudta, nem kedveli-e jobban a sötétet. „Ez még azelőtt volt, hogy a világ megváltozott”, mondogatták az ő világában az emberek, mindig ugyanazzal a gyászos szomorúsággal... ám ez a bánat talán nélkülözte az alapot és a megfontolást.

A lány azt hitte, hogy a fogoly/én – fegyvert akar rántani, amikor lehajolt a papírokért. Látván, hogy csak iratok, megnyugodott, és ugyanazt csinálta, amit a többiek, mielőtt a jármű ismét földet érne. Most beszélgetnek és nevetgélnek a barátnőjével, de az arcukkal – főleg az övével, a fémcsöves lányéval – baj van. Beszélgetnek, idáig rendben, de a nevetést csak tettetik... mégpedig azért, mert a fogolyról/rólam beszélgetnek.

A légi jármű most a betonnak látszó sok hosszú út egyikén gurult. A harcos elsősorban a nőt figyelte, de azért a látótere szegélyén észlelte, hogy további légi járművek haladnak itt-ott, más utakon. Némelyik lassan gurult, mások hihetetlen sebességgel, egyáltalán nem úgy, mint egy jármű, hanem mint a puskából vagy ágyúból kilőtt golyó, készülve, hogy felszökkenjenek a levegőbe. Akármilyen kétségbeejtővé fajult a helyzete, lényének egy része szeretett volna *előrejönni* és elfordítani a fejet, hogy

láthassa ezeket a járműveket, amint felszökkennek az égbe. Ember alkotta eszközök voltak, de minden ízükben olyan mesések, mint a Nagy Featherex történetei, aki állítólag a távoli (és valószínűleg mitikus) Garlan királyságban élt valaha – bár lehet, hogy *még* annál is mesésebbek, egyszerűen azért, mert *ember* alkotta őket.

Az a nő, aki a körömfaladékot hozta, kicsatolta a hámját (alig egy perce csatolta be), és előrement egy kis ajtóhoz. *Ott ül a vezető*, gondolta a harcos, ám amikor az ajtó feltárult és a lány belépett, Roland láthatta, hogy hárman vannak a vezetők, és rögtön meg is értette, miért, abból a röpke pillantásból, amelyet a milliónyi számlapra, kapcsolóra és lámpára vethetett.

A fogoly is odanézett, de nem látott semmit – Cort először rávicsorgott volna, azután odacsapja a legközelebbi falhoz. A fogoly elméjét teljesen lefoglalta, hogy elővegye táskáját a szék alól, könnyű zubbonyát a feje fölötti ládából... és szembenézzen a szertartás megpróbáltatásaival.

A fogoly semmit sem látott, a harcos mindent.

A lány azt gondolta, hogy tolvaj vagy tébolyodott. Ő – vagy talán én voltam, igen, ez elég valószínű – olyasmit művelt, amiből a lány erre a következtetésre jutott. Megváltozott a véleménye, de az a másik nő visszaváltoztatta... csak most, azt hiszem, már tudják, valójában mi a baj. Tudják, hogy megpróbálja megszehteleníteni a szertartást.

Ekkor mintegy villámcsapásként világosodott meg előtte problémája teljes hordereje. Először is, a csomagokat nem olyan egyszerű átvinni az ő világába, mint a pénzdarabot; az érmét nem ragasztották oda sokszorosán körbetekert ragtapasszal a fogoly felsőtestéhez. És a ragtapasz csupán az egyik gond! A fogoly nem vette észre egyik pénzdarabja ideiglenes eltűnését, de ha rádöbben, hogy hirtelen eltűnt

valami, amiért az életét kockáztatja, biztosan kiveri a balhét... és mi lesz akkor?

Nagy valószínűséggel olyan ésszerűtlenül kezd majd viselkedni, hogy éppoly gyorsan áristomba zárják, mintha csakugyan megszeházasította volna a szertartást. Ez elég nagy veszteség; ha a hóna alatti csomagok eltűnnek a semmiben, akkor arra fog gondolni, hogy *csakugyan* megtévelylődött.

A légi jármű, amely addigra lassan gurult a földön, nehézkesen balra fordult. A harcos rádöbbsent, hogy nem engedheti meg magának a további gondolkodás fényűzését. Nem elég, ha *előjön*; föl kell vennie a kapcsolatot Eddie Deannel.

Még hozzá tüstént!

9

Eddie a mellzsebébe csúsztatta a vámárnyilatkozatot és az útlevelét. Az acélkábel egyenletesen préselte a zsigereit, egyre mélyebbre vajt beléjük, minden idege szikrázott és zizegett. Hirtelen megszólalt a fejében egy hang.

Nem gondolat volt: *hang*.

Figyelj rám, fickó! Nagyon figyelj! És ha nem akarod, hogy bajod essék, az arcod ne mutasson semmit, ami további gyanút kelthetne azokban a katonanőkben! Isten a tanúm, máris eléggé gyanakszanak!

Eddie először azt hitte, a fején maradt a légitársaság fülhallgatója, és most a pilótafülkéből hall valami furcsa adást. Ám a fülhallgatókat öt perce beszédtek.

A második gondolata az volt, hogy valaki áll mellette, az beszél hozzá. Már majdnem balra kapta a fejét, ami persze hülyeség volt. Akár tetszik, akár nem, a póre igazság az volt, hogy a hangot a feje *belsejéből* hallotta.

Esetleg a fogtömése vesz valamit rövid-, középhullámon vagy URH-n? Hallott már ily...

Egyenesedj föl, kukac! Már amúgy is eléggé gyanakszanak, fölösleges úgy viselkedned, mint aki megháborodik!

Eddie sürgősen kiegyenesedett, mintha nyakon vágták volna. Ez a hang nem Henryé volt, de nagyon hasonlított rá, amikor még csak srácok voltak; Henry nyolc évvel idősebb nála, a lánytestvér, aki kettejük között született, már csak az emlékezet kísértete; Selinát akkor gázolta halálra egy autó, amikor Eddie kétéves volt, Henry tíz. Henry akkor használta ezt az érdesen parancsoló hangot, ha Eddie olyasmit csinált, amitől jóval idő előtt egy olyan fenyőfa lábában köthetett volna ki... mint Selina.

Mi az istennyila folyik itt?

Nem olyan hangot hallasz, ami nincs, tért vissza a fejébe a hang. Nem, ez nem Henryé, ez idősebb, szárazabb... erősebb. De olyan, mint Henryé... és lehetetlen nem hinni neki. Ez a legfontosabb. Nem bomlott meg az elméd. Én egy másik VAGYOK.

Ez telepátia?

Eddie homályosan érezte, hogy az arca tökéletesen kifejezésten. Tekintve a körülményeket, ez épp alkalmassá tenné arra, hogy megpályázza az év legjobb színészének járó Oscar-díjat. Kinézett az ablakon és látta, hogy a gép a Kennedy repülőtér érkezési oldalán a Delta légitársaság kapujához közeledik.

Nem ismeretes előttem ezt a szó. Ám az igen, hogy azok a katonanők tudják, hogy a hónod alatt...

Szünet. Eddie-nek az a szavakba foglalhatatlanul elképesztő érzése támadt, mintha szellemkezek lapoznának az agyában, akár egy élő katalógusban.

...heroint vagy kokaint hozol. Nem tudom, melyiket, ámbár kokain kell hogy legyen, mert olyasmit hozol, amit magad nem használsz, hogy cserében olyat végy, amire szükséged van.

– Miféle katonanők? – motyogta Eddie halkan.

Észre se vette, hogy megszólalt. – Mi a fenéről beszél...

Megint az az érzés, mintha lekevernének egyet... olyan valóságos volt, hogy a füle is csengett belé.

Fogd be a pofád, te istenverte tökfílkó!

Jól van, Jézuskám, jól van.

Megint mintha ujjak motoszkálnának benne. *Katonai stewardessek, válaszolta az idegen hang. Meg értettél? Nincs időm, hogy minden gondolatot megismételjek neked, fogoly!*

– Mi – kezdte Eddie, azután befogta a száját. *Minek szólítottál?*

Ne törődj vele, csak figyelj! Az idő nagyon, nagyon rövid. Tudják. A katonai stewardessek tudják, hogy ez a kokain nálad van.

Honnan tudhatnák? Nevetséges!

Nem tudom, honnan tettek szert erre a tudásra, és nem is számít. Egyikük szólt a vezetőknek. Azok meg szólnak azoknak a papoknak, akik ezt a vámvizsgálat nevű szertartást celebrálják...

A hang valami titokzatos nyelvezetet használt, a kifejezései annyira nem voltak helyénvalók, hogy az már szinte kedves... ám az üzenet hangos volt és félreérthetetlen. Eddie fogai, bár az arca megőrizte kifejezéstelenségét, fájdalmasan összekoccantak, és ő kurtán felszisszent.

Amit a hang mondott, abból az következik, hogy vége a játéknak. Még le sem szállt a gépről, és máris vége.

De ez nem igaz! Nem lehet igaz! Csak az agya úz vele paranoiás tréfát az utolsó pillanatban! Nem érdekli! Csák engedd el a füled mellett, és akkor minden rendbe...

NEM fogod elengedni a füled mellett, vagy börtönbe kerülsz, én pedig meghalok!, ordított rá a hang.

De az Isten szent nevére, ki vagy te?, kérdezte Eddie kellenetlenül és riadtan, és hallotta, hogy odabent a fejében valaki vagy valami nagyot fúj

megkönnyebbülésében.

10

Elhiszi, gondolta a harcos. Hála minden létező és nem létező istennek, elhiszi!

11

A repülőgép megállt. Kialudt a BIZTONSÁGI ÖVEKET KÉRJÜK BEKAPCSOLNT felirat. A sugárhajtású gép előregerurult, és lágy puffanással nekiütközött a kijáratí folyosó ajtajának.

Megérkeztek.

12

Van egy hely, ahová elrejteted a holmit, miközben eleget teszel a vámvizsgálat szertartásának, mondta a hang. Egy biztonságos hely. Azután, amikor kiérsz, ismét magadhoz veheted a tasakokat, és elviheted ennek a Balazar nevű embernek.

Az utasok fölálltak, kivették a holmijukat a fejük fölötti tárolórekeszekből, és megpróbálták eltenni valahová a kabátjaikat, mert a személyzet közlése értelmében túl meleg volt ahhoz, hogy viseljék.

Fogd a csomagodat! Fogd a kabátodat! Azután menj be megint a pervátába.

A per...

Ó. Mosdó. Budi.

Ha azt gondolják, hogy anyag van nálam, azt is gondolhatják, hogy ott igyekszem megszabadulni tőle.

Ám Eddie megértette, hogy nem számít. Nem törhetik rá az ajtót, mert az megrémítené az utasokat. Azt is tudják, hogy egy kiló kokót nem lehet csak úgy nyom nélkül leöblíteni egy repülőgép végében. Már amennyiben ez a hang az igazat mondja... hogy van valamilyen biztos hely. *De hát hol lehet?*

Ne törődj vele, rosseb essen beléd! MOZOGJ!

Eddie megmozdult, mert végre kezdte felfogni a való helyzetet. Nem láthatott ugyan mindent, amit Roland a sokévi kinszenvedéssel belevert precizitással észlelt, de láthatta a sztyuvik arcát – az *igazi* arcukat a készséges mosoly mögött, amellyel az első rekeszben felhalmozott ruhás csomagokat és dobozokat adogatták. Láthatta, hogyan villan rá mindegyre a tekintetük egy töredék pillanatra.

Fogta a poggyászát. Fölkapta a zakóját. A gép ajtaját kinyitották, az emberek már elindultak a sorok között. A pilótafülke ajtaja is kinyílt, ott állt a kapitány, és ugyancsak mosolygott... ám ugyanakkor nézte is az első osztály szedelőzködő utasait, kiszúrta őt – nem, direkt *betájolta* –, azután ismét elfordította a tekintetét, biccentett valakinek, összeborzolta egy gyerek haját.

Eddie kihűlt. Nem az elvonástól, csak úgy egyszerűen. Nem kellett hozzá a fejből beszélő hang. Néha nem is olyan nagy baj kihűlni. Csak vigyázni kell, nehogy az ember a nagy kihűlésben jéggé fagyjon.

Elindult előre, odaért a pontra, ahonnan balra fordulva át lehetett lépni a kiszállófolyosóba – és akkor hirtelen a szája elé kapta a kezét.

– Rosszul érzem magam – motyogta. – Elnézést. – Odament a pilótafülke nyitott ajtajához, amely kissé eltorlaszolta az első osztályú slózi bejáratát, és jobb kezével lenyomta a kilincset.

– Attól tartok, el kell hagynia a gépet – mondta élesen a pilóta, amikor Eddie benyitott a mosdóba. – Ez...

– Attól tartok, hánynom kell, és nem szeretném a cipőjére csinálni – felelte Eddie –, se a magaméra. Egy másodperccel később magára zárta az ajtót. A kapitány mondott valamit. Eddie nem értette, nem akarta érteni. Fő, hogy beszélt és nem kiabált, igaza volt, senki sem kezd el kiabálni, amikor kétszázötven

utas még arra vár, hogy egyetlen első ajtón keresztül elhagyja a gépet. Odabent volt, pillanatnyi biztonságban... de mi haszna belőle?

Ha itt vagy, gondolta, akkor nagyon gyorsan csinálj valamit, akárki légy!

Egy szörnyű pillanatig semmi sem történt. Kurta pillanat volt, ám Eddie Dean fejében úgyszólván az örökkévalóságig nyúlt, akár a Bonomo törökméz, amelyet időnként Henry vett neki gyermekkori nyarakon; ha rossz volt, a szart is kiverte belőle, ha jó volt, vett neki törökmézet. Így tett eleget Henry fokozott felelősségének a nyári szünidő alatt.

Istenem, Krisztusom, az egészet csak képzeltem, ó, Jézus, de hülye vagyok....

Készülj, szolt rá egy komor hang. Egyedül nem tudom megcsinálni. Tudok ELŐRELÉPNI, de téged nem LÉPTETHETLEK ÁT. Velem együtt kell csinálnod. Fordulj meg.

Eddie hirtelen két pár szemem át nézett, két idegrendszerrel észlelt (ám annak a másiknak nem volt meg minden idege; egy része leszakadt, épp most szakadt le, sikoltva a fájdalomtól), tíz érzékszervvel érzékelt, két aggyal gondolkodott, vérét két szív hajtotta.

Megfordult. Lyuk volt a fürdőszoba falán, lyuk, amely ajtónak tűnt. A lyukon át szürke, homokos tengerpartra látott, amelyen ócska zokni színű hullámok törtek meg.

Hallotta a hullámokat.

Érezte a só szagát, olyan keserű volt, mint a könnyek az orrában.

Lépj át!

Valaki megdöngette a mosdó ajtaját, beszólt, hogy jöjjön ki, azonnal hagyja el a gépet.

Lépj át, a szentségedet!

Eddie nyöszörögve odalépett az ajtónyíláshoz... megbotlott... és átesett egy másik világba.

Lassan föltápáskodott, és közben érezte, hogy egy kagyló megvágta a jobb tenyerét. Bután nézte az életvonalon kiserkedő vért, majd észrevette, hogy tőle jobbra lassan föltápáskodik egy másik férfi.

Eddie hátrahőkölt. Páni félelembe csapott át zavarodottsága, álomszerű kizökkenése: ez az ember halott, és nem tud róla! Arca beesett, csontjain úgy feszült a bőr, mint a szoros vászonpólya, amely mögül kifelé kívánczik a beléje tekert éles fémtárgy. Halálsápadt volt, kivéve a lázrózsákat a járomcsontjain, az állkapcsa alatt a nyaka két oldalán, s egyetlen pöttyöt a két szeme között, amely olyan volt, mintha egy gyerek próbálta volna meg utánozni a hinduk kasztjelét.

Ám a szeme – kék, szilárd, józan – élt, és tele volt félelmetes, konok életerővel. Sötét ruhát viselt, valamilyen háziszőttesből; a felgyűrt ujjú, eredetileg fekete ing szürkére fakult, a nadrág hasonlított a farmerre. Csípőjén fegyverövek keresztetköttek egymást, ám a tölténytartók csaknem üresek voltak. A tokokban két 45-ösnek tűnő pisztoly lógott, ám valamilyen hihetetlenül régi évjáratból. A markolatok sima fája mintha belső fénytől izzott volna.

Eddie, aki nem tudta, hogy akar-e beszélni, egyáltalán bármit is mondani, egyszer csak meghallotta a saját hangját:

– Kisértet vagy?

– Még nem – károgt a fegyveres. – A sátánfüvet. Vagy kokaint. Akárhogy hívják. Vedd le az inged!

– A karod...! – Látta, hogy a spagettwestern revolverhősére emlékeztető ember karján élénk, baljós vörös csíkok húzódnak, és pontosan tudta, mit jelentenek az ilyen vonalak: vérmérgezést. Azt jelentik, hogy a gonosz már nem az ember sarkában lohol, hanem mászik fölfelé a csatornákon, amelyek a pumpához vezetnek.

– Ne az én rohadt karommal törődj! – mondta a fakó jelenés. – *Vedd le az ingedet, szabadulj meg a tasakoktól!*

Eddie hallotta a hullámokat; hallotta az akadályt nem ismerő szél magányos huhogását; látta a haldokló örültet és az egyedülvaló kietlenséget; ám ezen túl is hallotta a leszálláshoz készülő utasok mormolását és a kitartó, tompa dörömbölést az ajtón.

– Mr. Dean! – *ez a hang, egy másik világból jön*, gondolta. Nem is igazán kételkedett benne, csak próbálta beleklopfolni a fejébe, úgy, ahogy a szöveget verné bele egy vastag mahagónideszkába. – Most már valóban...

– Hagyd itt, később érte jössz – káromta a harcos. – Istenek, hát nem érted, hogy itt *beszél* nem kell? Fáj! *És nincs is időnk, idióta!*

Voltak emberek, akiket Eddie megölt volna egy ilyen szóért... de volt egy olyan elképzelése, hogy ugyancsak csipkednie kellene magát, ha ezt az embert akarná megölni, még akkor is, ha szívességet tenne neki vele.

Ám megérezte annak a kék szempárnak az igazságát; minden kérdés elhamvadt eszelős ragyogásában.

Elkezdte kigombolni az ingét. Első ösztöne az volt, hogy egyszerűen csak tépje le, mint Clark Kent, amikor Lois Lane-t kikötözték a sínhez, vagy micsoda, ám a való életben ez nem megy; előbb-utóbb magyarázatot kell adnia a hiányzó gombokra. Így hát sorra bújtatta ki a gombokat a lyukakból, miközben mögötte tovább verték az ajtót.

Kirángatta az inget a farmerjából, a földre dobta, föltárva a mellét keresztező ragtapaszokat. Úgy nézett ki, mint aki éppen súlyos bordatörésből lábadozik.

Hátrasandított, és egy nyitott ajtót látott... amely legyező alakú nyomot rajzolt a part szürke homokjába, amikor valaki – feltételezhetően a haldokló – kinyitotta. Az ajtón túl pedig az első

osztályú retyót látta, a vécécsészét, a tükröt... és a tulajdon kétségbeesett arcát, mogyorószínű szemét, homlokába hulló, kócos fekete haját; a háttérben a harcost, a partot és a felcsapó tengeri madarakat, amelyek vijjogtak és rikácsoltak, Isten tudja, miért.

A ragtapaszon matatott, azon tépelődve, hogyan kezdje, hol talál egy szabad véget, és valami bamba reménytelenség ülepedett rá. Így érezheti magát a szarvas vagy a nyúl, amikor félútig jutott az úttesten, és fejét elfordítva belebámul a közeledő fényszóróba.

William Wilsonnak, akinek nevét Poe tette híressé, húsz percébe telt, amíg fölspulnizta rá a ragtapaszt. Az első osztály mosdójának ajtaját öt, legfeljebb hét perc alatt kinyitják.

– Nem tudom leszedni ezt a szart – mondta az előtte imbolygó embernek. – Nem tudom, ki vagy és hol vagyok, de annyit mondhatok, hogy túl sok a ragtapasz, és túl kevés az idő.

14

McDonald kapitány méregbe gurult, amiért a 3A utasa nem válaszol, és verni kezdte az ajtót. Deere másodpilóta azt javasolta, hogy hagyja abba.

– Hová mehet? – kérdezte Deere. – Mit tehet? Lehúzza magát a klotyón? Ahhoz túl nagy.

– De ha nála van... – kezdte McDonald.

– Ha van nála – vágott közbe Deere, aki maga is jó néhányszor használt kokaint –, akkor sok van nála. Nem tud megszabadulni tőle.

– Zárd el a vizet – mondta hirtelen McDonald.

– Már megtörtént – válaszolta a navigátor (aki alkalmanként ugyancsak szippantott a virágillaton kívül mást is). – De nem hinném, hogy számít. Föloldhatja abban a szmötyiben, ami a tartályba kerül, de onnan nem tüntetheti el. – Fojtottan beszélgetve csoportosultak a mosdó ajtaja előtt, amelyen gúnyosan izzott a FOGLALT felirat. – A DEA-srácok

majd leszívják, mintát vesznek, és a pasasnak máris lóttak.

– Még mindig mondhatja, hogy valaki előtte ment be, és az öntötte a vécébe – felelte élesedő hangon McDonald. Nem beszélni akart, tenni akart valamit, bár kínzóan tudatosult benne, hogy a libák még mindig húznak, sokan elég kíváncsian bámulják a mosdóajtó előtt összeverődött személyzetet és a légikísérőket. A személyzet viszont annak volt kínzó tudatában, hogy amit tesznek, az nagy valószínűséggel előugraszthatja a terrorista mumust, amely mostanában ott lappang minden repülőre szállt utazó tudatalattijában. McDonald tudta, hogy navigátorának és a fedélzeti mérnöknek igaza van, azt is tudta, hogy az anyag valószínűleg műanyag zacskóban van, amelyet összefogdosott a csibész, a fejében mégis visított a riasztócsengő. Itt valami nem volt rendben. Odabent egyre sivalkodott valami, hogy *Siess! Siess!*, mintha a 3A folyami hamiskártyás lenne, aki mindjárt kijátssza a kezelőjében dugdosott ászokat.

– Meg sem próbálja lehúzni – mondta Susy Douglas. – Meg sem próbálja kinyitni a mosdó csapját. Hallanánk a szörtyögést, ha megpróbálná. Hallok valamit, de...

– Menjen – mondta kurtán McDonald. A szeme Jane Doringra villant. – Maga is. Majd mi elintézzük.

Jane égő arccal megfordult, hogy elmenjen.

– Jane szúrta ki – felelte nyugodtan Susy –, és én vettem észre a hóna alatt a dudorokat. Inkább maradunk, McDonald kapitány. Ha jelenteni akar bennünket függelemsértésért, csak tessék. Mindazonáltal szeretném emlékeztetni, hogy esetleg épp egy nagy DEA-fogást készül elcseszeni.

Összekapcsolódott a tekintetük, kova szikrázott az acélon.

– Hetvenszer-nyolcvanszor repültem magával, Mac.

Igyekszem a barátja lenni.

McDonald még egy pillanatig bámulta, azután bólintott.

– Maradjanak. De azt akarom, hogy mindketten hátráljanak egy lépést a pilótafülke felé.

Lábujjhegyre állva hátranézett, és látta, hogy a sor vége most húz át a turistaosztályról a komfortosztályba. Két, esetleg három perc még.

A társaság ügynöke felé fordult, aki a folyosó bejáratánál állva szűrősen figyelte őket. Sejthette, hogy valami problémájuk lehet, mert elővette a rádiótelefonját, és a kezében tartotta.

– Szólj neki, hogy vámosokat kérek ide – mondta halkan McDonald a navigátornak. – Hármat-négyet. Fegyvereseket. Rögtön.

A navigátor sűrű elnézések közepette átvigyorogta magát az utasok során, csöndesen tárgyalt az ügynökkel, aki a szájához emelte a rádiótelefont, és halkan beleszólt.

McDonald, aki sohasem fogyasztott aszpirinnél erősebb szert, és azt is csak ritkán, odafordult Deerehez. Száját úgy összeszorította, hogy olyan lett, akár egy fehér forradás.

– Amint az utolsó utas távozik, betörjük ennek a szarodának az ajtaját – mondta. – Nem érdekel, ideérnek-e a vámosok vagy sem. Megértetted?

– Vettem – válaszolta Deere, és nézte, miként húzódik át a sor vége az első osztályra.

– Vedd a késemet – mondta a harcos. – Az iszákomból.

A repedezett bőrtüsző felé intett, amely a homokban hevert. Sokkal inkább tetszett természetes hátizsáknak, mint tarisznyának; az a fajta volt, amilyennel hippik vágnak keresztül az Appalache-ösvényen, a természet

(és itt-ott egy nagy adag fű) mámorában, csak ez igaznak tűnt, nem pedig kelléknek holmi tökfaj önképéhez; olyan tárgy, amely sokéves kemény – és talán életveszélyes – utat tudhat maga mögött.

A férfi intett a zsák felé, de nem mutatott rá. *Nem tudott rámutatni.* Eddie rájött, miért csavart egy piszkos ingdarabot a jobb kézfejére: néhány ujj hiányzott.

– Vedd ki – mondta a férfi. – Vágd át a szalagot. Próbáld nem megvágni magad. Könnyű lesz. Légy óvatos, de siess. Nincs sok idő.

– Tudom – mondta Eddie, és letérdelt a homokba. Ez nincs is. Ez az, ez a válasz. Ahogy Henry Dean, a nagy bölcs és kitűnő drogos mondaná: *Hipp-hopp, kipi-kopp, fogd a kokót és minden jobb, az élet álom, a világ hamis, hallgasd a Creedence-t, és jöhet a hasis.*

Ez nincs is, csupán egy rendkívül eleven álom, így a legjobb, ha hallgat, és viteti magát az árral.

Az fix, hogy *nagyon eleven álom.* A férfi „tarisznijának” cipzáráért nyúlt – az is lehet, hogy tépőzáras –, amikor észrevette, hogy cikcakkban befűzött nyersbőr zsineg tartja össze; itt-ott már elszakadt, de gondosan újra összebogozták, olyan apró csomóval, hogy át lehessen húzni a lyukakon.

Eddie meghúzta a laza csomót, a batyu szája kinyílt, és a kést is megtalálta a legalján, egy kissé nyirkos ingcafátba tekert lőszerek társaságában. Már a markolata elegendő volt, hogy elálljon a lélegzete... selymes szürkésfehér színezüst volt, cirkalmas mintája vonzotta, magához mágnesezte a tekintetet...

Fájdalom hasított a fülébe, harsogott a koponyájában, pillanatnyi vörös felhőt borított a szemére. Ügyetlenül átesett a nyitott tarisznján, egyenesen a homokra, és fölbámult a levágott orrú bakancsot viselő, sápadt férfira. Ez nem álom. A haldokló arcban lángoló kék szempár igazi volt.

– Később csodáld, fogoly – mondta a harcos. – Most

csak használd.

Eddie érezte, hogy a füle lüktet és megdagad.

– Miért hívsz mindig így?

– Vágd át a szalagot – szólott komoran a harcos. – Mert ha ama perváta ajtaját betörik, amikor te még itt vagy, akkor az az érzésem, nagyon sokáig itt is maradsz. Méghozzá nemsokára egy tetem társaságában.

Eddie kihúzta a kést a hüvelyéből. Nem régi volt, még csak nem is ősrégi: sokkal vénebb. A szinte láthatatlan vékonyságúra köszörült penge maga volt a fémbe foglalt idő.

– Ja, élesnek látszik – mondta, és a hangja nem volt túl magabiztos.

16

Az utolsó utasok sorjázta a kiszállófolyosó felé. Egyikük, hetven-egynéhány nyarat látott delnő, akinek arcán az az egyedülálló zavarodottság honolt, amelyre kizárólag években bővelkedő vagy angoltudásban szűkölködő utasok képesek életük első repülőútján, megállt, és odamutatta Jane Dorningnak a jegyét.

– *Egyáltalán* hogy találom meg a montreali átszállást? – kérdezte. – És mi van a csomagjaimmal? Itt fogják elvámolni őket, vagy ott?

– A folyosó végén van egy ügynök, aki minden szükséges felvilágosítást megad önnek, asszonyom – válaszolta Jane.

– Nem látom be, miért ne adhatná meg maga azt a szükséges felvilágosítást – méltatlankodott az öregasszony. – Az a folyosó még mindig tele van emberekkel.

– Haladjon kérem, asszonyom – szólott oda McDonald kapitány. – Problémáink vannak.

– Jaj, bocsánat, hogy élek! – sértődött meg az öregasszony. – Úgy rémlik, véletlenül lepottyantam a

halottaskocsiról.

Azzal tovarúgtatott, orrát távoli tüzet szimatoló kutyaként szűrva a levegőbe, egyik kezében szatyorral, a másikban jegytömbbel (a belőle meredező szállókártyák sokaságából azt hitte volna az ember, hogy a delnő a földteke nagy részét átrepülte, minden megállónál váltogatva a gépeket).

– Egy újabb hölgy, aki nem fog még egyszer Deltagépen repülni – morogta Susy.

– Az se érdekel, ha a Superman sliccében repül – felelte McDonald. – Ő volt az utolsó?

Jane elrohant, végignézte a komfortosztály üléseit, azután bedugta a fejét a főkabinba. Kihalt. Visszajött, jelentette, hogy a gép üres.

McDonald az ajtó felé fordulva látta, hogy két egyenruhás vámos könyökli át magát a tömegen; egyfolytában elnézést kértek, noha egyszer se fordultak hátra, hogy megnézzék, kit löktek éppen földre. Az utolsó áldozat az öreg hölgy volt, aki elejtette a jegytömbjét. Papirok kerengtek-szálltak körülötte, ő pedig dühös varjúként károgott a fináncok után.

– Jól van – mondta McDonald –, maguk, fiúk, megállnak ott.

– Uram, mi a Szövetségi Vámhivatal tisztjei...

– Ez helyes, örülök maguknak, boldog vagyok, hogy ilyen gyorsan ideértek. Most pedig álljanak meg ott, ahol vannak, mert ez itt az én gépem, és az a fickó az egyik madaram. Ha egyszer leszállt a gépről és kilép a folyosóra, akkor a maguk madara, és olyan paprikást főzhetnek belőle, amilyent akarnak. – Biccentett Deere-nek. – Adok a kurafinak még egy lehetőséget, azután betörjük az ajtót.

– Részemről mehet – válaszolta Deere.

McDonald a tenyere élével rácsapott az ajtóra, és beordított: – Kifelé, barátom! Utoljára kérem!

Semmi válasz.

– Hát jó – mondta McDonald. – Lássunk neki.

Eddie homályosan hallotta egy öregasszony hangját: – Jaj, bocsánat, hogy élek! Úgy rémlik, véletlenül lepottyantam a halottaskocsiról.

Félig leszedte a ragtapaszt. Amikor meghallotta az öregasszony hangját, a keze kissé megrándult, vér permetezett a hasára.

– Francba! – sziszegte.

– Most nem orvosolhatjuk – szólt rekedten a harcos.
– Fejezd be. Vagy rosszul leszel a vér látványától?

– Csak ha a sajátom – válaszolta Eddie. A szalag éppen most engedett a hasán. Minél magasabbra vágott, annál kevesebbet látott. Újabb öt centit haladt, és kis híján ismét megvágta magát, amikor meghallotta, hogy McDonald azt mondja a vámosoknak: – Jól van, maguk, fiúk, megállnak ott.

– Befejezhetem én, és esetleg magamat is fölvágom, vagy neked kell megpróbálnod – szólt Eddie. – Nem látom, mit csinálok. Útban van az a rohadt állam. A harcos a baljába fogta a kést. A keze reszketett. Eddie roppant ideges lett, ahogy látta, mint remeg a gyilkosan élesre fent penge.

– Talán mégis jobb lenne, ha én...

– Várj.

A harcos mereven nézte a bal kezét. Eddie nem egészen tagadta a telepátiát, de azért *nem is hitt* benne. Most azonban érzett valamit, valamit, ami olyan valós és tapintható volt, mint sütő körül a hő. Néhány másodperc múlva rájött, mit érez: a különös ember akaratának összesűrűsödését.

Hogy a fenébe haldokolhat, ha egyszer így érzem az akaraterejét?

A reszkető kéz kezdett megnyugodni. Hamarosan alig rezdült. Alig tíz másodperc múlva szilárd volt, mint a szikla.

– Most – mondta a harcos. Egy lépést tett előre, fölemelte a kést, és Eddie érezte, hogy süt belőle

valami: a gyilkos láz.

– Balkezes vagy? – kérdezte.

– Nem – válaszolta a harcos.

– Jézusom – nyöszörögte Eddie, s úgy döntött, jobb lesz, ha egy pillanatra lehunyja a szemét. Hallotta a szétváló ragtapasz hersegését.

– Tessék – lépett hátra a harcos. – Most pedig húzd le, ameddig tudod. Hátul majd én.

Most már nem udvariasan kopogtatták az ajtót, hanem ököllel verték. *Elmentek az utasok*, gondolta Eddie. *Most már nincs Miszter Modor. A francba!*

– Kifelé barátom! Utoljára kérem!

– *Rántsd meg!* – mordult rá a harcos.

Eddie két kézzel fogott egy vastag nyalábot, és akkorát rántott rajta, amekkorát bírt. Pokolian fájt. *Elég a nyafogásból*, gondolta. *Rosszabb is lehetne. Például ha szőrös lenne a melled, mint Henryé.*

Lepillantott, és látta, hogy a szegycsontján keresztben legalább húsz centiméter széles sávban vöröslik a felsértett bőr. Éppen a napfonat fölött vágta meg magát. A gödröcskéből felfakadt vér skarlát csermelyként csordogált a köldökébe. Hóna alól rosszul felerősített nyeregtáskaként lógtak a kábítószeres tasakok.

– Rendben – mondta valaki fojtottan az ajtó előtt. – Akkor hát...

Eddie a folytatást nem hallotta a hátába hasító váratlan fájdalomtól, amikor a harcos minden teketória nélkül letépte róla a maradék ragtapaszt.

Az ajkába harapott, hogy ne üvöltsön.

– Vedd föl az ingedet – mondta a harcos. Az arca, amely Eddie szerint olyan sápadt volt, amilyen élő emberé egyáltalán lehet, most olyanra változott, mint a kihűlt hamu. A bal kezében tartotta a gubanccá összetapadt leukoplaszthámot, amelyről furcsa rovarbábként csüngtek a fehér anyaggal töltött nagy zacskók, majd félredobta. Eddie látta, hogy a jobb

kezén rögtönzött kötésen átút a vér. – Gyorsan!

Valami döngött. Nem úgy hangozott, mintha bebocsátásért esdekelnének. Eddie éppen időben nézett oda, hogy lássa, amint a mosdó ajtaja megremeg, a fények hunyorognak. Be akarják törni az ajtót.

Hirtelen túl nagynak, túl ügyetlennek érzett ujjáival fölkapta az inget. A bal ujj kifordult. Igyekezett vissza gyömöszölni a lyukon át, egy pillanatra elakadt a keze, azután olyan erősen rántotta meg, hogy visszajött vele az ujj is.

Bumm, az ajtó ismét megremegett.

– Istenek, hogy lehetsz ilyen ügyetlen? – nyögte a harcos, és belegyömöszölte öklét Eddie ingének bal ujjába. Eddie megragadta a kezelőt, a harcos hátrahúzódott. Úgy tartotta, ahogy az inas a gazdája kabátját. Eddie magára öltötte az inget, és a legalsó gomb után tapogatózkodott.

– Még ne! – vakkantotta a harcos, és újabb darabot tépett a saját egyre fogyatkozó ingéből. – Töröld le a hasad!

Eddie megtette, ami tőle telt. A gödröcskéből, amelyet a kés vágott a bőrén, még mindig szivárgott a vér. A penge csakugyan éles volt. Fene éles.

A homokra dobta a harcos ingének véres cafatát, és begombolkozott.

Puff. Az ajtó ez alkalommal nem csupán remegett: megbillent a zsanérjain. Eddie átsandított a parton álló ajtón, és látta, hogy a folyékony szappan flakonja leesik a mosdó mellől. Pont az ő csomagjának cipzárjára.

Már éppen be akarta gyömöszölni begombolt (és csodamód nem félregombolt) ingét a nadrágja korcába, amikor jobb ötlete támadt, és kicsatolta az övét.

– Most nincs idő erre! – A harcos rádöbbsent, hogy üvölteni akar, de nem bír. – Az az ajtó már csak egy

csapást bír ki!

– Tudom, mit csinálok – felelte Eddie, remélve, hogy tényleg tudja, azzal visszalépett a világok ajtaján, és lehúzta a farmerjét, közben még a cipzárat is lerántotta.

A harcos követte, egy kétségbeesett-kétségbeejtő másodperc után; az egyik pillanatban még tüzes fájdalommal lüktető testében volt, a másikban csupán a hűvösen számító *ka* maradt Eddie fejében.

18

– Még egyszer! – mondta sötéten McDonald. Deere bólintott. Most, mikor nemcsak a gépet, de a kiszállófolyosót is elhagyták az utasok, a vámosok előhúzták fegyvereiket.

– Most!

A két ember lendületet vett, és egyszerre vágódott neki az ajtónak. Az felpattant, egy darabja lógott még egy kicsit a zárnyelven, azután leesett a padlóra.

És ott ült Mr. 3A, a nadrágja a térdén, kifakult skót kockás ingének alja épphogy eltakarta a slongját. *Hát az biztos, hogy tetten értük, gondolta McDonald kapitány fáradtan. Az egyetlen gond, hogy a tett, amelyen értük, legjobb tudomásom szerint nem törvényellenes.* Hirtelen érezte, hogy lüktet a válla, amellyel nekirohant az ajtónak – hányszor is?, háromszor?, négyszer?

– Mi az ördögöt csinál itt, uram? – vakkantotta.

– Hát éppen szartam – felelte 3A –, de ha ez baj, akkor a váróteremben is kitörülhetem a seggem...

– Feltételezem, nem is hallott minket, nagyokos?

– Nem értem el az ajtót. – 3A kinyújtotta a kezét, hogy bemutassa, és noha az ajtó most ferdén nekidőlt baloldalt a falnak, McDonald látta, hogy 3A-nak igaza van. – Fölállhattam volna, de, szóval, vészhelyzetet kellett *kezelnem*. Illetve nem egészen kezelnem, ugye érti, mire célzok. Nem is *kezelni akartam*, ha továbbra

is érti, mire célzok. – 3A győztesen vigyorgott, enyhén buta vigyorral, amely körülbelül annyira tűnt valóságosnak McDonald kapitánynak, mint egy kilencdolláros bankjegy. 3A úgy beszélt, mint akit még arra az egyszerű trükkre sem tanítottak meg, hogy dőljön előre.

– Álljon föl! – mondta McDonald.

– Boldogan. De nem küldené a hölgyeket kissé hátrébb? – mosolygott elbájolón 3A. – Tudom, hogy a mi korunkban ez némileg divatjamúlt, de mit csináljak. Szemérmes vagyok. Az az ábra, hogy sok mindenre kell szemérmesnek lennem. – Főlemelte bal kezét, hüvelyk- és mutatóujját egymástól úgy három centiméterre tartva, és rákacsintott Jane Dorningra, aki paprikavörös lett, és azonnal eltűnt a gép ajtajában, Susy pedig rögtön követte.

Nem látszol szemérmesnek, gondolta McDonald kapitány. Inkább olyannak látszol, mint aki most ütötte meg a kvinternót, pontosan úgy nézel ki.

Amikor a sztyuvik eltűntek, 3A fölállt, fölhúzta az alsónadrágját és a farmerjét, majd a vízöblítés gombjáért nyúlt, ám McDonald kapitány tüstént félreütötte a kezét, és a vállánál fogva a székek közé penderítette. Deere elkapta a nadrágja korcát.

– Csak semmi személyeskedés – intette Eddie. Hangja könnyed és józan volt – legalábbis ő úgy gondolta –, de odabent minden összeomlott. Érezte, világosan érezte a másikat. Ott volt az agyában, feszülten figyelte, ott áll, és lépni fog, ha Eddie valamit eltol. Istenem, ugye, hogy álom? *Ugye álom?*

– Ne mozduljon! – mondta Deere.

McDonald kapitány belepillantott a vécécsészébe.

– Itt nincs szar – mondta, és vasvillaszemmel nézett a navigátorra, amikor az önkéntelenül felröhögött.

– Hát tudja, hogy van ez – felelte Eddie. – Néha az embernek mázlija van, és a riadó hamis. De egy-két kiadós recsegést azért kiengedtem. Úgy értem, egy kis

mocsárgázt. Ha három perccel ezelőtt gyufát gyújtanak idebent, megsüthettek volna rajta egy hálaadásnap pulykát. Biztosan ettem valamit, mielőtt fölszálltam volna a gépre, én...

– Vidd innen! – mondta McDonald. Deere, még mindig a nadrágja korcánál fogva megpördítette és kilökte Eddie-t a gépből a folyosóra, ahol a vámosok ragadták karon.

– Hé! – rikkantott Eddie. – A csomagom! És a zakómra is szükségem van!

– Ó, mi is azt szeretnénk, ha *minden* cucca magánál lenne – mondta az egyik vámos, és Eddie arcába fújta gyomorsavtól és Maaloxtól szagló leheletét. – Nagyon érdekel minket a cucca. Na gyerünk, kis haver! Eddie egyre csak mondta, hogy nyugi, higgadjanak le, tud ő magától járni, de később úgy vélte, hogy a cipője orra néhányszor ért csak padlót a 727-es ajtaja és a váróterem bejárata között, ahol három további vámtiszt és a légikikötő fél tucat biztonságija állt. A spenóthuszárok őt várták, a biztonságiak pedig a kisebb tömeget tartották vissza, amely kínosan mohó kíváncsisággal bámulta Eddie-t, miközben elvezették.

4. fejezet

A TORONY

1

Eddie Dean egy széken ült. A szék egy kicsiny, fehér szobában állt. Ez volt az egyetlen szék a kicsiny, fehér szobában. Ez a kicsiny, fehér szoba tömve volt emberekkel. A kicsiny, fehér szobában állt a füst. Eddie alsónadrágban ült. Szeretett volna egy cigarettát. A kicsiny, fehér szobában tartózkodó másik

hat – nem, hét – ember fel volt öltözve. Körülötte álltak, gyűrűbe zárták. Hárman – nem, négyen – cigarettáztak.

Eddie szeretett volna izegni-mozogni. Eddie szeretett volna felugrani.

Eddie nyugodtan, ernyedten ült, a körülötte álló embereket olyan derűs érdeklődéssel bámulta, mintha nem reszketett volna egy kis anyagért, mintha nem reszketett volna a közönséges klausztrofóbiától.

A *másik* volt az oka, bent az agyában. Először megrémült a *másiktól*. Most hálát adott Istennek, amiért ott van.

Lehet, hogy a *másik* beteg, akár haldokolhat is, de még mindig elég acél maradt a gerincében, hogy kölcsönadhasson belőle egy majrés, huszonegy éves kábítószeresnek.

– Nagyon érdekesek ezek a vörös jelek a mellén – mondta az egyik vámos. Cigaretta lógott a szája sarkában. A mellzsebében egész dobozzal volt. Eddie úgy érezte, ha kivehetne vagy ötöt abból a dobozból, telerakná velük a száját saroktól sarokig, valamennyit meggyújtaná, és letüdőzné a füstjüket, rögtön felvidulna a kedve. – Mintha csíkok lennének. Mintha ideragasztottál volna valamit, Eddie, azután hirtelen úgy döntöttél volna, hogy az lesz a legokosabb, ha letéped és megszabadulsz tőle.

– Valamilyen allergiát szedtem föl a Bahamákon – válaszolta Eddie. – Ezt már mondtam. Úgy értem, ezt már átvettük párszor. Igyekszem megőrizni a humorérzékemet, de egyre nehezebben megy.

– *Bazd meg a humorérzékedet* – mondta vadul egy másik, és Eddie fölismerte a hangszínt. Ő maga is így beszélt, ha fél éjszakát várakozott valakire a hidegben, és az illető nem jött. Mert ezek ugyancsak narkósok. Az egyetlen különbség, hogy nekik az olyanfajta, mint Henry és ő, jelentik a narkót.

– És mi az a lyuk a hasadon? Az honnan van,

Eddie? Bankban szerezted? – mutatta egy harmadik ügynök azt a helyet, ahol Eddie megvágta magát. Végre abbamaradt a szivárgás, viszont még mindig virított egy sötétbíbora duzzanat, amely úgy festett, mintha a legapróbb mozdulatra felhasadna.

Eddie a ragtapasz piros nyomára mutatott. – Viszket. – Ami nem is volt hazugság. – Elaludtam a gépen, kérdezze meg a sztyuvit, ha nekem nem hisz...

– Már miért ne hinnénk neked, Eddie?

– Azt nem tudom – felelte ő. – Sokszor találkozunk olyan komoly drogcsempésszel, aki útközben szunyál?

– Elhallgatott, adott nekik egy másodpercet, hogy végiggondolják, azután kinyújtotta a kezét. Egyik körme hasadozott volt, a másik repedezett. Rájött, hogy elvonási tünetek esetén a köröm a legjobb rágicsa. – Eléggé bírom a viszketést, de ha alszom, akkor kiadósan kaparom magamat.

– Vagy ha lövésre van szükséged. Ez lehet tű nyoma is. – Eddie megállapította, hogy ezek mindent jobban tudnak. Ha az ember a napfonathoz, az idegrendszer kapcsolótáblájához ennyire közel lőné be magát, akkor nem lenne esélye még egy lövésre.

– Szálljon le rólam! – válaszolta. – Olyan közről bámulta a pupilláimat, hogy már azt hittem, smárolni akar. Tudja, hogy nem lövöldöztem.

A harmadik vámos undorral nézett le rá. – Ahhoz képest, hogy ártatlan báránka vagy, félelmetesen sokat tudsz a szerről, Eddie.

– A *Miami Vice*-ből és a *Reader's Digest*-ből szedtem. Mondja már meg nekem az igazat – hányszor fogjuk még ezt végigvenni?

Egy negyedik ügynök apró műanyag zacskót emelt a magasba. Szálak voltak benne.

– Ezek itt rostok. Ellenőriztethetjük a laborral, de tudjuk, miből származnak. Ragtapaszból.

– Nem zuhanyoztam, mielőtt elhagytam volna a szállodát – mondta Eddie már negyedjére. – Kimentem

az úszómedencéhez napozni. Igyekeztem megszabadulni a kiütéseimtől. Az *allergiás* kiütéseimtől. Elaludtam. Fene szerencsém volt, hogy egyáltalán elértem a gépet. Piszkosul kellett rohannom. A szél fűjt. Nem tudom, mi ragadt a bőrömhöz, mi nem. Egy újabb vámos kinyújtotta a kezét, és úgy nyolc centi hosszan végighúzta az ujját Eddie bal könyökének belső oldalán.

– Ezek itt persze nem tűnyomok.

Eddie félrelökte a kezét. – Szúnyogcsípések. Mondtam. Már majdnem begyógyultak. A Krisztusát, hát nézze meg maga!

Megnézhatték. Nem tegnap éjszaka keletkeztek. Eddie egy hónapja abbahagyta a karja szurkálását. Henry nem tudta volna ezt megcsinálni, ez volt az egyik oka, hogy Eddie lett az, Eddie-nek *kellett* lennie. Ha már *nagyon* muszáj volt belőnie magát, akkor a bal combja legtövébe nyomta a szert, ott, ahol a bal heréje hozzáért a bőrhöz... mint múlt éjszaka is, amikor a sápatag végre hozott egy kis rendes anyagot. Legtöbbször csak szipuzott, amivel Henry már nem érte be. Ez valami meghatározhatatlan érzést keltett Eddie-ben... a büszkeség és a szégyen keverékét. Ha ott megnézik, ha félretolják a heréit, akkor komoly pácba kerül. Egy vérvizsgálat még komolyabb problémákkal járhatott volna, ám azt akkor tehetnék volna csak meg, ha bizonyíték van a kezükben – és pontosan ez hiányzott. Mindent tudtak, de semmit sem bizonyíthattak. Csupán ennyi a különbség a tudok és az akarok között, ahogy drága öreg mamája mondotta volt.

– Szúnyogcsípések.

– Igen.

– A vörös csíkok pedig allergén reakciók.

– Igen. Már akkor is megvolt, amikor elutaztam a Bahámákra, csak még nem volt olyan szörnyű.

– Akkor tört ki rajta, amikor odament – mondta az

egyik férfi a másiknak.

– Aha – felelte az. –Te ezt elhiszed?

– Naná.

– Hiszel a Mikulásban?

– Ja. Sráckoromban egyszer még le is fényképeztek vele. – Eddie-re nézett. –Te csináltattál képet a túsád előtt ezekről a klassz piros foltokról, Eddie?

Eddie nem válaszolt.

– Ha tiszta vagy, akkor miért ne ejtenénk meg egy vérvizsgálatot? – Ez ismét az első arc volt, az, akinek cigaretta lógott a szája sarkában. Már csaknem a füstszűrőig leégett.

Eddie-t hirtelen elfogta a düh – a fehérén izzó düh. Befelé fülelt.

Rendben, mondta a hang azonnal, és Eddie érezte, hogy ez több beleegyezésnél, ez már biztatás, hogy ugorj csak neki. Akkor érzett ilyet, amikor Henry megölelte, összeborzolta a haját, beleöklözött a vállába, és azt mondta, *jól csináltad, öcsi! Ne engedd, hogy a fejedbe szálljon, de azért jól csináltad!*

– *Tudja*, hogy tiszta vagyok! – Hirtelen fölállt, olyan hirtelen, hogy azok hátrahőköltek. Ránézett a bagósra, aki a legközelebb állt hozzá. – Mondok valamit, haver, ha nem viszi azt a koporsószőget a képemtől, akkor *kiverem* onnan!

A fickó hátrahőkölt.

– Maguk már kiürítették annak a gépnek a szartartályát. A mindenit, elég idejük volt, hogy háromszor is átpasszírozzák! Engem is átvizsgáltak! Bedőltem és hagytam, hogy valamelyikük a világ leghosszabb ujját feldugja a seggembe. Ehhez képest egy prosztatavizsgálat dal, móka, kacagás. Már azt hittem, meg fogom látni, ahogy a pasas körme kibukkan a pöcsöm végén. Gyilkosan meredt rájuk.

– A seggemben turkáltak, átvizsgálták a holmimat, itt ülök egy szál gatyában, miközben maguk a pofámba fújják a füstöt! Vérmintát akarnak? Jó!

Hívjának valakit, aki leveszi!

Összesúgtak, egymásra néztek. Meglepődve. Bizonytalanul.

– De ha bírósági végzés nélkül akarnak hozzálátni – folytatta Eddie –, akkor okosabb, ha az illető jó csomó tűt és fiolát hoz magával, mert kutya legyen, ha egyedül csinálom végig! Szövetségi rendőrbíró követelek, és maguk mind csináltassák meg ugyanazt a rohadt vizsgálatot, minden fiolán ott legyen a nevük, az igazolványuk száma, és a szövetségi rendőrbíró őrizze az összes mintát! És akármilyen vizsgálatot csinálnak a vérrel – kokain, heroin, benzedrin, fű, akármi –, ugyanazt végezzék el a maguk vérén is! Azután továbbítsák az eredményeket az ügyvédemhez!

– Húha, AZ ÜGYVÉDJÉHEZ! – rikkantotta az egyik.
– Az ilyen szarládák mindig erre lyukadnak ki, nem igaz, Eddie? Csak az ÜGYVÉDEM JELENLÉTÉBEN beszélek! Magára küldöm az ÜGYVÉDEMET! Hánynom kell az ilyen sódertől!

– Igazság szerint pillanatnyilag nincs ügyvédem – mondta Eddie, mint ahogy ez is volt az igazság. – Nem gondoltam, hogy szükségem lesz rá. Maguk változtatták meg a véleményemet. Nem találtak semmit, mert *nincs* nálam semmi, de azért nem hagyják abba a táncot, igaz? Fasz! Táncolok is! Csak nem egyedül. Maguk is ropni fogják.

Vastag, súlyos csönd telepedett rájuk.

– Kérem, Mr. Dean, szeretném, ha megint levetné az alsónadrágját – mondta az egyik. Ez a pofa idősebb volt, és mintha ő lett volna a göré. Eddie arra gondolt, hogy talán – csak talán – ez végre rájött, hol keresse a friss nyomokat. Mostanáig nem vizsgálták meg. A karját, a vállát, a lábát igen... de ott még nem. Túlságosan biztosak voltak benne, hogy megfogták.

– Elegendem van ebből az öltözésből-vetkezésből, az egész szarozásból – válaszolta. – Hozzanak ide valakit,

csináljuk meg a csoportos vérvizsgálatot, vagy elmegyek. Melyiket választják?

Ugyanaz a csönd. Amikor ismét összenéztek, tudta, hogy győzött.

GyőzTÜNK, helyesbített. Hogy hívnak, haver?

Rolandnak. Téged meg Eddie-nek. Eddie Deannek.

Jól hallottad.

Hallgattam és figyeltem.

– Adják oda a ruháit – mondta undorral az idősebb férfi. Eddie-re nézett. – Nem tudom, mi volt nálad, és hogyan szabadultál meg tőle, de azt akarom, hogy tudd: rá fogunk jönni.

Az öreg szivar végigmérte.

– Csak ülsz itt. Ülsz itt, és majdnem vigyorogsz. Amit mondasz, attól nincs hányingerem. Ami *vagy*, attól kell hánynom.

– *Én* viszont *magát* szeretném lehányini.

– Ez kölcsönös.

– Húha! – így Eddie. – Ez tetszik. Itt ülök egy kis szobában egy szál alsóban, körülöttem hét alak fegyverrel a derekán, és még *tőlem* kell hánynia? Ember, magának aztán komoly problémái lehetnek.

Egyet lépett feléje. A vámos egy pillanatig állta a sarat, azután megláthatott valamit Eddie szemében – hobbant egy színe volt, félig mogyoró, félig kék –, amitől akaratlanul hátrálnia kellett.

– NEM SZÁLLÍTOK! – bömbölte Eddie. – MOST MÁR ELÉG! BEFEJEZTEM! HAGYJANAK BÉKÉN!

Ismét az a csönd. Azután az idősebb férfi megfordult és rákiáltott valakire. – Nem hallottad? *Hozd a ruháit!*

A kihallgatás befejeződött.

– Gondolja, hogy követnek? – kérdezte a taxisofőr. Úgy hangzott, mintha mulattatná a dolog.

Eddie visszafordult. – Ezt miért mondja?

– Állandóan kibámul a hátsó ablakon.

– Nem is gondoltam rá, hogy követnek – mondta Eddie. Ez volt a teljes igazság. A követőket az első körülnézésre kiszúrta. *Követőket*, nem is egyet. Nem is kellett állandóan nézegetnie, hogy meggyőződjön a jelenlétükről. Vihogóból szabadult, szellemileg visszamaradottnak esett volna csak nehezebb követni Eddie taxiját ezen a május végi délutánon, olyan gyér volt a forgalom. – Csak a közlekedés mintázatát tanulmányozom.

– Aha – bólintott a sofőr. Egy ilyen kijelentés bizonyos körökben kérdéseket szült volna, de a New York-i taxisok ritkán kérdezősködnék, jobbára közölnek, leginkább hangzatosan. A legtöbb közlést az a mondat vezeti be, hogy *Ez egy ilyen város!*, mint egy Istenhez intézett fohász, amit szentbeszéd követ... és rendszerint így is volt. Ez viszont azt mondta: – Mert ha azt gondolta *volna*, hogy igen, hát nem. Tudnám. Ez egy ilyen város! Jézusom! A magam idejében rengeteg embert követtem. Meglepődne, ha tudná, hány ember ugrott be a taximba azzal, hogy „Kövessen azt a kocsit!”. Tudom, ez úgy hangzik, mint a filmekben, igaz? Igaz. De ahogy mondani szokták, a művészet utánozza az életet, az élet pedig a művészetet. Tényleg így van! Ami pedig a kullancsok lerázását illeti, az igazán könnyű, ha tudja az ember, hogy kezdjen bele. Maga...

Eddie tompa zsongássá halkította magában a taxis hangját, csak annyira figyelt oda, hogy a megfelelő helyeken tudjon bólogatni. Ha meggondolja, tulajdonképpen egész mulatságos volt a taxis szájalása. Az egyik kísérő sötétkéék kupé volt, Eddie sejtette, hogy ez a vámosoké. A másik egy kisteher volt, amelynek oldalára a GINELLI PIZZA feliratot mázolták. Egy pizza képét is ráfestették, csak ez a pizza egy mosolygó srác arca volt, aki éppen cuppantott, és a kép alá a NYAMMMM! *Ez aztán a*

FííííNOM pizza! reklámszöveget kanyarították. Ám egy festékszóróval és némi csökevényes humorral fölszerelkezett ifjú városi művész áthúzta a *pizzát*, és azt írta föléje, hogy PINA.

Ginelli. Eddie egyetlen Ginellit ismert: a Négy Atya étterem vezetőjét. A pizza csak a mellékes volt, garantált kamu, könyvelők öröme. Ginelli és Balazar. Összetartoztak, mint a virsli és a mustár.

Az eredeti terv szerint a repülőtér előtt limuzin várta volna sofőrrel, hogy elvigye Balazar irodájába, egy belvárosi kocsmába. Persze az eredeti tervben nem szerepelt a két óra egy kicsiny, fehér szobában, ahol az egyik vámos bagázs két álló órán át faggatta, miközben a másik bagázs először leszívta, azután átkutatta a 901-es járat kakatartályát, hogy megtalálják a feltételezett nagy fogást, a nagy fogást, amelyet nem lehet lehúzni és feloldani.

Amikor Eddie kijött, természetesen már nem volt ott a limuzin. A sofőr megkapta az utasítást: ha a frájer nem jelentkezik legkésőbb tizenöt perccel azután, hogy a legutolsó utas is távozott, akkor gyorsan el kell húznia a belét. A pilótának volt annyi esze, hogy ne használja a kocsiban levő mobiltelefont, amely, mint rádió, könnyen bemérhető. Balazar odaszólhatott bizonyos embereknek, megtudta, hogy Eddie bajba került, és részéről ugyancsak fölkészült a bajra. Lehet, hogy Balazar fölismerte az Eddie-ben rejlő acélt, de ez nem változtat azon, hogy Eddie drogos. Egy ilyenben pedig nem lehet úgy megbízni, mint egy rendes emberben.

Ez azt is jelentheti, hogy a pizzás kisteher esetleg a taxi mellé kerül az úttesten, kidugnak az ablakán egy automata fegyvert, és véres szitát csinálnak a taxi hátuljából. Eddie-t jobban aggasztotta volna az eshetőség, ha két óra helyett négy órán át, és komolyan aggasztotta volna, ha, mondjuk, hat órán át tartják bent, de két óra... úgy vélte, Balazar csak bízik

benne, hogy legalább ennyi ideig tudja tartani a száját. Balazar nyilván tudni akarja, mi lett az árujával.

Eddie igazából az ajtó miatt nézegetett hátra. Elbűvölte.

Miközben a vámosok félig vitték, félig vonszolták lefelé a Kennedy repülőtér hivatali részlegének folyosóin, hátranézett, és ott volt, valószínűtlenül, mégis kétségtelenül, vitathatatlanul valódián, úgy méternyire lebegett mögötte. Láta, ahogy a hullámok kitartóan hömpölyögnek és megtörnek a homokon; látta, hogy odaát sötétedni kezd.

Úgy látszik, ez az ajtó olyan, mint azok a trükkös képek, amelyeken elrejtettek valamit; először nem látod a rejtett részletet, de ha egyszer megpillantod, akárhogy igyekszel, nem tudod nem látni többé.

Kétszer tűnt el, amikor a harcos nélküle ment vissza, és ez rémítő volt. Úgy érezte magát, mint a kisgyerek, akinek a szobájában kiégett a parázsfény. Első alkalommal a kihallgatás alatt történt.

Mennem kell, hasított át Roland hangja valami kérdésen, amit éppen Eddie-hez intéztek. *Csak néhány pillanat. Ne félj.*

Miért?, kérdezte Eddie. *Miért kell menned?*

– Mi baj? – kérdezte az egyik vámos. – Hirtelen olyan majrésznek látszol.

Hirtelen *csakugyan* majrés lett, de ez a hülye úgysem értené.

Hátranézett, és a vámosok is odanézték. Semmit sem láttak, csak a fehér, kopár falat, rajta a hangszigetelő likacsos fehér lemezeket. Eddie látta az ajtót, méternyire, mint rendesen (most a szoba falába ágyazódott be, mint egy vészkijárat, kihallgatói számára láthatatlanul). De többet is látott. *Valamik* kijöttek a hullámokból, egy rémfilm szökevényeire emlékeztető *valamik*, olyan rémfilmé, amelyben a különleges hatások kicsit meghaladják a kíváncsot

mértéket, főleg azért, mert minden valódinak látszik. Úgy festettek, mint fűrészkesztyűből, homárból és pókból keresztezett ocsmány hibridek, és furcsa hangokat hallattak. – Kitört rajtad az idegsokk? – kérdezte az egyik vámos. – Csak nem bogarakat látsz azon a falon, Eddie? Ez olyan közel járt az igazsághoz, hogy Eddie csaknem fölvihogott. Viszont már értette, miért kellett ennek a Roland nevű embernek visszamennie; a szelleme viszonylag biztonságban volt – legalábbis pillanatnyilag –, de a szörnyfajok a teste felé közeledtek, és Eddie gyanította, ha Roland nem hagyja el egyhamar pillanatnyi tartózkodási helyét, akkor lehet, hogy nem marad teste, ahová visszatérhet.

Hirtelen David Lee Roth bődült bele a fejébe: Ó, *hum... nincs testem...* és ez alkalommal muszáj volt nevetnie. Nem tehetett róla.

– Mi olyan mulatságos? – kérdezte az a vámos, aki azt is tudni akarta, hogy bogarakat lát-e azon a falon.

– Az egész helyzet – válaszolta Eddie. – Csak éppen muris, nem mulatságos. Mármost ha film lenne, sokkal inkább Fellinire emlékeztetne, mint Woody Allenre, ha érti, mire gondolok.

Nem lesz bajod?, kérdezte Roland.

Nem. Tűnés.

Nem értem.

Eredj a dolgodra.

Aha. Jól van. Nem tart sokáig.

És a másik hirtelen eltűnt. Egyszerűen eltűnt. Akár egy füstpamacs, amely olyan vékony, hogy a legenyhébb fuvallat is szétszórja. Eddie ismét körülnézett, de semmit sem látott, csupán a likacsos fehér lemezeket, semmiféle ajtót, óceánt, különös szörnyetegeket, és érezte, hogy a gyomra összeszorul. Persze nyilvánvalóan látomás volt az egész; kiürült a szervezetéből a narkó, itt van rá a szükséges bizonyíték. De Roland... valahogy segített.

Megkönnyítette.

– Akarod, hogy odaakasszunk egy képet? – kérdezte az egyik vámos.

– Nem – sóhajtott Eddie. – Azt akarom, hogy engedjenek *ki* innen.

– Mihelyt elmondod, mit csináltál a hernyóval – felelte egy másik. – Vagy kokó volt? – és újra kezdték: körbe és körbe, mint kutya a farka körül.

Tíz perccel – tíz *hosszú* perccel – később Roland hirtelen visszatért az agyába. Egyik másodpercben még nem volt, a másokban igen. Eddie érezte, hogy nagyon kimerült.

Sikerült?, kérdezte.

Igen. Sajnálom, hogy ilyen sokáig tartott. Szünet. Kúsznom kellett.

Eddie ismét körülnézett. Az ajtó megint ott volt, csak most kissé más szögből mutatta azt a világot. Rájött, hogy nemcsak ővele mozog itt, hanem Rolanddal együtt ott is mozog. A gondolattól egy kicsit megborzongott. Mintha egy kísérteties köldökzsinór kötötte volna össze azzal a másik emberrel. A harcos teste összerogyva hevert az ajtó előtt, mint korábban, de most hosszabb szakaszt lehetett látni a partból, le a dagály fodros vonaláig, ahol a szörnyek császkáltak zümmögve és morogva. Valahányszor megtört egy hullám, valamennyi fölemelte az ollóját. Szakasztott, mint a régi dokumentumfilmekben Hitler hallgatósága, amikor úgy lökték ki a karjukat a jó öreg *Sieg Heil!-re*, mintha az életük múlna rajta, ami, ha meggondoljuk, valószínűleg így is volt. Eddie látta a homokban a harcos gyötrelmes haladásának nyomait.

Miközben Eddie nézte, az egyik rém villámgyorsan felnyúlt, és elkapott egy tengeri madarat, amely túl alacsonyan suhint a part fölött. A madár két vért spriccelő darabban hullott a homokra. Még rángatózott, amikor ellepték a páncélos rémek.

Egyetlen fehér toll libbent föl a levegőbe. Egy olló utánakapott és lecsapta.

Szentséges Krisztus, gondolta kábán Eddie. Most nézd a csattogót!

– *Miért bámulsz te örökösen hátrafelé?* – kérdezte a soros kihallgató.

– *Időről időre szükségem van egy kis ellenméregre* – válaszolta.

– *Mi miatt?*

– *A maga képe miatt.*

3

A taxis letette Eddie-t Co-Op Cityben a ház előtt, megköszönte az egy dollár borravalót, és elhajtott. Eddie csak állt egy pillanatig, egyik kezében a cipzáras táskával, az másik kezének begörbített ujján panyókára vetett zakójával. Ebben a házban lakott a bátyjával egy kétszobás lakásban. Állt egy pillanatig, fölnézett a monolitra, amelyben épp annyi csín és stíl volt, mint egy téglából rakott szappanosdobozban. A sok ablakával úgy festett, akár egy börtönkörlet, ami nyomasztotta Eddie-t. Nem úgy Rolandot – a másikat –, aki elámult tőle.

Soha, még gyerekkoromban sem láttam ilyen magas épületet, mondta Roland. És milyen sok van belőle!

Ja, helyeselt Eddie. Úgy élünk, mint hangyák a bolyban. Lehet, hogy neked tetszik, de annyit mondhatok, Roland, hogy öregszik. Nagyon hamar öregszik.

A kék autó elhúzott; a pizzáskocsi befordult a sarkon, s felé közeledett. Eddie megmerevedett, és érezte, hogy Roland is megmerevedik benne. Talán végül mégis le akarják puffantani.

Az ajtó?, kérdezte Roland. *Átmenjünk? Akarod?* Eddie érezte, hogy Roland készen áll – mindenre –, bár a hangja nyugodt volt.

Még ne, felelte. Lehet, hogy csak beszélni akarnak

velem. De azért állj készen.

Érezte, hogy ezt sürgősen volt mondanivalója; érezte, hogy Roland még legmélyebb álmában is később a mozgásra és a cselekvésre, mint ő a legéberebb állapotában.

Közeledett a pizzás kisteher, oldalán a vigyorgó sráccal. Az utasülés felőli ablakot letekerték. Eddie a házuk előtt várt, surranója orra előtt hosszan elnyúlt az árnyéka, és várta, mi bukkan elő: fegyvercső vagy arc.

4

Roland akkor hagyta el másodszor kurta öt percre, mikor a vámosok végre föladták, és elengedték Eddie-t.

A harcos evett, de nem eleget; innia is kellett; de mindenekelőtt gyógyszerre volt szüksége. Eddie egyelőre nem tudott olyat szerezni, amire igazán szüksége volt (noha gyanította, hogy Roland jól látja, és Balazar tudna... már ha akarna), de az egyszerű aspirin is legalább csökkentheti a lázat, amelyet akkor érzett meg rajta, amikor a harcos mellé lépett, hogy letépje róla a ragtapaszcsíkot. A központi váróteremben megállt egy újságoskioszk előtt.

Van ott aspirin, ahonnan jöttél?

Még sohasem hallottam róla. Varázslat vagy gyógyszer?

Asszem, mindkettő.

Bement a kioszkba, és vett egy levél Extra Erős Anacint. Aztán betért egy falatozóba, vásárolt két darab harminccentis hot dogot meg egy extra pohár Pepsit. Éppen mustárt és ketchupot kent a virslire (az ilyen benga darabokat Henry Godzilla-dognak hívja), amikor észbe kapott, hogy nem magának vette. Lehet, hogy Roland *nem szereti a* mustárt s a ketchupot. Lehet, hogy Roland vegetáriánus. Lehet, hogy Rolandot meg is ölheti ezzel a kajával.

Hát most már késő, gondolta. Amikor Roland megszólalt – amikor cselekedett –, akkor Eddie tudta, hogy ez igazából megtörténik. Amikor elhallgatott, Eddie-t alattomban kerülgetni kezdte megint az a kótyagos érzés, hogy az egész csak álom – egy különösen élénk álom, amelyet a Delta 901-es járatán álmodik a Kennedy repülőtér felé közeledve.

Hát, még mindig fene óvatosnak kell lennünk, mondta Eddie. Rám állítottak két vámost. Ránk. Vagy mi a túró vagyok most.

Tudom, hogy óvatosnak kell lennünk, felelte Roland. De nem ketten vannak; öten. Eddie hirtelen fennállásának egyik legkísértetiesebb érzését élte át. Nem ő mozdította a szemét, hanem érezte, hogy mozgatják. Roland mozgatta.

Egy izomtrikóba öltözött fickó a telefonfülkében. Egy padon ülő nő, aki a táskájában kotorászik.

Egy fiatal fekete faszi, aki döbbenetesen jóképű lett volna, ha a plasztikai műtéttel nem csak részlegesen sikerül korrigálni a nyúlajkát, a trikókat tanulmányozta az újságoskioszk mellett, ahonnan Eddie az imént jött el.

Külsőleg semmi különös nem volt rajtuk, Eddie mindazonáltal azonnal fölismerte őket: olyanok voltak, mint az elrejtett képek a gyermekkori rejtvényekben; ha az ember egyszer meglátta, akkor nem tudta ismét láthatlanná tenni őket. Átforrósodott az arca, mivel a *másik* mutatta meg neki, amit rögtön látnia kellett volna. Csupán kettőt szűrt ki. Ez a három valamivel jobb volt, de nem sokkal; a telefonáló nem bámult üresen, mintegy maga elé képzelve beszélgetőtársát, hanem tudatosan *nézett*, meghozzá oda, ahol Eddie állt... történetesen mindegyre ide tért vissza a pillantása. A táskájában kotorászó nő nem találta, amit keresett, de nem is hagyta abba, csak turkált vég nélkül. Ami pedig a vásárló kedvű feketét illeti, legalább tucatszor végignézhette már az

állványokra kiakasztott pólókat.

Eddie hirtelen ismét ötévesnek érezte magát, amikor félt átmenni a kereszteződésen, ha Henry nem fogta a kezét.

Ne törődj vele, mondta Roland. Az étel miatt se legyenek gondjaid. Ettem már bogarakat is, amikor némelyik még olyan eleven volt, hogy a saját lábán szaladt le a torkomon.

Ja, felelte Eddie, de ez itt New York.

A pult legtávolabbi végébe vitte a hot dogot meg az üdítőt, hátat fordított a csarnoknak, aztán fölpillantott a bal sarokba. Domború tükör dudorodott ott, mint egy túlnyomású szem. Valamennyi követőjét látta benne, de egyik se volt olyan közel, hogy láthassák az ételt és a pohár üdítőt, ami szerencse, mert Eddienek a leghalványabb fogalma sem volt róla, hogy mi fog történni.

Tedd az asztint a húsokra. Azután fogd az egészet a kezedbe.

Aszpirin.

Jó. Tőlem bakfittynek is nevezheted, fo... Eddie. Csak csináld már.

Eddie kifejtette a zsebébe gyűrt tasakból az Anacint, és már majdnem rátette az egyik hot-dogra, amikor hirtelen észbe kapott, hogy Rolandnak esetleg nehezebb lehet kipattintani a föliából a gyógyszert.

Megtette helyette ő. Három tablettát ejtett az egyik szalvétába, töprengett, majd hozzátett még hármat.

Hármat most, hármat később, mondta. Ha lesz később.

Jól van. Köszönöm.

Most mi lesz?

Csak fogjad.

Eddie ismét a domború tükörre sandított. Két ügynök hanyagul slattyogott a falatozó felé, talán nem tetszett nekik, ahogy Eddie elfordult, talán szemfényvesztést szimmantottak, és szerették volna

közelebbről megnézni. Ha történnie kell valaminek, akkor történjék minél előbb.

Összemarkolta az ennivalót, érezte a puha fehér kiflikben a virslik forróságát, érezte a Pepsi jeges hidegét. Ebben a pillanatban úgy festett, mint egy atya, aki harapnivalót akar vinni a srácainak... azután az egész cucc elkezdett *olvadni*.

Lenézett, egyre nagyobbra és nagyobbra nyílt a szeme, amíg úgy érezte, mindjárt kiesnek a szemgolyói, és ott fognak rugózni a kocsányaikon.

A kiflin átlátszott a virsli. A poháron átlátszott a Pepsi, a jégkockás folyadék hengerré gömbölyödve töltötte ki a tárgyat, amely nem volt többé látható.

Aztán a virsliken átlátszott a vörös műanyag pult, a Pepsin pedig a fehér fal. Eddie két tenyere összebb simult, közöttük egyre csökkent az ellenállás... a két tenyér összeért. Az étel... a szalvéta... a Pepsi-Cola... a hat Anacin... az egész holmi, ami a kezében volt, eltűnt.

A *Krisztusát neki*, gondolta bambán Eddie, és odavillantotta a szemét a domború tükörre.

Az ajtó eltűnt... éppúgy, mint Roland az agyából. *Jó kosztolást, barátom*, gondolta... de vajon ez a hátborzongató idegen jelenség, amely Rolandnak nevezi magát, *csakugyan* a barátja? Ez még nem bizonyosodott be. Tényleg megmentette Eddie irháját, de ez nem azt jelenti, hogy kiscserkész.

Mindegy, *kedvelte* Rolandot. Tartott tőle... de ugyanakkor *kedvelte*.

Gyanította, hogy idővel megszeretheti, éppen úgy, ahogy Henryt.

Edd tele magad, idegen, gondolta. *Edd tele magad, maradj életben... és gyere vissza*.

Egy korábbi vendég otthagytott a közelben néhány mustárfojtos szalvétát. Eddie fölkapta, kifelé menet bedobta az ajtó melletti szemétkosárba, és lelkesen tornáztatta az állkapcsát, mint aki most birkózik az

utolsó falattal. Még arra is képes volt, hogy egy böffentést produkáljon, amikor, útban a POGGYÁSZ és FÖLDI KÖZLEKEDÉS feliratú ajtóhoz, odaért a fekete sráchoz.

– Nem találja a megfelelő pólót? – kérdezte Eddie.

– Tessék? – kérdezte a fekete, elfordulva az American Airlines indulási monitorától, amelyet látszólag tanulmányozott.

– Gondoltam, talán olyant keres, amelyre az van írva: KÉRLEK, ETESS MEG, AZ EGYESÜLT ÁLLAMOK KORMÁNYTISZTVEISELŐJE VAGYOK – mondta Eddie, és tovahaladt.

A lépcsőn lefelé látta, hogy a turkáló nő sietve bekattintja a ridiküljét, és föláll.

Öregem, ez olyan lesz, mint a Macy's hálaadási felvonulása!

Kurva érdekes nap volt, és Eddie szerint még korántsem ért véget.

5

Amikor Roland látta, hogy a homárszörnyek ismét jönnek ki a hullámokból (ezek szerint előjövételüknek semmi köze a dagályhoz; a sötétség csálja ki őket), otthagytta Eddie Deant, hogy arrébb hozza magát, mielőtt a teremtmények megtalálják és fölfalják.

A fájdalomra számított, fölkészült rá. Olyan régen élt együtt a fájdalommal, hogy csaknem öreg cimborájának tekintette. Mindazonáltal megrémítette az a sebesség, amellyel a láza nőtt, az ereje pedig csökkent. Ha eddig nem haldokolt, akkor most mindenképpen ez történt vele. Vajon van elég erős szer a fogoly világában, ami megakadályozza? Talán. De ha nem szerez belőle a következő hat-nyolc órában, akkor akár hagyhatja az egészet. Ha ez így megy tovább, akkor nincs a világon olyan gyógyszer vagy varázslat, amely meggyógyítaná.

Járni nem tudott. Kúsznia kellett.

Már éppen indulni készült, amikor tekintete rátévedt a ragadós gubancra és az ördögpor zacskóira. Ha itthagya, akkor a homárszörnyek valószínűleg felhasítják a tasakokat, és a tengeri szél szétszórja a port a négy égtáj felé. *Oda is való*, gondolta a harcos dühösen, de mégsem hagyhatta, hogy így történjen. Ha majd eljön az ideje, Eddie Deannek komolyan meggyúlhat a baja, ha nem tudja előkeríteni ezt a port. Olyan embert, amilyennek ezt a Balazart gyanítja, aligha lehet becsapni. Látni akarja majd, amiért fizetett, és amíg nem látja, egy kisebb hadseregnek elegendő fegyver szögeződik Eddie-re.

A harcos magához húzta a ragadós kötélcsumót, és a nyakába vetette. Azután elindult fölfelé a parton. Húszméternyi kúszott fölfelé – csaknem eleget, hogy biztonságban tudja magát –, amikor beléhasított a szörnyű (mégis kozmikus mulatságos) gondolat, hogy az ajtó odalent maradt. Az Isten nevére, hogyan jut így át rajta?

Elfordította a fejét és látta, hogy az ajtó nem lent áll a parton, hanem méternyire mögötte. Egy pillanatig csak bámult, és akkor értette meg, amit már előbb is tudnia kellett volna, ha nincs a láz, amely az önkívület hangjává hevítette az Inkvizítorok szüntelen kérdéseit: *Hol csináltad, hogy csináltad, miért csináltad, mikor csináltad* (kérdéseik hátborzongatóan olvadtak össze a hullámokból elővonagló, császkáló rémségek faggatózásával: *Dad-a-csok? Dad-a-csum? Did-acsik?*). Pedig nem volt lázálom.

Akkor hát mindenhová magammal viszem, gondolta, *akárcsak ő. Mindenhová velem jön, úgy követ, mint egy átok, amelytől nem lehet szabadulni.*

Olyan igaznak, Olyan megkérdőjelezhetetlennek tűnt... akárcsak a másik dolog.

Ha az ajtó bezárul közöttük, akkor örökre zárul be. *Amikor ez megtörténik*, gondolta sötéten Roland, *neki*

ezen az oldalon kell lennie. Velem együtt.

Micsoda tükre vagy te az erénynek, harcos!, nevetett a feketébe öltözött ember. Úgy látszik, tanyát üthetett a fejében. Megölted a fiút; ez volt az áldozat, hogy képes legyél utolérni engem, és, gondolom, hogy megteremthesd az átjárást a világok között. Most az a szándékom, hogy egyenként elhívd a hármakat, arra ítélve őket, amire magadat sohasem: hogy itt éljék le az életüket egy idegen világban, ahol ugyanolyan könnyen meghalhatnak, mint az állatkertben született vadak, amikor szabadon engedik őket.

A Torony, gondolta Roland vadul. Ha egyszer elértem a Tornyt, és megtettem, amit ott meg kell tennem, végrehajtottam a megújítás vagy megváltás nagy művét, amelyre születtem, akkor talán ők...

Ám a feketébe öltözött ember, aki halott volt, csak az ő foltos lelkiismeretének képében élt tovább, olyan visító vihogásban tört ki, ami félbevágta a gondolatot.

Mindazonáltal árulásának gondolata sem tudta eltéríteni útjának folytatásától.

Újabb tíz métert tett meg, hátranézett és látta, hogy még a legnagyobb mászkáló sem merészkedik hat méternél messzebb a vízvonaltól. Ő pedig legalább háromszor olyan messze volt a parttól.

Akkor rendben.

Semmi sincs rendben!, vidult a feketébe öltözött ember. És ezt te is tudod!

Pofa be!, gondolta a harcos, és csodálkozására a hang tényleg befogta a pofáját.

Az ördögporos tasakokat bedugta két szikla között egy hasadékba, letakarta egy marék fűrészes parti fűvel. Ezután pihent egy kicsit. Feje kotyogott, mint egy forró vizes tömlő, a bőre hol hideg volt, hol meleg. Azután visszagurult, át az ajtón abba a másik világba, a másik testbe, itthagya legalább egy kis időre az egyre végzetesebb fertőzést.

Amikor másodszor tért vissza önmagába, a teste oly mélyen aludt, hogy egy pillanatra azt hitte, talán kómába került... olyan állapotba, amelyben annyira lecsökken a test működése, hogy pillanatokig úgy rémlett, öntudata is elindul a sötétségbe vezető hosszú lejtőn.

Ám ő kényszerítette a testét, hogy fölébredjen, kifűrja-kiöklözzze magát a sötét barlangból, amelybe lemászott. Felgyorsította a szívverését, elérte, hogy idegei ismét érezzék a fájdalmat, amely perzselte a bőrét és fölriasztotta testét a nyögdécselő valóságra.

Éjszaka volt. Feljöttek a csillagok. A körömfaladék, amelyet Eddie vett neki, kis darab melegséget adott a fagyos hidegben.

Nem volt éhes, de muszáj ennie. Először azonban... Lenézett a kezében levő fehér tablettákra. Eddie *asztinnak* hívta. Nem egészen így hangzott, de Roland nem tudta pontosan úgy ejteni a szavakat, ahogy a fogoly. A lényeg, hogy gyógyszer. Gyógyszer a másik világból.

Ha valaminek hasznát veszem a világodból, fogoly, gondolta sötéten, azt hiszem, az sokkal inkább az orvosságotok, mint a körömfaladékok.

Akkor is próbálkoznia kell. Ez nem az, amire igazán szüksége van – legalábbis Eddie szerint –, de olyasmi, ami csökkentheti a lázát.

Hármát most, hármát később. Ha lesz később.

Három pirulát tett a szájába, azután lepattintotta a tetőt – valami fura fehér anyagot, amely nem papír volt, nem is üveg, hanem mintha a kettő lett volna egyszerre –, és leöblítette a gyógyszert a papírpohárba töltött itallal.

Az első korty olyannyira letaglózta, hogy egy pillanatig csak hevert a sziklának dőlve, csillagfényt tükröző szeme annyira kitágult, hogy ha valaki történetesen arra jár, máris halottnak nézhette volna.

Azután mohón ivott, két kézre fogva a poharat, olyan lázasan kortyolva, hogy alig érzékelte rothadó ujjcsontjainak lüktető fájdalmát.

Édes! Istenek, micsoda édesség! Micsoda édesség! Micsoda...

Az italba kevert egyik kis lapos jégkocka a torkán akadt. Köhögött, a mellét ütögette, fuldoklott. Új fájdalom hasított a fejébe, az az ezüstös fajta, amit akkor érez az ember, ha túl hideg italt iszik túl gyorsan.

Mozdulatlanul feküdt, érezte, hogy a szíve megvadult motorként lüktet, érezte a friss energiát, amely olyan gyorsan száguldott végig a testen, hogy majd' felrobbant tőle. Meg se gondolva, mit csinál, újabb darabot tépett az ingéből – hamarosan nem marad belőle más, mint egy rongy a nyaka körül –, és a lábára terítette. Amikor az ital elfogy, a jeget beleönti a rongyba, és borogatást készít sérült kezére. Ám az esze másutt járt.

Édes!, kiáltotta újra meg újra, próbálva megfejteni az értelmét, vagy meggyőzni magát, hogy *van* értelme, éppen úgy, ahogy Eddie igyekezett elhitetni magával, hogy a *másik* tényleg létezik, és nem csupán elmeficam, amely át akarja verni. *Édes! Édes! Édes!*

A sötét ital tele volt cukorral, talán még annál is több volt benne, mint amennyit Marten – aki nagy pákosztos volt zordul aszketikus külseje mögött – tett a reggeli és napszállati kávéjába.

Cukor... fehér... por...

Pillantása a tasakokra vándorolt, amelyek alig látszottak a rájuk halmozott fű alatt, és kis ideig azon tűnődött, hogy az anyag a poharában és az anyag a tasakokban talán egy és ugyanaz. Tudta, hogy Eddie tökéletesen megértette őt ideát, ahol két különböző testben léteztek; gyanította, hogy ha a saját testében menne át Eddie világába (ösztönösen érezte, hogy *lehetséges...* bár ha az ajtó éppen akkor záródna be,

akkor örökre ottragadna, ahogy Eddie-vel is ez történné fordított helyzetben), ő is éppen olyan tökéletesen értené azt a nyelvet. Eddie agyából már az elején kiolvasta, hogy a két világ nyelve hasonló. Hasonló, de nem azonos. A szendvics itt körömfaladék. A beakasztani ott azt jelenti, hogy keresni valami ennivalót. Nos... nem lehet, hogy a kábítószer, amelyet Eddie *kokainnak* nevez, a harcos világában a *cukorral* azonos?

Alaposabban megfontolva azonban valószínűtlennek látszott. Eddie ezt az italt nyíltan vásárolta, tudva, hogy figyelik közben a Vámhivatal papságának szolgálói. Roland azt is érzékelte, hogy viszonylag keveset fizetett érte. Talán még kevesebbet, mint a húsos körömfaladékért. Nem, a cukor nem azonos a kokainnal, de akkor is érthetetlen, miért akarhat valaki kokaint vagy bármilyen más törvénytelen kábítószerrel abban a világban, ahol ilyen bőven van és ilyen olcsón kapható a hatalmas cukor?

Ismét a húsos faladékra nézett, érezte az éhség első támadását... ugyanakkor döbbenet, zavart hálával jött rá, hogy *jobban van*.

Az ital? Az volt az oka? Vagy az italban levő cukor? Annak is része lehetett benne, de csak kis része. Gyerekkora óta tudta, hogy a cukor felpeszdiheti a lankadó erőt. Viszont nem enyhíti a fájdalmat, nem oltja ki a tüzet, amikor a testet kohóvá fűti a láz. Márpedig vele ez történt... és még mindig történik. A görcsös didergés abbamaradt. A verejték fölszáradt a homlokáról. Torkából mintha tüneznének a horgok. Hihetetlen, mégis vitathatatlan, nem csupán a képzelete és a vágyálmai játszanak vele (bár a harcos az ismeretlen és megismerhetetlen évtizedek óta nem volt képes ilyen léhaságokra). Hiányzó ujjai még mindig lüktettek és hasogattak, mégis mintha csökkent volna a fájdalom.

Roland lehajtotta a fejét, lehunyta a szemét, és

hálát adott Istennek.

Istennek és Eddie Deannek.

Ne kövesd el azt a hibát, hogy a keze ügyében hagyod a szívedet, Roland, szólt ki értelmének mélyebb tartományaiból egy hang – nem a feketébe öltözött ember ideges, rosszindulatúan vihorászó hangja, nem is Cort nyers dübörgése; inkább mintha az apjáé lett volna. *Tudod, hogy amit tett érted, azt magáért is tette, ahogy azt is tudod, hogy azoknak az embereknek – ha Inkvizítorok is – részben vagy teljesen igazuk volt. Gyenge edény, és az ok, ami miatt elkapták, nem volt sem hamis, sem hitvány. Nem vitatom, van benne acél. De gyengeség is van benne. Olyan, mint Hax, a szakács. Hax vonakodva keverte a mérget... de a vonakodás nem némitja el a megszakadó belsejű haldoklók üvöltését. És van még egy ok az elővigyázatra...*

De Roland a hang nélkül is tudta, mi az a másik ok. Látta Jake szemében, amikor a fiú végre kezdte felfogni a célját.

Ne kövesd el azt a hibát, hogy a keze ügyében hagyod a szívedet!

Jó tanács. Rosszat tettél magadnak, hogy kedvelhesd azokat, akikkel előbb-utóbb rosszat kell tenned.

Ne feledd a feladatod, Roland!

– Sohasem feledtem el! – horkant föl. A csillagok könyörtelenül hintették a fényüket, a hullámok csobbantak a parton, a homárszörnyek hülye kérdéseiket kiabálták. – A feladatomra vagyok kárhozthatva! Miért kellene a kárhozottaknak félreállniuk?

Megkóstolta a húsos faladékot, amit Eddie „kutyának” nevezett.

Rolandot nemigen zavarta, hogy kutyahúst eszik, egyébként a gombhalhoz képest mintha a kanális szemetét rágcsálná, de ilyen csodálatos ital után van-

e joga panaszkodni? Úgy gondolta, nincs. Egyébként is késő volt már, hogy efféle apróságokkal törődjék.

Mindent megevett, azután visszatért oda, ahol most Eddie volt, valami varázslatos kocsiiban, amely egy hasonló járművekkel teli, fémből készült úton száguldott... lehetett vagy egy tucat, esetleg száz, és egyik elé sem fogtak lovat.

7

Eddie készen várta, hogy a pizzás kisteher begörögjön; bent a fejében Roland még annál is készebben várakozott.

Csak egy másik változata Diana álmának, gondolta Roland. Mi van a dobozban? Aranytál vagy mérges kígyó? És amikor elfordítja a kulcsot és éppen bedugja a kezét a fedél alá, meghallja az anyja hangját „Kelj föl, Diana! Ideje fejni!”

*No jó, gondolta Eddie. Mi következik? A hölgy vagy a tigris?*¹

A kisteher utasülésének ablakán kinézett egy sápadt, lófogú, pattanásos arc. Eddie ismerte ezt az arcot. – Szia, Col! – üdvözölte nem túl nagy lelkesedéssel. Col Vincenten túl, a volánnál ott ült az Öreg Kétszer-Csúnya, ahogy Henry hívta Jack Andolinit.

Bár szemtől szemben sohasem nevezte így, gondolta Eddie. Hát persze hogy nem. Ilyet mondani Jacknek az öngyilkosság egyik válfaja lett volna. Nagy bengá ember volt, dudoros Neander-völgyi homlokereszű, hozzáillően csapott állú. Rokona volt Enrico Balazarnak, mert valami unokahúgát vagy nagynénjét vagy micsodáját vette el. Hatalmas mancsa úgy markolta a kisteher volánját, mint majom a faágat. Füléből durva szőrcomók meredeztek. Csak az egyik fülét lehetett látni, mert Jack Andolini a profilját

1 * Utalás egy közismert angol versikére. (A ford.)

mutatta Eddie-nek, nem nézett rá.

Az Öreg Kétszer-Csúnya. Még maga Henry (akiről Eddie-nek el kellett ismernie, hogy nem mindig volt a világ *legértelmesebb* embere) sem követte el azt a hibát, hogy Öreg Kétszer-Butának nevezze. Colin Vincent csak pökhendi lótifuti volt, Jack azonban elég sütnivalót rejtegetett ősemberi homloka mögött ahhoz, hogy Balazar alvezére legyen. Eddie-nek nem tetszett, hogy Balazar ilyen fontos embert küld érte. Egyáltalán nem tetszett.

– Szia, Eddie – mondta Col. – Hallottuk, hogy problémád volt.

– Semmi olyasmi, amivel ne tudtam volna megbirkózni – felelte Eddie. Rájött, hogy előbb az egyik karját vakarta, majd a másikat, ami tipikus drogos mozdulat, és amire annyira vigyázott, amikor kihallgatták. Leállította magát. Col azonban mosolygott, és Eddie szeretett volna behúzni neki egy akkorát, amitől a vigyora átkenődik a feje másik oldalára. Meg is tette volna... ha nincs ott Jack. Még mindig előrebámult, mint aki elmerül a maga kezdetleges gondolataiban, miközben nézi az alapszíneket és elemi mozgásokat, amelyeket a kívülálló szerint egy ilyen értelmi képességekkel rendelkező alak felfoghat a világból. Eddie mégis úgy gondolta, hogy Jack egyetlen napon többet lát, mint Col Vincent egész életében.

– No jó – mondta Col. – Akkor jó.

Csönd. Col nézte Eddie-t, mosolygott, várta, mikor kezdődik előlről a kábítószeres izgás-mozgás, a vakaródzás, egyik lábról a másikra állás, ahogy a gyerek szokta, amikor vécére kell mennie, de főleg arra várt, hogy Eddie megkérdezze, mi újság, és mellesleg nincs-e náluk egy kis anyag?

Eddie visszabámult rá, nem vakarózott, meg sem mozdult.

Enyhe szellő űzött a parkolóban egy

csomagolópapírt. Csupán a szökdécselve haladó papír zizegését és a pizzás kisteher laza motorszelepeinek ziháló lüktetését lehetett hallani.

Col mindentudó mosolya halványulni kezdett.

– Ugorj be, Eddie – mondta Jack oda se nézve. – Járunk egyet.

– Hová? – kérdezte Eddie, noha tudta.

– Balazarhoz. – Jack még mindig nem nézett rá. Egyetlenegyszer megfeszítette volánt markoló kezét. Jobb kezének gyűrűsujján megcsillant a vastag, tömör aranygyűrű, amelybe óriás rovarszemként dudorodó ónixkövet foglaltak. – Tudni akarja, mi van az árujával.

– Megvan. Biztonságban.

– Remek. Akkor senkinek sem kell aggódnia – mondta Jack Andolini, és továbbra sem nézett rá.

– Inkább fölmennék először – mondta Eddie. – Szeretnék átöltözni, beszélni Henryvel...

– És hogy el ne felejtsd belőni magad! – tette hozzá Col, és kivigyorította sárga lófogait. – Csak nincs mivel, kisöcsém!

Dad-a-csem?, gondolta Eddie agyában a harcos, és mindketten megborzongtak kissé.

Col észrevette a borzongást, és a mosolya tovább szélesedett. *Ó, helyben vagyunk végre*, mondta a mosoly. *A jó öreg drogos nyüzsi! Egy percig már aggódni kezdtem, Eddie!* A szélesedő mosolyban feltáruló újabb fogak egyáltalán nem javították a korábbi összképet.

– Miért?

– Mr. Balazar úgy gondolta, jobb, ha tiszta lakásban vagytok – mondta Jack oda se nézve. Továbbra is a világot tanulmányozta, bár egy kívülálló lehetetlennek tartotta volna, hogy ilyen ember képes legyen rá. – Arra az esetre, ha adódna valami.

– Mondjuk, illetők szövetségi házkutatási parancssal – tette hozzá Col. Az arca lelógott és vigyorgott.

Eddie érezte, hogy most Roland is nagyon szívesen beküldené az öklét a rothadó fogak közé, amelyek ezt a vigyort olyan ocsmánnyá és megbocsáthatatlanná tették. Érzéseik azonossága kicsit felvidította. – Ideküldött egy takarítócéget, hogy mossák le a falakat, porszívózzák ki a szőnyeget, és egyetlen centet sem számít fel érte, Eddie!

Most fogod megkérdezni, hogy van-e valami nálam, mondta Col vigyora. *Ó, igen, most meg fogod kérdezni, Eddie öcsi! Mert lehet, hogy nem szereted, aki a havat hozza, de a havat, azt igen, mi? És miután tudod, hogy Balazar eltüntette a privát készletedet...*

Hirtelen csúnya és rémitő gondolat villant keresztül az agyán. Ha a tartalék eltűnt, akkor...

– Hol van Henry? – kérdezte olyan nyersen, hogy Col meghökkenten hátrahúzódott.

Jack Andolini végre felé fordította a fejét. Olyan lassan, mintha csak ritkán, nagy erőfeszítések árán cselekedne ilyet. Az ember szinte várta, hogy mikor hallja meg az öreg, kenetlen zsanérok csikorgását a vastag nyakban.

– Biztonságban – mondta, azután éppen olyan lassan visszafordította fejét előző helyzetébe.

Eddie állt a pizzás kisteher mellett, küzdve a pánikkal, amely elöntötte az agyát, és elfojtotta józan gondolatait. A vágy egy lövés után, amelyet eddig megzabolázott, hirtelen elszakította a zabláját. Muszáj belőnie magát. Egy adaggal tudna gondolkozni, ismét maga parancsolna magának...

Elég!, ordított rá Roland a fejéből, olyan hangosan, hogy Eddie megrándult (Col, aki félreértette a fájdalom és meglepetés fintorát, azt hitte, újabb kis lépést lát a kábítószeres kényszer-koreográfiából, és megint elvigyorodott). *Elég! Majd én parancsolok neked!*

Nem érted! Ő a bátyám! A nyomorult bátyám! Balazar elvitte a bátyámat!

Úgy beszélsz, mintha én még sohasem hallottam volna ezt a szót. Félted?

Igen! Igen, a Krisztusát!

Akkor csináld azt, amit elvárnak tőled. Nyafogjál és könnyöröggél. Kérd tőlük azt a lövést, amire szükséged van. Biztosan ezt várják tőled, és az is biztos, hogy nekik van. Tegyél meg mindent, hogy elbázzák magukat veled kapcsolatban, és te is biztos lehetsz benne, hogy minden félelmed beigazolódik.

Nem értem, hogy m...

Úgy értem, ha nyúlshívűnek mutatkozol, akkor elősegítéd, hogy a drága testvéredet megöljék. Ezt akarod?

Rendben. Nyugis leszek. Lehet, hogy nem úgy tűnik, de nyugis leszek.

Igy nevezed? Akkor rendben. Igen. Légy nyugis.

– Nem így kell megkötni egy üzletet – mondta Eddie, elbeszélve Col mellett, egyenesen Jack Andolini szőrös fülének címezve mondanivalóját. – Nem ezért vigyázok Balazar árujára s tartom a számat, holott valaki más a vádalku során öt nevet köpne minden évért.

– Balazar úgy gondolja, hogy a testvéred nagyobb biztonságban van nála – mondta Jack, anélkül hogy odanézett volna. – Védőőrizetbe vette.

– Hát jól van – mondta Eddie. – Köszönd meg neki a nevemben, mondd meg, hogy megjöttem, az áru biztonságban van, és hogy én éppen úgy tudok vigyázni Henryre, ahogy ő vigyázott rám. Mondd meg neki, hogy van a jégen egy hatos csomag dobozos sör, amit megfelezek Henryvel, amint hazajön, azután beszállunk a kocsiba, bemegyünk a városba, és megköttjük az üzletet annak rendje-módja szerint. Ahogy megbeszéltük.

– Balazar látni akar, Eddie – mondta Jack. A hangja kérlelhetetlen, változatlan volt. A fejét sem fordította el. – Szállj be.

– Bújj oda, ahol nem süt a nap, kurafi – mondta

Eddie, és elindult a házuk ajtaja felé.

Az ajtó nem volt messze, de alig tette meg az út felét, amikor Andolini keze egy satu bénító erejével kapta el a felsőkarját. Forrón fűjtatott Eddie tarkójába, mint egy bika. Mindezt annyi idő alatt hajtotta végre, amíg a kívülálló azt képzelte volna, hogy Jack agya még csak most gyözködi a kezét, hogy fogja már meg a kocsikilincset.

Eddie megfordult.

Nyugi, Eddie, suttogta Roland.

Nyugi, felelte Eddie.

– Ezért megölhetnék – mondta Andolini. – Nekem senki sem mondhatja, hogy bújjak a seggembe, különösen egy ilyen szaros kis narkós, mint te.

– *Egy szart ölsz te meg!* – süvöltötte Eddie, ám ez kiszámított süvöltés volt. *Nyugis* süvöltés, ugye értik. Ott álltak, sötét alakok a késő tavaszi napnyugta arany fényében a bronxi Co-Op City lakótelep pusztaságában, az emberek hallották a süvöltést, és az emberek hallották az ölni szót, és ha a rádiójuk be volt kapcsolva, fölhangosították, ha pedig ki volt kapcsolva, akkor bekapcsolták, *majd* fölhangosították, mert ez így jobb, biztonságosabb.

– *Rico Balazar megszegte a szavát! Kiálltam érte, ő meg nem áll ki értem! Ezért azt mondom, bújj oda, ahol nem süt a nap, neki is azt mondom, hogy oda bújjon, ahol nem süt a nap, mindenkinek azt mondom, hogy oda bújjon, ahol nem süt a nap!*

Andolini ránézett. A szeme olyan tömény barna volt, hogy a szín átszivárgott a szaruhártyába, amitől az megsárgult, mint az ócska pergamen.

– Reagan elnöknek is azt mondom, hogy bújjon oda, ahol nem süt a nap, ha megszegi a nekem adott szavát, bassza meg a végbélpolipját, vagy akárhogy hívják!

A szavak visszhangozva haltak el a tégl- és beton falak között. Egyetlen szál nagyon fekete bőrű gyerek figyelte őket a szembenső játszótérről, fehér kosaras-nadrágban, magas szárú edzőcipőben, könyökhajlatában lazán tartogatott kosárlabdával.

– Befejezted? – kérdezte Andolini, amikor az utolsó visszhang is elhalt.

– Igen – felelte Eddie teljesen hétköznapi hangon.

– Jól van – mondta Andolini. Szétnyitotta majomemberi ujjait, elmosolyodott... és ekkor két dolog történt egyszerre: elsőnek azt lehetett látni, hogy ez a mosoly kedves, ami a szemléltőt teljesen lefegyverezte, másodiknak azt, hogy Jack milyen okos. Milyen félelmetesen okos. – Na, akkor mehetünk?

Eddie végigfuttatta ujjait a haján, futólag keresztbe fonta a karjait, hogy egyszerre vakarhassa mindkettőt, és azt mondta: – Azt hiszem, jobban járunk vele, mert ez nem vezet sehová.

– Rendben – bólintott Andolini. – Senki sem mondott semmit, és senki sem leprázott senkit. – Fejét el sem fordítva, ugyanazzal a hanglejtéssel hozzátette: – Szállj vissza a kocsiba, seggfej!

Col Vincent, aki óvatosságból kifelé igyekezett az ajtón, amelyet Andolini nyitva hagyott, olyan gyorsan visszakozott, hogy beverte a fejét. Átevickélt a másik ülésre, lezöttyent korábbi helyére, és durcásan dörzsölgette a fejét.

– Meg kell értened, hogy az üzlet megváltozott, azzal, hogy a vámosok rád tették a kezüket – érvelt ésszerűen Andolini. – Balazar nagy ember. Érdekei vannak, amiket meg kell védenie. Az *embereit* kell védenie. Az egyik embere történetesen a te Henry bátyád. Gondolod, hogy ez rizsa? Akkor jobb, ha elgondolod, hogy is van most Henry.

– Henry nagyon jól van – vágta rá Eddie, de mást gondolt, és nem tudta megakadályozni, hogy ez ne

éreződjek a hangján. Jack Andolini is hallotta. Henry mostanság mintha örökké szundikált volna. Az ingén lyukakat égetett a cigaretta. Összevagdosta az ujját az elektromos konzervnyitóval, amikor enni akart adni a macskájuknak, Pöcsinek. Eddie el nem tudta képzelni, hogyan vághatja meg magát valaki egy elektromos konzervnyitóval, ám Henry erre is képes volt. A konyhaasztal poros volt Henry után, vagy Eddie pöndörödő fekete kormot talált a fürdőszobai mosdókagylóban.

Henry, mondta neki, Henry, vigyázz már, kezd kicsúszni a kezedből a dolog, olyan vagy, mint egy két lábon járó lebukás, mint aki azt várja, hogy mikor történik már meg.

Igen, persze, öcsi, felelte Henry, *ne zörögj, mindent kézben tartok,* de néha, amikor belenézett a bátyja hamuszürke arcába, kiégett szemébe, Eddie tudta, hogy Henry soha többé semmit sem fog kézben tartani.

Amit igazából mondani *akart*, de nem bírt, annak semmi köze nem volt ahhoz, hogy Henry lebukik vagy lebuktatja mindkettejüket. Azt *akarta* mondani, hogy *Henry, te olyan vagy, mint aki egy szobát keres, ahol meghalhat. Én ilyennek látlak, és szeretném, ha ezt abbahagynád. Mert ha te meghalsz, akkor minek éljek én?*

– Henry *nincs* nagyon jól – felelte Jack Andolini. – Szüksége van valakire, aki vigyáz rá. Szüksége van – hogy is mondja a dal? Egy hídra a zavaros víz fölé. *Il Roche* lesz az a híd.

Il Roche a pokolba vezető híd, gondolta Eddie, de fennhangon csak annyit mondott:

– Ott van Henry? Balazarnál?

– Igen.

– Én adom Balazarnak az árut, ő adja Henryt?

– És a *tí* árutokat – egészítette ki Andolini –, erről se feledkezz meg.

– Más szavakkal, az üzlet visszatér a szokásos kerékvágásba.

– Így van.

– Most pedig mondd azt, hogy szerinted ez tényleg így fog történni. Gyerünk, Jack! Mondjad! Látni akarom, ahogy pléhpfával kimondod, látni akarom, hogy nő meg az orrod.

– Nem értelek, Eddie.

– Dehogynem! Balazar azt gondolja, hogy *megfűjtam az árut*? Ha ezt gondolná, akkor hülye lenne, márpedig tudom, hogy nem az.

– Nem tudom, hogy mit gondol – válaszolta Andolini derűsen. – Nem az én dolgom, hogy ismerjem a gondolatait. Azt tudja, hogy *nálad volt az áru*, amikor elhagytad a szigeteket, azt is tudja, hogy a vámosok elkaptak, azután elengedtek, azt is tudja, hogy itt vagy, nem pedig úton a Riker felé, azt is tudja, hogy az árujának meg kell lennie valahol.

– És azt is, hogy a vámosok még mindig úgy tapadnak rám, mint a bűvárruha a bűvárra, mivel te is tudod, és rejtjeles üzenetet küldtél neki a kocsirádióján. Valami ilyesmit, hogy „dupla sajt szardella nélkül”, igaz, Jack?

Andolini nem szólt semmit, csak derűsen nézett.

– Csakhogy te olyasmit mondtál neki, amit már tudott. Mint mikor az ember összeköti a képen a pontokat, és máris látja, mit ábrázol a rajz.

Andolini csak állt az arany alkonyi fényben, amely lassan a kazántűz vörösébe fordult, továbbra is derűsen nézett, és továbbra sem szólt egy szót sem. – Azt hiszi, hogy átállítottak. Hogy nekik dolgozom. Azt hiszi, elég hülye vagyok ahhoz, hogy ezt tegyem. Nem is nagyon hibáztathatom érte. Miért is ne? Egy flúgos bármire képes. Akarod ellenőrizni, hogy be vagyok-e drótozva?

– Tudom, hogy nem vagy – felelte Andolini. – Van valamim a teherben. Olyasféle, mint az adászavaró,

csak ez a rövid távú adásokat jelzi. És ha már itt tartunk, nem hinném, hogy átálltál volna a szövetségekhez.

– Nem?

– Nem. Akkor most beszállsz a kocsiba és elmegyünk, vagy mi lesz?

– Van választásom?

Nincs, mondta Roland a fejében.

– Nincs – mondta Andolini.

Eddie visszament a kocsihoz. A kosaras srác még mindig ott állt az utca túloldalán, az árnyéka olyan hosszúra nyúlt, mint egy darué.

– Tűnjél innen, öcsi – mondta Eddie. – Nem voltál itt, nem láttál semmit és senkit. Tűnés.

A kisfiú elszaladt.

Col rávigyorgott.

– Húzódj arrébb, haver – mondta neki Eddie.

– Inkább neked kéne középre ülni, Eddie.

– Húzódj arrébb – mondta ismét Eddie. Col rásandított, azután Andolinire, aki nem nézett rá, csupán behúzta a vezetőülés ajtaját, és derűsen bámult előre, mint Buddha a szabadnapján, rájuk bízva, hogy intézzék el egymás között az ülés kérdését. Col megint rásandított Eddie-re, és úgy döntött, arrébb húzódik.

Elindultak New Yorkba – és bár a harcos (aki csodálattal bámulta az egyre hatalmasabb és kecsesebb tornyokat, a széles folyót átívelő hidak acél pókhálóját, az ember készítette rovarok módjára lebegő, forgó szárnyas légi járműveket) ezt nem tudta, a hely, ahová mentek, nem volt más, mint a Torony.

Andolinihez hasonlóan Enrico Balazar sem gondolta, hogy Eddie Deant befűzték a szövetségek; Andolinihez hasonlóan Balazar is *tudta*, hogy nincs így.

A kocsmá üres volt. Az ajtóra kitettek egy táblát, hogy MÁMA ZÁRVA. Balazar az irodájában ült, várta, hogy Andolini és Col Vincent meghozzák a Dean gyereket. Vele volt két személyi testőre, Claudio Andolini, Jack testvére, és 'Cími Dretto. A diványon ültek, Balazar nagy íróasztalától balra, és elbűvölve figyelték, mint nő egyre nagyobbra Balazar építménye. Az ajtó nyitva állt. Mögötte rövid folyosó húzódott. Jobbra a kocsmába és a mögötte levő kis konyhába vezetett, ahol a pár egyszerű tésztát készítették. Balra volt a könyvelő irodája és a raktár. A könyvelő irodájában Balazar három további „üriembere” – így hívták őket – játszott kérdezz-felelekkel Henry Deannel.

– No jó – mondta éppen George Biondi –, egy könnyű kérdés, Henry. Henry! Itt vagy, Henry? Szállj le a földre, Henry, szükség van rád. Gyerünk, Henry. Még egyszer mondom, gyerünk, H...

– Itt vagyok, itt vagyok! – felelte Henry. A hangja olyan kásás, lepedékes volt, mint azé az emberé, aki félálomban győzködi a feleségét, hogy ébren van már, hagyja békében még öt percig.

– Jól van. Művészet és szórakozás következik. A kérdés... Henry? Ne aludj el itt nekem, te seggfej!

– *Nem* alszom! – kiáltotta nyűgösen Henry.

– Jól van. A kérdés: „Melyik William Peter Blattynek az a rendkívül népszerű regénye, amely Washington D.C. elegáns Georgetown nevű elővárosában játszódik, és egy ördögtől megszállt fiatal lányról szól?”

– Johnny Cash – válaszolta Henry.

– Jézusom! – vonított föl Ticks Postino. – Mindenre eztet válaszolod! Mindenre aztat mondog, hogy Johnny Cash!

– Johnny Cash minden – mondta komolyan Henry.

Egy pillanatig csönd lett, amelyben szinte tapintható volt az elképedés... azután hatalmas röhögés tört ki, amelyben nem csupán a Henryvel

játszó két pasas, de a raktárban tartózkodó további két „üriember” is beszállt.

– Akarja, hogy becsukjam az ajtót, Mr. Balazar? – kérdezte halkán 'Cimi.

– Nem, hagyd csak – felelte Balazar. Második generációs szicíliai volt, de a beszédében nyoma sem volt akcentusnak, és nem is úgy beszélt, mint aki az utcán járt iskolába. Számos kor- és üzlettársától eltérően ő érettségizett, sőt két évig üzleti ismereteket hallgatott a New York-i egyetemen. Hangja, akárcsak üzleti módszerei, csendes volt, kulturált és amerikai, ami Jack Andolinihez foghatóan megtévesztő jelenséggé tette. Aki először hallotta tiszta, akcentus nélküli amerikai angolságát, annak úgyszólván leesett az álla, mint egy különösen művészi hasbeszélés hallatán. Balazar úgy festett, akár egy paraszt vagy kocsmáros, esetleg jelentéktelen maffiózó, aki nem annyira szellemi képességeinek köszönheti sikereit, sokkal inkább annak, hogy a megfelelő helyen tartózkodik a megfelelő időben. Az ilyen jelenségeket csúfolták egy korábbi nemzedék okostónijai „Bajuszkirálynak”. Kövér ember volt, és parasztosan öltözött. Ma este kigombolt nyakú, sima fehér (átizzadt hónaljú) pamuting volt rajta, hozzá sima szürke zsávolynadrág. Meztelen, kövér lábára barna papucscipőt húzott, olyan ócskát, amely sokkal inkább volt papucs, mint cipő. Bokáján kék és lila vénák kígyóztak.

'Cimi és Claudio elbűvölve figyelték.

Valaha úgy nevezték, hogy Il Roche – A Szikla. Némely öregfiú most is így hívta. Íróasztalának jobb felső fiókjában, ahol más üzletemberek a noteszeiket, tollaikat, gemkapcsokat, efféléket tárolják, Enrico Balazar három pakli kártyát tartott. Ezekkel azonban sohasem kártyázott.

Épített belőlük.

Fogott két lapot, egymásnak támasztotta őket. Így

keletkezett egy A betű, a vízszintes vonás nélkül. Utána összerakott még egy A-t. A két A-t lefedte egy vízszintes lappal. Addig rakta az A betűket, amíg az íróasztal lapján föl nem épült egy kártyavár. Ha az ember lehajolt és a lapok közé nézett, olyasmit látott, ami leginkább egy háromszögekből álló lépre emlékeztetett. 'Cimi több mint százszor látta ezeket a várakat összeomlani (Claudio időről időre ugyancsak tanúja volt ilyesminek, de nem olyan sokszor, lévén harminc évvel fiatalabb 'Ciminél, aki úgy tervezte, hogy hamarosan visszavonul a banya feleségével a birtokára, amelyet New Jersey északi részén vásárolt, és ahol minden idejét a kertjének szentelheti... és túléli a banyát, akit elvett feleségül; nem az anyósát, már réges-rég föladta azt a vágyálmot, hogy egyszer az anyósának, *La Monstrá*-nak a virrasztásán eheti majd a *fettuccini*-t, *La Monstra* örökkévaló, de legalább arra volt reménye, hogy a banyát túléli; az apjának volt egy mondása, ami lefordítva valami olyasmit jelent, hogy „Isten mindennap a tarkódra hugyoz, de csak egyszer fojt bele”, és noha 'Cimi nem volt teljesen biztos benne, úgy vélte, ez azt jelenti, hogy Isten végső soron rendes fickó, így remélheti, hogy legalább egyiküknél tovább él), de csupán egyetlen alkalommal tapasztalta, hogy Balazar elvesztette miatta az önuralmát. Legtöbbször véletlen okozta – valaki becsapta az ajtót a szomszéd szobában, vagy egy részeg nekidőlt a falnak; 'Cimi nemegyszer látta, hogy egy ilyen építmény, amelyet Balazar (akit ő még mindig Főnök-nek hívott, ahogy Chester Gould képregényfigurái szokták) órákig rakosgatott, csak azért omlott le, mert túl erős volt a basszus a wurlitzeren forgó lemezen.

Máskor meg minden ok nélkül dőltek össze ezek a légies építmények. Egyszer – ezt a történetet legalább ötezerszer mesélte el minden ismerősnek, akik (saját magát kivéve) már bele is untak – a Főnök fölnézett rá

a romok közül, és azt mondta: – Látod ezt, 'Cimi? Valahány anyának, aki Istent káromolta, mert a gyermeke meghalt az utcán, minden munkanélküli apának, aki elátkozta azt, aki elbocsátotta a gyárból, minden egyes gyermeknek, aki fájdalomra született és azt kérdezi, miért, ez a válasz. Az életünk olyan, mint ezek a várak, amelyeket építek. Néha van oka, hogy összeomlanak, néha viszont egyáltalán nincs.

Carlocimi Dretto véleménye szerint ez volt a legmélyebben szántó kijelentés az ember sorsáról, amit valaha hallott.

Az az egyetlen eset, amikor az egyik ilyen építmény összeomlása miatt Balazar elvesztette az önuralmát, úgy tizennégy éve történt. Jött valami alak, valami pia miatt. Afféle iskolázatlan, neveletlen furkó. Búzlótt, mint aki évente egyszer fürdik, ha kell, ha nem. Más szóval, egy ír. Persze piaügyben. Az írek mindig szeszelnék, nem kábítóznak. Mármint ez az ír azt hitte, hogy ami a Főnök asztalán áll, az valami vicc. – Kíváncsi valamit! – kiáltotta, miután a Főnök elmagyarázta neki, úgy, ahogy úriemberek között szokás, hogy miért nem köthet vele üzletet. És akkor ez az ír, akinek olyan göndör vörös haja volt, és olyan lehetetlenül fehér bőre, mintha tébécéje lenne vagy mi, egy ilyen alak, akinek O-val kezdődik a neve, és utána van az a kis görbe vessző az O és a valódi név között, *ráfűjt* a Főnök asztalára, ahogy a *nino fűjja* el a gyertyákat a születésnap tortán, és a kártyalapok ott örvénylettek Balazar feje körül, ő pedig kihúzta íróasztalának *bal oldali* felső fiókját, ahol más üzletemberek rendszerint a névre szóló levélpapírjukat vagy privát irataikat, ilyesmijüket tárolják, és előhúzott egy 45-öst, és fejbe lőtte az írt, de szeme se rebbent közben, és miután 'Cimi és egy Truman Alexander nevű figura, aki négy éve halt meg szívrohamban, eltemették azt az írt egy csirkeól alá valahol a connecticuti Sedonville peremén, Balazar

azt mondta 'Ciminek: – Az ember dolga, hogy mindenfélét felépítsen, *földi*. Az Isten dolga, hogy szétfújja. Egyetértesz?

– Igen, Mr. Balazar – felelte. Egyetértett.

Balazar elégedetten bólintott. – Úgy csináltátok, ahogy mondtam? Olyan helyre tettétek, ahol a csirkék vagy a kacsák vagy effélék rászarhatnak?

– Igen.

– Nagyon helyes – mondta békésen Balazar, és előhúzott egy új kártyacsomagot a jobb felső fiókból.

Egy szint nem is volt elég Balazarnak, *II Roché*-nak. Az első szintre fölrakott egy második keskenyebbet; a második tetejére egy harmadikat; a harmadik tetejére egy negyediket. Így folytatta, de a negyedik szint már olyan magas volt, hogy föl kellett állnia. Már nem kellett lehajolni, ha valaki be akart nézni a lapok közé, és aki megtette, már nem háromszögek sorait látta, hanem a rombuszok törékeny, ámulatba ejtő, lehetetlenül szép csarnokát. Ha túl sokáig nézte, szédülni kezdett. Egyszer 'Cimi elment Coney Islanden a tükörlabirintusba, ott érzett ilyet. Sohasem ment oda még egyszer.

'Cimi azt állította (nem hitte, hogy bárki is beveszi; a helyzet az volt, hogy senkit sem érdekelt), hogy egyszer látta, amikor Balazar olyasmit épített, ami már nem kártyavár volt, hanem kártyatorony: kilenc szint egymáson, mielőtt összeomlott volna. 'Cimi nem tudhatta, hogy senkit sem érdekel, mert akárkinek mondta el, az hüledezést mímelt, mivel 'Cimi közel állt a Főnökhöz. De csakugyan hüledeztek volna, ha 'Cimi megtalálja a szavakat az építmény leírására, hogy milyen finom volt, csaknem az íróasztal lapja és a mennyezet közötti távolság háromnegyedéig ért a jumbók, kettesek, királyok, tízesek, ászok vörösfekete csipke szerkezete; a papírrombuszok konfigurációja dacolt a Földdel, amely a világegyetem összefüggéstelen mozgásai és erői között forog; a

torony, 'Cimi ámuló szemében, zengő tagadása volt az élet tisztességtelen ellentmondásainak.

Ha talált volna szavakat, azt mondhatta volna: *Néztem, amit épített, és az elmagyarázta nekem a csillagokat.*

Balazar tudta, hogy kellett lennie.

A szövetségiek kiszagolták Eddie-t – talán ő volt a hülye, hogy Eddie-t küldte, talán megcsalták az ösztönei, de olyan alkalmasnak, igazán megfelelőnek látszott. A nagybátyja, az első ember, akinek ebben az üzletben dolgozott, azt mondta neki, hogy minden szabály alól van kivétel, csak egy alól nincs: sohase bízz drogosban. Balazar nem szólt semmit – ez nem olyan hely volt, ahol egy tizenöt éves fiú megszólalhatott, legföljebb csak azért, hogy egyetértsen –, de magában arra gondolt, hogy az egyetlen szabály, amely alól nincs kivétel, hogy vannak szabályok, amelyek alól van.

De jót nevetne Tio Verone, ha élne, gondolta, és azt mondaná, nézd, Rico, te mindig túl okos voltál, ismerted a szabályokat, tartottad a szádat, amikor a tisztelet megkövetelte, de mindig ott volt a szemedben az a pimasz pillantás. Mindig túlságosan odáig voltál az eszeddel, végül a saját büszkeséged vermébe estél, ahogy én ezt mindig is tudtam.

Csinált egy A betűt, letakarta.

Elkapták Eddie-t, egy darabig ott tartották, azután eleresztették.

Balazar elmarta Eddie bátyját meg a tartalék hernyójukat. Ennyi elég lesz, hogy idehozza... márpedig neki kellett Eddie.

Azért kellett, mert csak két órát volt odabent, és két óra, az rossz.

A Kennedy reptéren hallgatták ki, nem a 43. utcában, és ez is rossz. Ez azt jelenti, hogy Eddie-nek

sikerült a kokót vagy annak nagy részét elsinkófálnia. De tényleg így van-e?

Ezen gondolkodott. Ezt szerette volna tudni.

Eddie két órával azután sétált ki a Kennedy repülőtérrel, hogy a gépe földet ért. Ez túl rövid idő ahhoz, hogy megizzasszák, de túl hosszú ahhoz, hogy tisztázzák, ha valamelyik utaskísérő vaklármát csapott.

Ezen gondolkodott. Ezt szerette volna tudni.

Eddie bátyja zombi, de maga Eddie még okos, még kemény. Nem tudták volna átfordítani két óra alatt... hacsak a bátyja miatt nem. Ha valami van a bátyja körül.

Mégis, hogyhogy nem vitték be a 43. utcába? Hogyhogy nem a vámosok kisbuszával távozott, amelyik olyan, mint a postásoké, kivéve a hátsó ablakon a dróthálót? Talán mert Eddie tényleg csinált valamit az áruval? Elrejtette? Lepasszolta?

Egy repülőgépen lehetetlen elrejtteni.

Lepasszolni is.

Persze bizonyos börtönökből megszökni, bizonyos bankokat kirabolni, bizonyos ütemeket kivenni, az is lehetetlen. Mégis megteszik. Harry Houdini kiszabadult a kényszerzubbonyból, lezárt ládából, páncéltermekből. De Eddie Dean nem volt Houdini.

Vagy igen?

Megölethette volna Henryt a lakásán, Eddie-t is valahol, vagy még inkább *őt is* a lakásán, hogy a rendőrök azt higgyék, két drogos annyira leépült, hogy még a rokonságról is elfeledkezve megölték egymást. De ez túlságosan sok kérdést hagyott volna megválaszolatlanul.

Neki válaszokat kell kapnia, hogy a jövőben fölkészültebb legyen, vagy pusztán kielégítse kíváncsiságát, ez a feleletektől függ – azután megöleti őket.

Néhány válasszal több, két drogossal kevesebb. Kis

nyereség, nem nagy veszteség.

A másik szobában megint Henryre került a sor a játékban. – Jól van, Henry – mondta George Biondi. – Jól figyelj, trükkös kérdés következik. Földrajz. A kérdés: „Melyik az az egyetlen földrész, amelyen a kenguruk jelentik az őshonos állatvilágot?”

Csend.

– Johnny Cash – válaszolta Henry, amit újabb hahota követett.

A falak remegtek.

'Cimi megfeszült, várta, hogy Balazar kártyavára (amely akkor nő csak toronnyá, ha Isten úgy akarja, vagy a vak erők, amelyek az Ő nevében igazgatják a világegyetemet) összedőljön.

A lapok megremegtek. Ha egy leesik, az egész összeomlik.

Egy sem esett le.

Balazar fölnézett, mosolygott. – *Földi* – mondta. – *Il Dio est bono; il Dio est malo; temps est poco-poco; tu est une grande peeparollo.*

'Cimi elmosolyodott. – *Sí, signor* – felelte. – *Io grande peeparollo; io va fancullo por tu.*

– *None va fancullo, cazzarro* – mondta Balazar. – *Eddie Dean va fancullo.* – Szelíden elmosolyodott, és megkezdte a kártyatorony második emeletét.

Amikor a kistheher beállt a járda mellé Balazar kocsmája előtt, Col Vincent történetesen Eddie-re nézett, és olyat látott, ami lehetetlen. Próbált megszólalni, de nem tudott. A nyelve a szájpadrólásához tapadt, és csak egy fojtott rőffenés telt tőle.

Azt látta, hogy Eddie szeme barnából átváltozik kékké.

Roland mást nem tudatos elhatározásból *jött előre*, hanem ugrott, gondolkodás nélkül, olyan gépiesen, ahogy az ember kivágódik a karosszékből és a fegyveréhez kap, ha valaki betör a szobájába.

A Torony!, gondolta lázasan. *Ez a Torony, Istenem, a Torony az égen, a Torony! Látom a Tornyt, vörös tűzzel rajzolták az égre! Cuthbert! Alan! Desmond! A Torony! A T...*

De most megérezte, hogy Eddie kapálózik – nem ellene, hanem beszélni akar, kétségbeesetten próbál elmagyarázni valamit.

Visszahátrált és figyelt, olyan erősen figyelt, hogy odalent a tengerparton, tér és idő ismeretlen messzeségében, értelem nélküli teste úgy remegett és vonaglott, mint azé az emberé, aki mennyei eksztázist vagy pokoli borzalmakat álmodik.

13

Cégér!, süvítette Eddie a saját fejében... és a *másikében*.

Ez csak egy jelzés, egy neonreklám, nem tudom, milyen toronyra gondolsz, de ez csak egy kocsma, Balazar odúja, A Ferde Torony, az a neve, a pisai torony után! Ez csak egy reklám, amely állítólag úgy néz ki, mint az a nyavalyás pisai ferde torony! Maradj nyugton! Maradj nyugton! Azt akarod, hogy megöljenek minket, még mielőtt rájuk mehetnénk?

Pisa?, ismételte kétkedően a harcos, és újra kinézett.

Egy jel. Igen, most már látta: ez nem a Torony, csupán jelzőtábla. Oldalra dőlt, telis-tele hornyolt ívekkel, csodálatos volt, de semmi több. Most már látta, hogy csövekből készült, amelyeket valahogy megtöltöttek izzó, vörös mocsárgázzal. Egyes helyekre mintha kevesebb jutott volna; ott a vonalak lüktettek és zümmögtek.

Most már a betűket is látta a csőtorony alatt; a

zöme Nemes Betű volt. TORONY, olvasta, és igen, azt is, hogy FERDE. FERDE TORONY. Az első szó egyetlen betűből állt, ilyenekkel még sose találkozott.

H? kérdezte.

A. Nem fontos! Most már látod, hogy csak jel? Ez az, ami fontos!

Látom, felelte a harcos, azon tűnődve, vajon a fogoly tényleg hiszi-e, amit mond, vagy csak azért beszél, nehogy a helyzetük is úgy induljon romlásnak, mint a tűzből rajzolt torony. Vajon Eddie tényleg azt hiszi, hogy a jel, az csak elcsépelte dolog?

Akkor lazíts! Hallasz! Lazíts!

Legyek nyugis?, kérdezte Roland, és mindketten érezték, amint halványan elmosolyodik Eddie agyában.

Persze, nyugis. Hadd intézzem én a dolgokat.

Igen. Jól van. Hagyni fogja, hogy Eddie intézze a dolgokat.

Legalábbis egy ideig.

14

Col Vincent végre le tudta választani a nyelvét a szájpaddlásáról. – Jack. – A hangja vastag volt, mint egy gyapjúszőnyeg.

Andolini leállította a motort, és bosszúsan ránézett. – A szeme.

– Mi van a szemével?

– Igen, mi van a szememmel? – kérdezte Eddie.

Col ránézett.

A nap már lement, hamuja maradt csak a levegőben, de azért elég fényt adott, hogy Col lássa Eddie szemét. Megint barna volt.

Ha ugyan valaha is volt másmilyen.

Láttad!, állította makacsul énjének egy része, de tényleg látta-e? Col huszonnégy éves volt, és életének utóbbi huszonegy évében senki sem tartotta igazán megbízhatónak. Legföljebb olykor hasznosnak.

Csaknem mindig engedelmesnek... ha rövid pórázon tartják. Megbízhatónak? Azt nem. Col néha maga sem hitt benne.

– Semmi – motyogta.

– Akkor menjünk – mondta Andolini.

Kiszálltak a pizzáskocsiból. Eddie és a harcos, baljukon Andolinivel, jobbjukon Vincenttel, beléptek A Ferde Toronyba.

5. fejezet

ÖSSZECSAPÁS ÉS TÚZHARC

1

Billie Holiday, aki egy napon felfedezte magának az igazságot, azt énekelte a húszas évek egyik bluesában: *A doktor monta nekem, jányom, gyorsan legyen elég! Mer még egy adag, és elér a vég.* Henry Dean utolsó adagját öt perccel azelőtt kapta meg, hogy a kisteher odaállt volna A Ferde Torony elé, és beteretlék volna az öccsét.

Mivel George Biondi – barátainak „Nagy George”, ellenségeinek „Nagyorrú” – ült a jobbján, ő tette föl a kérdéseket. Henry bólogatva, bagolyként pislogva gubbasztott az asztal mellett, és Trükkös Postino beleejtette a kockát a tenyerébe, amely már felöltötte a heroinfüggőség utolsó fázisára jellemző porszínű árnyalatot, az üszkösödés előjelét.

– Te dobsz, Henry – mondta Trükkös, mire Henry kiejtette a kezéből a kockát.

Amikor továbbra is csak a levegőbe bámult, és semmi jelét sem adta, hogy lépni akarna, Jimmy Haspio lépett helyette. – Ezt nézd meg, Henry – mondta –, kaphatsz egy szelet süteményt.

– Reese süteménye – mondta álmatagon Henry, azután körülnézett, mint aki most ébred. – Hol van Eddie?

– Hamarosan itt lesz – biztatta Trükkös. – Te csak játsszál.

– Van egy kis *anyag*?

– Játssz már, Henry!

– Jól van, jól van, ne *sürgess* már!

– Ne sürgesd – mondta Kevin Blake Jimmynek.

– Jól van, nem fogom – válaszolta Jimmy.

– Kész vagy? – kérdezte George Biondi, és jelentőségteljesen a többiekre kacsintott. Henry állta a szegycsontjára esett, majd lassan fölemelkedett. Olyan volt, mintha egy átázott farönköt néznének, amely még nem szívott magába annyit, hogy elsüllyedjen.

– Igen – mondta Henry. – Gyerünk.

– Gyerünk! – kiáltotta boldogan Jimmy Haspio.

– Te lépj helyette! – helyeselt Trükkös, és mindnyájan nevetésben törtek ki (a másik szobában Balazar immár háromemeletes építménye ismét megremegett, de nem omlott össze).

– Akkor jól figyelj! – mondta George, és ismét kacsintott. Bár Henry sportos kérdésen állt, George közölte, hogy művészet és szórakoztatás következik. – Hogy hívják azt a népszerű country- és westernénekest, aki díjakat nyert a „Sue nevű srác”, a „Folsombörtön blues” és más csürdöngölő nótákkal? Kevin Blake, aki történetesen össze tudta adni a hetet a kilenccel (ha pókerkártyán látta), nyerített a nevetéstől, a térdét markolászta, és majdnem az asztalra esett.

George folytatta, még mindig úgy téve, mintha a kártyáról olvasná föl a szöveget: – Ez a népszerű énekes Feketébe Öltözött Emberként ugyancsak ismeretes. A keresztnéve ugyanaz, ahogy azt a helyet hívják, ahová hugyozni jársz, a családneve pedig az, ami annak van a bukszájában, aki nem szurkál magába anyagot.²

Hosszú, várakozó csönd.

– Walter Brennan – mondta végül Henry.

Üvöltő röhögésben törtek ki. Jimmy Haspio átölelte Kevin Blake-et. Kevin ököllel csapkodta Jimmy vállát. Balazar irodájában az egyre inkább toronnyá

2 Szójáték, angolul a *john* vécét, a *cash* készpénzt jelent. (A ford.)

magasodó kártyák ismét megremegtek.

– Kuss! – ordított 'Cimi. – A *Főnök* épít!

Azonnal elcsöndesedtek.

– Jól van – mondta George. – Igazad van, Henry. Kemény kérdés volt, de megfeleltél.

– Mindig megfelelek – felelte Henry. – Mindig mindenre megfelelek. Nincs egy kis anyag?

– Jó ötlet! – mondta George, és elővett egy Roi-Tan szivardobozt a háta mögül. Abból elővarázsolt egy fecskendőt. Belebökött Henry könyökhajlatának hegekkel teli vénájába, és útnak indult a végső adag.

2

Kívülről a pizzáskocsi szutykos volt, ám a por és a festék mögött olyan technika rejtőzött, amelyet a DEA is megirigyelhetett volna. Mint Balazar nemegyszer kifejtette, a striciket akkor verheted csak meg, ha versenyképes vagy, vagyis ha van olyan felszerelésed, mint nekik. Sokba került a cucc, de Balazarnak volt egy nagy előnye: neki lopták azt, amiért a DEA drága pénzt fizetett. A keleti part összes elektronikai üzemében akadtak alkalmazottak, akik mélyen áron alul adták a szigorúan titkos ketyeréket. Ezek a *cazzaronék* (*Jack Andolini* szilikonvölgyi kokósoknak hívta őket) úgyszólván az ember után dobták a cuccot.

A műszerfal alatt volt egy adászavaró; egy URH rendőrségi radarzavaró; egy nagy hatósugarú nagyfrekvenciás rádiólehallgató; egy nh/nf zavaró; egy radarerősítő, annak a valakinek a kedvéért, aki szabvány háromszögelési módszerekkel próbálná bemérni a kistehert, mely esetben azt kellene látnia, hogy a járgány egyszerre van Connecticutban, Harlemben és a Montauk-öbölben; egy mobiltelefon... meg egy kis piros gomb, amelyet Andolini akkor nyomott meg, amikor Eddie kiszállt.

Balazar irodájában felzúmmögött a házi telefon.

– Ők azok – mondta Balazar. – Claudio engedje be őket. 'Cími, te mondd meg mindenkinek, hogy pofa be. Eddie Dean annyit tud, hogy senki nincs itt, csak te és Claudio. 'Cími, menj a raktárba a többi úriemberrel együtt.

Elmentek, 'Cími balra fordult, Claudio Andolini jobbra.

Balazar nyugodtan belekezdett egy újabb szintbe.

3

Hadd intézzem én a dolgokat, mondta ismét Eddie, mikor Claudio ajtót nyitott.

Jó, felelte a harcos, de azért éber maradt, készen rá, hogy abban a pillanatban *előrejöjjön*, amint szükséges. Kulcsok zörögtek. A harcos fokozottan érzékelte a szagokat, jobbról Col Vincent avas izzadságszagát, balról Jack Andolini arcszeszének erős, csaknem csípős illatát, és ahogy beléptek a homályba, ehhez jött még az állott sörszag.

A sör szagát azonnal fölismerte. Bár ez nem olyan fűrészpóros padlójú, roskatag kocsmá volt, ahol kecskelábon áll a pult – messze nem olyan, mint Shebé volt Tullban –, mégis rögtön felismerte. Mindenfelé üveg csillogott selymesen, ebben az egy helyiségben több volt, mint amennyit gyerekkora óta együttvéve látott, attól kezdve, hogy a kereskedelmi vonalak kezdtek megszakadni, egyrészt Farson, a Jó Ember lázadóinak rajtaütései következtében, másrészt egyszerűen azért, mert a világ elmozdult. Farson csak tünete volt ennek a nagy mozgásnak, nem az oka.

Mindenütt látta a tükörképeiket – a falakon, az üvegezett pulton, a mögötte levő hosszú tükörben; még meggörbült miniatúrként is észlelte magukat a harang alakú, kecses borospoharakon, amelyek fejjel lefelé lógtak a pult fölött... olyan pompások és törékenyek voltak, mint az ünnepi díszítmény.

Az egyik sarokban holmi faragott világítótest állt, fényei felgyúltak, megváltoztak, felgyúltak, megváltoztak, aranyból zöldre, zöldről sárgára, sárgáról ismét aranszínre. Egy szó volt ráírva Nemes Betűkkel, amit el tudott olvasni, bár semmit sem mondott neki: ROCKOLA.

Nem fontos. Neki itt dolga van. Nem turista, nem engedheti meg magának azt a fényűzést, hogy akként viselkedjék, akármilyen különösek vagy csodálatosak ezek a dolgok.

Az ember, aki beengedte őket, szemmél láthatóan a járművet vezető ember testvére volt, noha sokkal magasabb és nála legalább öt évvel fiatalabb. Fegyvert viselt vállra akasztott tokban.

– Hol van Henry? – kérdezte Eddie. – Látni akarom Henryt. – Fölemelte a hangját. – Henry! *Hé, Henry!*

Semmi válasz; csak a csönd, amelyben a pult fölött lógó poharak olyan finomsággal rezonáltak, ami túl volt az emberi hallás határán.

– Először Mr. Balazar szeretne beszélni veled.

– Összekötöztetek és betömtetek a száját, ugye? – kérdezte Eddie, de mire Claudio válaszolhatott volna, ő már el is nevette magát. – Nem, én csak úgy gondoltam, hogy telepumpáltatok szerrel. Miért bajlódjátok kötéllal meg ronggyal, amikor Henry elcsöndesítéséhez elég egy tű? Na jó, vezess Balazarhoz. Essünk túl rajta.

4

A harcos ránézett a Balazar asztalán emelkedő toronyra, és azt gondolta: *Újabb jel.*

Balazar nem fölnézett – a kártyatorony túl magasra nőtt ahhoz –, hanem átnézett rájuk, meleg tekintettel, örömteli arccal.

– Eddie! – mondta. – Boldog vagyok, hogy látlak, fiam! Hallottam, hogy gondjaid voltak a Kennedyn.

– Nem vagyok a fia – válaszolta foghegyről Eddie.

Balazar egy mozdulatot tett, amely egyszerre volt mulatságos, szomorú és álságos. *Megbántasz, Eddie*, mondta ez a gesztus, *megbántasz, amikor ilyeneket mondasz.*

– Essünk túl rajta – javasolta Eddie. – Maga tudja, hogy lényegében két dologról van szó: vagy átállítottak a szövetségiék, vagy futni hagytak. Tudja, hogy két óra alatt nem törhettek meg. Azt is tudja, ha megtörtem volna, akkor átvisznek a 43. utcába, hogy kihallgassanak, időnként szünetet tartva, amíg behányok a mosdóba.

– Átállítottak, Eddie? – kérdezte szelíden Balazar.

– Nem. Elengedtek. Követtek, de nem én vezettem őket.

– Akkor hát lepasszoltad az anyagot – mondta Balazar. – Ez remek. Mondd el nekem, hogy tud lepasszolni valaki egy kiló kokót egy repülőgépen. Használható felvilágosítás lehet. Hasonlít a lezárt szobákról szóló rejtelmes históriákra.

– Nem passzoltam le – felelte Eddie –, de nincs is nálam.

– Akkor kinél van? – kérdezte Claudio, majd elvörösödött, amikor a bátyja fagyosan, fenyegetően ránézett.

– *Nála* – válaszolta Eddie mosolyogva, és Enrico Balazarra mutatott a kártyatorony fölött. – Már leszállítottam.

Azóta, hogy Eddie-t bekísérték, Balazar arcán most először látszott valami őszinte érzelm: a meglepetés. Azután ez eltűnt, és Balazar udvariasan elmosolyodott.

– Igen – mondta. – Olyan helyen van, amelyről majd akkor beszélsz, ha veled lesz a bátyád meg az anyagod, és távoztatok. Talán Izlandra. Így tervezted?

– Nem – felelte Eddie. – Nem értett meg. Itt van. Házhoz szállítottam. Ahogy megegyeztünk. Mert még mainapság, a mi korunkban is vannak emberek, akik

tartják magukat az eredeti megállapodáshoz. Tudom, hogy megdöbbenő, de így igaz.

Valamennyien rámeredtek.

Hogy csinálom, Roland?, kérdezte Eddie.

Azt hiszem, nagyon jól. De ne hagyd, hogy ez a Balazar nevű ember visszanyerje az egyensúlyát, Eddie. Azt gondolom, hogy veszélyes.

Tényleg azt gondolod? Hát én ennél is többet mondok, barátom. Én tudom, hogy veszélyes. Irtó veszélyes.

Ismét Balazarra nézett, és aprót kacsintott.

– Ezért van, hogy *magának* kell majréznia a szövetségiektől, nem nekem. Ha házkutatási paranccsal jönnek ide, akkor magát fogják megizélni, Mr. Balazar, még a lábát se kell széttennie.

Balazar fölemelt két kártyát. A keze hirtelen megremegett, és félretette a lapokat. Csak egy másodperc volt az egész, de Roland észrevette, Eddie úgyszintén. Bizonytalanság – talán pillanatnyi félelem – villant föl az arcán, majd elenyészett.

– Vigyázz a szádra, ha velem beszélsz, Eddie. Vigyázz, hogyan fejezed ki magad, és kérek, ne felejtse el, az ilyen ostobaságokra nagyon kevés időm és türelmem van.

Jack Andolini aggódni látszott.

– Alkut kötött velük, Mr. Balazar! Ez a kis szaros odaadta nekik a kokót, amit ide dugtak el, miközben megjátszották, hogy kihallgatják!

– Senki sem járt itt – válaszolta Balazar. – Te is tudod, Jack, hogy ide senki sem közelíthet. A csipogók már attól is beindulnak, ha egy galamb elfingja magát a tetőn.

– De...

– Még ha valahogy sikerült is csapdába csalniuk bennünket, olyan sok emberünk van a szervezetükben, hogy három nap alatt tizenötször is megfürjük az ügyet. Tudjuk, hogy kit, mikor és

hogyan.

Balazar visszafordult Eddie-hez.

– Eddie –mondta –, tizenöt másodperced van, hogy abbahagyd a hülyéskedést. Azután megengedem, hogy 'Cimi Dretto bejöjjön és bántson téged. Azután, mikor már egy darabig bántott *téged*, akkor átmegy egy közeli szobába, és te hallani fogod, ahogy bántja a bátyádat.

Eddie megmerevedett.

Lazíts, suttogta a harcos, és arra gondolt: Csak szóba kell hozni a bátyját, és rögtön sebezhető. Mintha pálcával szurkálnának egy fekélyt.

– Bemegyek a fürdőszobába – mondta Eddie. A bal túlsó sarokban levő ajtóra mutatott, amely alig észrevehetően bújt meg a falburkolat táblái között. – Egyedül megyek be. Azután visszajövök fél kiló kokainnal. A szállítmány felével. Maga megvizsgálja. Azután behozza ide Henryt, hogy láthassam. Amikor látom, hogy nincs baja, maga odaadja az árunkat, ő pedig hazamegy az egyik úriemberrel. Amíg hazaér, én és... – majdnem kibökte, hogy *Roland* – ...*én* és a többi fazon, akikről mindketten tudjuk, hogy itt vannak, elgyönyörködünk benne, ahogy maga építi ezt az izét. Amikor Henry már otthon van biztonságban – azaz senki se dug pisztolyt a fülébe –, fölhív engem, és bemond egy meghatározott szót. Így beszélünk meg, mielőtt elmentem volna. Biztos, ami biztos alapon.

A harcos belenézett Eddie agyába, hogy lássa, igazat mond-e vagy blöfföl. Igazat mondott, legalábbis Eddie úgy képzelte. Azt is látta, hogy Eddie hite szerint Henry, a bátyja inkább meghalna, mintsem hamisan mondja ki azt a szót. Roland azonban nem volt benne ilyen biztos.

– Te nyilván úgy gondolod, hogy én még mindig hiszek a Téralóban – mondta Balazar.

– Tudom, hogy nem hisz.

– Claudio! Kutasd át! Jack, menj a fürdőszobámba,

és *azt* is kutasd át! Mindent!

– Van ott valami hely, amiről nem tudok? – kérdezte Andolini.

Balazar egy hosszú percig hallgatott, sötétbarna szemével alaposan felmérve Andolinit. – Van egy kis lap a gyógyszereszekrény hátsó falában – mondta. – Néhány személyes holmimat tartom ott. Nem elég nagy ahhoz, hogy fél kiló narkót elrejtсенek benne, de talán jobb lesz, ha megnézed.

Jack távozott, és ahogy belépett a kicsi pervátába, mosdóba, a harcos ugyanazt a jeges fehér fényt pillantotta meg, amely a légi jármű pervátáját is megvilágította. Azután becsukódott az ajtó.

Balazar szeme ismét Eddie-re villant.

– Miért akarsz ilyen bolondságokat hazudozni? – kérdezte szinte bánatosan. – Ennél okosabbnak tartottalak.

– Nézzen a szemembe, és döntse el maga, hogy hazudok-e – felelte nyugodtan Eddie.

Balazar úgy tett, ahogy Eddie javasolta. Sokáig nézett. Azután elfordult, kezét olyan mélyen a zsebébe süllyesztette, hogy paraszti ülepének vágása átsejlett az anyagon. Testtartása szomorúságot sugárzott – a tévelygő fiú apjának bánatát –, de mielőtt elfordult volna, Roland olyasmit pillantott meg az arcán, amely nem bánat volt. Amit Balazar látott Eddie arcán, az nem elszomorította, hanem mélységesen zavarba ejtette.

– Vetközz – mondta Claudio, és Eddie-re fogta fegyverét.

Eddie vetközni kezdett.

arra várt, hogy Jack Andolini kijöjjön a fürdőszobából. Megijedt, hirtelen már nemcsak a hóna alatt és az ágyékán izzadt, ahol még olyan vad télben is izzadni szokott, amikor a jegesmedvék is megfagynak, hanem mindenütt. Eddie úgy ment el, mint egy drogos – okos drogos, de mégiscsak drogos, olyasvalaki, akit mindenüvé el lehet vezetni, ha az ember a golyói közé akasztja a felhernyózott horgot –, és úgy jött vissza mint... mint micsoda? Mintha valahogy *felnőtt, megváltozott* volna.

Mintha valaki néhány kiló merszet gyömöszölt volna le a torkán.

Igen. Ez az. És az anyag. Az a kurva anyag. Jack átkutatta a fürdőszobát, Claudio pedig egy szadista börtönőr vadságával motozta meg Eddie-t; ő azonban olyan közönyösen állt ott, amit Balazar korábban sohasem feltételezett volna róla, sem senki más drogosról, miközben Claudio négyszer a bal tenyerébe köpött, a taknyos nyállal bekente a jobb kezét, azután csuklóig vagy még annál is tovább feldugta Eddie végbelébe.

Nem volt kokó a fürdőszobában, nem volt Eddie-n és Eddie-ben sem. Nem volt a ruháiban, a zakójában vagy a táskájában. Szóval az egész csak blöff.

Nézzen a szemembe, s döntse el maga, hogy hazudok-e. Megtette. Amit látott, az fölzaklatta. Érezte, hogy Eddie Dean tökéletesen magabiztos: csakugyan be akar menni a fürdőszobába, és vissza akar jönni Balazar árujának felével.

Már majdnem elhitte neki.

Claudio Andolini visszahúzta a kezét. Az ujjai cuppanva csúsztak ki Eddie Dean alfeléből. A szája úgy elgörbült, mint az összegörcsölt horgászsineg.

– Siess, Jack, csupa szar lett a kezem ettől a drogostól! – ordította dühösen.

– Ha tudtam volna, hogy odáig fölnyomakodsz, Claudio, akkor széklábbal törölöm ki a seggem a

legutóbbi kulázás után – mondta derűsen Eddie. – A kezed tisztább lenne, én meg nem érezném úgy magam, mint akit éppen most erőszakolt meg Ferdinánd, a bika.

– *Jack!*

– Eredj a konyhába, tisztálgodj meg ott – mondta nyugodtan Balazar. – Eddie, semmi okunk rá, hogy bántsuk egymást. Így van?

– Így – felelte Eddie.

– Mindenesetre tiszta – mondta Claudio. – Illetve, ha nem is *tiszta*, de nincs nála az anyag. Ez halál biztos. – Kiment, mocskos kezét úgy lógatva maga előtt, mint egy döglött halat.

Eddie nyugodtan nézett Balazarra, aki ismét Harry Houdinire, Doug Henningre és David Copperfieldre gondolt. Mindig azt mondták, hogy a bűvészkedés éppen olyan halott dolog, mint a kabaré, Henning mégis szupersztár volt, a Copperfield srác pedig valósággal kicsinálta a tömeget, amikor Balazar látta egyszer Atlantic Cityben. Balazar azóta szerette a bűvészeket, amióta az elsőt látta, aki az utcasarkon mutatott be kártyatrükköket némi aprópénz reményében. És mi volt az első, amit mindig megtettek, mielőtt valamit elővarázsoltak, valamit, amitől a közönség először felhőrdült, azután tapsban tört ki? Kihívtak valakit, hogy győződjön meg róla: a hely, ahonnan a nyuszinak, a galambnak, a pucér mellű csinibabának vagy az akárminek elő kell kerülnie, tökéletesen üres. Sőt arról győződjön meg, hogy arra a helyre képtelenség bármit is *betenni*.

Azt hiszem, éppen ezt csinálta. Nem tudom, hogyan, és nem is érdekel. Az egyetlen, amit biztosan tudok, hogy nem tetszik ez nekem, egy fikarcnyit se tetszik.

olyan sejtelve, hogy Eddie Dean se fog üvölteni a boldogságtól.

Fixre tudta, hogy valamivel azután, amikor 'Cimi belépett a könyvelő irodájába, és lekapcsolta a villanyt, Henry meghalt. Csöndesen, minden felhajtás nélkül elhunyt. Egyszerűen ellibegett, mint a pitypang termése a könnyű szellőben. George szerint ez akkortájt következhetett be, amikor Claudio távozott, hogy megmossa a konyhában a szaros kezét.

– Henry! – suttogetta. Olyan közel dugta a száját Henry füléhez, mintha egy lány fülébe akarna csókolni a moziban, ami meglehetősen cikis, főleg ha azt vesszük, hogy az ürge valószínűleg halott – olyan volt, mint a narkofóbia, vagy mi a francnak hívják –, de tudnia kellett, és az iroda meg Balazar szobája között vékony a fal.

– Mi a baj, George? – kérdezte Trükkös Postino.

– Kuss – mondta 'Cimi. Olyan volt a hangja, mint ha egy kamion motorja alapjáratban dorombolna. Kussoltak.

George becsúsztatta az egyik kezét Henry inge alá. Ez egyre rosszabb lesz. Sehogy se akart kimenni a fejéből a lány és a mozi képe. Na tessék, tapizza a csajt, csak éppen ez *manus*, és ez nem egyszerűen narkofóbia, de *buzi* nagy narkofóbia, és Henry beesett, drogos melle nem mozgott föl-le, és odabent semmi sem csinált úgy, hogy *tik-tak-tik-tak*. Henry Deannek minden véget ért, Henry Dean meccse befejeződött a tizenegyesnél. Semmi mása nem ketyegett, csak az órája.

George odament 'Cimi Drettóhoz, és behatolt az olívaolaj és fokhagyma nehéz, óhazai aromájába. – Azt hiszem, lesz egy kis problémánk – sügta.

Jack kijött a fürdőszobából.

– Nincs odabent anyag – mondta, élettelen

tekintettel tanulmányozva Eddie-t. – Ha az ablakra gondoltál, elfelejtetted. Tízes acélsodrony.

– Nem gondoltam az ablakra, és az anyag *odabent* van – válaszolta nyugodtan Eddie. – Csak te nem tudod, hová nézz.

– Bocsásson meg, Mr. Balazar – mondta Andolini –, de ez a pöcs kezd az idegeimre menni.

Balazar úgy tanulmányozta Eddie-t, mintha nem hallotta volna Andolinit. Lázasan törte a fejét.

A bűvészekre gondolt, akik nyulakat húznak elő a kalapból.

Van egy pasi a közönségből, aki megnézi, hogy a kalap üres. Mi van még, ami állandó tényező? Az, hogy senki sem lát bele a kalapba, csak a bűvész, természetesen. És mit mondott a srác? *Bemegyek a fürdőszobájába. Egymagam.*

Balazar általában nem akarta tudni, mi a trükk trükkje; a tudás elrontotta a szórakozást.

Általában.

Mindazonáltal ez egy olyan trükk volt, aminél *alig várt*a, hogy elronthassa.

– Jó – mondta Eddie-nek. – Ha ott van, akkor eredj érte. Így, ahogy vagy. Puci seggel.

– Jó – felelte Eddie, és elindult a fürdőszobaajtó felé.

– De nem egyedül – mondta Balazar. Eddie rögtön megállt, megmerevedett, mintha láthatatlan szigonyt vágtak volna belé, és ez a látvány megmelegítette Balazar szíve táját. Ez volt az első alkalom, hogy a dolgok nem a srác tervei szerint alakultak. – Jack veled megy.

– Nem! – vágott vissza azonnal Eddie. – Nem ebben...

– Eddie – szólt közbe Balazar szelíden –, nekem ne mondd, hogy nem. Ezt az egyet sose tedd.

Semmi baj, mondta a harcos. Hadd jöjjön.

De... de...

Eddie szinte dadogott, alig tudta megőrizni az önuralmát. Nem a hirtelen csavart labda miatt, amit Balazar dobott; gyötrelmesen aggódott Henryért, és legfőképpen egyre jobban hiányzott neki egy adag hernyó.

Hadd jöjjön. Nem lesz baj. Figyelj!

Eddie figyelt.

9

Balazar őt figyelte, a félrehajtott fejű, vékony, meztelen alakot, akin még csak sejlett a drogosok jellegzetes horpadt mellkasa, puklis tartása, és miközben figyelte, érezte, hogyan párolog el egy darab önbizalma. A kölyök mintha egy hangra fülelt volna, amelyet csak ő hall.

Ugyanez a gondolat cikázott át Andolini agyán is, csak más hangszerelésben: *Mi ez? Úgy néz ki, mint az a kutya azokon az ócska RCA Victor lemezeken!*

Col valamit mondani akart Eddie szeméről. Hirtelen azt kívánta, bárcsak meghallgatta volna.

Késő bánat, eb gondolat, gondolta.

Ha Eddie a fejében levő hangokra fülelt, azok vagy hirtelen elhallgattak, vagy ő nem figyelt már oda.

– Jó – mondta. – Gyere, Jack. Megmutatom neked a világ nyolcadik csodáját. – Felvillantott egy mosolyt, amely a legcsekélyebb hatást sem tette se Jack Andolinire, se Enrico Balazarra.

– Csakugyan? – Andolini előhúzta a pisztolyát a derékszíján, vesetájt viselt tokból. – Meg fogok lepődni?

Eddie még szélesebben mosolygott. – Ja. Asszem, ettől leesik az állad.

Andolini követte Eddie-t a fürdőszobába. Följebb emelte a pisztolyt, mert gyanakodott.

– Csukd be az ajtót – mondta Eddie.

– Bazd meg – válaszolta Andolini.

– Csukd be az ajtót, vagy nincs anyag – erősködött Eddie.

– Bazd meg – ismételte Andolini. Most, amikor kissé majrészott, mivel érezte, hogy valami érthetetlen dolog történik, még annál is éberebbnek látszott, mint a kocsiban.

– Nem, csukja be az ajtót! – ordított ki Eddie Balazarnak. – Elég volt, Mr. Balazar! Legalább hat gorillája lehet itt, mindegyiknél minimum négy fegyver, erre maguk ketten beszarnak egy sráctól a budiban! Egy *drogos* sráctól!

– Csukd már be azt a kurva ajtót, Jack! – üvöltötte Balazar.

– Helyes! – mondta Eddie, ahogy Jack Andolini egy rúgással bevágta az ajtót maga után. – Férfi vagy, esetleg...

– Na, nekem elegendő van ebből a baromságból – mondta Andolini csak úgy általánosságban. Főlemelte a pisztolyát, markolattal előre, hogy rávágjon Eddie szájára.

Ekkor megkövült, a pisztoly megállt a melle magasságában, vicsorgása leesett állú tátogássá lötytyedt, mert meglátta azt, amit Col Vincent látott a kocsiban. Eddie szeme barnáról kékre változott.

– *Most fogd meg!* – szólt egy halk, parancsoló hang. Eddie szájából jött, de nem Eddie hangja volt.

Skizofrén, gondolta Jack Andolini. *Meghasadt, ez egy kurva skizo...*

De a gondolat félbeszakadt, amikor Eddie keze megragadta a vállát, mert amikor ez történt, Andolini úgy látta, hogy egy méterrel Eddie mögött hirtelen kilyukad a valóság.

Nem, nem lyuk. Ahhoz túl szabályos.

Ez egy ajtó!

– Szentséges Szűz Mária! – nyögte Jack. Azon az ajtón át, amely Balazar zuhanyozójának padlójától számítva úgy harminc centi magasan lógott a térben, sötét, lejtős tengerpartot látott. A lejtő aljában hullámok törtek meg. Valamik mozogtak azon a parton. *Valamik.*

Lecsapott a pisztollyal, de az ütés, amelynek ínyig ki kellett volna törnie Eddie metszőfogait, csupán megkarcolta és egy kicsit felvérezte a fiú száját. Andoliniból kifutott az erő. *Érezte, ahogy fut.*

– *Megmondtam, hogy leesik az állad, Jack!* – mondta Eddie, azután megrántotta Andolinit. Jack az utolsó pillanatban jött rá, mit akar, és vadmacskaként harcolt, de már elkésett. Háttal átestek az ajtón, és megszakadt New York éjszakai zűmmögése, amely olyan ismerős és állandó, hogy az ember akkor figyel csak oda rá, ha nem szól; hullámok morajlottak a helyén, meg azok az elmosódó borzalmak kérdeztettek csikorgósan, amelyek ide-oda mászkáltak a parton.

11

Nagyon gyorsan kell csinálnunk, különben karón szárad a bőrünk, mondta Roland, és Eddie fixen tudta, hogy ez úgy értendő, hogy vagy fénysebességre kapcsolnak, vagy kicsinálják őket. Ebben nem kételkedett. Jack Andolini az a fajta kemény legény, mint Dwight Gooden; meg lehet rázni, talán még meg is billenthető, de aki hagyja elharapózni, azt laposra mángorolja.

Bal kéz!, süvöltötte önmagának Roland, ahogy átmentek, és ő különvált Eddie-től. *Ne feledd! Bal kéz! Bal kéz!*

Látta, amint Eddie és Jack hanyatt esve végiggurulnak a partot szegélyező sziklás görgetegen, miközben Andolini fegyveréért viaskodnak.

Rolandnak még maradt ideje elgondolni, micsoda kozmikus móka lenne, ha arra érkezne vissza a saját világába, hogy porhüvelybe időközben elhalálozott... de már túl késő volt. Túl késő a meggondolásokhoz, túl késő a visszakozáshoz.

Andolini nem értette, mi történt. Tudatának egy része biztosra vette, hogy megőrült, egy másik része biztosra vette, hogy Eddie elkábította, elgázosította vagy micsoda, egy harmadik rész pedig azt hitte, hogy gyermekkorában bosszúálló Istene végül belefáradt gonoszágaiba, és átrántotta az ismert világból ebbe a fura purgatóriumba.

Azután megpillantotta a nyitott ajtót, amelyből fehér fénylegyező – Balazar mosdójának fénye – hullott a sziklákra, és rájött, vissza lehet jutni. Andolini elsősorban gyakorlatias ember volt. Hogy ez az egész mit jelent, azon ráér később töprengeni. Most egyelőre meg akarta ölni ezt a ganajtúrót, aztán vissza akart menni azon az ajtón.

Ismét eltöltötte az erő, amit kiengedett belőle a meghökkenés. Érezte, hogy Eddie ki akarja rántani a kezéből kicsiny, de igen hatékony Colt Cobráját, és hogy ez már majdnem sikerült neki. Jack káromkodva visszarántotta, célozni próbált, de Eddie azonnal elkapta a karját megint.

Andolini belevágta a térdét Eddie jobb combjának vastag izmába (drága gabardinnadrágja már teleragadt szürkés parti homokkal), és Eddie fölüvöltött, amikor az izom begörcsölt.

– Roland! – kiáltotta. – *Segíts! A Krisztus szerelmére, segíts!*

Andolini felkapta a fejét, és attól, amit látott, ismét elvesztette a lelki egyensúlyát. Egy hapsi állt ott... csak éppen sokkal inkább látszott szellemnek, mint hapsinak. Még csak nem is Gáspárnak, a barátságos

szellemnek. Az imbolygó fazon fehér, beesett arcán kiütött a durva borosta. Cafattá tépett ingét összecsavarodott csikokban lobogtatta a szembeszél, föltárva a bordák éhezéstől kiálló kosarát. Jobb kezére piszkos rongyot tekert. Betegnek látszott, haldokló betegnek, de még így is elég keménynek ahhoz, hogy Andolini lágy tojásnak érezze magát.

Azonkívül két pisztolya is volt ennek a madárijesztőnek.

Özönvíz előtti mordályok voltak, mintha valamelyik vadnyugati múzeumból szalajtották volna őket... de azért pisztolyok voltak, sőt talán működőképesek, és Andolini hirtelen rájött, hogy most azonnal a fehér arcú alakot kell a gondjaiba vennie... már ha *tényleg* nem kísértet, mert ha mégis az, akkor úgyis mindegy, nincs értelme aggódni miatta.

Andolini elengedte Eddie-t, és jobbra gurult, alig érezve az éles sziklát, amely fölhasította ötszáz dolláros sportzakóját. Ugyanebben a pillanatban a harcos bal kézzel fegyvert rántott, amit úgy csinált, mint mindig, akár beteg volt, akár nem, akár ébren, akár félálomban: gyorsabban, mint a kék nyári villám.

Nekem lőttek, gondolta émelygő csodálattal Andolini. Krisztusom, ez gyorsabb, mint bárki, akit valaha láttam! Nekem lőttek, Szűz Mária, Istennek anyja, ez szétlő engem, ez sz...

A rongyos ingű ember meghúzta a bal kezében tartott revolver ravaszát, és Jack Andolini azt gondolta – valóban gondolta –, hogy meghalt, amíg a dörrenés helyett meg nem hallotta a tompa kattanást. Csütörtök.

Andolini mosolyogva feltérdelt, és fölemelte a pisztolyát.

– Nem tudom, ki vagy, de búcsúcsókot adhatsz a saját seggednek, te kurva szellem – mondta.

Eddie dideregve felült, póre teste rücskös volt a libabőrtől. Láta, hogy Roland meghúzza a ravaszt, hallotta a száraz kattánást, amelyet dörrenésnek kellett volna követnie, látta, hogy Andolini térdre emelkedik, hallotta, hogy mond valamit, és mielőtt rájött volna, mit csinál, megragadott egy érdes szélű szikladarabot. Kirántotta a homokos talajból, és akkora erővel hajította el, ahogy bírta.

A kő tarkón találta Andolinit, majd lepattant róla. A felhasadt fejbőrből fröcskölt a vér. Andolini tüzelt, de a golyó, amely biztosan megölte volna a harcost, mellé ment.

14

Nem igazán, mondhatta volna a harcos Eddie-nek. Amikor a lövedék szele meglegyinti az ember arcát, akkor nem igazán lehet azt mondani, hogy mellé ment.

Ahogy visszarándult a lövéstől, közben már fel is húzta a kakast, és megint célba vette Andolinit. Ezúttal működött a lőszer: a száraz, parancsoló reccsenés végigvisszhangzott a parton. Magasan a homárszörnyek fölött, a sziklákon felébredtek az alvó sirályok, és riadtan, sivító rajokban süvítettek föl a levegőbe.

A harcos lövése az akaratlan rándulás ellenére is végzett volna Andolinivel, ha nincs ő is mozgásban, de oldalra zuhant, elkábulva a fejét ért ütéstől. A harcos revolverének dörrenése távolinak tűnt, de a tüzes piszkavas, amelyet beledöfött a bal karjába, szétzúzva a könyökét, annál valóságosabb volt, és nyomban eloszlatta a kábultságot. Andolini feltápászkodott. Egyik karja törötten, hasznavehetetlenül lógott; másik kezében, célpontot keresve, görcsösen reszketett a fegyver.

Eddie-t látta meg elsőnek. Eddie-t, a drogost, Eddie-t, aki valahogy idehozta erre a hibbant helyre. Eddie ott állt anyaszült pucéron, karjait összefonva

reszketett a hideg szélben. Na szóval, ha itt is kell meghalnia, legalább meglesz az az öröme, hogy Deanék kurva Eddie-jét is magával viszi.

Andolini fölemelte a pisztolyt. A kis Cobra legalább tizkilósnak tűnt, de azért megbirkózott vele.

15

Jobb, ha nem mond megint csütörtököt, gondolta Roland sötéten, és ismét fölhúzta a kakast. A sirályok visításán túl is hallotta az elforduló tár sima, olajozott kattanasát.

16

Nem mondott csütörtököt.

17

Nem Andolini fejére célzott, hanem a kezében levő pisztolyra. Nem tudta, szükségük van-e még erre az emberre, de nem lehetetlen; Balazarnak fontos, és mivel Balazar éppen olyan veszedelmesnek bizonyult, amilyennek gondolta, a legjobb a biztos út.

Jól lőtt, amin nem csodálkozott, annál inkább azon, ami Andolini pisztolyával és következésképpen Andolinival történt. Már látott ilyet, pedig az évek során mindössze kétszer volt tanúja annak, hogy fegyveresek egymásra löjenek.

Nem volt szerencséd, koma, gondolta, miközben Andolini ordítva tántorgott a part felé. Ingén, nadrágján csurgott a vér. Az a keze, amelyben a Colt Cobrát tartotta, a tenyér közepétől hiányzott. A fegyver haszontalan, összezsavarodott vasdarabként hevert a homokban.

Eddie elhűlve bámulta. Soha, senki se fogja már tévedésből barlanglakónak nézni Jack Andolinit, mert nem volt arca; nyers hús volt a helyén és az ordító száj fekete ürege.

– Istenem, mi történt?

– A lövedékem a fegyvere töltényűrét találhatta el, abban a pillanatban, amikor ő meghúzta a ravaszt – mondta a harcos. Olyan szárazon beszélt, mint egy professzor, aki éppen a rendőrákadémián tart ballisztikai előadást. – Ez robbanást eredményezett, amely letépte a fegyver hátsó részét, és azt hiszem, még egyikét löszert is felrobbantott.

– Lődd le! – mondta Eddie. Jobban vacogott, mint valaha, de most nem az éjszakai levegővel és tengeri széllel súlyosbított pucérságtól. – Öld meg! Szabadítsd meg a nyomorúságától, az Isten sz...

– Késő – mondta a harcos olyan hideg közönnyel, hogy Eddie a csontja velejéig megborzongott. Túl későn fordult el, ezért még láthatta, amint az Andolini lába körül hemzsegő homárszörnyek letépik a Gucci cipőt... természetesen a benne levő lábbal együtt. Andolini sikoltozva, görcsösen hadonászva előrezuhant. A homárszörnyek mohón körülrajzolták, aggodalmasan kérdezősködve, miközben elevenen fölfalták; *Dad-a-csak? Did-a-csik? Dum-a-csum? Doda-csak?*

– Jézus! – nyögte Eddie. – Most mit teszünk?

– Most kiveszel pontosan annyit abból az *(ördögporból, mondta a harcos; kokainból, hallotta Eddie), ahogy megígérted ennek a Balazar nevű embernek* – mondta Roland –, nem többet, nem kevesebbet. Visszamegyünk. – Hidegen nézett Eddie-re. – Csakhogy most veled kell mennem. Saját személyemben.

– Jézusom – hebegte Eddie. – Ezt is meg tudod tenni? – Azonnal válaszolt is a saját kérdésére. – Hát persze hogy meg. De miért?

– Mert ezt egyedül nem tudod elintézni – felelte Roland. – Gyere ide.

Eddie hátranézett a parton mocorgó ollós kupacra. Sohasem kedvelte Jack Andolinit, de ettől felfordult a

gyomra.

– Gyere ide! – türelmetlenkedett Roland. – Kevés az időnk, és nagyon nincs ínyemre, amit most tennem kell. Még sose tettem ilyet. Sohasem gondoltam, hogy *meg kell tennem*. – Szája keserűen megrándult. – Kezdem megszokni, hogy ilyeneket csináljak.

Eddie lassan közeledett az ösztövé alakhoz, egyre inkább úgy érezte, hogy a lába gumiból van. Meztelen bőre fehéren csillogott az idegen sötétségben. *Ki vagy te, Roland?*, gondolta. *Mi vagy te? És az a forráság, amely éget – csupán láz? Vagy egyfajta örület? Azt hiszem, mindkettő lehet.*

Úristen, de kellett neki egy adag! Sőt *kiérdemelte!* – *Mit nem tettél? – kérdezte. – Miről beszélsz?*

– Fogd ezt – mondta Roland, és a jobb csípőjén függő ódon revolver felé intett. Nem mutatott rá; nem volt ujjá, *amivel* mutathatott volna, csak egy otromba rongycsomó. – Nem tudom használni. Most legalábbis nem, bár lehet, hogy soha.

– Én... – Eddie nyelt egyet. – Nem akarom megérinteni.

– Én sem akarom, hogy megérintsd – mondta a harcos különös gyengédséggel –, de attól tartok egyikünknek sincs más választása. Lövöldözés lesz.

– Biztos?

– Igen. – A harcos derűsen nézett Eddie-re. – Azt hiszem, nem is kicsi.

Balazar egyre kínosabban érezte magát. Túl sokáig tart. Túl régen mentek be, és túl nagy a csönd. Távolból, talán a szomszéd háztömbnél emberek ordibáltak egymásra, azután dörrenések ropogtak, valószínűleg petárdák... bár ha az ember azzal

foglalkozik, amivel Balazar, nem a petárda az első gondolata.

Sikoly. Sikolyt hallott?

Nem érdekes. Akármi történik a szomszéd háztömbben, annak semmi köze hozzád. Már olyan vagy, mint egy vénasszony.

Mindegy, a jelek rosszak voltak. Nagyon rosszak. – Jack! – ordította a bezárt mosdóajtó felé.

Semmi válasz.

Balazar kihúzta íróasztalának bal felső fiókját, és elővette a pisztolyt. Ez nem Colt Cobra volt, amely kényelmesen elfér egy kis tokban, hanem 357-es Magnum.

– 'Cimi! –bömbölte. – Gyere!

Becsapta a fiókot. A kártyatorony puha, sóhajtó neszrel összeomlott. Észre sem vette.

'Cimi Dretto százhuszonöt kilójával betöltötte az ajtónyílást. Láta, hogy a Főnök elővette a pisztolyát a fiókból, erre ő is előrántotta a sajátját a skót mintás zakó alól, amelynek rikító kockáitól bárki megvakulhatott volna, ha elköveti azt a hibát, hogy túl sokáig bámulja.

– Jöjjön még Claudio és Trükkös – utasította Balazar. – Gyorsan! A kölyök umbuldál valamit.

– Van egy kis probléma – szólalt meg 'Cimi. Balazar szeme a fürdőszobaajtóról 'Cimire villant. – Ó, nekem máris van egy rakás – közölte. – Mi a legújabb, 'Cimi?

Az megnyalta a száját. Még a legjobb körülmények között sem szeretett rossz hírt hozni a Főnöknek, pláne, ha így nézett...

– Hát – mondta, és ismét megnyalta a száját –, tudja...

– *Nem mondanád egy kicsit gyorsabban?* – ordított rá Balazar.

Eddie, amint átvette, rögtön elsőnek majdnem ráejtette a lábára. A fegyver őskorban hatalmas volt, annyira nehéz, hogy Eddie tudta, két kézzel kell majd tartania. *Ha ez visszarúg, gondolta, én átütöm a legközelebbi falat. Már ha egyáltalán elsül.* És mégis volt egy része, amely kívánta a fegyver fogását, amely megfelelt a fegyver egyértelmű céljának, amely megsejtette sötét, véres történetét, és maga is részt akart belőle.

Ezt a kicsikét csakis a legjobbak ragadták marokra, gondolta Eddie. *Legalábbis mostanáig.*

– Készen állsz? – kérdezte Roland.

– Nem, de azért vágjunk bele – válaszolta Eddie.

Megmarkolta Roland bal csuklóját a bal kezével. Roland átfogta forrón tüzelő jobb karjával Eddie pucér vállát.

Együtt léptek át az ajtón, Roland haldokló világának széljárta tengerpartjáról A Ferde Toronyba, Balazar privát fürdőszobájának hideg fluoreszkálásába.

Eddie hunyorgott, hogy a szeme alkalmazkodjék a fényhez, és hallotta, ahogy 'Cimi Dretto azt mondja a másik szobában: – Van egy kis probléma. – *Kinek nincs,* gondolta Eddie, azután Balazar gyógyszereszekrényére sandított. Nyitva volt. Gondolatban ismét hallotta, amint Balazar azt mondja Jacknek, hogy kutassa át a fürdőszobát, Andolini pedig megkérdezi, van-e bent olyan hely, amiről nem tud. Balazar rövid hallgatás után válaszolt. *Egy kis lap a gyógyszereszekrény hátsó falában,* mondta. *Néhány személyes holmimat tartom ott.*

Andolini félretolta a fémlapot, de azzal nem bajlódott, hogy vissza is húzza. – Roland! – sziszegte.

Roland fölemelte a fegyverét, és csitítólag ajkához nyomta a csövet. Eddie némán odaosont a gyógyszereszekrényhez.

Néhány személyes holmi – egy üveg végbélkúp, egy rossz nyomású *Gyermekjáték* című képeslap (a borítón két nyolcévesforma, meztelen kislány smárolt)... és nyolc-tíz Keflex. Eddie tudta, mi az. A drogosok, akik hajlamosak a helyi és általános fertőzésekre, rendszerint ismerik.

A Keflex egy antibiotikum.

– Ó, nekem máris van egy rakás – mondta Balazar. Dühösnek tűnt. – Mi a legújabb, 'Cimi?

Ha ez nem gyógyítja meg a baját, akármi legyen is, akkor semmi sem fogja, gondolta Eddie. Elkezdte kisdadni a csomagokat, hogy belegyömöszölje a zsebébe. Ekkor jött rá, hogy *nincs* zsebe, és éles vakkantást hallatott, amely még csak nem is emlékeztetett kacajra.

A mosdóba rámost. Később is kisdadhat onnan... ha lesz később.

– Hát – mondta 'Cimi –, tudja...

– *Nem mondanád egy kicsit gyorsabban?* – ordított rá Balazar.

– A srác bátyjáról van szó – folytatta 'Cimi, és Eddie, kezében az utolsó két csomag Keflexszel, félrehajtott fejjel kövé dermedt. Sokkal jobban hasonlított az RCA Victor lemezek kutyájára, mint valaha. – Mi van vele? – kérdezte Balazar türelmetlenül.

– Meghalt – mondta 'Cimi.

Eddie a mosdóba ejtette a Keflexeket, és Roland felé fordult.

– Megölték a bátyámat – mondta.

Balazar kinyitotta a száját, hogy közölje, 'Cimi ne zavarja mindenféle hülyeséggel, amikor fontosabb dolgokon emésztí magát – mint például azzal a lerázhatatlan érzéssel, hogy a srác meg fogja szívadni, Andolini ide vagy oda –, amikor meghallotta a fiút,

ugyanolyan tisztán, ahogy ő hallotta 'Cimit. – Megölték a bátyámat – mondta.

Balazart hirtelen nem érdekelte az áru, a megválaszolatlan kérdések, egyáltalán semmi, csak az, hogy sürgősen elrendezze a helyzetet, mielőtt még jobban elfajulna.

– *Öld meg, Jack!* – bömbölte.

Semmi válasz. Aztán megint hallotta a srác hangját: – Megölték a bátyámat. Megölték Henryt.

Balazar hirtelen tudta – tudta –, hogy nem Jackhez szól.

– Hozd az összes úriembert! – mondta 'Ciminek. – *Mindent!* Most kicsináljuk, s ha meghalt, akkor bevisszük a konyhába, és személyesen vágom le a fejét.

21

– Megölték a bátyámat – mondta a fogoly. A harcos nem válaszolt. Csak figyelt és gondolkodott: *Az üvegcsék. A mosdóban. Erre van szükségem, vagy ő így gondolja. A csomagok. Ne felejtse el. Ne felejtse el.*

– *Öld meg, Jack!* – hallatszott a másik szobából. Sem Eddie, sem a harcos nem törődött vele.

– Megölték a bátyámat. Megölték Henryt.

A szomszédban Balazar most arról beszélt, hogy trófeának levágja Eddie fejét. Ez furamód megvigasztalta a harcost: úgy látszik, nem mindenben különbözik ez a világ az övétől.

A 'Cími nevezetű reszelős ordítással hívta a többieket. Futó lábak nem éppen úriemberre valló dobrokolása hallatszott.

– Akarsz tenni is valamit, vagy inkább csak ácsorogsz? – kérdezte Roland.

– Ó, nagyon is tenni akarok valamit – felelte Eddie, és fölemelte a harcos revolverét. Noha pár perce még azt hitte, két kézre lesz majd szüksége, egész könnyen ment neki.

– És mi az, amit tenni akarsz? – kérdezte Roland, még önmagának is távolinak tűnő hangon. Beteg volt, lázas volt, de most egy másfajta, túlságosan ismerős láz gyötörte. Ugyanez vett erőt rajta Tullban. A harci láz, amely minden gondolatot elhomályosít, csak annyit hagy meg, hogy az ember ne akarjon gondolkozni, hanem lőjön.

– Háborúba akarok menni – mondta nyugodtan Eddie Dean.

– Nem tudod, mit beszélsz – felelte Roland –, de majd rájössz. Ha átmegyünk az ajtón, jobbra indulj. Én balra megyek. A kezem miatt.

Eddie bólintott. Elindultak a háborúba.

22

Balazar Eddie-t várta, vagy Andolinit, esetleg mindkettőt. Semmiképpen sem Eddie-t és egy vadidegent, egy magas, piszkosfekete hajú embert, akinek arcát mintha egy vad isten faragta volna rideg kőből. Egy pillanatig azt se tudta, melyikre lőjön.

'Ciminek nem volt ilyen gondja. A Főnök haragudott Eddie-re. Épp ezért először Eddie-nél fog lyukasztani, a másik *cazzarróval majd* később törődik. Nehézkesen Eddie felé fordult, és háromszor meghúzta automata fegyverének ravaszát. A hüvelyek csillogva szökkentek a levegőbe. Eddie látta, hogy a nagydarab ember felé fordul, és úgy eldobta magát a padlón, mint egy diszkövetélkedő résztvevője, a mutatvány hevében elfelejtve, hogy John Travolta-szerkője, a gatyát is beleértve, lemaradt valahol; lengő pöccsel fogott padlót, pucér térdét előbb átforrósította, majd lenyúzta a horzsolás. Fölötte a csomós fenyődeszkának álcázott műanyagon lyukat ütöttek a golyók. Testére, hajára záporozott a törmelék.

Istenem, ne hagyd, hogy meztelenül, anyag nélkül haljak meg, imádkozott, tudva, hogy az ilyen imák több mint istenkáromlóak; abszurdak is. Mégsem

tudta magát leállítani. *Meghalok, de kérlek, hagyd, hogy még egyszer...*

Nagyot dörrent a harcos bal kezében tartott revolver. A tengerparton hangos volt, itt fülsiketítő.

– *Jézusom!* – sikította 'Cimi Dretto ziháló, különös hangon. Csoda volt, hogy egyáltalán tudott sikítani. A melle hirtelen behorpadt, mint mikor pöröllyel vágnak oda a hordóra. Fehér ingén vörös pipacsok bontottak szirmot. – *Ó, Jézus! Ó, Jézus! Ó, J...*

Claudio Andolini félrelökte. 'Cimi puffanva elesett. Két kép lezuhant Balazar faláról. Az egyik, amely a Főnököt ábrázolta, amint az Év Sportembere-díjat adja át egy vigyorgó kölyöknek a Rendőrség Atlétikai Szövetségének bankettjén, egyenesen 'Cimi fejére. Üvegcserep záporozott a vállára.

Ó, jaj, suttogta halkuló hangon, és ajkai közül vér bugyborékol.

Claudiót Trükkös követte, meg az egyik ember, aki a raktárban várakozott. Claudio mindkét kezében automatát szorongatott, a raktárból jött alak egy Remington puskát, amelyet olyan rövidre fűrészeltek, hogy leginkább mumpszos pisztolyra emlékeztetett. Trükkös Postinónál M-16-os katonai gépkarabély, ahogy ő hívta, a Csodálatos Rambo Masina.

– Hol a bátyám, te rohadt tűbuzi? – ordította Claudio. – Mit csináltál Jackkel? – Olyan nagyon nem érdekelhette a válasz, mert miközben ordított, már tüzelni is kezdett a két automatából. *Meghaltam,* gondolta Eddie, és ekkor Roland ismét lőtt. Claudio Andolini saját vérének párafelhőjében zuhant hátra. Az automata fegyverek kirepültek a kezéből, végigszánkáztak Balazar íróasztalán, kártyák záporában csattantak a padlón. Claudio beleinek nagyobb része egy másodperccel előbb csapódott neki a falnak, mint a gazdájuk.

– *Kapjátok el!* – ordította Balazar. – *Kapjátok el a szellemet! A kölyök nem veszélyes! Az csak egy pucér*

seggű drogos! Kapjátok el a szellemet! Lőjétek szét!
Kétszer meghúzta a 357-es ravaszát. A Magnum csaknem akkorát szólt, mint Roland revolvere. Nem holmi formás lyukakat ütött a falon, amely előtt Roland kuporgott, hanem tátongó hasadékokat tépett a fautánzaton a harcos fejének két oldalán. Tört sugarakban szűrődött be a fürdőszoba fehér fénye. Roland meghúzta revolvere ravaszát.

Egyetlen száraz kattanás.

Csütörtök.

– *Eddie!* – kiáltotta a harcos, és Eddie fölemelte a fegyverét, majd meghúzta a ravaszt.

Olyan hangosat dörrent, hogy egy pillanatra azt gondolta, a pisztoly felrobbant a kezében, mint Jacké. A visszarúgás nem repítette át a falon, de olyan szilaj ívben lökte fel a kezét, hogy karjának összes ina belerándult.

Látta, hogy Balazar vállának egy része vörös párává oszlik, hallotta, hogy Balazar felvisít, mint egy sebesült macska, és azt üvöltötte: *Azt mondtad, hogy a drogos nem veszedelmes? Tényleg ezt mondtad, te hülye fasz? Összetévesztettél a bátyámmal? Majd én megmutatom neked, hogy ki a veszedelmes! Majd én...*

Mintha gránát robbant volna, amikor a raktárból jött fickó elsütötte a lefűrészelt csövű puskát. Eddie arrébb gurult, a lövés száz apró lyukat ütött a falba és a fürdőszoba ajtajába. Meztelen bőrét több helyütt megsebezték a sörétek. Ha a fickó közelebről lő, akkor a lövésminta szorosabb lesz, Eddie pedig elpárolog.

A francba, úgyis meghalok, gondolta, míg figyelte a remingtonost, ahogy a závarral bajlódva friss löszert nyom az alkarjára fektetett csőbe. Vigyorgott. A foga nagyon sárga volt, Eddie szerint nem állhatott közelebbi ismeretségben a fogkefével.

Krisztusom, valami sárga fogú fasz fog megölni, akinek még a nevét sem tudom, gondolta tompán. *De*

legalább adtam egyet Balazarnak. Legalább ennyi kitelt tőlem. Vajon Roland lőtt közben? Nem emlékezett.

– Majd én elkapom! – kiáltotta vidáman Trükkös Postino. – Félre az útból, Dario! – és mielőtt ez a Dario nevű utat adhatott vagy bármi mást tehetett volna, tüzet nyitott a Csodálatos Rambo Masinával. A géppisztoly súlyos kelepelése betöltötte Balazar irodáját. A sortűz első eredménye az volt, hogy megmentette Eddie Dean életét. Dario célba vette a lefűrészelt csövű fegyverrel, de mielőtt meghúzhatta volna a két ravaszt, Trükkös derékban kettévágta.

– *Hagyd abba, te idióta!* – üvöltötte Balazar.

De Trükkös nem hallotta, nem tudott vagy *nem akart* megállni. Nyáltól csillogó fogát széles cápavigyorban kivicsorítva végigsorozta a szobát egyik sarkától a másikig, porrá őrölte a falburkolat két lemezét, a fényképek repülő üvegszilánkok felhőjévé változtak, a fürdőszoba ajtaja leszakadt a zsanérjairól. Balazar zuhanyozójának tejüvege szétrobbant. Balazar sportkupája, amelyet egy éve kapott, harangként kongott, ahogy egy golyó átütötte.

A filmekben csakugyan meg lehet ölni embereket egy ilyen sorozatlövővel. A valódi életben ritkán történik meg. Ha mégis, akkor az első négy-öt golyó okozza (mint a balvégzetű Dario is tanúsíthatta volna, ha még képes lett volna bármit tanúsítani). Az első négy-öt lövedék után két dolog történhet akár egy erős emberrel is, miközben próbálja kézben tartani a fegyvert: a cső emelkedni kezd, a lövész pedig elkezd forogni, jobbra vagy balra, attól függően, melyik balszerencsés vállát kalapálja a visszarúgó fegyver. Röviden, csak egy idióta vagy egy filmsztár próbálkozik ilyen géppisztollyal, mert olyan, mintha légkalapáccsal akarna lelőni valakit.

Eddie-től egy darabig nem telt ki több, mint hogy bámulta a hülyeség eme tökéletes példáját. Azután észrevette, hogy mások is csoportosulnak az ajtóban

Trükkös háta mögött, és fölemelte a revolvert.

– *Elkaptam!* – vijjogta Trükkös annak az embernek a boldog hisztériájával, aki túl sok filmet látott, hogy meg tudja különböztetni a valós történést attól, aminek a fejében levő forgatókönyv szerint történnie kell. – *Elkaptam! Elkaptam! Elk...*

Eddie meghúzta a ravaszt, Trükkös feje szemöldöktől fölfelé eltűnt. Ha azt vesszük, ahogy viselkedett, nem érte túl nagy veszteség.

Jézusom, ha ezek éppen működnek, nagyon kilyuggatják a dolgokat, gondolta Eddie.

Bal felől hangos BA-BAMM hallatszott. Valami forrón belevágott Eddie satnya bal bicepszébe. Látta, hogy Balazar, akinek a vállából pirosan csöpögő massa lett, őrá szögezi a fegyverét kártyákkal lepett íróasztala mögül. Eddie lebukott, a Magnum ismét felbömbölt.

23

Rolandnak sikerült leguggolnia. Először az első jövevényre célzott, és meghúzta a ravaszt. Elforgatta a dobtárat, az üres hüvelyeket és a használhatatlan lószert a szőnyegre szórta, és frisset nyomott a helyére. Ez utóbbit a fogával csinálta. Balazar blokkolta Eddie-t. *Ha ez is rossz, akkor mindkettőnknek végünk.*

Nem volt rossz. A fegyver felbömbölt, hátrarúgott, Jimmy Haspio megpördült, a 45-ös kihullott haldokló kezéből.

Roland látta, hogy a másik férfi hátraugrik. Keresztülkúszott a fa- és üvegszilánkkal borított padlón. Fegyverét visszadugta a tokjába. Nevetni való ötlet, hogy most, két ujjá híján akarta újratölteni.

Eddie jól tette a dolgát. A harcos már abból is fölmérhette, milyen jól, hogy meztelenül verekedett, ami nem könnyű egy férfinak. Néha egyenesen lehetetlen.

Fölkapta Claudio Andolini egyik elejtett automatáját.

– *Hát ti mire vártok?* – ordította Balazar. – Jézusom! Egyétek meg *őket!*

Berontott „Nagy” George Biondi és a másik a raktárból. Amaz olaszul bömbölt valamit.

Roland az asztal sarkához küszött. Eddie fölegyenesedett, az ajtó felé fordult, és célba vette a berohanókat. *Tudja, hogy Balazar is ott van, hogy őt várja, de azt hiszi, kettőnk közül most csak nála van fegyver*, gondolta Roland. *Már megint egy ember, aki kész érted meghalni, Roland. Milyen nagy gonoszságot követtél el, hogy ilyen sok emberben kell ilyen szörnyű hűséget felébresztened?*

Balazar fölemelkedett, nem látta, hogy a harcos az oldalába került. Őt csak egyetlen dolog foglalkoztatta, hogy végre elintézzze az átkozott drogost, aki ezt a pusztulást hozta a fejére. Ne! – szólt oda a harcos. Balazar ránézett, és elhűlt az arca.

– A kurva – kezdte, és elfordította a Magnumot. A harcos négyszer lőtt rá Claudio automatájával. Olcsó kis vacak volt, nem sokkal különb egy játékszernél, a tapintásától piszkos lett a keze, ám egy ilyen hitvány embert talán épp ilyen hitvány fegyverrel illendő megölni.

Enrico Balazar úgy halt meg, hogy arcára ráfagyott az utolsó megdöbbenés.

– Szia, George! – mondta Eddie, és meghúzta a harcos revolverének ravaszát. Ismét az a jóleső dörrenés. *Ebben a kicsikében nincsen rossz skuló*, gondolta Eddie diadalmámorban. *Azt hiszem, a jobbikat kaptam!* George csak egyet lőhetett, mielőtt Eddie lövedéke hátralökte a sivalkodó másikra, akit úgy borított fel, akár egy tekebábut, de az az egy sem talált. Eddie-nek az az eszelős, de rendkívül határozott érzése támadt, hogy Roland fegyverének oltalmazó varázsereje van, mint egy talizmánnak.

Ameddig a kezében tartja, sebezhetetlen.

Csönd lett, amelyben Eddie csak a „Nagy” George alatt fekvő ember nyöszörgését hallotta (amikor George földet ért Rudy Vecchión, mert ez volt a bal-szerencsefi neve, három bordáját törte el), meg a tulajdon füle csengését. Vajon fog-e még hallani valaha? Ehhez a mostani lövöldözéshez képest annyi volt a lehangosabb koncert, amelyen Eddie valaha részt vett, mintha két sarokkal odébb szólna a rádió.

Balazar irodája már nem emlékeztetett szobára. Valahai funkciója megszűnt. Eddie annak a nagyon fiatal embernek a tágra nyílt szemű álmélkodásával nézett körül, aki először lát ilyet, de Roland már ismerte ezt a pillantást, amely mindig ugyanolyan. Akár csatamező, amelyen ezrek hullanak el ágyú, puska, kard és alabárd által, akár kis szoba, ahol ötven-hatan lödözték le egymást, a hely végül mindig ugyanaz: egy új hullaház, amely bűzlik a puskaportól és a nyers hústól.

A fürdőszobát az irodától elválasztó fal néhány támaszték kivételével eltűnt. Mindenfelé törött üveg csillogott. A mennyezetről nyüzött bőrként lógtak a panelek, amelyeket Trükkös Postino látványos, de haszontalan gépkarabélyos sortüze megszaggatott.

Eddie szárazon köhögött. Most már más hangokat is érzékelt: izgatott karattyolást, ordítózást a kocsma elől, a távolból pedig szirénák jajongását.

– Hányan vannak? – kérdezte a harcos. – Lehet, hogy mindnyájukat leszedtük?

– Igen, azt hiszem...

– Van valamim a számodra, Eddie! – szólta be Kevin Blake a folyosóról. – Azt gondoltam, talán elteszed emlékebe! – Amit Balazar nem tudott megtenni a fiatalabb Deannel, Kevin megtette az idősebbel. Henry Dean levágott fejét hajította be az ajtón.

Eddie meglátta, mi az, és fölsikoltott. Rohant az ajtó felé, nem törődve a meztelen talpába mélyedő

deszka- és üvegszilánkokkal, sikoltozott, pufogatott, menet közben kilőtte az utolsó jó töltényt is a nagy revolverből.

– *Ne, Eddie!* – süvöltötte Roland, de Eddie meg sem hallotta. Túl volt azon, hogy bármit meghalljon.

A hatodik lőszer csütörtököt mondott, de addigra semmi másnak nem volt tudatában, mint annak, hogy Henry halott, *Henry*, akinek valami nyomorult kurafi levágta a *fejét*, és az a kurafi *fizetni* fog, ó, igen, azt fixen lefoglalhatod!

Tehát rohant az ajtó felé, újra és újra meghúzta a ravaszt, nem érzékelve, hogy semmi sem történik, nem érzékelve, hogy a lába vörös a vértől, Kevin Blake pedig belépett az ajtón és leguggolt, kezében egy Llama 38-as automatával. Vörös haja tüskés csomókban ágaskodott a fején, és Kevin mosolygott.

24

Alacsonyan lesz, gondolta a harcos, tudva, hogy nagy szerencsével képes csak eltalálni ezzel a megbízhatatlan kis játékszerrel, még akkor is, ha nem tévedett.

Amikor látta hogy Balazar emberének fortélyja előrecsalja Eddie-t, Roland feltérdelt, bal kezét a jobb öklére támasztotta, eltökélten figyelmen kívül hagyva a csikorgó fájdalmat, amely ökölbe zárt kezét kinozta. Csak egyetlen esélye volt. A fájdalom nem számított. Azután a vörös hajú ember belépett az ajtón, mosolygott, és Roland agya most is bezárult, a szeme látott, a keze lőtt, és a vörös hajú hirtelen a fal mellett hevert, nyitott szemmel, homlokán apró kék lyukkal. Eddie ott állt fölötte, sikoltozott és zokogott, kezében üresen csettegett a szantálagyú pisztoly, mintha a vörös hajú nem lenne még eléggé halott.

A harcos várta a gyilkos sorozatot, amely kettévágja Eddie-t, és amikor nem következett be, rájött, hogy valóban vége. Ha voltak is más emberek,

azok elinaltak.

Fáradtan föltápászkodott, azután lassan odament Eddie Deanhez.

– Hagyd abba! – mondta.

Eddie nem törődött vele, tovább kattogtatta Roland nagy pisztolyát a halott ember felé.

– Hagyd abba, Eddie, ez már halott! Mind meghaltak. Vérzik a lábad.

Eddie nem törődött vele, tovább húzogatta a fegyver ravaszát. Kint közeledett a karattyolás, és a szirénák jajongása egyre erősödött.

A harcos megfogta a fegyvert és megrántotta. Eddie odafordult, és mielőtt Roland észbe kaphatott volna, Eddie halántékon csapta a saját fegyverével. Roland érezte a melegen felbuggyanó vért, és lecsúszott a fal mellett. Igyekezett talpon maradni – el kell innen tűnniük, de gyorsan. Mégis, minden erőfeszítése ellenére lecsúszott a fal tövébe, azután a világ egy kis időre elszürkült.

25

Legfeljebb két percig volt öntudatlan, azután sikerült ismét összeszednie magát és feltápászkodnia. Eddie már nem volt a folyosón. Roland fegyvere a vörös hajú halott mellén hevert. A harcos lehajolt, megküzdött a szédülés rátörő hullámával, fölvette a fegyvert, majd sután átnyúlva a teste előtt, a helyére lökte.

Kellenek azok a nyomorult ujjaim, gondolta fáradtan, és felsóhajtott.

Megpróbált visszamenni az iroda romjai közé, de tántorogni volt csak képes. Megállt, lehajolt, fölemelte Eddie ruháit, és a bal karjára akasztotta őket. A vonító járművek már csaknem megérkeztek. Úgy vélte, valamilyen milícia, esetleg békebírói különítmény, vagy más efféle jöhetett velük... de ugyanúgy lehetnek Balazar emberei.

– Eddie – krákolta. Torka ismét fájt és lüktetett, rosszabb volt még a dudornál is, ahová Eddie rávágott a revolverrel.

Eddie rá se hederített. A padlón ült, a bátyja fejét a hasához szorítva, és egész testében reszketve sírt. A harcos az ajtót kereste, de nem látta. Undorító zökkenést érzett magában, amely közel állt a rémülethez. Azután észbe kapott. Mivel mindketten ezen az oldalon vannak, csupán akkor tudja megteremteni az ajtót, ha megérintik egymást Eddie-vel.

Kinyújtotta a kezét, ám Eddie még mindig sírva hátrahőkölt. – Ne nyúlj hozzám! – mondta.

– Eddie, vége van. Mindnyájan halottak, és a testvéred is halott.

– *Hagyd ki ebből a bátyámat!* – visitotta gyermeketen Eddie, és ismét végigborzongott. Melléhez ölelte a levágott fejet, és ringatta. Patakzó könnyekkel nézett fel a harcosra.

– Mindig ő vigyázott rám! – zokogta szaggatottan, és a harcos alig értette. – Mindig! Miért nem tudtam én is vigyázni rá, csak most az egyszer, mikor ő olyan sokszor vigyázott rám?

De mennyire vigyázott, gondolta sötéten Roland. Csak nézd meg magad, itt ülsz és reszketsz, mint aki a lázfa almájából evett. Remekül vigyázott.

– Mennünk kell.

– Menni? – Eddie arcán most először látszott valami halvány megértés, amelyet azonnali riadalom követett. – Nem megyek sehova! Különösen nem arra a másik helyre, ahol azok a nagy rákok vagy akármik megették Jacket!

Valaki dörömbölt az ajtón, és azt ordította, hogy nyissák ki.

– Itt akarsz maradni, és megmagyarázod nekik az összes hullát? – kérdezte a harcos.

– Nem érdekel! – felelte Eddie. – Henry nélkül nem

számít. Semmi.

– Neked talán nem – mondta Roland –, de itt másokról is szó van, fogoly!

– *Ne hívj így!* – üvöltötte Eddie.

– *Egészen addig így hívlak, amíg meg nem mutatod, hogy ki tudsz jönni a cellából, amelyben vagy!* – üvöltött neki vissza Roland. Fájt a torka az üvöltéstől, de azért csinálta. – *Dobd már el azt a rohadt húsdarabot, és hagyd abba a nyafogást!*

Eddie ránézett, könnyes arccal, tág, rémült szemmel.

– EZ AZ UTOLSÓ LEHELŐSÉGÜK! – mondták odakint egy hangszóróból. Eddie-t a hang kísértetiesen emlékeztette egy tévés vetélkedő műsorvezetőjére. – MEGÉRKEZETT A KÜLÖNLEGES EGYSÉG! ISMÉTLEM: MEGÉRKEZETT A KÜLÖNLEGES EGYSÉG!

– Mi van ott nekem annak az ajtónak a túloldalán? – kérdezte halkán Eddie a harcost. – Rajta, mondd meg! Ha meg tudod mondani, talán veled megyek. De ha hazudsz, azt tudni fogom.

– Talán halál – válaszolta a harcos. – De amíg az bekövetkezik, nem hiszem, hogy unatkoznál. Azt akarom, hogy gyere velem egy kalandra. Természetesen valószínűleg minden a halálba torkollik – mind a négyünkre az vár valami különös helyen. De ha győznénk... – Fölvillant a szeme. – Ha győzünk, Eddie, akkor olyasmit láthatsz, ami felülmúlja minden álmodat!

– Mit?

– A Setét Toronyt.

– Hol van ez a Torony?

– Messze attól a parttól, ahol megtaláltál. Hogy milyen messze, azt nem tudom.

– És mi az?

– Ezt sem tudom, csak azt, hogy talán egyfajta... sugár. Központi tengely, amely minden létezést

összetart. Minden létezést, minden időt, minden teret.

– Négyről beszéltél. Ki a másik kettő?

– Nem tudom, még el kell hívnom őket.

– Ahogy engem hívtál. Vagy ahogy most akarsz elhívni.

– Igen.

Kint recsegő robbanás hallatszott, mintha aknavetőt sütöttek volna el. A Ferde Torony utcai ablaka betört. A kocsját kezdte betölteni a könnygáz fojtogató felhője.

– Nos? – kérdezte Roland. Megragadhatta volna Eddie-t, hogy kapcsolatukkal életre kényszerítse az ajtót, majd mindkettejüket áthurcolja rajta. De ő látta Eddie-t, amint az életét kockáztatta érte; látta ezt a lidércektől megszállt embert egy született harcos méltóságával viselkedni, annak ellenére, hogy a méreg rabja volt, és anyaszült meztelenül kellett küzdenie. Azt akarta, hogy Eddie saját elhatározásából kövesse.

– Felfedezés, kalandok, tornyok, világok, amelyeket meg kell hódítani – mondta Eddie, és halványan elmosolyodott. Egyikük sem fordult meg, amikor újabb könnygázgránátok repültek be az ablakon, majd sziszegve felrobbantak a padlón. Balazar irodájába most kacskaringóztak be a gáz első maró indái. – Hát ez jobban hangzik, mint azok az Edgar Rice Burroughs-könyvek a Marsról, amelyeket Henry olvasott néha kölyökkorunkban. Csak egy dolgot hagytál ki.

– Mi az?

– A szépséges, pucér mellű lányokat.

A harcos elmosolyodott. – Úton a Setét Torony felé – mondta – bármi lehetséges.

Eddie ismét megvonaglott. Fölemelte Henry fejét, megcsókolta hűvös, hamuszínű arcát, gyengéden félretette a vércsikos erekyét, és fölállt.

– Jól van – mondta. – Amúgy sem terveztem semmit ma estére.

– Fogd ezt – mondta Roland, és odaadta a ruháit. – Ha mást nem is, a cipődet vedd föl. Megvágta a lábadat.

Kint a járdán két plexiüveg arcvédőt, zubbonyt, golyóálló kevlar mellényt viselő rendőr bezúzta a Torony ajtaját. A fürdőszobában Eddie (akin semmi más nem volt, csak az alsónadrágja meg az Adidas cipő) egyenként odaadogatta a Keflexeket Rolandnak, aki beletette Eddie farmerjének zsebeibe. Amikor valamennyit biztonságra helyezték, Roland ismét átkarolta Eddie nyakát, aki pedig újra megfogta az ő bal kezét. Hirtelen ott sötétlett az ajtó téglalapja. Eddie érezte, amint a szél abból a másik világból hátrafújja csapzott haját a homlokából. Hallotta a kavicsos parton végighömpölygő hullámokat. Érezte az erős tengerszagot. Mindennek ellenére, a fájdalom és a gyász ellenére hirtelen látni akarta azt a Tornyt, amelyről Roland beszélt. Nagyon akarta. Henry halálával mi maradt neki ebben a világban? A szülei meghaltak; három éve, amióta komolyan rákapott az anyagra, nem volt egy stabil csaja, csak a ribancok, hernyósok, kokósok szakadatlan sora. Egy se volt normális. Baszd meg az ilyen életet.

Átléptek, Eddie még egy kicsit meg is előzte Rolandot.

A másik oldalon hirtelen újabb didergés, kínzó izomrángás kötötte görcsre, a heroinelvonás első komoly tünete. Jöttek vele az első riadt, utólagos megfontolások.

– Várj! – ordította. – Egy percre vissza akarok menni! Az íróasztala! Az íróasztal a másik irodában! Az anyag! Ha Henryt kábították, akkor lennie kell ott még narkónak! Heroinnak! Kell! Kell!

Könyörögve nézett Rolandra, de a harcos arca kőkemény volt.

– Életednek ez a szakasza véget ért, Eddie – mondta, és kinyújtotta a bal kezét.

– Ne! – visította Eddie, és odakapott a körmével. – *Ne, ezt nem teheted, haver, nekem az kell! KELL!* Mintha követ karmolászott volna.

A harcos becsukta az ajtót.

Tompán kattant, visszafordíthatatlan véglegességgel, és hanyatt esett a homokba. A szélei mentén egy kis por pöffent a levegőbe. Semmi sem volt mögötte, és most már felirat sem volt rajta. Ez az ajtó a világok között mindörökre bezárult.

– NE! – visította Eddie, és a sirályok vissza-visítottak, gúnyos megvetéssel; a homárszörnyek föltették kérdéseiket, talán azt pedzegették, hogy rögtön jobban hallaná őket, ha kicsit közelebb húzódna hozzájuk, Eddie pedig az oldalára zuhant, sírva, remegve és görcsöktől fetrengve.

– El fog múlni – mondta a harcos, és elővette az egyik csomagot Eddie farmerjának zsebéből, amely annyira hasonlított az övére. Megint el tudta olvasni némelyik betűt, de nem mindet. *Cheeflet*, mintha ez lett volna ráírva.

Chee, flet.

Gyógyszer abból a másik világból.

– Őlj meg, vagy gyógyíts meg – mormolta Roland, és csak úgy szárazon lenyelt két kapszulát. Azután bevette a másik három *asztint*, és lefeküdt Eddie mellé, átkarolta, amennyire tudta, és némi nehézségek után mindketten elaludtak.

KEVERÉS

keverés

Az idő, amely ezt az éjszakát követte, töredékessé vált Roland számára, olykor egyáltalán nem létezett. Csupán egy sor képre, pillanatra, összefüggésből kiragadott párbeszédre emlékezett; a képek sebesen suhogva villogtak, mint amikor a hamiskártyás keveri a félszemű bubikat, hármásokat, kilenceseket és a Pókok Kibaszott Fekete Kurvakirálynőjét.

Később megkérdezte Eddie-t, meddig tartott, de a fiú sem tudta. Az idő mindkettejüknek összetört. A pokolban nincs idő, és ők mindketten a saját poklukban égtek: Roland a láz és fertőzés poklában, Eddie az elvonás poklában.

– Csak annyit tudok biztosan – mondta Eddie –, hogy egy hétnél nem tovább.

– És ezt honnan tudod?

– Mert egy hétre való gyógyszert adtam neked. Ezután már rajtad állt, melyiket teszed a kettő közül.

– Hogy meggyógyulok vagy meghalok.

– Pontosan.

keverés

Amikor a szürkület estébe hajlik, fegyver dörren, a száraz csattanás megszakítja a magányos parton elhaló bukóhullámok végeérhetetlen, múlhatatlan moráját: BUMM! Lőporszagot érez. *Baj van*, gondolja a harcos gyöngén, és a fegyverek után nyúl, amelyek nincsenek rajta. *Ó, nem, ez a vég, ez...*

De nincs tovább, csak valami jó szaga

keverés

kezd lenni a sötétnek. Valami, ennyi hosszú, sötét, száraz idő után, valami *fő*. Nemcsak a szag. Hallja az ágak recsenését és pattanását, látja egy tábortűz halvány, narancsszín villódzását. Néha, amikor

tengeri szellő kél, ugyanolyan jól érzi az illatos füstöt, mint azt a nyálcsorgató szagot. *Étel*, gondolja. *Istenem, éhes volnék? Ha éhes vagyok, akkor talán gyógyulok.*

Eddie, próbálja mondani, de nincs hangja. A torka fáj, nagyon fáj. *Egy kis asztint is kellett volna hoznunk*, gondolja, azután nevetni próbál: neki minden szert, Eddie-nek semmit.

Felbukkan Eddie. A kezében öntányér, amelyet a harcos jól ismer, végül is a tulajdon tarisznyájából származik. Rózsásfehér húsdarabok gőzölögnek rajta.

Mi?, próbálja kérdezni, de nem jön ki hang a torkán, csupán valami nyikorgó kis szellentésféle. Eddie olvas az ajkáról. – *Én nem tudom* – mondja zsémbesen. – Annyit tudok, hogy nem ölt meg. Egyél, fene beléd.

Látja, hogy Eddie nagyon sápadt, reszket és bűzlik, mint a bélsár vagy a halál, és tudja, hogy Eddie rossz bőrben van. Kinyújtja egyik tétova kezét, meg akarja vigasztalni. Eddie félrelöki.

– Etetni foglak – zsémbel tovább. – Dögöljek meg, ha tudom, miért. Meg kellene hogy öljelek. Meg is tenném, ha nem reménykednék benne, hogy ha ide tudtál hozni a világeből, akkor talán vissza is tudsz vinni.

Eddie körülnéz.

– És ha nem maradnék egyedül. *Velük.*

Visszanéz Rolandra, és görcsösen reszket, olyan görcsösen, hogy majdnem leszórja a húst az öntányérról. Végül megnyugszik.

– Egyél, fene beléd.

A harcos eszik. A hús nemhogy nem rossz; finom! Magába kényszerít három darabot, azután minden belemosódik egy újabb

keverés

beszédkísérletbe, de csak suttogni bír. Eddie

fülkagylója a szájára tapad, időnként arrébb rándul, amikor Eddie-re rájön egy újabb görcsroham. Ismét mondja. – Észak. Fölfelé... fölfelé a parton.

– Honnan tudod?

– Tudom – suttogja.

Eddie ránéz. – Te bolond vagy – mondja.

A harcos mosolyog, megpróbál elájulni, ám Eddie keményen pofon csapja. Roland kék szeme kinyílik, és egy pillanatra olyan eleven, delejes a pillantása, hogy Eddie elbizonytalanodik. Azután elmosolyodik, vagyis inkább vicsorog.

– Igen, ájulj csak el – mondja –, de előbb vedd be a szeredet. Itt az ideje. A nap állása szerint legalábbis. Azt hiszem. Sohasem voltam cserkész, így nem tudhatom biztosan. De úgy sejtem, kábé annyi lehet. Nyisd ki a szád, Roland! Tátsd ki szépen Eddie doktornak, te emberrabló rohadék!

Roland kitátja a száját, mint csecsemő az anyai kebelre. Eddie két pirulát tesz a nyelvére, azután hanyagul vizet zúdit a szájába. A harcos sejti, hogy az egyik keleti hegyi patakból származhat. Méreg is lehet; Eddie nem képes megkülönböztetni a jó vizet a rossztól. Másrészt viszont Eddie jól néz ki, és van talán választása? Nincs.

Nyel egyet, köhög, majd' megfullad, miközben Eddie közönyösen nézi.

Roland feléje nyúl.

Eddie próbál arrébb húzódni.

A harcos átható szeme parancsol.

Közelebb húzza magához, olyan közel, hogy érzi Eddie betegségének bűzét, a fiú pedig érezheti az övét; az elegy egyszerre émelyíti és kényszeríti őket.

– Itt csak két választásunk van – suttogja Roland. – Nem tudom, a te világodban hogy lehet, de itt csak két választás van. Fölállsz és talán életben maradsz, vagy meghalsz térden állva, lehajtott fejjel, a hónaljad bűzével az orrodban. Ez nem... – görcsösen köhög. –

Ez nem nekem való.

– *Ki vagy te?* – süvölti Eddie.

– A sorsod – suttogja a harcos.

– Miért nem mész már a jó büdös francba meghalni? – kérdezi Eddie. A harcos igyekszik szólni, de mielőtt sikerülne, elsodródik, mert jön az újabb

keverés

BUMM!

Roland kinyitja a szemét, milliárdnyi csillag kering a feketeségben, megint lehunyja.

Nem tudja, mi történik, de úgy véli, minden rendben. A pakli egyre surrog, megint jön a

keverés

Megint az ízes, zamatos hús. Jobban érzi magát. Eddie is jobban fest, bár ideges.

– Közelednek – mondja. – Lehet, hogy rondák, de nem totál hülyék. Tudják, mit csinálok. Valahogy tudják, és nem csípi. Minden éjszaka közelebb jönnek kicsit. Lehet, hogy hajnalban okosabb lenne távozni, ha tudsz. Különben lehet, hogy ez lesz az utolsó hajnal, amelyet látunk.

– Mi? – Ez nem épp suttogás, hanem harákolás, valahol a suttogás és a rendes beszéd között.

– Ők – mondja Eddie, és a part felé int. – *Dad-a-csak, dum-a-csum*, meg a többi marhaság. Azt hiszem, Roland, ezek hasonlítanak ránk: imádnak kajálni, de nem igazán kedvelik, ha őket kajálják.

Roland az iszonyat váratlan rohamában dőbben rá, milyen rózsaszín-fehér hússal etette Eddie. Nem tud beszélni; az undor megfosztja attól a kevés hangjától is, ami visszatért. Ám Eddie mindent le tud olvasni az arcáról, amit mondani akar.

– Mit képzelte, mit csináltam? – Majdhogynem acsarog. – Odaszóltam Vörös Homárhoz, hogy hozzák

házhhoz a kaját?

– Mérgezőek – suttogja Roland. – Ezért...

– Igen, ezért vagy *hors de combat*.³ Én viszont, Roland barátom, attól igyekezlek megóvni, hogy *hors d'oeuvres*⁴ is legyen belőled. Ami a mérget illeti, a csörgőkigyó is mérgező, de az emberek megeszik. A csörgőkigyó finom. Akár a csirke. Olvastam valahol. Ezek a homárra hasonlítanak, ezért úgy döntöttem, megkockáztatom. Mi mást ehetnénk? Földet? Lelőttem az egyik rohadékot, és megsütöttem. Más nem volt. Egyébként nagyon jó az ízük. Akkor lőttem, amikor ment le a nap. Csak a teljes sötétben virgoncak. Egyszer se láttam, hogy eltoltad volna a kaját. Eddie elmosolyodik.

– Szeretek arra gondolni, hogy talán azok közül kaptam el egyet, amelyek Jacket megették. Szeretek arra gondolni, hogy azt a faszit eszem. Könnyebb lesz tőle a lelkem, tudod.

– Az egyik belőlem is evett – harákolja a harcos. – Két kéz- és egy lábujjat.

– Az szuper – mosolyog egyre Eddie. Az arca fakó, cápaszerű... de már nem annyira beteges, már nem burkolózik a bélsár- és halálsszag szemfödelébe.

– Bazmeg – harákolja a harcos.

– Rolandban fölvilan a derű szikrája! – kiáltja Eddie. – Végül talán mégsem halsz meg! Örezsem! Hiszen ez *csodááás!*

– Élek – mondja Roland. Megint suttogássá tompul a harákolás. A horgok visszatérnek a torkába.

– Egen? – Eddie ránéz, azután bólint, és maga válaszol a kérdésére. – Egen. Azt hiszem, komolyan mondd. Egyszer azt gondoltam, hogy elmész, egyszer azt, hogy már el is mentél. Most úgy tűnik, jobban leszel. Az antibiotikum is segít, de asszem, főképp te

3 Harcképtelen. (francia)

4 Vegyes ízelítő. (francia)

húzod magad kifelé. Minek? Mi a francért igyekszel olyan keményen, hogy életben maradj ezen a szaros tengerparton?

A *Torony*, formálja a szót, mert most már harákolni sem képes.

– Te meg a rohadt Tornyod – mondja Eddie, és el akarna fordulni, majd meglepetten visszafordul, amikor Roland keze satuként szorítja a karját.

Egymásra néznek, majd Eddie azt mondja: – Jól van, jól van!

Észak, formálja a szót a harcos. *Mondtam neked, hogy észak*. Csakugyan mondta? Úgy gondolja, hogy igen, de nem emlékszik. Elfelejtette keverés közben.

– De *honnán* tudod? – rikácsolja Eddie hirtelen dühvel. Fölemeli az öklét, mintha meg akarná ütni Rolandot, azután leengedi.

Tudom és kész – minek pocskékolod az időmet és erőmet arra, hogy hülyéket kérdezel?, szeretné válaszolni, de mielőtt megtehetné, a kártyák

keverés

vonszolja, bukdácsol, zötyög, a feje tehetetlenül billen jobbra-balra, valami fura *saroglyára* kötözték a saját fegyveröveivel, és hallja, hogy Eddie Dean egy dalt dalol, amely olyan hátborzongatóan ismerős, hogy azt hiszi, lázálmban hallja:

Hejj, Jude... ne légy szomorú... dalolj egy nőóótát... az majd felvidít...

Ezt hol hallottad?, szeretné megkérdezni. *Én énekeltem, Eddie? És hol vagyunk?*

De mielőtt bármit kérdezhetne

keverés

Cort kupán vágná a gyereket, ha látná ezt a szerkentyűt, gondolja Roland, ahogy a saroglyára néz, amelyen a napot töltötte, és nevet. Nem valami híres

nevetés. Úgy hangzik, mintha egy hullám teritené el kavicsrakományát a parton. Nem tudja, mennyit haladtak, de éppen eleget, hogy Eddie kifulladásra. Egy sziklán ül a hosszabbodó fénycsikban, ölében a harcos egyik revolvere, oldalán a félig teli vizestömlő. Az inge zsebében apró dudor, a fegyveröv hátuljából való lőszer, a „jó” golyók csökkenő tartaléka, amit Eddie a saját ingének egy darabjába kötött. A tartalék rohamos csökkenésének legfőbb oka, hogy minden negyedik-ötödik használhatatlannak bizonyult.

Eddie, aki már csaknem elszundított, most fölneéz. – Min nevelsz? – kérdezi.

A harcos csak legyint, megrázza a fejét. Belátja, hogy tévedett. Cort nem verné kupán Eddie-t a saroglya miatt, akármilyen furcsa, összebarmolt jószág. Még az is lehetséges, gondolja, hogy Cort valami dicséretfélét is rőffentene – ami olyan ritkán fordult elő, hogy akivel megesett, alig talált szavakat a válaszhhoz, csak tátogott, mint a hal, amelyet most húztak ki a szakács hordójából.

A tartórúdjai két, megközelítőleg egyforma hosszúságú és vastagságú nyárfaág, nyilván uszadékfa. Közéjük kisebb ágakat erősített Eddie, a legváltozatosabb anyagok bolond összevisszaságával – a fegyverövekkel, a ragasztószalaggal, amellyel a sátánport kötözték a törzsére, de ott volt még a harcos kalapjának nyersbőr zsinege és a fiú cipőfűzője is –, majd ráterítette a harcos hálósákját.

Cort nem ütötte volna meg, mert Eddie, akármilyen beteg volt is, legalább csinált valamit, ahelyett hogy a fenekén ülve a sorsán jajongott volna. *Valamit csinált. Próbálkozott.*

És Cort talán még meg is dicsérte volna, nyersen, sőt tán gorombán, mert a szerkezet a kerge külseje ellenére is *működött*, mint azt a mögöttük húzódó, a látóhatáron csaknem összeérő hosszú párhuzamos

bizonyította.

– Látod valamelyiket? – kérdezi Eddie. A nap ereszkedik, narancsszín ösvényt fest a vízre, így a harcos, becslése szerint, ez alkalommal legalább hat órán át nem volt öntudatánál. Erősebbnek érzi magát. Fölül, lenéz a vízre. A part és a hegyek nyugati lejtőjéig nyújtózó síkság majdnem ugyanolyan; érzi a tájkép apró változásait és a szemetet (a döglött sirályt, amely borzolódo tollú apró kupacként hever tőlük balra vagy húszméternyire, a víz szegélyétől pedig harmincméternyire), ám ezeket leszámítva ugyanott is lehetnének, ahonnan elindultak.

– Nem – mondja a harcos. Majd: – Igen. Ott van egy. Odamutat. Eddie pislog, azután bólint. Amint a nap lejjebb ereszkedik, a narancs ösvényből egyre inkább vér lesz, az első homárszörnyek előbukkannak a hullámok közül, és fölfelé másznak a parton.

Ketten idétlenül döcögő versenyfutásba kezdenek a döglött sirályért. A győztes lecsap rá, feltépi, és a pofájába tömi a rothadó húst. – *Did-a-csik?* – kérdezi.

– *Dum-a-csum?* – feleli a vesztes. – *Dod-a...*

BUMMM!

Roland fegyvere félbeszakítja a második teremtmény kérdezőzködését. Eddie leszalad, megragadja a hátánál fogva, közben aggodalmasan figyel a társát. Azzal nincs gond; a sirállyal van elfoglalva. Eddie elhozza a zsákmányt, amely még mindig rángatózik, emelgeti az ollóját, de elég hamar elcsitul. A farka még egyszer utoljára fölível, azután csak lelöttyen, ahelyett hogy lecsapna. Az ollók ernyedten lógnak.

– Rögvest asztalon az estebéd, gazda – mondja Eddie. – Választhat: csúszómászófilét vagy pedig csúszómászófilét kér? Mellik ízlene inkább, gazda?

– Nem értek – mondta a harcos.

– Dehogynem – válaszolta Eddie. – Csak hiányzik belőled a humorérzék. Mi történt vele?

- Gondolom, ellőtték valamelyik csatában.
- Eddie erre elmosolyodik. – Ma egy kicsit elevenebbnek látszol, Roland.
- Szerintem elevenebb is vagyok.
- No, akkor holnap talán menni is tudsz egy keveset. Egészen őszinte leszek veled, barátom, igen ciki téged rángatni.
- Majd megpróbálom.
- Tedd azt.
- Kicsit jobban nézel ki te is – kockáztatja meg Roland. A hangja megbicsaklik az utolsó két szóban, mintha mutálna. *Ha gyorsan nem hagyom abba a beszédet, gondolta, akkor egyáltalán nem tudok majd megszólalni.*
- Hát, azt hiszem, élni fogok – néz rá kifejezéstelen arccal Eddie. – El sem képzeled, milyen közel álltam néhányszor az ellenkezőjéhez. Egyszer fogtam az egyik pisztolyodat, és a fejemhez szorítottam. Felhúztam, tartottam egy darabig, azután elvettem. Leengedtem a kakast, és visszatettem a fegyvert a tokjába. Egy másik éjjel görcseim voltak. Azt hiszem, a második éjszaka volt, de ebben nem vagyok biztos. – Megcsóválja a fejét, és mond valamit, amit a harcos egyszerre ért és nem ért. – Michigan már olyannak tűnik, mint egy álom.
- Bár a hangja ismét abba a tompa harákolásba fulladt, és tudja, hogy egyáltalán nem kéne beszélnie, a harcosnak meg kell kérdeznie még valamit. – Mi tartott vissza, hogy meghúzd a ravaszt?
- Hát, csak ez az egy nadrágom van – feleli Eddie. – Az utolsó pillanatban arra gondoltam, ha meghúzom a ravaszt, és rossz a skuló, sohasem lesz annyi kurázsím, hogy újra próbálkozzak... és ha az ember összeszarja a nadrágját, akkor rögtön ki kell mosnia, különben örökké szagolhatja a bűzt. Ezt Henry mondta nekem. Vietnamban tanulta. Mivel pedig éjszaka volt, és Homár Öcsi kijött, a haverjairól nem

is szólva...

De a harcos csak nevet, harsogva hahotázik, bár a száját időnként hagyja csak el egy-egy karcos reccsenés.

– Azt hiszem – folytatja enyhe kis félmosollyal Eddie –, a humorérzékednek csak a könyökét lőtték el abban a háborúban. – Indulna fölfelé a lejtőn, ahonnan Roland szerint a tüzelőt szokta hozni.

– Várj – suttogja. Eddie ránéz. – Igazából miért?

– Asszem, azért, mert szükséged van rám. Ha megölöm magam, akkor te meghalsz. Később, ha megint lábra állsz, talán ismét megfontolás tárgyává teszem a választásaimat. – Körülnéz, mélyet sóhajt.

– Lehet, Roland, hogy a te világodban van valahol egy Disneyland vagy Cony Island, de amit eddig láttam belőle, az nem igazán érdekel.

Elindul, megáll, ismét visszanéz. Az arca komor, bár a beteges sápadtság egy része eltűnt. A reszketés alkalmi borzongássá enyhült.

– Néha nem igazán értesz engem, ugye?

– Nem – suttogja a harcos. – Néha nem értelek.

– Akkor elmagyarázom. Vannak emberek, akiknek arra van szükségük, hogy másoknak szükségük legyen rájuk. Te ezt azért nem érted, mert nem tartozol közéjük. Ha kell, fölhasználsz, azután eldobsz, mint egy papírzacskót. Az Isten jól kicseszett veled, barátom. Elég értelmes vagy ahhoz, hogy fájjon, amikor megteszed, és elég kemény, hogy nekiugorj és mindenképp megtedd. Nem tudsz másmilyen lenni. Ha én segítségért kiabálva feküdnék odalent a parton, te átlépnél rajtam, ha én választanálak el az istenverte Tornyodtól. Ez elég közel áll az igazsághoz, nem?

Roland nem mond semmit, csak figyel.

– De nem mindenki ilyen. Vannak emberek, akiknek szükségük van arra, hogy valakinek szüksége legyen rájuk. Ahogy Barbra Streisand

énekli. Nyálas, de igaz. Ez csak egy újabb módja az anyagozásnak. Eddie rásandít.

– Amitől te persze tiszta vagy.

Roland csak figyel.

– Nem számítva a Tornyodat. – Eddie kurtán fölnevet. – Roland, a te anyagod a Torony.

– Melyik háború volt? – susogja Roland.

–Mi?

– Amelyikben a nemeslelkűségedet és a céltudatosságodat ellőtték?

Eddie megrándul, mintha Roland pofon vágta volna.

– Hozok egy kis vizet – mondja kurtán. – Fél szemmel figyeld ezeket a csűszömászókat. Nagy utat tettünk meg ma, de még mindig nem tudom, hogy ezek beszélnek-e egymással vagy sem.

Azután elfordul, de nem elég gyorsan ahhoz, hogy Roland meg ne lássa, hogy az arca nedvesen csillog a naplemente utolsó, vörös sugaraiban.

Roland a part felé fordul és figyel. A homárszörnyek mászkálnak és kérdezgetnek, kérdezgetnek és mászkálnak, de mindkét cselekvés céltalannak látszik; van bizonyos értelmük, de nem elég ahhoz, hogy bármilyen információt továbbíthassanak.

Isten nem mindig dörgöli az orrod alá, gondolja Roland. Sokszor megteszi, de nem mindig.

Eddie visszatér a fával.

– Na? – kérdezi. – Mit gondolsz?

– Megleszünk – károga a harcos, és Eddie megint mondani kezd valamit, de Roland most már fáradt, hanyatt dől, és figyel, ahogy az első csillagok kikukkantanak az ég ibolyaszínű kupoláján és

keverés

a következő három napban a harcos kitartóan gyógyult. A karján felkúszó vörös csíkok először megtorpantak, azután megfakultak, majd eltűntek.

Másnap hol ment, hol húzatta magát Eddie-vel. A rá következő napon már egyáltalán nem kellett vonszolni; egykét óránként egyszerűen leültek egy kis időre, amíg a remegés kiállt a lábából. Ezek alatt a pihenők alatt, meg vacsora után, amikor már ettek, de a tűz még nem égett le egészen, és ők még nem álmosodtak el, Eddie mesélt Henryről és magáról a harcosnak. Rolandnak, emlékezete szerint, már korábban is szöget ütött a fejébe, hogy mi nehezíthette meg ennyire ezt a testvéri kapcsolatot, ám amint Eddie elkezdte, akadozva, a mély fájdalomból fakadó sértődött haraggal, a harcos akár le is állíthatta volna: *Ne fáradj, Eddie! Mindent értek.*

Csak hát ez nem segített volna Eddie-n. Nem azért beszélt, hogy Henrynek segítsen, mert Henry halott volt. Azért beszélt, hogy végleg eltemesse. És hogy emlékeztesse magát, hogy bár Henry halott, ő, Eddie él.

Így a harcos figyelt és hallgatott.

A lényeg egyszerű volt: Eddie azt hitte, hogy ellopta a testvére életét. Henry is azt hitte. Hihette a saját jószántából, vagy azért, mert olyan gyakran hallotta, mikor az anyjuk Eddie-nek prédikált a temérdek áldozatról, amelyet ő és Henry hozott érte, hogy Eddie biztonságban lehessen ebben a várostdzsungelben, hogy *boldog* lehessen ebben a várostdzsungelben, hogy ne úgy végezze, mint szegény nővére, akire alig emlékezett, de olyan szép volt, az Isten áldja meg. Ő az angyalokkal játszik, és az ott bizonyosan csodálatos hely, de az anyjuk nem akarta, hogy Eddie is az angyalokkal játsszék, még nem, hogy elgázolja valami részeg hülye, mint a nővérét, vagy valami narkós hülye szűrje le és ontsa ki a belét a járdára huszonöt centért, és mivel feltételezhetőleg *Eddie* sem akar még az angyalokkal játszani, jobban teszi, ha odafigyel arra, amit a bátyja mond, azt teszi, amit a bátyja mond, és nem felejt el, milyen áldozatot hoz

érte Henry, mert szereti.

Kétli, mesélte Eddie a harcosnak, hogy az anyja tudta volna, miket művelnek: képregényeket csórtak a Rincon sugárúti trafikból, bagóztak a Kohó utcában a Galvánmű mögött.

Egyszer megláttak egy Chevroletet, amelyben benne maradtak a kulcsok, és noha Henry alig tudott vezetni – tizenhat éves volt, Eddie pedig nyolc –, begyömösölte az öccsét a kocsiba, és azt mondta, bemennek New Yorkba városnézőbe. Eddie félt, sírt, Henry is félt, és dühös volt Eddie-re, azt mondta neki, hogy pofa be, ne viselkedjen úgy, mint egy hülye csecsemő, van tíz dollárja, Eddie-nek is van három-négy, egész nap mozizhatnak, azután fölszállnak a magasvasútra és hazamennek, mielőtt az anyjuk az asztalra tehetné a vacsorát és elcsodálkozhatna, hol császkálnak. Eddie azonban csak sírt tovább, és a Queensboro híd környékén észrevettek egy rendőrautót egy mellékutcában, és noha Eddie elég biztos volt benne, hogy a zsaru még csak feléjük sem nézett, *egen*-nel válaszolt, amikor Henry reszelős, reszketeg hangon megkérdezte, hogy szerinté kiszúrta-e őket a közeg. Henry elsápadt, és olyan gyorsan vágódott be a járda mellé, hogy csaknem letarolt egy tűzcsapot. Már a sarok felé rohant, amikor Eddie, aki mostanra ugyancsak pánikba esett, még mindig az ismeretlen kilincscsel bajlódott. Henry megállt, visszajött, kihúzta Eddie-t a kocsiból. Le is kevert neki kettőt. Azután visszamentek – jó, inkább *osontak* – Brooklynba. Ezzel nagyjából el is ment a nap, és amikor az anyjuk megkérdezte, miért ilyen izzadtak, fáradtak, és miért hevültek ki ennyire, Henry azt felelte, hogy majdnem egész nap baseballozni tanította Eddie-t a pályán meg a ház mögötti játszótéren. Azután jött néhány nagyfiú, és futniuk kellett. Az anyjuk megcsókolta Henryt, napsugarasan mosolygott Eddie-re, és azt mondta,

ugye, hogy neki van a legjobb bátyja a világon? Eddie egyetértett. Még hozzá szívből. Legalábbis úgy gondolta.

– Azon a napon éppen úgy félt, mint én – mesélte Eddie Rolandnak, ahogy ültek és figyelték, hogyan tűnik el az utolsó fényfolt a vízről, amely hamarosan már csak a csillagok képét veri vissza. – Illetve még jobban, mert azt hitte, hogy a rendőr meglátott minket, én meg tudtam, hogy nem. Ezért szaladt el. De visszajött. Ez a fontos. *Visszajött.*

Roland nem szólt.

– Érted, ugye? – kérdezte Eddie szűrös, kérdő szemmel.

– Értem.

– Mindig félt, de mindig visszajött.

Roland arra gondolt, hogy hosszú távon Eddie-nek, sőt talán mindkettejüknek jobb lett volna, ha Henry azon a napon vagy egy másikon egyszerűen elinal. Ám a Henry-féle emberek nem tesznek ilyet. A Henry-féle emberek mindig visszajönnek, mert értenek hozzá, hogyan használják föl a bizalmat. Ez az *egyetlen, aminek a* használatához értenek a Henry-féle emberek. Először szükségképpen változtatják a bizalmat, azután narkotikummá, és amikor ez is megvan, akkor – hogy is mondja Eddie? –, akkor *passzolnak*. Igen. Elpasszolják.

– Azt hiszem, én lefekszem – mondta a harcos.

Másnap Eddie folytatta, de Roland már mindent tudott. Henry nem sportolhatott a gimnáziumban, mert nem maradhatott bent az edzéseken. Henrynek Eddie-re kellett vigyáznia. Természetesen nem számított, hogy Henry egyszázbél volt, esetlen mozgású, legfőképpen pedig nem nagyon izgatta a sport, Henryből *nagyszerű* baseballjátékos lehetett volna, mint ezt az anyjuk időről időre kifejtette. Henrynek rossz osztályzatai voltak, számos tárgyból megbukott, nem mintha buta lett volna; Eddie és az

anyja tudták, hogy Henry agya vág, mint a borotva, csakhogy abban az időben, amit tanulással és a házi feladat készítésével kellett volna töltenie, Henry Eddie-re vigyázott (hogy eközben rendszerint a nappali díványán terpeszkedtek és a tévét bámulták, vagy a padlón birkóztak, mintha nem számított volna). A rossz osztályzatok miatt Henryt nem vették volna föl máshová, csak a New York-i egyetemre, amit nem engedhettek meg maguknak, mivel a rossz osztályzatok miatt nem kaphatott ösztöndíjat, azután Henryt behívták és elvitték Vietnamba, ahol szétlőtték a térdét, és az nagyon fájt, a fájdalomcsillapító pedig, amit adtak rá, morfinalapú volt, és amikor jobban lett, leállították a gyógyszerét, de nem végeztek valami jó munkát, mert amikor visszajött New Yorkba, a majom már ott ült a vállán, az éhes majom, amely elvárta, hogy etessék, és egy-két hónap múlva Henry elment találkozni valakivel, és vagy négy hónappal később, nem egészen egy hónappal anyjuk halála után látta először Eddie, amint a bátyja egy kis fehér port szippant föl egy tükrőről. Eddie azt gondolta, kokó. Kiderült, hogy heroin. És ha visszanyomozzuk, ki volt érte a hibás?

Roland semmit sem szólt, de a fejében Cort hangját hallotta: *A hiba mindig ugyanannál van, arany csibéim: aki olyan gyenge, hogy mást hibáztasson.*

Amikor fölfedezte az igazságot, Eddie megrendült, azután dühös lett. Henry nem azt válaszolta, hogy abbahagyja a szipuzást, hanem azt mondta, nem hibáztatja, amiért feldühödött, tudja, hogy Vietnamban gyatra, gyenge szarzsák lett belőle, inkább el is megy, talán ez lesz a legjobb, Eddie-nek igaza van, a legutolsó, amire az embernek szüksége van, hogy egy mocskos drogos zavarogjon körülötte. Csak abban reménykedik, hogy Eddie nem haragszik nagyon. Elismerte, hogy gyenge; valami elgyengítette Vietnamban, megrohasztotta, ugyanúgy, ahogy a

nedvességtől kirothad a cipőfűző, vagy a gatyából a gumi. Volt valami Vietnamban, ami megrothasztotta a szívet, mondta fáradtan Henry. Csupán abban bizakodik, hogy Eddie emlékszik azokra az évekre, amikor igyekezett erős lenni.

Eddie-ért.

A mamáért.

Szóval Henry el akart menni. Eddie persze nem hagyta. Elemésztette a bűntudat. Látta azt a forradásos borzalmat, amely valaha ép lábszár volt, a térdet, amelyben most több volt a teflon, mint a csont. Ordítva veszekedtek a folyosón, Henry ott állt elnyűtt khakiruhájában, tömött hátizsákja a kezében, szeme alatt bíbor karikák, Eddie nem viselt mást, csak egy sárgás gatyát. Henry azt mondta, nincs szükséged rám, Eddie, tudom, hogy méreg vagyok neked, Eddie pedig visszaordított, hogy nem mész sehová, maradj a seggeden idebent, és ez így ment, amíg ki nem jött a *saját* lakásából Mrs. McGursky, és rájuk nem ordított, hogy *Engem nem érdekel, menjen vagy maradjon, de villámgyorsan döntse el, vagy hívom a rendőröket!* Mrs. McGursky valószínűleg még hozzátett volna néhány keresetlen szót, ám ekkor észrevette, hogy Eddie-n csak egy alsónadrág van, ezért csak annyit fűzött hozzá: *Benned nincs semmi tisztesség, Eddie Dean!*, mielőtt eltűnt volna az ajtaja mögött, mint krampusz a dobozában. Eddie és Henry összenéztek. *Úgy nézel ki, mint mennyből az angyal, csak néhány kilóval kövérebben*, mondta Henry halkan, azután üvöltöttek a röhögéstől, összeölelkeztek, egymás vállát veregették, és Henry visszament, majd két hét múlva Eddie is szipákolni kezdte az anyagot, és nem értette, egyáltalán miért csinált ebből ilyen nagy kázust, hiszen ez csak szipu, a francba, elszáll tőle az ember, és ahogy Henry (akit Eddie mindinkább nagy bölcsnek és kitűnő drogosnak tekintett) is megmondta, egy olyan

világban, amely – ez egyre világosabb – öles léptekkel tart a pokolba, mi lehet a rossz abban, ha az ember a mennyekbe száll?

Eltelt egy kis idő. Eddie nem tudta megmondani, mennyi. A harcos nem kérdezte. Úgy sejtette, Eddie tudta, hogy a mennybemenetelnek ezer indoka van, de ésszerű oka egy sem, és elég jól féken tartotta a mániáját. És Henry is *iparkodott* féken tartani a sajátját. Nem annyira, mint Eddie, de éppen eléggé ahhoz, hogy ne hatalmasodjon el teljesen rajta. Mert akár felfogta az igazságot Eddie, akár nem (Roland valahol mélyen hitte, hogy így volt), Henry, ő bizonyosan felfogta, hogy helyet cseréltek. Most Eddie fogta Henry kezét, ha átmentek az utcán.

Eljött a nap, amikor Eddie rajtakapta Henryt, hogy nem szippant, hanem a bőre alá fecskendezi az anyagot. Újabb hisztérikus veszekedés következett, majdnem pontosan olyan, mint az előző, csak ez Henry hálósobájában zajlott, és majdnem ugyanúgy végződött, Henry sírt, és elővette a mindent beismerő, mélységes megalázkodásnak azt a kérlelhetetlen, cáfolhatatlan védekezését: Eddie-nek igaza van, ő nem méltó arra, hogy éljen, még csak arra sem, hogy szemetet egyék a csatornából. El fog menni, Eddie sose látja többé. Csak azt reméli, hogy Eddie nem felejtí el teljesen a...

A szavak zümmögésbe fűltak, amely nem nagyon különbözött a kavicsos partra felhőmpölyödő hullámok morájától. Roland ismerte a történetet, és nem szólt semmit. *Eddie* volt az, aki még nem ismerte, Eddie, akinek talán tíz éve, vagy még régebb idő óta most először tisztult ki a feje. Nem Rolandnak mesélte a történetet; végre magának mesélte.

Ez így volt jó. Amennyire a harcos megítélhette, idejük rengeteg volt, és többek között beszélgetéssel lehetett kitölteni.

Eddie elmesélte, hogyan üldözte Henry térde, a

fölfelé húzódó és lefelé nyúló ráncos vadhús (természetesen mostanra teljesen meggyógyult, Henry alig sántított... kivéve, ha veszekedtek; akkor mindig rosszabbodni látszott a sántítása), hogyan üldözte mindaz, amiről Henry lemondott őmiatta, és hogyan üldözte egy sokkal gyakorlatiasabb aggály is: Henry nem bírná ki élve az utcán. Olyan lenne, mint a nyúl a tigrisektől hemzsegő őserdőben. Henry, ha a maga lábára kellene állnia, nem egészen egy hét alatt a börtönben vagy a Bellevue Kórházban találná magát.

Ezért hát könyörgött, és Henry végül megtette neki azt a szívességet, hogy maradt, és hat hónappal később Eddie is áttért a tűre. Ettől kezdve folyamatosan és feltartóztathatatlanul ereszkedő csigavonalban zajlott az élet, amelynek végén Eddie elutazott a Bahamákra, és Roland hirtelen beavatkozott az életébe.

Egy Rolandnál szemlélődőbb hajlamú és kevésbé gyakorlatias ember talán megkérdezte volna (magában, de lehet, hogy fennhangon): *Miért ezt? Miért ezzel az emberrel kezdte? Miért egy ilyenel, akitől gyengeségre, különcségre, sőt bukásra lehet számítani?*

A harcos nemhogy nem tette föl a kérdést; még csak föl sem merült az agyában. Cuthbert megkérdezte volna; ő mindent megkérdőjelezett, megmérgezték a kérdések, kérdéssel a száján halt meg. Mára elmentek, mind elment. Meghaltak Cort utolsó harcosai, az ötvenhat fővel induló osztály tizenhárom túlélője. Roland kivételével. Ő volt az utolsó harcos, aki csökönyösen ment tovább egy mind áporodottabb, terméketlenebb és üresebb világban.

Tizenhárom. Eszébe jutott, mit mondott Cort, egy nappal a bemutatási szertartás előtt. *Gonosz szám.* Másnap, harminc év óta első alkalommal, Cort nem jelent meg a szertartáson. Utolsó tanítványai odamentek a kunyhójához, először, hogy a lábához

térdeljenek, elétárva védtelen nyakukat, azután talpra álltak, fogadták gratuláló csókját, és megengedték, hogy először töltsen meg a fegyvereiket. Kilenc héttel később Cort halott volt. Megmérgezték, mondták némelyek. Két évvel a halála után kitört a végső, véres polgárháború. A vörös mérsárlás elérte a civilizáció, a fény, az ép elme utolsó bástyáját, és olyan hanyag könnyedséggel söpörte el, mindazzal együtt, amit erősnak hittek, mint a hullám a gyermek homokvárát.

Így hát ő maradt utolsónak, és talán csak azért élte túl, mert gyakorlatiassága és egyszerűsége erősebbnek bizonyult természetének sötét regényességénél. Megértette, hogy három dolog maradt, ami számít: a halandóság, a *ka* és a Torony.

Ezek épp elég gondolkodnivalót adtak.

Eddie délután négy óra körül fejezte be történetét, amikor már harmadik napja vándoroltak a jellegtelen tengerparton észak felé. A part ugyanolyan volt. Csupán akkor láthatták, hogy haladnak, ha kelet felé néztek, ahol a fűrészcsapok hegycsúcsok felpuhultak és laposodni kezdtek. Még dombokká is szelídülhetnek, ha ők már eleget mennek észak felé.

Miután elmondta történetét, Eddie némaságba süllyedt, és egy fél óráig vagy még tovább egyetlen szó nélkül vándoroltak. Eddie időnként rásandított a társára. Roland tudta, hogy ez gépies gesztus, Eddie észre sem veszi a mozdulatát, mert még mindig túlságosan el van foglalva magával. Azt is tudta, mire vár: válaszra. Valamilyen válaszra. *Bármilyen* válaszra. Kétszer ki is nyitotta a száját, csak azért, hogy ismét becsukja. Végül pontosan azt kérdezte meg, amire a harcos számított.

– Na? Mit gondolsz?

– Azt gondolom, hogy itt vagy.

Eddie megállt, csípőre tette az öklét. – *Ez minden? Ez minden?*

– Ennyit tudok – válaszolta a harcos. Hiányzó ujjai

lűktettek és viszkettek. Bárcsak lenne még egy kis *asztin* Eddie világából!

– Nincs is véleményed arról, hogy ez mi az ördögöt *jelent*?

A harcos fölemelhette volna megcsonkított jobbját, és mondhatta volna: *Azon gondolkozz, hogy ez mit jelent, te szerencsétlen idióta!*, de ez ugyanúgy nem fordult meg az agyában, mint az, hogy az egész világegyetem minden lakosából miért éppen Eddie van mellette. – Ez a *ka* – mondta, és türelmesen nézett Eddie-re.

– Mi az a *ka*? – kérdezte Eddie zsémbesen. – Még sohasem hallottam róla. Kivéve a dupláját. Így hívják a babák a szart.

– Ezt meg én nem tudom – felelte a harcos. – Nálunk jelenthet kötelességet, végzetet, vagy közönségesen azt a helyet, ahová el kell menned.

Eddie-nek egyszerre sikerült elszörnyedt, undorodó és csúfondáros képet vágnia. – Kettőzd meg inkább, Roland, mert amit most mondtál, az ennek a srácnak szart se jelent.

A harcos vállat vont. – Nem vitatkozom veled filozófiáról. Nem tanultam történelmet. Csak annyit tudok, hogy ami elmúlt, elmúlt, ami előttünk van, az előttünk van. A másodperc a *ka*, amely maga alakítja magát.

– Igazán? – Eddie észak felé nézett. – Hát amit én látok magam előtt, az legalább kilencmilliárd mérföld ugyanabból a rohadt tengerpartból. Ha ez van előttünk, akkor a *ka* és a kaka ugyanaz. Talán maradt még annyi lőszerünk, hogy öt-hat napig homárkomákat lődözhessünk, azután kövekkel kell lecsapnunk őket. Na szóval, *hová* megyünk?

Roland kis ideig azon mélázott, hogy megkérdezte-e vajon ezt Eddie a bátyjától is, ám az ilyen kérdés csupán értelmetlen vitákhoz vezetett volna. Így hát a hüvelykujjával észak felé bökött, és azt válaszolta: –

Oda. Kezdetnek.

Eddie odanézett, de semmi mást nem látott, csupán a kagylóhéj lepte, sziklával megszakított, szürke kavicsos partot. Visszafordult Rolandhoz, hogy lehordja, ám a harcos arcának derűs bizonyossága láttán ismét előrenézett. Pislogott. Jobb kezével beárnyékolta arcát a lenyugvó nap elől. Kétségbeesetten kívánta, hogy lásson valamit, *bármit*, a francba, káprázat is megteszi, de semmi sem volt ott.

– Csak szórakozz velem, ha akarsz – mondta lassan Eddie –, de ez rohadt olcsó trükk. Én az életemet kockáztattam érted Balazarnál.

– Tudom, hogy azt tetted – mosolygott rá a harcos. Az ő arcán olyan ritkaság volt a mosoly, mint a villanásnyi napfény egy baljós, borús napon. – Éppen ezért mindig egyenes vagyok hozzád, Eddie. Ott van. Egy órája láttam meg. Először azt gondoltam, hogy csak délibáb, vagy a vágy vetíti oda, de ott van, ott bizony. Eddie ismét odanézett, addig bámult, amíg könnybe nem lábadt a szeme, végül annyit mondott: – Én nem látok mást ott elől, mint még több tengerpartot. Márpedig húsz-húszas a látásom.

– Nem tudom, hogy az mit jelent.

– Ez azt jelenti, hogy ha van ott valami látnivaló, akkor azt én *meqlátom!* – De azért eltöprengett. Azon töprengett, hogy a harcos átható kék szeme mennyivel láthat tovább az övénél. Lehet, hogy valamivel.

De lehet, hogy *sokkal*.

– Meg fogod látni – ígérte a harcos.

– *Mit?*

– Ma már nem érünk oda, de ha tényleg olyan jó a szemed, ahogy mondod, akkor meqlátod, még mielőtt a nap eléri a víz színét. Már ha nem akarsz tátott szájjal itt ácsorogni.

– *Ka* – tűnődött Eddie.

Roland bólintott. – *Ka.*

– *Kaka* – felelte Eddie, és elnevette magát. – Gyerünk, Roland! Gyalogolni jó! És ha *mégse* látok semmit, mire a nap eléri a víz színét, akkor tartozol nekem egy csirkevacsorával. Vagy egy Big Mackel. Vagy *bármivel, ami nem* homár.

– Menjünk.

Ismét nekivágtak, és legalább egy órával azelőtt, hogy a nap körvének alja elérte volna a látóhatárt, Eddie Dean észrevett egy alakot a távolban – bizonytalan volt, reszkető, meghatározhatatlan, de akkor is *volt ott* valami. Valami új.

– Jól van – mondta. – Már látom. Olyan a szemed, mint a Supermané.

– Kié?

– Nem érdekes. Tudod, hogy elképesztően le vagy maradva a kultúrában?

– Mi?

Eddie elnevette magát. – Nem érdekes. Mi az?

– Majd meglátod. – A harcos ismét nekiindult, mielőtt Eddie bármit kérdezhetett volna.

Hűsz perccel később Eddie úgy vélte, hogy *látja*. Tizenöt perccel később biztos volt benne. A tárgy ott a parton még két, talán három mérföldre lehetett, de ő már tudta, mi az. Természetesen egy ajtó. Egy újabb ajtó.

Egyikük sem aludt valami jól azon az éjszakán, és egy órával azelőtt, hogy a nap feltárta volna a hegység málladozó csúcsait, ők már talpon voltak, és útnak indultak. Akkor értek oda az ajtóhoz, amikor a nap első nyugodt, égi sugarai végigsimítottak rajtuk, lámpaként világítva meg borostás arcukat. A harcos ismét negyvennek tűnt, és Eddie sem látszott idősebbnek annál, mint amennyi Roland volt, amikor Davidet, a sólymot használva fegyverként, megvívott Corttal.

Ez az ajtó pontosan olyan volt, mint az első, csak

erre azt írták:

AZ ÁRNYAK HÖLGYE

– Úgy – mondta halkán Eddie, és rámeredt az ajtóra, amely csak állt ott, ahol zsanérjai belemélyedtek a két világ, a két univerzum közötti láthatatlan ajtófélfába. Állt ott a belevésett üzenettel, olyan valósan, mint a szikla, és idegenül, mint a csillagfény.

– Úgy – bólintott a harcos.

– Ka.

– Ka.

– Itt fogod elhívni a másodikat a hármad közül?

– Úgy tűnik.

A harcos előbb tudta, mi jár Eddie fejében, mint a fiú maga. Láta Eddie mozdulatát, még mielőtt Eddie tudta volna, hogy mozdul. Kicsavarhatta és két helyen eltörhette volna a karját, még mielőtt a fiú észbe kaphatott volna, de nem mozdukt. Hagyta, hogy Eddie kirántsa a revolvert a jobb oldali tokból. Életében először túrt el, hogy az ő engedelye nélkül nyúljanak a fegyveréhez. Megfordult, és szenvtelenül, már-már jóindulatúan nézett Eddie-re.

Eddie arca halálosan elsápadt és megfeszült. A szemét annyira kimeresztette, hogy az írisz körül folyamatos gyűrűben látszott a szaruhártya. Két kézzel fogta a nehéz revolvert, a csöve mégis billegett. Célba vette a harcost, elbillent, ismét célba vette, megint elbillent.

– Nyisd ki – mondta.

– Ne bolondozz – felelte a harcos ugyanolyan elnézően. – Egyikünk se tudja, hová nyílik ez az ajtó. Nem szükségszerűen a te *világegyetemedbe*, a világodról nem is beszélve. Az Árnyak Hölgynék, amennyire ismerjük, akár nyolc szeme és kilenc karja is lehet, mint Suviának. De még ha a te világodba nyílik, akkor is lehet, hogy a születésednél sokkal

korábbra, vagy a haláloknál sokkal későbbre.

Eddie feszes szájjal mosolygott. – Hát ide figyelj, Monty! Több mint boldogan elcserélem a gumicsirkét meg a szaros tengerparti vakációt arra, ami a 2. számú ajtó mögött van!

– Nem értem a...

– Tudom, hogy nem érted. Nem érdekes. Csak nyisd ki ezt a szart!

A harcos megrázta a fejét.

Ott álltak a hajnalban, az ajtó ferde árnyékot vetett az apadó tenger felé.

– *Nyisd ki!* – rikoltott Eddie. – Veled megyek! Világos? *Veled* megyek! Ez nem azt jelenti, hogy nem akarok visszajönni! Lehet, hogy akarok. Mármint *valószínűleg* akarok. Azt hiszem, ennyivel tartozom neked. Végig becsületes voltál velem, ne hidd, hogy nem vagyok tisztában a ténnyel. De amíg te elhozod ezt a Kiafene Árnyékcsajt, én megkeresem a legközelebbi Csirkebüfét, és újítok valami kaját. Azt hiszem, kezdetnek jó lesz a Harmincdarabos Családi Csomag.

– Itt maradsz.

– Azt hiszed, viccelek? – Eddie már sipított, közel volt a kiboruláshoz. A harcos szinte látta, hogyan bámul bele önnön kárhozata kavargó mélységeibe. Eddie föl húzta az ódon revolver kakasát. A nap feljöttével és az apállyal együtt elült a szél, így nagyon tisztán lehetett hallani a kakas kattanását. – Akkor tegyél próbára!

– Azt hiszem, megteszem – mondta a harcos.

– *Le foglak löni!* – süvöltött Eddie.

– *Ka* – válaszolta egykedvűen a harcos, és az ajtó felé fordult. A kilincsért nyúlt, de a szíve várakozott: várta, hogy mi jön, élet vagy halál.

Ka.

AZ ÁRNYAK HÖLGYE

1. fejezet

DETTA ÉS ODETTA

Ha lehántjuk a szakkifejezéseket arról, amit Adler mondott, akkor ennyi marad: a tökéletes tudathasadásos – ha létezik ilyen egyáltalán – az a férfi vagy nő, aki nemhogy nem tud a másik személyiségé(ei)ről, de arról sincsen tudomása, hogy valami nem stimmel vele.

Adlernek ismernie kellett volna Detta Walkert és Odetta Holmest.

1

– ...utolsó harcos – mondta Andrew.

Már beszélt egy ideje, de Andrew mindig beszélt, és Odetta rendszerint átfolyatta a beszédét a tudatán, ahogy zuhanyozáskor a meleg vizet hagyjuk végigcsurogni a hajunkon és az arcunkon. De ez nem pusztán fölkeltette a figyelmét; beleakaszkodott, mint a tüske.

– Tessék?

– Csak egy újságcikk – mondta Andrew. – Nem tom, ki írta. Nem jegyeztem meg. Valamék politikus. Maga nyilván tuggya, Miz Holmes. Én szerettem és sírtam aznap éjjel, amikor megválasztották...

A lány elmosolyodott, kicsit maga is megindultan. Andrew folytatta a szószaporítást, képtelen volt abbahagyni, nem tehetett róla, kibújt belőle az ír, java részének nem volt se füle, se farka – locsogás és fecsegés, rokonokról, barátokról, akikkel ő sohasem fog találkozni, sületlen politizálás, sajátos forrásokból összeszedett tudományoskodó kommentárok (egyebek között Andrew szilárdan hitt a repülő csészealjokban, amelyeket *jú főnak* hívott) –, de ez meghatotta, mert ő is sírt a választás

éjszakáján.

– Akkor viszont nem sírtam, amikor az a kurafi – bocsásson meg a csúnya nyelvemér', Miz Holmes –, amikor az a kurafi Oswald lelőtte, és azóta se sírtam, pedig mán – mennyi, két hónapja is van?

Három hónapja és két napja, gondolta Odetta.

– Azt hiszem, nagyjából annyi.

Andrew bólintott. – Aztán tennap elolvastam ezt a cikket – tán a *The Daily News*-ban – arról, hogy Johnson biztos egész jól be fog válni, de ez nem ugyanaz. Aszongya a pasi, hogy Amerika látta a világ utolsó harcosának elmúltát.

– Nem hiszem, hogy John Kennedy harcos volt – felelte Odetta, és ha a hangja élesebben csengett, mint amihez Andrew szokott (ez lehetett a helyzet, mert meglepetten vagyis inkább elhűlve sandított bele a visszapillantó tükörbe), az azért lehetett, mert órá is hatott a dolog. Nevetséges, de tény. Volt valami abban a mondatban – *Amerika látta a világ utolsó harcosának elmúltát* –, amely mélyen zengő visszhangot vert a tudatában. Ez ostobaság, nem is igaz: John Kennedy békeszerző volt, nem az a pisztolyához kapkodó Billy a Kölyök típus, az sokkal inkább illet Goldwaterhez; valamilyen okból mégis lúdbőrös lett tőle.

– Szóval a pasi aszonta, hogy nem lesz hiány pufogatókban – folytatta Andrew, idegesen sandítva a visszapillantó tükörbe. – Említette mingyár Jack Rubyt, meg Castrót, aztán azt a haiti szivart...

– Duvalier – mondta Odetta. – Papa Doc.

– Ja, őtet, meg Diemet...

– A Diem testvérek meghaltak.

– Na szóval aszonta, hogy Jack Kennedy más tészta, és kész. Aszonta, fölvette a kesztyűt, de csak akkor, ha valami gyengébb érdekében kellett, és csak akkor, ha nem volt más választása. Aszonta, Kennedynek elég sütnivalója volt ahhoz, hogy tuggya, néha a

beszéd nem vezet jóra. Aszonta, Kennedy tutta, hogy ha az embernek habzik a szája, akkor lúni is kell.

A szeme egyfolytában őt leste aggodalmasan.

– Mellesleg az egészet csak az újságban olvastam.

A limuzin most még az Ötödik sugárúton siklott, a Central Park West felé, a motorház végében a Cadillac jelvény csak úgy hasította a dermesztő februári levegőt.

– Igen – helyeselt elnézően Odetta, és Andrew pillantása egy kicsit megenyhült. – Értem. Nem értek egyet vele, de értem.

Hazug vagy, mondta egy hang a fejében. Ezt a hangot meglehetősen gyakran hallotta. Még nevet is adott neki. Ez az Ősztöke hangja volt. Tökéletesen megérted, és teljes mértékben egyetértesz vele. Hazudj Andrewnak, ha szükségét látod, de az isten szerelmére, magadnak ne hazudj, asszony!

Mégis, lényének egy része iszonyodva tiltakozott. Egy olyan világban, amelynek nukleáris löporos hordóján csaknem egymilliárd ember ücsörög, hiba – talán öngyilkos hiba – azt hinni, hogy különbség van jó lövészek meg rossz lövészek között. Túl sok reszkető kéz tart túl sok öngyújtót túl sok kanóchoz. Ez nem a harcosok világa. Ha volt is olyan idő, az már elmúlt.

Csakugyan?

Egy pillanatra lehunyta a szemét, és megdörgölte a halántékát. Érezte, hogy újabb fejfájás közeledik. Néha úgy fenyegetett, mint baljóslatú felhőgomoly egy forró nyári délutánon, azután elszállt... ahogy azok a csúnya nyári viharok is elvonulnak erre vagy arra, hogy egy másik határt verjenek végig villámaikkal és mennydörgésükkel.

De úgy vélte, hogy ez alkalommal kitör a vihar. Jön mennydörgéssel, villámlással, golflabda nagyságú jégesővel.

Mintha túlságosan fényesen világítottak volna az

Ötödik sugárút lámpái.

– Milyen volt Oxford, Miz Holmes? – kérdezte tétován Andrew.

– Nyirkos. Február ide vagy oda, nagyon nyirkos volt. – Elhallgatott, győzködte magát, hogy nem mondhatja ki a szavakat, amelyek epeként marják a torkát, vissza kell nyelnie őket. Fölösleges durvaság lenne kimondani. Andrew csak azért emlegette a világ utolsó harcosát, mert locsifecsi. De akkor is túl sok volt egy kicsit, és valaminek mindenképpen ki kellett buknia abból, amit el akart hallgatni. A hangja érzése szerint csöndes és határozott volt, mint rendesen, de magát nem áltathatta: ő fölismerte, ha elszólást hallott. – A kezes természetesen azonnal jött az óvadékkal; már jó előre értesítették. Ennek ellenére addig tartottak bent, amíg lehetett, és én is addig tartottam, amíg *én* bírtam, de ezt a menetet akkor is ők nyerték, mert végül összevizektem magam. – Láttam, hogy Andrew szeme összeszűkül, és ismét le akarta magát állítani, de nem sikerült. – Épp erre akartak megtanítani. Részben azért, mert az ilyesmitől az ember megijed, aki pedig fél, az talán nem megy le többé alkalmatlankodni az ő drágalátos Déljükre. De azt hiszem, a legtöbbjük – még a buták is, márpedig nem mind buták – tisztában van vele, hogy akármit tegyenek, végül úgymint bekövetkezik a változás, ezért megkockáztatják, hogy addig alacsonyítsanak le bennünket, amíg tehetik. Hogy megtanítsanak: *téged* is meg tudnak alázni. Esküdözhetsz Istenre, Krisztusra, a szentek minden seregeire, hogy te nem, te nem, te *aztán* nem piszkítasz magad alá, de ha elég sokáig tartanak bent, akkor bizony piszkítasz. Tanulság: nem vagy más, mint ketrecbe zárt állat, nem több, nem jobb. Csak egy ketrecbe zárt állat. Szóval összevizektem magam. Még mindig érzem annak a nyomorult fogdának az állott vizeletszagát. Tudja, nekik az a véleményük, hogy mi a majmoktól

származunk. És most pontosan ilyen szagot érzek.

Egy majomét.

Látta Andrew szemét a visszapillantó tükörben, és megsajnálta azért, amit a szemében látott. Néha nemcsak a vizeletét nem tudja visszatartani az ember.

– Sajnálom, Miz Holmes.

– Nem – mondta, és ismét megdörzsölte a halántékát. – Én vagyok, aki sajnálja. Nehéz volt ez a három nap, Andrew.

– Én is így gondolom – mondta Andrew olyan megbotránkozott hangon, mint egy aggszűz, hogy Odetta akaratlanul elnevette magát. De a nagyobbik része nem nevetett. Azt gondolta, tudja, mibe vág bele; hogy teljesen felmérte, milyen rossz lesz. De tévedett. *Nehéz három nap*. Hát így is lehet mondani. Meg úgy is, hogy az ő három napja a mississippi Oxfordban egy rövid évad volt a pokolban. De vannak dolgok, amiket az ember nem mondhat ki. Előbb meghal, mint hogy kimondja őket... majd csak mikor szólítják a Mindenható Atyaisten trónusa elé, ahol feltehetőleg még azokat az igazságokat is be kell vallani, amelyek azokat a pokoli viharokat kavarják az ember két füle közti furcsa szürke kocsonyában (a tudósok azt mondják, a szürke zselének nincsenek érzőidegei, hát ha ez nem a legnagyobb ostobaság, akkor nem is tudom, mi az).

– Szeretnék már otthon lenni és fürdeni, fürdeni, fürdeni, aludni, aludni és aludni. Utána üde leszek, mint a harmat.

– Az már biztos is! Éppen olyan lesz! – Andrew bocsánatot szeretett volna kérni valamiért, és nála ez járt a legközelebb a bocsánatkéréshez. Ezek után nem mert megkockáztatni további beszélgetést, így szokatlan csöndben jutottak el az Ötödik sugárút és a Central Park South sarkán álló szürke viktoriánus épületig, amely nagyon elegáns szürke viktoriánus épület volt, és ő benne a fekete bárány. *Tudta*, hogy

vannak emberek ezekben a flancos lakásokban, akik akkor szólnának csak hozzá, ha elkerülhetetlenül muszáj, és ez egyáltalán nem érdekelte. Egyébként ő volt fölül, és ők ezt *tudták*. Többször elképzelte, hányan kaphatnak epegörcsöt a tudattól, hogy egy nigger lakik a tetőlakásban, egy ilyen komoly, finom, öreg épületben, ahol valaha kizárólag fehér kesztyűben, esetleg a sofőrök vékony fekete bőrkesztyűjében túrték meg a fekete kezeket. *Remélte*, hogy a torkukig habzik az epéjük, bár megróttta magát ezért, mert ez közönséges és *keresztényietlen*, de akkor is ezt *kívánta*; nem tudta el állítani a finom import selyem fehéreneműjére csurgó pisit, és ugyanígy nem tudta elállítani ezt a másfajta pisisugarat se. Közönséges, keresztényietlen volt, és legalább olyan rossz – nem, *rosszabb*, mert a Mozgalom szempontjaival ellentétes eredményhez vezetett. Valószínűleg még az idén elnyerik azokat a jogokat, amelyeket el akartak nyerni: a meggyilkolt elnök testamentumára való tekintettel (és talán abban a reményben, hogy ez egy újabb szög lesz Barry Goldwater koporsójába), Johnson nemhogy rajta lesz a polgárjogi törvény becikkelyezésén; ha szükséges, *keresztül fogja verni*. Ezért fontos, hogy minimálisra csökkentsék a sérelmeket és bántásokat. Még sok elvégezni való munka van hátra. A gyűlölet nem segíti ezt a munkát. Inkább hátráltatja.

De néha az ember akkor is gyűlölködik tovább. Oxford erre is megtanította.

2

Detta Walkert egyáltalán nem érdekelte a Mozgalom, sokkal szerényebb céljai voltak. Egy Greenwich Village-i málladozó bérház legfelső szintjén lakott. Odetta nem tudott erről a padlásszobáról, ahogy Detta sem az ő tetőlakásáról. Andrew Feeny, a sofőr volt az egyetlen, aki gyanította, hogy valami

nincs teljesen rendben. Akkor kezdett Odetta apjának dolgozni, amikor Odetta tizennégy éves volt, és Detta Walker még alig létezett.

Odetta néha eltűnt. Ezek az eltűnések néhány órától néhány napig terjedtek. Tavaly nyáron három hétre tűnt el, és Andrew már éppen fel akarta hívni a rendőrséget, amikor egy este Odetta hívta fel őt, és megkérte, másnap tízkor álljon elő a kocsival – ezt-azt vásárolni akar, mondta.

Már ott remegett az ajkán a kiáltás, hogy *Miz Holmes! Hun vót?* Ám ezt már korábban is megkérdezte, és csupán csodálkozó pillantásokat – *őszintén* csodálkozó pillantásokat – kapott válaszul. *Itt, mondaná a lány. Éppen itt, Andrew – hát nem maga fuvaroz el mindennap két-három helyre? Csak nem kezdünk meszesedni?* Azután nevetne, és ha különösen jól érezné magát (ez gyakran így volt az eltűnédezések után), megcsípné az arcát.

– Jól van, Miz Holmes – mondta ő. – Akkor tízkor. Abban a rémséges esetben, amikor három hétre tűnt el, Andrew letette a kagylót, lehunyta a szemét, és gyors imát intézett Szűz Máriához, amiért Miz Holmes épségben előkerült. Azután becsöngetett Howardhoz, a ház portásához.

– Mikor gyött meg?

– Úgy húsz perccel ezelőtt – válaszolta Howard.

– Ki hozta?

– Nem tom. Tudod, hogy van. Mindig más kocsival érkezik. Néha valahol a ház mögött parkolnak, nem is látom őket, még asse tudom, hogy visszajött, amíg nem hallok a csengőt, kinézek, és ő az. – Kis szünet után hozzátette: – Eccsomó pukli van a képén.

Howardnak igaza volt. Tényleg csúnya plezúros volt, pedig most már kezdett gyógyulni. Andrew nem is szeretett arra gondolni, milyen lehetett friss korában. Miz Holmes pontosan másnap délelőtt tízkor bukkant elő kombinépántos selyem nyári ruhában (ez

július végén volt), és addigra a zúzódások sárgulni kezdtek. Nem is nagyon próbálta eltakarni sminkkel, mintha tudta volna, hogy az erőteljesebb próbálkozással még inkább felhívja a figyelmet arra, amit el akar rejtteni.

– Ezt hogy szerezte, Miz Holmes? – kérdezte Andrew.

A lány vidáman nevetett. – Ismer, Andrew – mindig ügyetlen voltam. Tegnap kicsúszott a kezemből a kapaszkodó, amikor ki akartam jönni a kádból – siettem, hogy megnézzem a híradót. Elestem, és bevertem az arcomat. – Most ő nézett bele a sofőr arcába. – Mindjárt elkezd kerepelni orvosokról s vizsgálatokról, igaz? Ne is válaszoljon; ennyi év után úgy olvasok magában, mint egy könyvben. Nem megyek el, azért fölösleges válaszolnia. Remekül vagyok. Előre, Andrew! Föl akarom vásárolni a fél Saksot, az egész Gimbelst, és közben mindent felfalok a Négy Évszakban.

– Igenis, Miz Holmes – válaszolta Andrew, és mosolygott. Kényszeredett mosoly volt, és nehezen erőltette magára. Az a zúzódás nem *egynapos* volt, legalább egyhetes... ő csak tudta. Múlt héten minden este hétkor fölhívta, mert ha volt idő, amikor Miz Holmest otthon lehetett érni, az a Huntley–Brinkley híradó ideje. Miz Holmesnak a híradó volt a narkója. Andrew minden este fölhívta, csak tegnap nem. Akkor odament, kisírta a pótkulcsot Howardtól. Egyre erősödött a meggyőződése, hogy a lányt éppen olyan baleset érte, mint amit leírt... csak zúzódás vagy csonttörés helyett meghalt, magányosan halt meg, és ott fekszik holtan. Dobogó szívvel belépett, úgy érezte magát, mint egy macska a sötét szobában, ahol keresztül-kasul zongorahúrokat feszítettek ki. De alaptalanul idegeskedett. A konyhai pulton volt egy vajtartó, és bár a vaj le volt takarva, elég ideje állt ott, hogy vastag penészbundát növeessen. Andrew hét óra

tízperce ment be, és öt perc múlva távozott. A lakás gyors átvizsgálása során benézett a fürdőszobába is. A kád száraz volt, a törülközők rendesen – sőt pedánsan – felakasztva; egyetlen vízcsepp sem homályosította el a helyiség temérdek polírozott kapaszkodójának ragyogó acélfényét.

Tudta, hogy a baleset, amiről a lány beszélt, nem történhetett meg.

De azt sem hitte, hogy Miz Holmes hazudna. A nő *tényleg* hitte, amit neki mondott.

Ismét belenézett a visszapiillantó tükörbe és látta, hogy Miz Holmes az ujjai hegyével könnyedén dörgöli a halántékát. Ez nem tetszett neki. Túl sokszor látta ezt a mozdulatot az eltűnédezések előtt.

3

Andrew nem állította le a motort, amíg hátrament a csomagtartóhoz, hogy a lány élvezhesse a meleget. Újra összeborzadt, amikor meglátta a két bőröndöt. Úgy festettek, mintha nagy testű, ám csekély agyú, dühös emberek alaposan összerugdosták volna őket, úgy, ahogy Miz Holmest nem merték volna – ahogy például *őt* is elintézték volna, ha ott van. Nemcsak azért, mert nő volt, hanem niga volt, beképzelt északi niga, aki olyasmibe ütötte az orrát, amibe nem szabad, és ők nyilván úgy vélték, hogy egy ilyen némbor megérdemli azt, amit kap.. Ráadásul *gazdag* szerezcsény. Továbbá majdnem olyan jól ismert az amerikai közvélemény előtt, mint Medgar Evers vagy Martin Luther King. Ezenfelül a gazdag feka pofáját címlapon hozta a *Time magazin*, és az ilyet kissé nehezebb elrekkenteni a mocsárba, s aztán azt mondani, *Micsa? Nem, uram, főnök, mink nem láttunk senkit, aki így nézett vón' ki, ugyi, srácok?* És ráadásul kissé nehezebb odáig cukkolni magunkat, hogy annak a nőnek lássuk el a baját, aki a Holmes Fogtechnikai Tröszt egyetlen örököse, amelynek

tizenkét fióküzeme van a napsütötte Délen, az egyiket éppen csak egy megyehatár választja el Oxford városától.

Így hát a bőröndjeivel csinálták meg azt, amit vele nem mertek megcsinálni.

Szégyenkezve, dühösen és szeretettel nézte az oxfordi tartózkodás néma bizonyítékait. Érzelmei éppolyan némák voltak, mint a sebhelyek a bőröndökön, amelyek elegánsan távoztak, és horpadtan, megviselt külsővel érkeztek vissza. Egy pillanatra meg sem tudott mozdulni, lélegzete párásan gomolygott a jeges levegőben.

Howard kijött, hogy segítsen, de Andrew még egy pillanatra állt, mielőtt megragadta volna a bőröndök fogantyúit. *Ki vagy te, Miz Holmes? Ki vagy te valójában? Hova még néha, és mit csinálsz, ami olyan rossz lehet, hogy még magadnak is meséket kell kitalálnod a hiányzó órákról és napokról? És még valami mást is gondolt, mielőtt Howard megérkezett volna, valami hátborzongatót: Hol a többi részed?*

Hagyd csak szépen abba ezt a morfondírozást! Ha szabad itt valakinek így gondolkodni Miz Holmes felől, akkor az csak ő lehet, de ő nem teszi, úgyhogy te se tedd!

Andrew kiemelte a bőröndöket a csomagtartóból, és odaadta Howardnak, aki halkán megkérdezte: – Jól van?

– Asszem – felelte Andrew, ugyancsak lehalkítva a hangját. – Csak fáradt. A csontjáig elfáradt.

Howard bólintott, megragadta a viharvert bőröndöket, és elindult befelé. Csak annyi időre állt meg, amíg tiszteletteljes üdvözléssel megbökte sapkája ellenzőjét a füstszínű üvegablak mögött csaknem láthatatlan Odetta Holmes felé.

Amikor a portás elment, Andrew kiemelte a csomagtartóból az összehajtott rozsdamentes acélszerkezetet, és elkezdte széthajtogatni. Tolókocsi

volt.

1959. augusztus tizenkilencedike óta, azaz úgy öt és fél éve Odetta Holmesból éppúgy eltűnt a térd alatti része, mint az életéből azok az üres órák és napok.

4

A metróbaleset előtt Detta Walker csak néhányszor ébredt öntudatra – olyanok voltak ezek az ébrenlétek, mint a korallszirtek, amelyek önállónak látszanak, holott bütökök csupán egy elmerült szigettenger gerincén. Odettának fogalma sem volt Deltáról, s Detta sem tudta elképzelni, hogy létezik egy Odetta nevű személy... ám Detta legalább felfogta, hogy *valami baj* van, hogy valaki cseszegeti az életét. Odetta képzelete megregényesítette azt, ami akkor történt, ha Detta volt az ügyeletes; Detta nem volt ilyen okos. Ő úgy *gondolta*, hogy emlékszik dolgokra, legalábbis *néhány* dologra, bár sok mindenre nem emlékezett.

Detta, legalább részben, tudatában volt az *üres időnek*.

Emlékezett a porcelántányérra. Erre vissza tudott emlékezni. Emlékezett rá, hogy a ruhája zsebébe csúsztatta, közben egész idő alatt hátrafelé nézegetett, hogy biztosan nem kukucskál-e a Kék Asszony. Biztosnak kellett lennie, mert a porcelántányér a Kék Asszonyé volt. Detta valami homályos módon felfogta, hogy a porcelántányér *nagyon spéci*. Ezért is rakta el. Emlékezett rá, hogy elvitte egy helyre, amelyet Hívogató néven ismert (noha fogalma sem volt róla, honnan ismeri), és ez egy földbe ásott, füstös, teleszemetelt gödör volt, ahol egyszer látott égni egy műanyag bőrű babát. Emlékezett rá, hogy a tányért óvatosan letette a kavicsos gödörbe, azután rálépett, majd megállt, emlékezett, hogy levette egyszerű, fehér pamutbugyiját, és bal kezének mutatóujját óvatosan

végighúzta a lába közti vágáson egészen addig a helyig, ahol a Bolond Öregisten elfuserálta őt, meg minden asszonyslányt, de *valami* mégiscsak lehet azon a helyen, mert emlékezett az áramütésre, emlékezett, hogy kívánta a nyomást, emlékezett, hogy mégsem nyomta meg, emlékezett rá, milyen finom érzés, hogy a hüvelye meztelen, nem választja el a világtól a pamutbugyi, nem nyomta meg, amíg a cipője nem nyomott, fekete lakkcipője nem nyomott, amíg a cipője nem nyomta meg a tányért, *akkor* megnyomta a vágást az ujjával, úgy, ahogy a lábával nyomta meg a Kék Asszony *nagyon spéci* porcelántányérját, emlékezett rá, hogyan takarta el fekete lakkcipője a tányér szélének finom pókhálóit, emlékezett a *nyomásra*, igen, emlékezett a nyomásra a Hívogatóban, nyomta az ujjával és a cipőjével, emlékezett az ujjá és a vágás gyönyörűséges ígéretere, emlékezett rá, hogy amikor a tányér éles recsenéssel szétpattant, hasonlóan éles gyönyör nyilamlott föl a vágástól a gyomráig, emlékezett a torkán feltörő kiáltásra, kellemetlen károgás volt, mint a kukoricatáblából felriasztott varjúé, emlékezett, mint nézte tompán a tányér cserepeit, azután lassan elővette ruhája zsebéből egyszerű, fehér pamutbugyiját, ismét föl húzta, *bebújós*, hallotta a nevet, amely emlékezetből elszabadultan lebegett, mint fücsomók az áradásban, *bebújós*, jól van, mert előbb ki kell bújni, hogy tedd a dolgod, azután visszabújhatsz, először az egyik fényes lakkcipővel, azután a másikkal, jól van, a bugyi jó, tisztán emlékezett rá, ahogy föl húzta a lábszárára, átbújtatta rajta a térdét, a bal térdén egy var, amely már majdnem lehullott a tiszta, rózsaszín, új bababőrről, igen, jól emlékezett, mintha nem egy hete vagy napja, hanem egyetlen pillanattal előbb történt volna, emlékezett rá, ahogy a korc elérte az ünneplőruha szélét, a fehér pamut és a barna bőr hatásos

ellentétére, olyan volt, mint a tejszín, igen, éppen olyan, mint kancsóból ömlő tejszín a kávé felett, a tapintása, a bugyi eltűnt a ruha szegélye alatt, csakhogy az a ruha most lángoló narancsszín volt, a bugyi nem fölfelé haladt, hanem lefelé, még mindig fehérén, de már nem pamutból, nejlonbugyi volt, olcsó, áttetsző nejlonbugyi, minden tekintetben olcsó, és emlékezett, hogy kilépett belőle, emlékezett rá, hogyan csillogott a '46-os Dodge DeSoto padlószőnyegén, igen, milyen fehér volt, milyen olcsó volt, nem egy méltóságteljes fehérnemű, csak egy olcsó bugyi, a lány is olcsó, és jó, hogy olcsó, jó, hogy eladó, hogy még csak nem is kurva, inkább egy jó tenyészkoca; nem kerek porcelántányérra emlékezett, hanem egy fiú kerek, fehér arcára, holmi részeg, meghökkent diák arcára, nem porcelántányér volt, de az arca olyan *kerek*, mint a Kék Asszony porcelántányérja, és pókhálószerű minta is volt az arcán, és ez a háló éppen olyan kéknek látszott, mint a Kék Asszony *nagyon spéci* porcelántányérjáé, de csak azért, mert a neon vörös volt, a neon jajvörös volt, és a sötétben, az autós csárda neonreklámjának fényében kéknek *látszottak* a vérző csíkok, amelyeket az ő körmei hasítottak abba az arcba, a fiú egyre csak azt fújta, *Miért csináltad miért csináltad miért csináltad*, azután letekerte az ablakot, így ki tudta dugni a fejét, hogy taccsolhasson, ő pedig emlékezett, hogy a wurlitzerből Dodie Stevens énekelt rózsaszín fűzős barna cipőről meg egy bíbor szalagos nagy panamakalapról, emlékezett, hogy a taccs úgy hangzott, mint amikor a kavicsot forgatja a betonkeverő, a hímveendő pedig, amely pillanatokkal előbb ónos felkiáltójelként meredt elő a szeméremszőrzet bozontjából, most gyenge, fehér kérdőjellé lottyadt; emlékezett, hogy a hányás kövecses karistolása elhallgatott, majd újrakezdődött, és ő azt gondolta, *Úgy látszik, még nem elég az*

alapozáshoz, és nevetett, és az ujját (amelyen ezúttal hosszú, formás köröm nőtt) a hüvelyéhez szorította, amely meztelen volt, de már nem csupasz, mert szúrósan burjánzó bozót borította, és ismét érezte magában azt az éles roppanást, legalább annyi volt benne a fájdalom, mint a gyönyör (de jobb volt, sokkal jobb, mint a semmi), azután a fiú vaktában feléje kapott, és megtörtén sértődött hangon azt mondta, *Te szemét nigger kurva*, ő pedig ugyanúgy nevetett tovább, játszva kitért előle, fölrántotta a bugyiját, kinyitotta a maga felőli ajtót, érezte a blúza hátán a vakon kísérletező ujjak utolsó ütését, miközben belerohant a lonctól illatozó májusi éjszakába, vörösrózsaszín neonfényben villogtak a háború után épült parkoló kavicsai, a bugyiját, olcsó, síkos nejlonbugyiját ezúttal nem a ruhája zsebébe dugta, hanem egy táskába, a tizenéves lány kozmetikumainak vidám kavalkádjába, futott, a fény ugrált, azután huszonhárom éves lett, és már nem is bugyi volt, hanem műselyem sál, amit hanyagul gyömöszöl bele a táskájába, miközben átsétál a Macy's divatáruosztályán – egy sál, amelyet akkortájt 1 dollár 99 centért árultak.

Olcsó.

Olcsó, mint a fehér nejlonbugyi.

Olcsó.

Mint ő.

A test, amelyben lakott, egy milliomos örökös nőé volt, ám ezt ő nem tudta, és nem is számított – a sál fehér volt, a szegélye kék, és ő ugyanazt az éles gyönyört érezte, miközben ült a taxi hátsó ülésén, és a sofőrrel tudomást sem véve mereven bámulta a kezében tartott sálat, miközben a másik keze fölsurrant a tweedszoknya alá, a fehér bugyi gumírozott szára alá, és a magányos, hosszú, sötét mutatóujj elvégezte a munkáját, amelyre szükség volt ahhoz az egyetlen, könnyörtelen ütéshez.

Néha szórakozottan eltűnődött, hogy hol lehet, amikor nincs *itt*, ám legtöbbször túlságosan hirtelen és türelmetlenül tört rá a vágy, hogy komolyabb megfontolás tárgyává tehesse, így csak kielégítette azt, amit ki kellett elégítenie, tette, amit tennie kellett.

Roland megértette volna.

5

Odetta mindenhová mehetett volna limuzinon, még 1959-ben is, bár akkor még élt az apja, és ő nem volt olyan mesésen gazdag, mint 1962-ben, az apja halála után, amikor a huszonötödik születésnapján megkapta az örökségét, és gyakorlatilag azt tehetette, amit akart. Ám egy kicsit megmaradt benne a „limuzinos liberális” kifejezés, amelyet két éve ötlött ki egy konzervatív újságíró, és ő elég fiatal volt, hogy ne akarjon úgy festeni, mintha *tényleg* közéjük tartozna. Ahhoz nem volt elég fiatal (vagy elég ostoba!), hogy azt képzelje, azért, mert rendszerint kopott farmert meg khakiinget visel, és buszon, metrón közlekedik, holott autót is használhatna, mindjárt megváltozik a társadalmi helyzete (viszont annyira el volt foglalva magával, hogy nem vett tudomást Andrew sértett meghökkenéséről; a sofőr kedvelte, és elutasításnak hitte a viselkedését), ahhoz azonban elég fiatal volt, hogy azt higgye, az ilyen gesztusok néha legyőzhetik (vagy legalábbis eltakarhatják) az igazságot.

1959. augusztus 19-ének éjszakáján a lába... és az esze felével fizetett ezért a gesztusért.

6

Odettát először megrántotta, azután húzta, majd elkapta az a hullám, amely végül szökőárrá változott. 1957-ben, amikor csatlakozott, a Mozgalomként közismertté váló dolognak még nem volt neve. Odetta tudott valamennyit a háttéréről, tudott az

egyenlőségért vívott harcról, amely nem a Rabszolga-felszabadító Nyilatkozattal kezdődött, hanem szinte azonnal, ahogy az első hajórakomány rabszolga megérkezett Amerikába (pontosabban Georgiába, arra a gyarmatra, amelyet a britek azért alapítottak, hogy megszabaduljanak bűnözőiktől és az adósoktól), de Odettának mindig úgy tűnt, hogy igazából egy bizonyos helyen kezdődött, három szóval: *Nem megyek innét!*

A hely egy városi busz volt az alabamai Montgomeryben, a szavakat egy Rosa Lee Parks nevű fekete asszony mondta. Közelebbről, a városi busz eleje volt az a hely, ahonnét Rosa Lee Parks nem volt hajlandó elmenni a városi busz hátuljába, oda, ahol a bokszosok utazhattak a városi buszon. Odetta sokkal később együtt énekelte a többiekkel, hogy „Nem mozdulunk innen”, és ilyenkor Rosa Lee Parksra gondolt, és éneklés közben mindig elfogta a szégyen. Olyan könnyű volt kart karba öltve, tömegben azt énekelni, hogy *mi*; még egy lábatlan nőnek is könnyű. Könnyű azt énekelni, hogy *mi*, könnyű *mi*-nek lenni. Azon a buszon nem *mi* voltunk, azon az ócska bőrtől, sok-sok év cigaretta- és szivarfüstjétől bűzlő buszon, ahol a plakátok LUCKY STRIKE-ot reklámoztak, meg hogy LÁTOGASD ISTEN SZERELMÉÉRT A FELEKEZETED SZERINT VALÓ TEMPLOMOT, és IGYÁL OVALTINE-T MAJD MEGÉRTED, MIRE GONDOLUNK!, meg hogy CHESTERFIELD, HUSZONEGY NAGYSZERŰ DOHÁNYBÓL KEVERT HÚSZ CSODÁLATOS CIGARETTA – ott a sofőr, az elülső fehér utasok, akik közé Rosa Lee Parks beült, és a hátulsó fekete utasok egyformán hűledező pillantásainak kereszttüzeiben nem volt *mi*.

Nincs *mi*.

Nincsenek menetelő ezrek.

Csak Rosa Lee Parks, aki három szavával elindította az árhullámot: *Nem megyek innét!*

Odetta azt gondolta, *Ha én tudnék ilyet tenni, ha ilyen bátor lehetnék, akkor életem végéig nem kívánnék semmi mást. De az ilyesfajta bátorság hiányzik belőlem.*

Olvasott a Parks-féle esetről, de eleinte nemigen érdekelte. A dolog apránként indult. Nehéz lett volna megmondani, pontosan mikor és hogyan ragadta meg a képzeletét, hogyan kezdődött az az először csaknem néma fajindulás, amely megrázta a Délt.

Úgy egy évvel később egy fiatalember, akivel többé-kevésbé rendszeresen randevúzott, egyre többször vitte magával a Village-be, ahol néhány fiatal (főképpen fehér) népdalénekes egy-két meghökkentően új dalt vett föl a műsorába – az elcsépelet vén zöngemények mellett, amelyekben John Henry kapja a szerszámot, és versenyre kel a gőzkalapáccsal (míg bele nem hal, lallala), és a kegyetlen Bar'bry Allen nemet mond szerelemtől beteg udvarlójának (aztán belehal szégyenébe, lallala), hirtelen megjelentek azok, amelyek arról szóltak, milyen érzés koldus kirekesztettnak lenni, akiről nem vesznek tudomást a városban, milyen érzés, amikor nem kapsz meg egy állást, amelyre alkalmas vagy, csak azért, mert a bőrdöd nem a megfelelő színű, milyen érzés, amikor Mr. Charlie megkorbácsol a börtöncellában, mert a bőrdöd sötét, és merészeltél, lallala, olyan helyre ülni egy F. W. Woolworths' étteremben az alabamai Montgomeryben, ahová csak a fehér népeknek szabad.

Akármilyen képtelenül hangzik, Odetta csupán ekkor kezdett érdeklődni a szülei meg az ő szüleik meg az ő szüleik iránt. Sohasem olvasta a *Gyökereket*, ő egy másik világban és időben élt, sokkal előbb, mintsem a könyvet megírta vagy akár kigondolta volna Alex Haley, Odettának ilyen képtelenül későn kezdett először derengeni, hogy őseit, nem is olyan sok nemzedékkel korábban, láncra verve hozta ide a

fehér ember. Bizonyos, hogy korábban is tisztában volt a *tény*-nyel, de csak adat volt, valós élet nélkül, mint egy egyenlet, sohasem olyasmi, amely szerves része volt az életének.

Odetta összegezte, amit tudott, és elszörnyedt az összeg csekélységétől. Tudta, hogy anyja az arkansasi Odettában született, abban a városban, amelyről (egyetlen) gyermeke a nevét kapta. Tudta, hogy az apja kisvárosi fogorvos volt, aki föltalált és szabadalmaztatott egy koronát, amelyről tíz évig senki sem vett tudomást, ám akkor hirtelen szerény gazdagsághoz juttatta alkotóját. Odetta tudta, hogy apja még sok más, többnyire a fog szabályozásával és kozmetikájával kapcsolatos eljárást is kifejlesztett ebben az évtizedben meg a gazdagodás első négy évében, majd New Yorkba költözött feleségével és lányával (aki az eredeti szabadalom benyújtása után négy évvel született). Kevésre rá megalapította a Holmes Fogtechnikai Trösztöt, amely mostanra ugyanazt jelentette a fogászatban, mint az antibiotikumoknál a Squibb.

De amikor megkérdezte, milyen volt az élet a közbeeső években - attól az időtől, amikor ő még nem volt, addig, amikor már volt -, az apja nem akart válaszolni. Összevissza beszélt mindenfélét, de semmit sem *mondott*. Énjének ezt a részét elzárta a lánya elől. Egyszer a mama, Alice – Odetta apja mamának, néha Allie-nek szólitotta, ha ivott pár pohárral, vagy jó hangulatban volt – azt mondta: – Dan, mesélj neki arról az időről, mikor lőttek rád, ahogy keresztülhajtottál a fedett hídon a Forddal! – ám apja olyan szürke és szigorú pillantást vetett Odetta egyébként is verébszerű mamájára, hogy ő viasszasüppedt a székébe, és nem szólalt meg többé.

Ez után az este után egyszer-kétszer a mamájával is próbálkozott, amikor kettesben voltak, de nem jutott előbbre. Ha korábban jut eszébe, talán kised

belőle valamit, de mivel a férje nem beszélt, a mama sem szólalt meg, és Odetta rájött, hogy apjának a múlt – azok a rokonok, azok a vörös földutak, azok a boltok, azok a földpadlós kunyhók, amelyeknek üvegezetlen ablakán függöny helyett egyetlen rongy éktelenkedett, azok a fájó és sértő incidensek, azok a szomszéd gyerekek, akiknek ruhája liszteszsákként kezdte pályafutását – ugyanúgy el van temetve, ahogy a halott fogat takarja el a tökéletes, vakító fehér korona. Nem akart beszélni, talán nem *tudott*, talán szándékosan ítélte magát emlékezetkiesésre; a korona az ő életük volt a Central Park Southon, a Greymarlházban. Minden más el volt rejtve az áthatolhatatlan burokok alá. Apja olyan jól védte a múltját, hogy nem maradt repedés, amelyen át lehetett volna csúszni, nem volt út a tökéletes korona alá bűjtatott gáton túl a kinyilatkoztatás kapujába.

Detta tudott dolgokat, de nem tudott Odettáról, Odetta pedig nem tudott Dettáról, így a fogak olyan tökéletesen zárultak, mint egy vár kapuja.

Odetta, akiben egyformán megvolt az anyja szegénylőssége és az apja rezzenetlen (bár kimondatlan) keménysége, ezután egyetlenegyszer merte tovább feszegetni a témát, amikor egy este a könyvtárban arra célozgatott, hogy amit az apja megtagad tőle, az az ő – igaz, sohasem ígért, de megérdemelt – öröksége. Apja gondosan összerázogatta a *Wall Street Journal*-t, becsukta, összehajtotta, letette az állólámpa melletti asztalra. Levette keret nélküli, acélszárú szemüvegét, és az újságra helyezte. Azután ránézett, és csak annyit mondott a vékony, szintre csontig száradtan vékony fekete ember, akinek halántékáról már sebesen hátráltak a szürke, szoros gyűrűk, és halántékának mélyülő horpadásaiban kitartóan lüktettek a vénák gyengéd órarugói: - *Én nem beszélek életemnek arról a részéről, Odetta, nem is gondolok rá. Nem lenne*

értelme. A világ megváltozott azóta.

Roland megértette volna.

7

Amikor Roland kinyitotta az ajtót, amelyre AZ ÁRNYAK HÖLGYE szavakat írták, dolgokat látott, amelyeket nem értett, ám azt is tudta, hogy nem fontosak.

Eddie Dean világa volt, ám azon túl csak a fények, emberek, tárgyak zűrzavara – sokkal több tárgy volt benne, mint amennyit Roland egész életében látott. Ránézésre női dolgok, amelyeket vélhetően eladásra szántak. Némelyik üveg alatt, némelyik csábító kupacokban a polcokon. Egy se volt fontosabb, mint a mozgás, amellyel a világ elvonult az ajtó kerete előtt. Az ajtó a hölgy szeme volt. Roland ugyanúgy nézett át rajta, mint Eddie szemén, amikor a fiú az égi jármű ülései között járkált.

Eddie-t viszont mintha villám sújtotta volna. A revolver remegett a markában, kissé megbillent. A harcos játszva kikaphatta volna a kezéből, de nem akarta. Csak állt csöndesen. Olyan trükk volt, amelyet rég megtanult.

A kép az ajtón túl most olyan gyorsan fordult, amit a harcos mindig szédítőnek érzett, Eddie viszont különös módon megnyugtatónak találta a hirtelen váltást. Roland egy filmet sem látott, Eddie sok ezret, és a látószögnek ehhez a hirtelen változásához fogható képsorokat már látott a *Halloween-ben* vagy *A ragyogás-ban*. Még azt is tudta, hogy hívják a szerkentyűt, amivel ilyeneket csinálnak. SteadiCam. Ez az.

– Meg a *Csillagok háborúja* – motyogta. – A Halálcsillag. Az a kurva repedés, emlékszel?

Roland ránézett, de nem szólt.

Kezek – sötétbarna kezek – bukkantak föl abban a nyílásban, amelyet Roland ajtónak látott, Eddie pedig

máris valamilyen varázslatos mozivászonnak... olyan mozivászonnak, amelybe megfelelő körülmények között bele lehet menni, úgy, ahogy az a fickó sétált át a vászonnról a való életbe, a *Kairó bíbor rózsája*-ban. Fasza egy film!

Csak most jött rá, mennyire fasza.

Csak azt a filmet, amelyet most ezen az ajtón át nézett, még nem csinálták meg. Ez New York volt – még a taxik távoli és tompa dudálása is ezt hirdette –, valamilyen New York-i áruház, amilyenben ő is járt párszor, de ez... ez...

– Öregebb – motyogta.

– A te időd előtti? – kérdezte a harcos.

Eddie ránézett, kurtán fölnevetett. – Ja. Ha akarsz, így is mondhatod. Ja.

– Üdvözlöm, Miss Walker – szólalt meg egy tétova hang. Az ajtóban látható kép olyan hirtelen emelkedett, hogy még Eddie is megszédült egy kicsit, és egy eladónőt mutatott, aki nyilvánvalóan ismerte a fekete kezek tulajdonosát – ismerte, és nem kedvelte, vagy félt tőle. Vagy mindkettő. – Segíthetek?

– Ezt kérem. – A fekete kezek tulajdonosa fölemelt egy kék szegélyű fehér sálát. – Ne is bajlódjék a csomagolással, bébi, csak gyűrje bele egy zacsiba.

– Kézpénzzel fizet, vagy cs...

– Kézpénzzel, mindig kézpénzzel, nem?

– Igen, az jó lesz, Miss Walker.

– Úgy örülök, hogy egyetért velem, drágám!

Apró finta jelent meg az eladólány arcán – Eddie akkor vette észre, amikor éppen elfordult. Talán az volt az oka, hogy olyasvalaki beszélt így vele, akit ő „nagyképű nigger”-nek tartott (Eddie ezt a tudását megint inkább a moziból szedte, mint történelmi tanulmányokból, vagy az utcáról, ahol élt, mert mintha egy hatvanas években készült vagy rendezett filmet nézett volna, mint amilyen a *Forró éjszakában*, amelyikben Sidney Steiger és Rod Poitier játszik),

talán sokkal egyszerűbb: Roland Árnyékhölgye, akár fehér, akár fekete, egy goromba szotyka.

Nem mintha számítana. Egy fikarcnyit sem. Itt egy a fontos, egyetlenegy: az, hogy innen *kijusson*. Ez New York, valósággal érezte a *szagát*.

New York pedig anyagot jelent.

Szinte annak is érezte a *szagát*.

Mindössze egy az akadály, ugye.

Egy kurva nagy akadály.

8

Roland szemmel tartotta Eddie-t, és noha már legalább hatszor megölhette volna, akkor, amikor akarja, inkább azt választotta, hogy nyugodt és néma maradt, hagyta, hogy Eddie maga dolgozza fel a helyzetet. Eddie-nek sok tulajdonsága volt, közöttük számos nem túl szép (mint olyan ember, aki tudatosan hagyott a halálba zuhanni egy gyereket, a harcos ismerte a különbséget a szép és a nem túl szép között), de az biztos, hogy nem volt ostoba.

Okos srác volt.

Ki fogja agyalni.

Ki is agyalta.

Visszanézett Rolandra, zárt szájjal elmosolyodott, mesterlövészt majmoló ügyetlen mozdulattal kétszer megforgatta a revolvert az ujján, majd markolattal előre odanyújtotta a harcosnak.

– Akár egy darab trágya is lehetne, amennyi hasznát most veszem, igaz?

Okosan is tudsz beszélni, ha akarsz, gondolta Roland. Akkor miért választod olyan gyakran az ostoba beszédet, Eddie? Talán azért, mert úgy gondolsz, hogy így beszéltek azon a helyen, ahova a bátyád ment a fegyvereivel?

– Nem így van? – kérdezte Eddie.

Roland bólintott.

– Ha kilyukasztottalak volna, akkor mi történt volna

azzal az ajtóval?

– Nem tudom. Gondolom, csak akkor tudhatjuk meg, ha megpróbálsz.

– Na és *szerinted* mi történne?

– Szerintem eltűnne.

Eddie bólintott. Ő is így gondolta. Puff. Eltűnik, mint amit elvárásoltak. Most még látják, barátaim, most már nem. Ugyanaz történne, mint a moziban, ha a gépész előrántana egy hatlövetűt, és megsorozná a vetítógépet.

Ha lelövöd a vetítógépet, megáll a film.

Eddie nem akarta, hogy megálljon.

Eddie végig akarta nézni a filmet, ha már befizetett rá.

– Csak magad mehetsz át rajta – mondta lassan Eddie.

– Igen.

– Valahogy így.

– Igen.

– Bejutsz a fejébe. Ahogy az enyémbe.

– Igen.

– Szóval stoppolsz egyet az én világomban, de ez minden.

Roland semmit sem szólt. A stoppolás egyike volt azoknak a szavaknak, amelyeket Eddie használt néha, ám ő nem értette pontosan... de elkapta a hangulatát.

– De át *tudsz* menni testi valódban is. Mint Balazarnál. – Fennhangon beszélt, de igazából magának. – Csak ehhez rám is szükséged van, igaz?

– Igen.

– Akkor vigyél magaddal.

A harcos kinyitotta a száját, ám Eddie már hadart is tovább.

– Nem most, nem úgy gondoltam, hogy most – mondta. – Tudom, hogy jókora riadalmat vagy effélet keltene, ha mi csak... átpottyannánk oda. – Nevetett,

elég eszelősen. – Ahogy a bűvész előhúzza a nyulat a kalapból, csak itt nem lenne semmiféle kalap, az biztos. Várjuk meg, amíg egyedül lesz és...

– Nem.

– Visszajövök veled! – mondta Eddie. – Esküszöm, Roland! Tudom, hogy dolgozol, azt is tudom, hogy én is része vagyok. Tudom, hogy megmentetted a bőrömet a vámnál, de azt hiszem, én is megmentettem a tiédet Balazarnál, vagy nem így gondold?

– De igen – felelte Roland. Eszébe jutott, hogyan emelkedett ki az asztal mögül Eddie, fűtyülve a kockázatra, és egy pillanatra kétségei támadtak. De csak egy pillanatra.

– Nos? Péter fizet Pálnak. Kéz kezet mos. Csak annyit akarok, hogy néhány órára visszamehessek. Kajálhassak egy kis csirkét, talán egy doboz fánkot. – Az ajtó felé biccentett, ahol a dolgok ismét mozgásba lendültek. – Mit mondasz erre?

– Nem – felelte a harcos, de egy darabig alig bírt Eddie-re összpontosítani. Az a mozgás a sorközben – a hölgy, akárki volt is, nem úgy haladt, ahogy a közönséges ember szokott –, például nem úgy, mint Eddie, amikor az ő szemén át nézett ki, vagy (korábban még sose gondolt rá, mint ahogy az ember nem vesz tudomást a saját orráról sem, a perifériális látása alsó mezejében) mint ő maga. Amikor az ember megy, a látás enyhe ívben ing: bal láb, jobb láb, bal láb, jobb láb, a világ ide-oda lendül, olyan lágyan és szelíden, hogy egy idő után – bizonyára kevéssel azután, hogy megtanulunk járni – el sem ér a tudatunkig. A hölgy haladásából hiányzott ez az ingamozgás: olyan egyenesen haladt előre a sorközben, mintha vágányokon gurulna. Ironikus módon Eddie ugyanígy érzékelte... ám ő látott már ilyet SteadiCam-felvételeken, ezért vizsgálatónak találta, mert ismerős volt.

Rolandnak ez idegen volt... ám ekkor Eddie éles hangon beleszólt a csendbe:

– De hát miért nem? Mi a jó bűdös francért nem?

– Mert te nem csirkét akarsz enni – felelte a harcos.

– Tudom, hogyan hívod azokat a dolgokat, amiket te kívánsz, Eddie. Te egy „lövést” akarsz. „Utazni” akarsz.

– Na és? – Eddie most már kiabált, majdnem rikácsolt. – Na és ha azt akarom? Mondtam, hogy visszajövök, veled! Megígértem! Vagyis a SZAVAMAT adtam rá! Mit akarsz még? Azt, hogy esküdjek az anyám nevére? Rendben, az anyám nevére esküszöm! Azt akarod, hogy Henry bátyám nevére esküdjek? Rendben, esküszöm! Esküszöm! ESKÜSZÖM!

Enrico Balazar is megmondhatta volna, de a harcosnak nem volt rá szüksége, hogy a Balazar-félék világosítsák föl arról a tényről, hogy sohasem szabad bízni egy drogosban.

Roland az ajtó felé biccentett. – Legalábbis addig, amíg el nem érjük a Tornyot, életednek ez a része lezárult. Azután engem nem érdekel. Azután a magad útján mehetsz a pokolba. Addig szükségem van rád.

– Ó, te rohadt, hazug seggfej – mondta halkan Eddie. A hangjában nem volt érzelem, de a harcos látta a szemében a könnyek ragyogását. Semmit sem szólt. –Tudod, hogy nincs azután, nekem legalábbis nincs, meg neki sincs, meg a harmadiknak sincs, akárki is az. Valószínűleg neked sincs – éppen olyan hullajelöltnek tűnsz, mint Henry a legrosszabb formájában. Ha nem halunk meg a Torony felé vezető úton, meghalunk, mikor odaérünk, akkor meg *miért hazudsz nekem?*

A harcos tompa szégyenfélét érzett, de csak annyit válaszolt: – Mostanra mindenesetre lezárult életednek ez a része.

– Igazán? – kérdezte Eddie. – Nos, van egy hírem a számodra, Roland. Tudom, hogy mi történik a *valódi*

testeddel, amikor átmész a nőbe. Tudom, mert láttam már korábban is. Nincs szükségem a pisztolyodra. Annál a becsesebbik részednél fogva kaptalak el, hol nem nő hosszúra a haj. Akár ide is fordíthatod a fejét, ahogy az enyémet fordítottad el, és ügylheted, mit teszek a többi részeddel, miközben belőled nem marad más, csak az a rohadt *ka*. Szeretném kivárni az estét, akkor majd lehúzlak a vízhez. Aztán figyelheted, ahogy a homárok fölfalják a maradékodat. De az is lehet, hogy túlságosan sietni fogsz.

Elhallgatott. Mindkettejüknek úgy tűnt, hogy nagyon hangosan csapkodnak a hullámok, és nagyon hangosan zúg a szél.

– Ezért úgy gondolom, inkább a késedet használok, és elvágom a torkodat.

– És örökre bezárod az ajtót?

– Te mondtad, hogy életemnek az a része lezárult. De nem csak az anyagra gondoltál. Úgy értetted, hogy New York, Amerika, az én időm, *minden* véget ért. Ha ez a helyzet, akkor én is azt akarom, hogy véget érjen. Rossz a díszlet, csődbe megy a színház. Vannak idők, Roland, amikor még Jimmy Swaggart is egészen normálisnak tűnik melletted.

– Nagy csodák várnak rád – mondta Roland. – Nagy élmények. Ami ennél is több, részt vehetsz egy kalandban, esélyed van rá, hogy visszanyerd a becsületedet. És még valami. Harcosrá lehetsz. Végül is, nem muszáj, hogy én legyek az utolsó. Ez benned van, Eddie. Én látom. *Érzem*.

Eddie fölnevetett, noha már könnyek csorogtak az arcán. – Hát ez csodálatos. *Csodálatos!* Pont erre vártam! A bátyám, Henry! Ő harcos volt! Egy helyen, amelyet Vietnamnak hívnak. Igen jól tett neki. Látnod kellett volna, amikor komolyan kiütötte magát! Még azt a kurva vécét sem találta meg segítség nélkül! Ha nem volt kéznél segítség, csak ült, bámulta a birkózást a tévében, és belecsinált abba a kurva

nadrágjába! Nagy dolog harcosnak lenni! Láttam! A bátyám drogos volt, te pedig futóbolond vagy.

– Talán a bátyádnak nem volt világos elképzelése a becsületről.

– Lehet. Egyikünknek sem volt világos elképzelésünk arról, mi volt a Tervekben. Ez csak egy szó, amit azután használsz, ha lebuksz egy füves cigivel, vagy megfűjsz egy verdát, és bíróság elé kerülsz.

Eddie most már hangosabban sírt, de ugyanakkor nevetett.

– Csak nézzük a barátaidat. Például azt a pasast, akiről álmodban szoktál beszélni, azt a Cuthbert hapsit...

A harcos minden önuralma ellenére megrezzent. Annyi év kiképzés után sem tudta elfojtani azt a rezzenést.

– Ők bevették ezt a maszlagot, amit te úgy emlegetsz, mint egy kurva őrmester a tengerészgyalogságnál? Kaland, élmény, becsület?

– Igen, a becsületet megértették – mondta Roland lassan, az eltűntekre gondolva.

– És tovább jutottak a harcossággal, mint az én bátyám?

A harcos nem szólt semmit.

– Ismerlek! – folytatta Eddie. – Már sokszor láttam ilyen alakokat, mint te! Te is csak olyan habókos vagy, mint akik egyik kezükben zászlóval, a másikban puskával azt bögik: „Előre keresztyén katonák!” Nem akarom a becsületet! Csak egy csirkevacsorát, meg egy kis anyagot. Ebben a sorrendben. Ezért annyit mondok: menj át! Megteheted. De abban a pillanatban, hogy átmentél, a többi részedet megölöm! A harcos semmit sem szólt.

Eddie ferdén mosolygott, és a keze fejével letörölte a könnyeket az arcáról. – Akarod tudni, hogyan hívjuk mi az ilyen hazatérést?

– Hogyan?

– Mexikói tartózkodásnak.

Egy pillanatig bámulták egymást, azután Roland éles pillantást vetett az ajtónyílásra. Részben tudatában voltak – Roland inkább, mint Eddie –, hogy ismét elcsúszott a kép, ezúttal balra. Szikrázó ékszerek felé. Némelyiket üveg védte, a legtöbbet azonban nem, ezért a harcos úgy vélte, hamis ékszerek lehetnek... Eddie gagyinak mondta volna. A sötétbarna kéz látszólag hanyagul fölemelt néhányat, azután újabb eladólány tűnt föl. Párbeszéd következett, amelyre egyik férfi sem figyelt oda, aztán a hölgy (jó kis hölgy, gondolta Eddie) megkérdezte, nem láthatna-e még valamit. Az eladólány elment, és Roland tekintete hirtelen visszalendült.

A barna kéz ismét felbukkant, csak most egy táskát tartott. Kinyitotta, és a kéz váratlanul, mondhatni, találomra, mindenfélét belesöpört a táskába.

– Te aztán szép kis stábot szedsz össze, Roland! – mondta Eddie keserű örömmel. – Először egy fehér drogost, azután egy fekete áruházi szar...

De Roland már elindult a két világ közötti ajtó felé, gyorsan mozgott, nem nézve Eddie-re.

– Komolyan gondoltam! – rikoltott Eddie. – Átmész, én pedig elvágom a torkodat, elvágom a kurva tor...

Mielőtt befejezhette volna, a harcos átment. Nem maradt belőle más, mint egy lélegző test, amely ernyedten hevert a parton.

Eddie egy pillanatig állt, nem tudta elhinni, hogy Roland megtette, tényleg elment, elkövette ezt a hülyeséget annak ellenére, amit ő ígért, sőt *kezeskedett* érte!

Csak állt egy pillanatig, a szeme forgott, mint rémült loé a vihar kitörésekor... csak persze itt nem volt vihar, legföljebb a fejében.

Hát jó. Hát jó, a fene egye meg!

Talán csak egy pillanat. A harcos ennyit adhat neki,

ezt marhára tudta Eddie. Az ajtóra pillantott és látta, hogy a fekete kéz mozdulatlanra dermed, úgy, hogy egy aranylánc félig kint van, félig bent a táskában, amely máris úgy csillogott, mint a kalózok kincseskamrája. Noha nem hallhatta, Eddie érezte, hogy Roland mond valamit a fekete kéz tulajdonosának.

Előrántotta a kést a harcos iszákjából, azután arrébb gördítette az ajtó előtt heverő, ernyedten, lélegző testet. A szeme nyitva volt, de csak az üres fehérje látszott.

– Figyelj, Roland! – visított Eddie. A szél egyhangúan, idiotán, végeérhetetlenül fűjt a fülében. Krisztusom, ez egymagában is elég, hogy bárki begolyózzon! – Nagyon figyelj! Teljessé akarom tenni a nevelésedet! Meg akarom mutatni, mi történik, ha valaki kibaszik a Dean testvérekkel!

A harcos torkának szegezte a kést.

1. fejezet

GYŰRŰZŐ VÁLTOZÁSOK

1

1959. augusztus.

Amikor a cselédkönyves fél óra múlva kijött, Juliót ott találta a kocsinak dőlve, amely még mindig ott parkolt a Szent Szeretet Kórház mentőbejáratánál a 23. utcában. Julio a lökhárítón pihentette hegyes csizmájának orrát. Átöltözött, cukorrózsaszín nadrág és kék ing volt rajta, a bal zseben a neve, arannyal hímézve: a tekecsapat egyenruhája. George az órájára nézett és látta, hogy Julio csapata – a Spics of Supremacy – már gurít.

– Azt hittem, elmegy – mondta George Shavers. A Szent Szeretet Kórház cselédkönyves orvosa volt. – Hogy fognak győzni a srácok a Csodagurító nélkül?

– Majd beteszik helyettem Miguel Basalét. Ingadozik a színvonala, de néha megembereli magát. Nem lesz semmi gond. – Julio elhallgatott. – Kíváncsi vótam, mi lesz a vége. – Julio, a mentőautó kubai emigráns sofőrje rendelkezett bizonyos humorérzéssel, bár George szerint nem volt tudatában. Körülnézett. Egyik mentőst sem látta azok közül, akik velük jöttek.

– Hol vannak? – kérdezte George.

– Kik? A nyamvatt Bobbsey ikrek? Mit gondol, hol lennének? Minnesotai muffokat hajtanak a Villageben. Mit gondol, megússza?

– Nem tudom.

Igyekezett bölcsen és beavatottan nyilatkozni, pedig az volt a helyzet, hogy először a szolgálatos orvos, majd a két sebész olyan gyorsan vette el tőle a fekete nőt, hogy neki még egy *Üdvözlégy Máriát* sem volt ideje elmondani (pedig a száján volt – a fekete nő

tényleg nem úgy festett, mint aki sokáig húzza).

– Rohatt sok vért vesztett.

– De mennyire.

George a Szent Szeretet Kórház tizenhat cselédkönyvesének egyike volt, és ahhoz a nyolchoz tartozott, akiket egy új mentőorvosi programra jelöltek ki. Az elmélet az volt, hogy vészhelyzetben néha a mentősökkel tartó cselédkönyvesen múlhat a sérült élete vagy halála. George tudta, hogy a legtöbb sofőr és mentős szerint a zöldfülű cselédkönyvesek nagy valószínűséggel inkább elteszik láb alól a sérülteket, mint hogy megmentsek őket, ő azonban úgy gondolta, talán működni fog a dolog.

Néha.

Mindenesetre a kórháznak jó hírverés volt, és noha a cselédkönyvesek között divat volt dühöngeni a (fizetés nélküli) heti nyolc kötelező túlórában, George Shavers szerint azért legtöbbjük ugyanolyannak érezte magát, mint ő: büszkének, keménynek, akadályt nem ismerőnek.

Azután eljött az az éjszaka, amikor a T.W.A. Tri Starja lezuhant Idlewildben. Hatvanöt ember ült rajta, ebből hatvanat Julio a HMH – vagyis Helyben Meghalt – kategóriába sorolt, a maradék ötből három úgy festett, mint az a valami, amit egy kazán aljából kaparnak fel... csak a kazánkaparék nem nyöszörög, nem jajgat és nem könyörög, hogy valaki adjon neki morfiumot, vagy ölje meg. *Ha ezt kibírod*, gondolta George később, visszaemlékezve az alumínium-szilánkok, rongyolt üléspárnák között heverő levágott lábakra, a farok fűrészes vonalban letört darabjára, amelyen rajta volt a tizenhetes szám, a nagy vörös T meg egy hiányos W, a megperzselt Samsonite bőröndön heverő szemgolyóra, a cipőgombszemű macira egy kicsi piros tornacipő mellett, amelyben még benne volt a gyerek lába, *ha ezt kibírod, öregem, akkor bármit kibírsz*. És egész jól kibírta. Hazáig

egészen jól eljutott. Prímán bírta a pulykavacsorát is. Az elalvással sem volt semmi gondja, ami a *kétség* leghalványabb árnya nélkül bizonyította, hogy jól bírja a dolgot. Azután valamelyik sötét hajnali órán pokoli lidércnyomásból ébredt, amelyben az a dolog az égett Samsonite bőröndön nem egy maci volt, hanem az *anya feje*, és kinyílt a szeme, amely megperzselődött, kifejezéstelen cipőgombbá vált, mint a macié, és kinyílt a szája, feltárva a törött agyarakat, ott, ahol a műfogsora volt, amíg a T.W.A. Tri-Starba bele nem csapott a villám leszállás közben, és azt suttogta, *Nem tudtál megmenteni, George, mi a fogunkhoz vertük a garast, neked kuporgattunk, miattad nélkülöztünk, a papád elrendezte azt a grimbuszt, amibe azzal a lánnyal keveredtél, és te MÉGSE MENTETTÉL MEG ENGEM, AZ ISTEN VERJEN MEG!*, és sikoltva ébredt, úgy rémlett, valaki veri a falat, de addigra már berohant a fürdőszobába, alig volt érkezése bűnbánó testtartásba térdre rogygni a porcelánoltár előtt, a vacsora máris érkezett vissza expresszliften. Különleges szállítmány volt, forró, gőzölgő, még mindig úgy szaglott, mint a pulykakonzerv. Ott térdelt, nézte a vécésészét, a félig emésztett pulykadarabokat meg a sárgarépát, amely még tartotta eredeti harsogó színét, és ez a szó villant át nagy, vörös betűkkel az agyán:

ELÉG

Ez így igaz.

ELÉG volt.

Kiszáll ebből a mészárosmunkából. Ki kell szállnia, mert:

AMI SOK, AZ SOK.

Ki fog szállni, mert Popeye-nek van egy jeligéje:

Ennyit bírok, nem többet, Popeye pedig mindig igazat mond.

Lehúzta a vécét, visszament az ágyba, csaknem azonnal elaludt, és mikor felébredt, rájött, hogy még mindig orvos akar lenni, és milyen jó volt biztosan tudni, talán mégis ér valamit ez a program, akár mentőorvosinak hívják, akár Vörös Vödörnek.

Még *mindig* orvos akart lenni.

Ismert egy hölgyet, aki hímzéssel foglalkozott. Noha nem engedhette meg magának, fizetett neki tíz dollárt, hogy csináljon neki egy apró, régimódi mintaszalagot, amelynek a felirata így szólt:

HA EZT KIBÍROD, AKKOR BÁRMIT KIBÍRSZ.

Igen. Ez így igaz.

Négy héttel később jött a földaltiban ez a mocskos munka.

2

– Fene furcsa vót az a hölgy, nem gondolja? – kérdezte Julio.

George magában megkönnyebbülten sóhajtott. Ha Julio nem hozakodik elő a témával, akkor valószínűleg neki kellett volna előhozakodnia. Cselédkönyves volt, és néha már hitt benne, hogy orvos is lesz belőle, de Julio *veterán*, és az ember nem szívesen mond hülyeséget egy *veterán* előtt, mert az csak nevetne és azt mondaná: *A fenébe, ilyen szart már ezerszer is láttam, öcsi. Kapj gyorsan egy törülközőt, és töröld le, ami a füled mögött folyik, mert nedves, és nagyon csöpög lefelé az arcod két oldalán.*

De nyilvánvaló, hogy Julio ilyet még nem látott ezerszer, ami jó, mert George *szertetett volna* beszélni róla.

– Bizony, hogy furcsa. Mintha két ember lett volna. Meghökken ten láta, hogy most *Julio* az, aki megkönnyebbültnek látszik, és hirtelen elszégyellte magát. Julio Estevez, aki hátralevő életében is egy

piros villogós limuzint fog vezetni, több bátorságról tett tanúbizonyságot, mint amennyire ő képes volt.

– Ammán igaz, doki. Száz százalék. – Elővett egy doboz Chesterfieldet, és a szája sarkába dugott egy szálát.

– Ez a vacak fogja megölni, öregem – mondta George.

Julio bólintott, és odakínálta a dobozt.

Egy darabig némán pőfékeltek. A mentősök talán tényleg csajoznak, ahogy Julio mondta... de az is lehet, hogy elegük lett. *George* mindenesetre frankón berezelt, és ez nem vicc. De azt is tudta, hogy ő mentette meg a nő életét, nem a mentősök, és világos, hogy ezzel Julio is tisztában van. Lehet, hogy azért várt rá. A fekete öregasszony segített, meg az a fehér srác is, aki fölhívta a zsarukat, amikor a fekete öregasszony kivételével mindenki más csak állt és úgy bámult, mintha valami mocsok film vagy tévéműsor menne, mondjuk, a *Peter Gunn* legújabb folytatása, de végül minden George Shaversen múlt, egy beijedt pasason, aki tette a dolgát, ahogy tudta.

A nő a metróra várt, amelyet Duke Ellington olyan nagyra tartott: a mesés A-vonatra. Csak egy szép fiatal fekete nő, farmerben és khakiingben, aki a mesés A-vonatra vár, hogy elmenjen valahová a külvárosba.

Valaki meglökte.

George Shaversnek a leghalványabb fogalma sem volt róla, hogy a rendőrség elkapta-e a mocskot, aki tette, de ez nem is az ő dolga volt. Az ő dolga a lány volt, aki sikoltva zuhant az alagútba az A-vonat elé. Valóságos csoda, hogy elvétette a harmadik sínt; a mesés harmadik sín olyasmit csinált volna vele, amit New York állam szokott csinálni a Sing-Singben a rossz fiúkkal, akiknek szabadjegyük van a fegyházi körökben Öreg Füstösnek becézett mesés A-vonatra.

Öregem, az elektromosság csodái!

A lány megpróbált arrébb mászni, de nem volt elég ideje, a mesés A-vonat csikorogva, sivitva, szikrát hányva futott be az állomásra, mert a vezetője látta a lányt, de túl késő volt, túl késő volt neki, és túl késő a lánynak. Annak a mesés A-vonatnak az acélkerekei levágták a lány lábát éppen térd fölött. Miközben mindenki más (a fehér srácot leszámítva, aki a zsarukat hívta) csak állt ott a kezét csapkodva (vagy George szerint az izéjét szorongatva), a koros fekete asszony leugrott, kifecamítva a csípőjét (később Életmentő Érdemérmét kap érte a polgármestertől), és a fejről leoldott kendőből rögtönzött szorítókötést a fiatal lány egyik vért fröcskölő combjára. A fiatal fehér srác mentőért ordított az állomás egyik végében, a néni sivalkodott, hogy segítsen már valaki, adjon egy nyakkendőt, az isten szerelmére, vagy akármit, bármit, végül egy idősebb fehér üzletemberféle kelletlenül levette az övét, és az a fekete néne fölnézett rá, és kimondta azokat a szavakat, amelyek a New York-i *Daily News* címlapjára kerültek másnap, a szavakat, melyektől igazi amerikai hősnővé magasztosult: – Köszönöm, testvér! – azután meghúzta az övet a fiatal lány bal combján, félúton az ágyéka és a között a hely között, ahol nemrég a térde volt, amíg a mesés A-vonat át nem ment rajta.

George hallotta, amint valaki azt mondja másvalakinek, hogy a fiatal fekete nő azt mondta, mielőtt elájult volna: KI VÓT EZ A KURAFI? MEKKERESEM ÉS KIERISZTEM A BÉLIT!

Mivel a fekete öregasszonynak nem állt módjában újabb lyukat fűrni az övbe, és ily módon jobban elszorítani a csonkot, így hát kézzel markolta, mint a komor öreg halál, amíg Julio, George és a mentősök megérkeztek.

George emlékezett a sárga vonalra, hányszor mondta az anyja, hogy soha, soha, de soha ne lépje át a sárga vonalat, ha a metróra (mesésre vagy

másmilyenre) vár, emlékezett az olaj és az elektromosság szagára, miközben leugrott a salakra, emlékezett, milyen melege volt. Mintha belőlük áradt volna a hőség, belőle, a fekete öregasszonyból, a lányból, a vonatból, az alagútból, a láthatatlan égből fölöttük, de még a pokolból is alattuk. Emlékezett rá, hogy minden összefüggés nélkül azt gondolta: *ha most vérnyomásmérőt tennének rám, kinyiffanna a mutatója, azután lehült, a táskájáért ordított, és amikor az egyik mentős le akart ugrani mellé a táskával, azt mondta neki, hogy kotródjék, a mentős hökkenten nézett rá, mintha most látná először George Shaverst, és elkotródott.*

George annyi vénát és artériát kötött el, amennyit el tudott kötni, és amikor a lány szíve kezdett kihagyni, telenyomta digitálisszal. Megérkezett a vér. A zsaruk hozták. *Akarja, hogy kiemeljük, doki?*, kérdezte az egyik, és George azt felelte, még ne, elővett egy tűt, belenyomta a lányba a plazmát, mintha drogos lenne, akinek piszkosul kell már egy adag.

Ekkor megengedte, hogy kiemeljék.

Azután már elvihették.

A kórházba vezető úton a lány magához tért. *Ekkor kezdődött a furcsaság.*

3

George adott neki egy adag Demerolt, amikor a mentősök betolták a kocsiba – a lány megmozdult, halkán sírni kezdett. Elég szép adagot adott neki, hogy biztosan nyugton maradjon, amíg eléri a Szent Szeretet Kórházat. Kilencven százalék, hogy még életben lesz, mire odaérnek. Egy pont a jöknak.

A lány pillái azonban verdesni kezdtek, amikor még hatsaroknyira voltak a kórháztól. Kásásan nyögött. – Adhatunk neki még egy adagot, doki – mondta az egyik mentős.

George alig figyelt föl arra, hogy egy mentős most először nem George-nak szólítja, vagy ami még rosszabb, Georgie-nak. – Megbolondult? Más sem hiányzik.

A mentős visszahúzódott.

George lenézett a fiatal fekete nőre, és látta, hogy a tekintete éber és tudatos.

– Mi történt velem? – kérdezte.

George emlékezett az emberre, aki egy másiknak azt mesélte, mit mondott állítólag a lány (mármint hogy meg fogja keresni azt a kurafit, és kiereszti a bélit stb. stb. stb.). Az az ember fehér volt. George úgy vélte, az egész pusztá kitaláció, amelyet részint az a különös emberi ösztön sarkallt, hogy a magában is drámai helyzetet még drámaibbá fesse, részint a faji előítéletek. Ez egy iskolázott, értelmes nő.

– Baleset érte – mondta. – Ön...

A lány szeme lecsukódott, és George már azt gondolta, hogy ismét elalszik. Jól van. Valaki más mondja meg neki, hogy elvesztette a lábát. Olyasvalaki, aki többet keres évi hétezer-hatszáz dollárnál. Egy kicsit balra húzódott, hogy újra megmérje a vérnyomását, amikor a lány ismét kinyitotta a szemét. Amikor ezt megtette, George Shavers egy másik nőt látott.

– A kurvája leváttaja lábom! Éresztem. Ezitt mentő?

– I-i-igen – makogta George. Hirtelen inni szeretett volna valamit. Nem szükségszerűen szeszt. Csak valami nedveset. Kiszáradt a torka. Mintha Spencer Tracyt nézte volna a *Dr. Jekyll és Mr. Hyde-ban*, csak élőben.

– Ekkapták aztat a fejr kurafit?

– Nem – válaszolta George, miközben azt gondolta, *a fickó jól értette, a francha, a fickó tényleg jól értette!* Homályosan érzékelte, hogy az egyik mentős, aki ott téblábolt (talán abban a reményben, hátha ő eltol valamit), most visszahúzódik.

– Na jó. A fejér mocsok mindekképp mekkapja ja magájét. Majd én elintézem. Levágom a pöcsét. Kurvanyját! Mondok valamit, te szemét fejér! Maj én mondok néked... mondok...

A pillája ismét verdesni kezdett, és George arra gondolt, *Igen, aludj el, kérlek, aludj szépen el, nekem nem kell ez, nem értem ezt, beszéltek a sokkról, de senki nem említette a tudathasadást, mint a...*

A szem kinyílt. Az első nő tért vissza.

– Miféle baleset volt? – kérdezte. – Emlékszem, kijöttem az É...

– Éj? – kérdezte a férfi hülyén.

A lány elmosolyodott kissé. Fájdalmas mosoly volt.

– Az *Éhes vagyok*-ból. Az egy kávézó.

– Ó. Igen. Helyes.

Attól a másiktól, bármilyen sérült volt, mocskosnak és kicsit betegnek érezte magát. Ettől itt az Arthur-mondakör lovagjának, lovagnak, aki sikeresen kimentette Lady Tisztaságot a sárkány karmai közül.

– Emlékszem, lementem a lépcsőn a peronra és azután...

– Valaki meglökte. – Hülyén hangzott, de mit lehet tenni? Az egész *hülyeség volt*.

– A vonat elé lökött?

– Igen.

– Elvesztettem a lábamat?

George igyekezett nyelni, de nem ment. Semmi sem maradt a torkában, ami kenhette volna a masinériát.

– Nem az egész – mondta ostobán, és a lány lehunyta a szemét.

Ájuljon el, gondolta, kérlek, á...

A szem kinyílt és lángolt. Az egyik kéz előrevágódott, és őt hasadékot vágott a levegőbe, alig két centire George arcától – ha közelebb kerül, akkor most a sebészeten varratná az arcát, nem itt füstölne Julio Estevezzel.

– TIK CSAK ECCSOMÓ FEJÉR TETŰ KURAFIK

VATTOK! – sikoltotta a lány. Az arca iszonyú volt, a szemében a pokol égett. Ez már nem is volt emberi arc. – **ÚGYIS KICSINYÁLOK MINDEN KURAFI FEJÉRET, AKIT CSAK MELLÁTOK! DE ELŐBB KIHÉRÉLEM ÚKETT LEVÁGOM A GOLYÓIKAT ÉS A POFÁJUKBA KÖPÖK! MEG...**

Örület volt. Úgy beszélt, mint egy rajzfilm fekete asszonya, Pillangó McQueen Bolondvárban. Ő – vagy az – nem is tűnt emberi lénynek. Ezen a sikoltozó, rángatózó valamin nem csak egy rögtönzött műtétet hajtott végre fél órával korábban a metró. Harapott. Vagdosott George felé a karmaival. Az orrából folyt a takony, a szájából a nyál és a mocsok.

– *Nyomjon belé valamit, doki!* – ordította sápadtan az egyik mentős. – *Az istenit, nyomjon bele valamit!* – A mentőládáért nyúlt. George félrelökte a kezét.

– Maradjon a francba!

Ránézett a betegére, aki nyugodtan, kulturáltan nézett vissza.

– Életben maradok? – kérdezte civilizált társasági hangon. *Még csak nincs is tudatában a kieséseknek. Egyáltalán nincs tudatában,* gondolta George. Majd egy pillanat múlva: *Bár a másik sem.*

– Én – nyelt egyet, a köpenyen keresztül megdörgölte vadul dörömbölő szívét, azután parancsot adott magának, hogy csillapodjék. Megmentette a lány életét. Mentális problémái nem rá tartoznak.

– *Maga jól van?* – kérdezte a lány, és olyan őszinte aggodalom csendült a hangjában, hogy George egy kissé elmosolyodott. Még ő kérdezi!

– Igen, kisasszony.

– Most melyik kérdésre válaszolt?

Egy pillanatig nem értette, azután leesett a tantusz.

– Mindkettőre – mondta, és megfogta a lány kezét. Az megszorította az övét, és olyan fényesen ragyogó szemmel nézett rá, hogy George arra gondolt,

Bármelyik férfi beleszeretne, és ekkor az ujjak karmokká változtak, és a lány azt mondta, hogy fejér kurafi, és nemcsak levágja a tökeit, de meg is éteti az ilyen kurafijakkal.

George elrántotta a kezét, megnézte, nem vérzik-e, és az a zavaros gondolata támadt, hogy nem kéne-e tennie valamit, mert ez itt mérgező, ez a nő mérges, és a harapása olyan lehet, mint a viperáé vagy a csörgőkigyóé. De nem vérzett. Amikor ismét odanézett, a másik nő volt ott – az első.

– Kérem – mondta. – Nem akarok meghalni. Ké... – Azután elájult végre, és ez jó volt. Mindnyájuknak.

4

– Szóval mit gondol? – kérdezte Julio.

– Hogy ki nyeri az évadot? – George eltaposta a csikket a mokaszinja sarkával. – A White Sox. Rájuk fogadtam.

– Mit gondol a hölgyről?

– Azt hiszem, tudathasadás – mondta lassan George.

– Ja, azt *tudom*. Úgy értem, mi lesz vele?

– Nem tudom.

– Segítségre van szüksége, haver. Ki segít neki?

– Már kapott segítséget – felelte George, de az arca tűzelt, mintha elpirulna.

Julio ránézett. – Ha maga mán minden segítséget megadott neki, amit adhatott, akkor jobban tette vón, ha haggya meghalni, doki.

George egy pillanatig ránézett, de kiderült, hogy nem bírja elviselni, amit Julio szemében lát – nem vádat, csak szomorúságot.

Elment.

Dolga volt.

5

Az Elhívás ideje:

A baleset óta eltelt időben többnyire még mindig Odetta Holmes parancsolt, ám Detta Walker egyre többször nyomakodott előre, és Detta legjobban lopni szeretett. Nem érdekelte, hogy zsákmánya mindig bővli, annyira nem, hogy később gyakran eldobta, amit elemelt.

Az számított, hogy *elvegyen*. Amikor a harcos a fejében termett a Macy'sben, Detta felsikoltott, dühösen, iszonyodva, rettegve; keze kővé vált a gagyin, amelyet éppen be akart söpörni a táskájába.

Azért sikoltott, mert mikor Roland az agyába érkezett, amikor *előrelépett*, egy pillanatra úgy érezte *a másikat, mintha ajtót nyitottak volna ki a fejében*.

Azért sikoltott, mert az erőszakos behatoló fehér volt.

Nem láthatta, mindazonáltal *érezte* fehérségét.

Az emberek körülnéztek. Egy áruházi felügyelő meglátta a sikoltozó, tolókoksis nőt, akinek nyitva volt a táskája, látta, hogy az egyik keze akkor dermedt meg, amikor éppen bizsut akart a táskába gyömöszölni, amelyről még kilenc méterről is látszott, hogy legalább háromszor értékesebb a lopott smukknál.

A felügyelő fölordított: *Hé, Jimmy!*, és Jimmy Halvorsen, a Macy's egyik házi detektívje körülnézett, és meglátta, mi történik. Futva indult a tolókoksis nő felé. Nem tehetett róla, futott – tizennyolc évig rendőr volt, erre állt be a szervezete –, de máris arra gondolt, hogy francba az egészszel. Kisgyerekek, nyomorékok, apácák; ezekkel mindig gáz van. Olyan őket üldözni, mintha egy részeget rugdosna. Sírnak egy kicsit a bíró előtt, és már mehetnek is. Nehéz meggyőzni a bírókat, hogy egy nyomorék is lehet bűnöző. De azért csak futott.

Roland egy pillanatra elborzadt a gyűlölet és undor kígyófészkétől, amelyben találta magát... azután hallotta, hogy a nő sikolt, látta a feléje/felénk iramodó nagy, pocakos embert, látta, hogy az emberek odanéznek, és átvette a parancsnokságot.

Hirtelen ő *volt* a füstös kezű nő. Valami különös kettősséget érzett benne, de ezen most nem gondolkodhatott.

Megfordította a széket és előrelökte. A sorok tovasuhantak mellette/mellettük. Az emberek félreugrottak. A táska elmaradt, széles sávban szétterítve a padlón Detta iratait és a lopott holmit. A pocakos ember megcsúszott a hamis aranyláncokon meg a rúzsokon, és fenékre esett.

A *francba!*, gondolta dühösen Halvorsen, és egy pillanatra sportzakója alá csúszott a keze, ahol egy 38-as lapult a tokjában. Azután visszatért a józan esze. Ez nem kábítószeres vagy fegyveres rabló; ez egy nyomorék fekete nő tolókkocsiban. Úgy tépett, mint egy roncsderbi résztvevője, de mégiscsak egy nyomorék nő. Mit csináljon, talán lelője? Az aztán klassz volna, mi? És hová mehet? A sorköz végén nincs más, csak két próbafülke.

Föltápászkodott, megdörgölte fájó fenekét, és most már egy kicsit sántítva csörtetett tovább a kocsi után. A tolókkocsi bevágódott az egyik próbafülkébe. Az ajtó rácsapódott a kocsi hátulján levő fogantyúkra.

Na, most elkaptalak, te kurva, gondolta Jimmy. Jól rád ijesztek! Nem érdekel, ha őt árva vár is rád, és legföljebb egy éved van is hátra! Nem foglak bántani, de jól megdorgállak, babám!

A felügyelő előtt érte el a fülkét, a bal vállával kivágta az ajtót, és a fülke üres volt.

Sehol a fekete nő.

Sehol a tolókocsi.

Sehol semmi.

Bambán bámult a felügyelőre.

– A másikban! – kiáltotta a felügyelő. – A másikban van!

Mielőtt Jimmy megmozdulhatott volna, a felügyelő kivágta a másik öltözőfülke ajtaját. Egy lenvászon szoknyás, testszín melltartós hölgy fülsértően felvisított, és összekulcsolta a karjait a melle előtt. Nagyon fehér volt, és nagyon határozottan nem nyomorék.

– Bocsásson meg – mondta a felügyelő, érezve, hogy arca forró bíborba borul.

– *Kifelé innen, perverz alak!* – kiáltotta a lenvászon szoknyás, melltartós hölgy.

– Igenis, asszonyom – mondta a felügyelő, és becsukta az ajtót.

A Macy'snél mindig a vevőnek van igaza. Halvorsenre nézett.

Az meg rá.

– Mi a szar ez? – kérdezte Halvorsen. – Most bement ide, vagy nem?

– Igen, bement.

– Akkor meg hol van?

A felügyelő csak a fejét csóválta. – Menjünk vissza, takarítsunk össze.

– Majd *te* összetakarítod – válaszolta Jimmy Halvorsen. – Úgy érzem, mintha a seggem kilenc darabra esett volna szét. – Szünetet tartott. – Hogy megmondjam neked az őszintét, öregem, rendkívül paff vagyok.

Abban a pillanatban, ahogy a harcos meghallotta az öltözőfülke ajtajának dörrenését a háta mögött, az ajtót keresve félkörben elfordította a tolókocsit. Ha

Eddie megtette, amit ígért, akkor eltűnt.

De az ajtó nyitva volt. Roland átgurította rajta az Árnyak Hölgyét.

3. fejezet

ODETTA A MÁSIK OLDALON

1

Nem sokkal később Roland azt fogja gondolni: *Minden más nő, akár nyomorék, akár ép, akit a beléje bűjt idegen végiglökdös a bolton, ahol ez a nő éppen csinál – ha úgy tetszik, buherál – valamit, be egy kis szobába, miközben mögötte azt ordibálják, hogy álljon meg, azután hirtelen elfordul, nekilődul valaminek, ahol nincs is hely a nekilődülésre, majd egy vadidegen világban találja magát... azt hiszem, ilyen körülmények között minden más nő szinte biztosan azt kérdezte volna elsőnek: „Hol vagyok?”*

Odetta Holmes azonban azt kérdezte, már-már barátságosan:

– Voltaképpen mit akar azzal a késsel, fiatalember?

2

Roland fölnézett a guggoló Eddie-re. A kés alig centiméterre volt a nyakától. Még az ő kísérteties gyorsaságával sem lehetett volna kitérni a penge elől, ha Eddie rászánja magát, hogy használja.

– Igen – mondta Roland. – *Mit* akarsz vele?

– Nem tudom – mondta Eddie mérhetetlen önutálattal. – Nyilván csalit akartam szeletelni. Fixen nem úgy nézek ki, mint aki horgászni jött, igaz?

A hölgy széke mellett jobb felé dobta a kést. A penge remegve, markolatig beleállt a homokba. A hölgy elfordította a fejét és megszólalt:

– Kérem, nagyon hálás lennék, ha elmagyaráznák, hová hoz...

Elhallgatott. A *nagyon hálás*-nál tartott, mire

annyira elfordult a feje, hogy láthassa: senki sem áll mögötte. A harcos őszinte érdeklődéssel figyelte, hogyan beszél tovább, mert állapota miatt életének voltak megváltoztathatatlan sajátosságai, például, hogy ha valahová ment, akkor valakinek tolnia kellett. Ám senki sem volt mögötte.

Senki az égvilágon.

Visszatekintett Eddie-re és a harcosra zavart, értetlen, riadt sötét szemével, és most már megkérdezte: – Hol vagyok? Ki tolt ide? Hogyan lehetek én itt? Egyáltalán hogyan öltöztem föl, amikor pongyolában néztem otthon a tizenkét órás híreket? Ki vagyok én? Hol van ez? Maguk kicsodák?

Ki vagyok én?, ezt kérdezte, gondolta a harcos. A gát átszakadt, elindult a kérdések áradata; ez várható volt. De énszerintem még most sem tudja, hogy azt kérdezte: „Ki vagyok én?”

Vagy hogy mikor tette föl a kérdést.

Mert még *azelőtt* volt.

Még mielőtt azt firtatta volna, hogy ők kik, előbb azt kérdezte, hogy *ő maga* kicsoda.

3

Eddie pillantása otthagyt a tolókoksis fekete nő szép fiatal/öreg arcát, és megállapodott Rolandon.

– Hogyhogy nem tudja?

– Meg nem mondhatom. Azt hiszem, a sokk miatt.

– A sokk lökte vissza a nappalijába, ahonnan elindult a Macy'sbe? Azt mondod, hogy az utolsó emléke, amint ott ül pongyolásan, és hallgatja az egyik főnőzött hajú pasi dumáját arról a lököttről Florida Keysben, aki felszögezte Christa McAuliff bal kezét a viskója falára, a díjnyertes kardhaltrófeája mellé?

Roland nem válaszolt.

– Ki az a Christa McAuliff? – szolt közbe a hölgy, értetlenebbül, mint valaha. – Ő is a Szabadságmenet

alatt tűnt el?

Most Eddie nem válaszolt. Szabadságmenet? *Hol az ördögben volt az?*

A harcos rápillantott, és Eddie viszonylag könnyen kiolvasta a szeméből: Hát nem látod, hogy sokkos? *Tudom, mire gondolsz, öreg cimborám, Roland, de ez csak egy darabig érvényes. Magam is sokkban voltam egy kicsit, amikor úgy rontottál be a fejembe, mint Walter Payton bekávézott állapotban, de ez nem törölte ki a memóriabankjaimat.*

Apropó sokk, érte még egy másik elég komoly megrázkódtatás, amikor a nő átjött. Roland tehetetlen teste mellett térdelt, a kés majdnem érintette a kiszolgáltatott torkot... bár igazság szerint úgyse tudta volna megtenni, akkor semmiképpen. Hipnotizáltan meredt az ajtónyílásra, amelyen túl a Macy's polcai rohantak – ismét *A ragyogás* jutott az eszébe, ahol a kis fiú teker a háromkerekűjén annak a kihalt szállodának a folyosóin. Emlékezett, hogyan pillantotta meg a kisfiú azt a hátborzongató halott ikerpárt az egyik ilyen folyosón. Ez a polcköz sokkal világiasabban végződött: egy fehér ajtóval, amelyre azt írták: KÉRJÜK, EGYSZERRE LEGFELJEBB KÉT RUHÁT VIGYEN BE MAGÁVAL. Hát igen, ez a Macy's. Az egyszer biztos.

Előrevágódott egy fekete kéz, feltépte az ajtót, miközben a férfihang (aki hallott ilyet, az tudja, hogy rendőr hangja, állapította meg Eddie, márpedig ő elégszer hallotta) azt harsogta, hogy álljon meg, innen pedig nem volt kiút, innen csak rosszabbra fordulhatnak a dolgok, baloldalt, a tükörben megpillantotta a tolókcosis fekete nőt, emlékezett, hogy azt gondolta, *Jézusom, Roland csakugyan elkapta, de az fix, hogy a nőt nem tette valami boldoggá!*

Azután megperdült a kép, és Eddie önmagát látta. A kép rohant a néző felé, Eddie oda akarta kapni kést

markoló kezét a szeméhez, hogy ne lássa, merthogy két szempáron át lássa magát, az túl sok volt, túlságosan eszelős, *megőrül*, ha nem fogja be a szemét, de túl gyorsan történt ahhoz, hogy bármire maradjon ideje.

A toló kocsi átgurult az ajtón. Éppen hogy átfért; Eddie hallotta, amint a csapágyak megcsikordulnak az ajtófélfán. Ugyanebben a pillanatban egy másik hangot is hallott: nyálkás *szakadás* hangját, amiről valamilyen szóra kellett gondolnia,

(méhlepény)

bár nem egészen értette, mivel eddig azt sem tudta, hogy ismeri. Azután a nő továbbgurult feléje a kemény homokon, és már nem tűnt örültnek – tulajdonképpen alig hasonlított arra a nőre, akit Eddie a tükörben pillantott meg, ám úgy vélte, ez nem meglepő; ha az ember a Macy's próbafülkéjéből egy istentől elhagyott világ tengerpartjára jut, ahol kisebb skót juhászkutya méretűek a homárok, akkor nem csoda, ha nincs magánál. Erről a témáról Eddie Dean is nyilatkozhatott volna.

A nő még másfél métert gurult a lejtőn, mielőtt megállította volna a kavicsos homok. Keze már nem hajtotta a kereket (*Sir Rolandot hibáztatod, hölgyem, ha holnap fájó vállal ébredsz*, gondolta fanyarul Eddie), hanem a karfát markolta, miközben a nő a két férfit nézte.

Mögüle már eltűnt az ajtó. Eltűnt? Ez nem volt egészen igaz. Mintha felgöngyölödött volna, mint egy visszafelé futó film. Akkor kezdődött, amikor az áruházi zsaru bevágódott a másik, sokkal világibb ajtón, amely az áruházat választotta el a próbafülkétől. Teljes svunggal jött, arra számított, hogy az áruházi szarka bezárta, Eddie úgy vélte, fel fog kenődni a falra, de azt már sohasem fogja látni, hogy megtörtént-e vagy sem. Mielőtt a világok közötti ajtó semmivé zsugorodott volna, Eddie látta, hogy a

túloldalon minden megdermed.

A filmből fénykép lett.

Mostanra csupán a kerekek kettős nyomát lehetett látni, amely a semmiben, a homokon kezdődött, és addig húzódott, ahol a kocsi éppen állt.

– Kérem, nem magyarázná el valaki, hogy ki vagyok, és hogyan kerültem ide? – kérdezte a tolószékes nő, majdnem könnyörögve.

– Hát egyet mondhatok, Dorothy – válaszolta Eddie.

– Már nem vagy Kansasban.

A nő szeme telefutott könnyel. Eddie látta, miként igyekszik visszatartani a sírást, de nem ment. Zokogni kezdett.

Eddie dühösen (és önutálattal) fordult vissza a feltápáskodó harcoshoz, aki most indult el a késéért. Nem a síró hölgyhöz.

– Mondd meg neki! – üvöltötte Eddie. – Te hoztad ide, *akkor mondd is meg neki, haver!* – Majd pillanatnyi hallgatás után, fojtottabban hozzátette: – Azután nekem is mondd meg, hogyhogy nem emlékezik önmagára!

4

Roland nem válaszolt. Nem azonnal. Lehajolt, jobb kezének megmaradt két ujjával megfogta a kés nyelét, nagy elővigyázattal áttette a baljába, azután a fegyverövön lógó tokba csúsztatta. Még mindig azzal viaskodott, amit a hölgy elméjében tapasztalt. Eddie-vel ellentétben a nő harcolt, vadmacskaként harcolt attól a pillanattól, hogy Roland *előrelépett*, egészen addig, amíg át nem gurultak az ajtón. A harc abban a pillanatban elkezdődött, amint a hölgy megérezte az ő jelenlétét. Nem volt fáziskésés, mert a hölgy nem volt meglepve. Roland észlelte, noha egyáltalán nem értette. A nő nem csodálkozott az agyába hatoló idegenen, azonnali dühvel, félelemmel reagált, és nyomban le akarta rázni magáról. Győzelemről nem is

álmodott – Roland gyanúja szerint nem is álmodhatott –, de ez nem jelentette, hogy ne próbálkozott volna minden erejével. Ez a nő eszelős volt a félelemtől, a haragtól, a gyűlöletből.

Roland csak sötétséget érzett benne – ezt az elmét bányaomlás temette maga alá.

Csakhoggy...

Csakhoggy abban a pillanatban, amikor áttörtek az ajtón és szétváltak, a harcos szeretett volna – *kétségbeesetten* szeretett volna – maradni még egy pillanatig. Egy pillanat olyan sokat elmondott volna! Mert ez a nő nem volt azonos azzal, akinek ő az elméjében tartózkodott. Eddie elméjében tartózkodni olyan volt, mint egy didergő, verejtékes falú szobában lenni. A hölgy elméje viszont olyan volt, mintha meztelenül feküdne a sötétben, várva a feléje kúszó mérges kígyókat.

Az utolsó pillanatig.

Amikor a nő megváltozott.

És volt még valami más, valami életfontosságúnak tűnő dolog, de vagy nem értette, vagy nem emlékezett. Valami olyasféle,

(egy pillantás)

mint maga az ajtó, de a hölgy agyában. Valami

(te törted el a nagyon spécit, te voltál az)

hirtelen fellobbanó megértés. Mint tanulás közben, amikor végre láttad...

– Egyen meg a fene! – mondta undorodva Eddie. – Nem vagy te más, csak egy rohadt gép!

Elsietett Roland mellett, a hölgy mellé térdelt, és amikor az páni félelemmel, a vízbefülő görcsös mozdulatával kapaszkodott beléje, Eddie nem húzódott el, hanem visszaölelte és magához szorította a nőt.

– Semmi gáz – mondta. – Úgy értem, nem egy csúcs a helyzet, de azért nincs nagy gáz.

– *Hol vagyunk?* – sírt az asszony. – *Otthon ültem,*

néztem a tévét, hogy megtudjam, élve jutottak-e ki Oxfordból a barátaim, most meg itt vagyok, és MÉG CSAK AZT SE TUDOM, HOL!

– Hát azt én sem tudom – felelte Eddie. Szorosabban magához ölelte a nőt, és ringatni kezdte –, de úgy rémlik, együtt vagyunk benne. Onnan jöttem, mint te, a jó öreg New Yorkból, ugyanazon mentem át, mint te, illetve kicsit más volt, de az elv ugyanaz, és nem lesz gáz. – Majd hozzátette: – Ha ugyan szereted a homárt.

A nő sírva kapaszkodott beléje, Eddie pedig átkarolta, ringatta, és Roland azt gondolta, *Eddie-vel most már nem lesz semmi baj. A bátyja meghalt, de van valaki más, akivel törődhet, úgyhogy vele most már nem lesz baj.*

De azért belenyilallt a szívébe valami mély, szemrehányó fájdalom. Úgy látszik, képes löni – legalábbis bal kézzel –, képes gyilkolni, egyre csak haladni, kegyetlen kitartással legyűrni a mérföldeket és az éveket, még a dimenziókat is a Torony felé vezető úton. Képes volt a túlélésre, néha még a védelmezésre is – Jake-et megmentette a lassú haláltól a pihenőállomáson, meg attól, hogy a jósda szexuálisan eleméssze a hegyek lábánál –, de végül hagyta meghalni. Még csak nem is véletlen baleset volt: tudatosan lökte a kárhozatba. Figyelte kettejüket, figyelte, ahogy Eddie átkarolja a nőt, csitítgatja, hogy minden rendben. Ő ezt nem tehette, és a szívében lakozó bánat mellé most belopakodott a félelem is.

Ha feladtad a szívedet a Toronyért, akkor máris vesztettél, Roland. Akiben nincs szív, abban nincs szeretet, és akiben nincs szeretet, az fenevad. Fenevaddá válni talán elviselhető, bár az ember, aki azzá válik, a végén embertelen árat fizet érte; de mi lesz, ha eléred célodat? Mi van, ha szív nélkül megrohanod a Setét Tornyot, és győzől? Ha csak

sötétség van a szívedben, akkor számításod szerint mikor korcsosodsz fenevadból szörnyeteggé? Ha fenevadként éred el a célodat, az csak olyan keserű tréfa lesz, mint nagyítóüveget adni egy elephauntnak. De ha szörnyetegként érsz oda...

Embertelen árat fizetni, az egy. De akarsz-e embertelen lenni?

Allie-re gondolt, meg arra a lányra, aki az ablakban várt rá valaha, a könnyekre gondolt, amelyeket Cuthbert élettelen teste fölött ontott. Ó, igen, akkor még szeretett. Igen. Akkor.

Én akarok szeretni!, jajgatta. Most már Eddie is sírdogált, míg átkarolta a tolószékben ülő nőt, ám a harcos szeme száraz maradt, olyan száraz, mint a sivatag, amelyen keresztülágva elérte ezt a naptalan tengert.

5

Később majd válaszol Eddie kérdésére. Azért válaszol, mert úgy gondolja, hogy jó lesz, ha Eddie vigyáz. A nő nagyon egyszerű okból nem emlékezik. Azért nem, mert nem egy nő, hanem kettő.

És egyikük veszedelmes.

6

Eddie elmondta, amit tudott. Kihagyta a lövöldözést, de különben mindenről beszámolt.

Amikor befejezte, a nő egy darabig nem szólt. Összekulcsolt ujjait az ölében pihentette.

A laposodó hegyekből patakok indultak, majd néhány mérfölddel keletebbre eltűntek. Roland és Eddie, észak felé tartva innen hordták a vizet. Kezdetben Eddie ment érte, mert Roland túlságosan gyöngé volt, később felváltva. Kicsit mindig messzebbre kellett menniük, tovább kellett keresgélniük, hogy patakra leljenek. Úgy lettek egyre

figyelmetlenebbek, ahogy a hegyek laposodtak, de eddig még nem lettek betegek a víztől.

Eddig.

Roland tegnap volt vízért, és bár ma Eddie következett volna, a harcos egyetlen szó nélkül vállára vetette bőr vizeztömlőit, és elballagott. Eddie ezt különös tapintatként értékelte. Nem szándékozott meghatódni tőle – vagy bármitől, amit Roland tesz –, mégsem maradt rá hatástalan.

A nő figyelmesen, szótlanul hallgatta, egyetlen pillanatra sem véve le a szemét Eddie-ről, aki hol őt, hol tizenöt év korkülönbséget tippelt kettejük között. Csak egyben volt biztos: abban, hogy ő ebbe a nőbe most szeret belé.

Amikor befejezte történetét, a nő némán ült egy pillanatig, nem órá nézett, hanem mögé, a hullámokat kémlelte, amelyek éjszakára meghozzák a földönkívüli végrehajtók módjára faggatózó homárokat. Aggályos aprólékossággal írta le őket. Jobb most egy kis rémület, mint akkor egy nagy, amikor előjönnek. A nő nyilván nem óhajt majd enni belőlük, miután hallotta, mit tettek Roland kezével és lábával, vagy miután alaposabban megnézte őket. De az éhség végül győzni fog minden *did-a-csiken* és *dum-a-csumon*.

A nő pillantása messzi volt, elrévedő.

– Odetta? – szólalt meg Eddie, amikor eltelt vagy öt perc. A nő bemutatkozott. Odetta Holmesnak hívták. Eddie gyönyörű névnek találta.

Odetta kizökkent révedezéséből, ránézett a fiúra. Kicsit elmosolyodott, és egyetlen szót mondott: – Nem.

Eddie csak bámult, nem talált megfelelő választ. Mindmostanáig nem hitte, milyen korlátlan lehet egy közönséges tagadószo.

– Nem értem – mondta végül. – Mire mondtad, hogy nem?

– Minderre. – Odetta körbemutatott egyik karjával (Eddie megfigyelte, hogy nagyon erősek a karjai –

bársonyos, de nagyon erős karok), a tengerre, az égre, a partra, a fodrozódó hegylábakra, ahol a harcos bizonyára most keres vizet (vagy most eszi meg élve valami új és érdekes szörnyeteg, olyasmi, amire Eddie nem szívesen gondolt), röviden, az egész világra.

– Megérttem, mit érzel. Először magam is frankón irreálisnak találtam.

Csakugyan? Most már úgy rémlett, simán elfogadta, talán mert beteg volt, majd' szétrázta a reszketés egy löket anyag után.

– Majd túljutsz rajta.

– Nem – ismételte a lány. – Azt hiszem, itt két dolog következhetett be, de bármelyik is történt, én még mindig a mississippi Oxfordban vagyok, és ez itt nem létezik.

Ebben a stílusban folytatta. Ha a hangja erősebb (vagy ha Eddie nem szerelmes), akkor akár előadásnak tűnhetett volna, de ha annak is szánta, sokkal inkább hallatszott versnek, mint előadásnak.

Eddie-nek mindegyre emlékeztetnie kellett magát, *hogy akármekkora marhaságnak tűnjék, ez az igazság, és neked meg kell győznöd róla. Az ő érdekében!*

– Lehet, hogy megsérült a fejem – mondta a nő. – Oxford városában a fejsze és a gumibot forgatásáról híresek a lakók.

Oxford városában.

Emlékezés gyenge húrja pendült Eddie agyának hátsó zugában. A nő ezt olyan ritmusban mondta, amely valamilyen okból Henryt juttatta az eszébe... Henryt és nedves pelenkákat. Miért? Hogyan? Most nem számított.

– Azt próbálsz mondani, hogy ez valamilyen álom, amelyet eszméletlenségben láatsz?

– Vagy kómában vagyok – felelte a nő. – És ne nézz úgy rám, mintha hülyeséget mondanék, mert ez nem bolondság. Ide nézz.

Bal felől óvatosan szétválasztotta a haját, és Eddie láthatta, hogy nem azért visel oldalra fésült frizurát, mert így tetszik neki. Csúnya vadhús rejtett a leomló fürtök alatt, régi seb, és nem barna, hanem szürkésfehér.

– Úgy veszem észre, kijutott neked a balszerencséből – állapította meg Eddie.

A nő türelmetlenül vállat vont. – Sok balszerencse és sok jó élet – mondta. – Ezek talán kiegyensúlyozzák egymást. Csak azért mondom el neked, mert ötéves koromban három hétig feküdtem kómában. Akkor sokat álmodtam. Nem emlékszem az álmaimra, de arra igen, hogy a mamám azt mondta, amíg beszéltem, tudhatták, hogy nem fogok meghalni, és úgy látszik, egész idő alatt beszélhettem, noha tucatnyi szóból legföljebb egyet ha megértettek. Arra viszont *emlékszem*, hogy ezek az álmok nagyon valóságok voltak.

Elhallgatott, körülnézett.

– Olyan valóságok, amilyenek ez a hely látszik. Meg te, Eddie.

Úgy mondta ki a nevét, hogy Eddie karja libabőrös lett tőle. Hát ő kikapta. Rendesen kikapta.

– És ő. – Odetta megborzongott. – Ő látszik a legvalódibbnak.

– Annak is kell látszanunk, ugyanis *valódiak vagyunk*, akármit is gondolsz.

A nő jóindulatúan elmosolyodott. Egy szavát sem hitte.

– Hogy történt? – kérdezte Eddie. – Az a seb a fejedben.

– Nem érdekes. Csak arra akartam rámutatni, hogy ami egyszer megtörténhetett, az megtörténik máskor is.

– De én kíváncsi vagyok.

– Eltalált egy téglát. Az volt az első utunk északra. New Jerseybe jöttünk, Elizabeth városába. Jim

Crowvagonnal.

– Az meg mi?

A nő hitetlenül, már-már megvetően nézett rá.

– Hol éltél te, Eddie? Óvóhelyen?

– Én más időből jöttem – válaszolta a fiú. – Megkérdezhetem, mennyi idős vagy, Odetta?

– Elég öreg ahhoz, hogy szavazhassak, de nem elég öreg a nyugdíjbiztosításhoz.

– Azt hiszem, most a helyemre tettél.

– De remélem, gyengéden – mondta Odetta, és olyan sugárzóan mosolygott, hogy Eddie ismét libabőrös lett.

– Én huszonhárom éves vagyok – mondta –, de 1964-ben születtem, ugyanabban az évben, amelyben te éltél, amikor Roland elragadott.

– Butaság!

– Nem. *Engem* 1987-ből vett el.

– Nohát – mondta a nő egy pillanatnyi hallgatás után –, ez kétségtelenül alátámasztja érveidet az itteni realitás mellett, Eddie.

– Az a Jim Crow-vagon... az volt az, amelyikben a feketéknek kellett utazniuk?

– *Négereknek!* – helyesbített a nő. – Kissé goromba dolog négereket feketéknek nevezni, nem gondolod?

– Pedig 1980-tól így nevezitek magatokat – válaszolta Eddie. – Amikor kicsi voltam, egy fekete srácot lenégerezni felért egy hadüzenettel. Majdnem annyi, mintha azt mondtad volna, hogy nigger.

A nő kétkedve nézte egy darabig, azután ismét megcsóválta a fejét.

– Akkor mesélj nekem a tégláról.

– Az anyám legfiatalabb húga ment férjhez – kezdte Odetta. – A neve Sophia, de a mamám mindig Kék Nővérnek hívta, mert Sophiának ez volt a kedvenc színe. „Vagy azt képzeled, hogy ez a kedvence”, mondogatta az anyám. Ezért már akkor Kék Nénémnek hívtam, amikor még nem is ismertem. A

legszebb esküvő volt, amit láttam. Utána fogadás is volt. Emlékszem minden ajándékra.

Elnevette magát.

– A gyerek mindig olyan csodálatosnak látja az ajándékokat, nem igaz, Eddie?

A fiú elmosolyodott. – Igen, ebben igazad van. Az ember sohasem felejtje el az ajándékokat. Sem azokat, amelyeket ő kap, sem azokat, amelyeket más kap.

– Az apám akkor kezdett komolyabb pénzeket keresni, de én csak annyit tudtam, hogy *boldogulunk*. A mamám mondta így mindig, és egyszer, amikor elmeséltem, hogy egy kislány, akivel együtt játszottam, megkérdezte, gazdag-e az apám, a mamám azt válaszolta, hogy ha a barátaim bármikor is megkérdeznék, én csak annyit mondjak, hogy *boldogulunk*. Így tehát tudtak venni Kék Nénémnek egy szép porcelánszervizt, és emlékszem...

Elhalt a hangja. Főlemelte a kezét, szórakozottan dörzsölgette a halántékát, mintha fejfájás kerülgetné.

– Mire emlékszel, Odetta?

– Emlékszem, hogy az anyám ajándékozott neki egy *nagyon spécit*.

– Mit?

– Bocsáss meg, fáj a fejem. Összeakad tőle a nyelvem. Nem tudom, miért mesélem el egyáltalán.

– Zavar?

– Nem. Nem zavar. Azt *akartam* mondani, hogy az anyám egy különleges tárgyért ajándékozott a húgának. Fehér volt, finom kék hálómintával a szélén.

– Odetta halványan elmosolyodott. Eddie nyugtalanítónak találta a mosolyát. A nőt zavarta valami az emlékezésben, és a zavaró tény szemmel láthatólag jobban foglalkoztatta a rendkívül furcsa helyzetnél, amelybe került, annál a helyzetnél, amelyre minden erejével összpontosítania kellett volna. Ez viszont Eddie-t zavarta.

– Olyan világosan látom azt a tárgyért, ahogy most

téged, Eddie. Az anyám odaadta Kék Nénémnek, ő meg sírt, mint a záporosó. Szerintem akkor láthatott ilyen tányért, amikor ő és anyám még gyerekek voltak, de a szüleik természetesen nem engedhették meg maguknak. Semmijük nem volt, amit egy gyerek *nagyon spécinek* láthat. A fogadás után Kék Néném és a férje a Great Smoky-hegységbe mentek nászútra. Vonattal. – Eddie-re nézett.

– A Jim Crow-vagonban – felelte a fiú.

– Így igaz! A Crow-vagonban. Akkoriban a négerek abban utaztak, és ott is ettek. Ezt próbáljuk megváltoztatni Oxford városában.

Úgy nézett Eddie-re, mintha azt várná, hogy az mindjárt erősítgetni kezdi, hogy de igenis, Odetta *itt* van, ám a fiú megint belegabalyodott saját emlékei pókhálójába: a nedves pelenkák és azok a szavak. Oxford városában. Csak hirtelen más szavak jutottak eszébe, egyetlen sor, de arra emlékezett, hogy Henry kornyikálta, amíg az anyjuk rászólt, hogy hagyja már abba, mert ő meg akarja hallgatni Walter Cronkite-t.

Nézz utána hamarjában. Ezek voltak a szavak, amelyeket Henry monoton orrhangon gajdolt. Eddie erőltette az agyát, de nem jutott tovább. Már ez is csoda. Legfőljebb hároméves ha lehetett. *Nézz utána hamarjában.* Megborzongatták a szavak.

– Eddie, jól vagy?

– Igen. Miért?

– Remegtél.

A fiú elmosolyodott. – Biztos Donald kacsa lépett rá a síromra.

A nő nevetett. – Na szóval, legalább az esküvőt nem rontottam el. Akkor történt, amikor visszafelé tartottunk a vasútállomásra. Az éjszakát Kék Néné egyik barátjánál töltöttük, reggel az apám taxit hívott. A taxi csaknem azonnal megjött, de amikor a sofőr látta, hogy színesek vagyunk, úgy elporzott, mintha kergetnék. Kék Néné barátja már előrement a

csomagmegőrzőbe a bőröndjeinkkel – sok volt, mert egy hetet akartunk New Yorkban tölteni. Emlékszem, az apám azt mondta, alig várja, hogy láthassa, amint az arcom felragyog, mikor a Central Parkban az óra elüti az egésztestet, és az állatok *táncra* perdülnek.

– Azt mondta, mehetünk gyalog is az állomásra. Az anyám villámgyorsan beleegyezett, hogy remek ötlet, még egy mérőöld sincs, milyen kellemes lesz megmozgatni a lábunkat egy háromnapos vonatozás után és egy félnapos vonatozás előtt. Az apám igent mondott, mellesleg csodás idő volt, de úgy rémlik, én már ötéves fejjel is éreztem, hogy az apám dühöng, az anyám pirul, és mindketten félnek újabb taxit hívni, nehogy még egyszer megtörténjék ugyanaz.

Így hát gyalog vágtunk neki az utcának. Belül mentem, mert az anyám féltett, nehogy túl közel legyek a forgalomhoz. Emlékszem, épp azon tűnődtem, mire gondolt az apám, csak nem fog csakugyan *égni az arcom* vagy ilyesmi, ha meglátom azt az órát a Central Parkban, és nem fog-e fájni, és pont ekkor talált el a téglá. Egy időre minden elsötétedett. Ekkor kezdődtek az álmok. A valós álmok.

Elmosolyodott.

– Az *ílyesfajta* álmok, Eddie.

– Az a téglá véletlenül esett le, vagy valaki megdobott?

– Senkit sem találtak ott. A rendőrség (az anyám sokkal később mesélte el, úgy tizenhat éves koromban) rátalált arra a helyre, ahonnan véleményük szerint a téglá származott, de több téglá is hiányzott, és egy csomó meglazult. Egy lebontásra ítélt bérház negyedik emeleti lakásának ablaka mellett. Bár azért sok ember tanyázott benne. Főleg éjszaka.

– Hát persze – bólintott Eddie.

– Senkit sem láttak távozni, így balesetnek

minősítették. Az anyám azt mondta, *neki* is ez a véleménye, de azt hiszem, hazudott. Azzal nem is fárasztotta magát, hogy elmondja apám véleményét. Még akkor is fájt mindkettejüknek, hogy a taxis épp csak ránk nézett, és már húzott is el. Ez egymaga meggyőzte őket arról, hogy volt valaki odafönt, kinézett, látta, hogy jövünk, mire úgy döntött, hogy ledob egy téglát a niggerekre. – Hamarosan előjönnek ezek a te homárjaid?

– Nem – válaszolta Eddie. – Alkonyatig nem. Szóval az egyik elképzelésed az, hogy ez itt egy kómaálmom, olyan, mint amilyeneket akkor éltél át, amikor a fejedre esett egy tégl. Csak úgy véled, hogy most gumibot vagy valami hasonló okozta.

– Igen.

– És mi a másik?

Odetta arca és hangja elég nyugodt volt, ám az agyában undorító gomolyban kavargtak a visszataszító képek, amelyeket ott látott Oxford városában, Oxford városában. Hogy is mondja a dal? *Két hulla a holdvilágban / Nézz utána hamarjában.* Nem egészen így, de közel jár hozzá. Közel.

– Lehet, hogy megőrültem – mondta.

7

Eddie-nek az volt az első gondolata: *Ha azt hiszed, hogy megőrültél, akkor nem vagy magadnál, Odetta!* Rövid töprengés után azonban úgy vélte, az ilyesfajta érvelésnek semmi értelme.

Ehelyett egy darabig csöndben maradt, ült a toloszék mellett, föl húzott térdekkkel, egyik kezével átfogva a másik csuklóját.

– Te tényleg heroinista voltál?

– *Vagyok* – felelte a fiú. – Olyasmi ez, mint az alkoholizmus vagy a crack. Erről nem lehet leszokni. Hallottam már ilyesmiről. „Igen, igen, persze, persze”, mondtam magamban, de tudod, csak most értem

meg. Még most is kívánom, és azt hiszem, az énem egy része *mindig* kívánni fogja, de az elvonási tünetek elmúltak.

– Mi az a „crack”? – kérdezte a nő.

– Olyasmi, amit a te idődben még nem találtak föl. Kokainból csinálják, de olyan, mintha a TNT-t átalakítanád atombombává.

– És te ilyet szedté?l

– Ments Isten. Én heroint szedtem. Már mondtam.

– Nem úgy nézel ki, mint egy drogos – jegyezte meg a nő.

Eddie tulajdonképpen egész tipp-topp volt... ha az ember nem vett tudomást a testét és a ruháit körüllegő érett szagról (mosakodhatott, meg is tette, a ruháit is kimoshatta, azt is megtette, de szappan nélkül egyik sem volt az igazi). A haja rövid volt, amikor Roland az életébe lépett (így könnyebb átcsúszni a vámon, öregem, hogy micsoda vicc lett belőle), és még most se nőtt túl hosszúra. Minden reggel megborotválkozott Roland késével, eleinte óvatosan, azután egyre magabiztosabban. Amikor Henry elment Vietnamba, Eddie még fiatal volt a borotválkozáshoz, de Henrynek sem kellett túlságosan megerőltetnie magát; sohasem növesztett szakállt, csak néha engedte el magát három-négy napig, amíg az anyja el nem kezdte nyaggatni: „Kaszáld le a szőrödet!” De mikor Henry visszajött, valóságos mániája lett a borotválkozás (meg még pár dolog: lábhintőpor zuhanyozás után; napi háromszor-négyszer fogmosás, utána öblítés szájvízzel; ruhát mindig fölakasztani), és Eddieből is fanatikust csinált. A szórt reggel-este le kell kaszálni. Mostanra mélyen belegyökerezett a szokás, akárcsak a többi, amit Henrytől tanult, beleértve a tő kezelését is.

– Túlságosan rendes külsejű vagyok?

– Túlságosan fehér vagy – felelte kurtán Odetta, azután egy pillanatig hallgatott, szigorúan bámulva a

tengert. Eddie sem szólt. Talán erre is lehet valamit mondani, de ő nem tudta, mi az.

– Bocsáss meg – kérte a nő. – Ez nagyon rosszindulatú, tisztességtelen és rám egyáltalán nem jellemző megjegyzés volt.

– Rendben van.

– *Nincs.* Éppen olyan volt, mint amikor holmi fehér ember olyasmit mond valaki nagyon világos bőrűnek: „Nahát, sose hittem volna, hogy niga vagy!”

– Szeretsz úgy gondolni magadra, mint aki sokkal elfogulatlanabb – mondta Eddie.

– Azt hiszem, ritkán esik egybe az, amit magunkról gondolunk és az, amilyenek vagyunk, de igen – szeretek úgy gondolni magamra, mint aki sokkal elfogulatlanabb. Ezért kérek, fogadd el a bocsánatkérésemet, Eddie.

– Egy feltétellel.

– Mi az? – Ismét mosolygott kissé. Ez jó volt. Eddie örült, ha sikerült mosolyt csalni az arcára.

– Adj ennek egy esélyt. Ez a feltétel.

– *Minek* adjak esélyt? – Hangján érződött, hogy mulat rajta. Eddie bepipult volna ezen a hangon, ha mástól hallja, úgy érezte volna, kigúnyolják, de ez más volt. Odetta megtehetette. Odetta körülbelül mindent megtehetett volna.

– Hogy van egy harmadik lehetőség is. Hogy ez tényleg megtörténik. Úgy értem... – Megköszörülte a torkát. – Nem vagyok valami jó az ilyen filozófiai rizsában, vagy metamorfózisban, vagy hogy is hívják...

– A metafizikára gondolsz?

– Talán. Nem tudom. Azt hiszem. De azt tudom, hogy úgy nem mászkálhatsz bele a világba, ha tagadod, amit az érzékeid mondanak. Ha igaz az az elképzelésed, hogy mindez álom...

– Nem azt mondtam, hogy álom...

– Akármit mondtál, ez következik belőle, nem? A

hamis valóság!

Ha a nő hangjában egy pillanattal előbb volt is egy árnyalatnyi leereszkedés, az mostanra eltűnt.

– Lehet, hogy a filozófia és a metafizika nem az asztalod, Eddie, de ugyancsak jó szónok lehettél az iskolában.

– Sohasem szónokoltam. Az a melegeknek, satrafáknak és máléknak való. Mint a sakkszakkör. Hogy érted, hogy az asztalom? Miféle asztal?

– Valami, amit szeretsz. És *te* mit értettél azon, hogy *melegek*? Mi az, hogy meleg?

Eddie egy pillanatig csak nézett, azután vállat vont.

– Homokosok. Köcsögök. Nem érdekes. Egész nap cserélgethetnénk az ilyen kifejezéseket. Ezzel nem jutunk sehová. Én azt igyekszem elmondani, hogy ha mindez csak álom, akkor az enyém, nem a tiéd. *Te* lehetsz az *én* képzeletem koholmánya.

Odetta szájáról lehervadt a mosoly.

– Te... téged senki sem vágott fejbe.

– *Téged* sem.

A mosoly most már végleg eltűnt. – Senki, *akire emlékszem* – *mondta kissé élesen.*

– De engem sem! – válaszolta a fiú. – Azt mondtad, gorombák voltak Oxfordban. Na, hát azok a vámosok se örültek éppen, amikor nem találták az anyagot, amit kerestek. Az egyikük nyugodtan fejbe vágthatott a pisztoly agyával. Lehet, hogy most éppen a Bellevue kórtermében fekszem, rólad és Rolandról álmodom, miközben ők a jelentéseiket írják, elmagyarázzák, hogyan esett, mert megvadultam kihallgatás közben, és meg kellett fékezniük.

– Ez nem ugyanaz.

– Miért? Mert te egy értelmes, társadalmilag elkötelezett, lábatlan fekete hölgy vagy, én pedig csak egy lakótelepi hernyós? – Vigyorogva, barátságos évődéssel mondta, de a nő dühösen nézett rá.

– Szeretném, ha nem hívnál folyton *feketének!* A fiú

felsóhajtott. – Jól van, de idő kell, amíg megszokom.

– Mindenképpen el kellett volna járnod a szónoklattanra.

– A francba! – és a nő szeme villanásából megint be kellett látnia, hogy sokkal több minden választja el őket a bórszínnél: két szigetről beszélgetnek egymással. A közöttük levő víz az idő. Sebj. A szó ébren tartja a nő figyelmét. – Nem akarok vitatkozni veled. Mindössze arra a tényre akarlak ráébreszteni, hogy *ébren vagy*.

– Talán, legalábbis átmenetileg, képes vagyok a te harmadik lehetőséged parancsainak megfelelően viselkedni, addig, amíg ez... ez a helyzet... fennáll, egy dolgot kivéve: alapvető különbség van aközött, ami veled történt, és ami velem. Olyan alapvető, olyan nagy a különbség, hogy te nem is látod.

– Akkor mutasd meg.

– A te öntudatod folyamatos. Az enyémben hatalmas űr van.

– Ezt nem értem.

– Úgy értem, te el tudsz számolni az időről – mondta Odetta. – A történeted pontról pontra folytatódik: a repülőgép, amikor az... az... ő behatolt... Leplezetlen undorral biccentett a hegylábak felé. – A kábítószer elrejtése, a vámosok, akik letartóztattak, meg a többi. Fantasztikus történet, nem hiányzik belőle semmi.

– Én viszont visszajöttem Oxfordból, várt – Andrew, a sofőröm, és hazavitt. Megfürödtem és aludni akartam – erősen fájt a fejem, és az alvás az egyetlen gyógyszere, ha nagyon rákezd. De már közeledett az éjfél, és azt gondoltam, előbb megnézem a híradót. Néhányunkat elengedték, de jó sokan még a sitten voltak, amikor eljöttünk. Azt akartam tudni, hogy az ő esetük is megoldódott-e.

Megtörülköztem, fölvettem a pongyolámat, és bementem a nappaliba. Bekapcsoltam a tévéhíradót.

A bemondó ismertetni kezdte Hruscsov beszédét a Vietnamba küldött amerikai katonai tanácsadókkal kapcsolatban. Azt mondta: „Van egy filmriportunk a...”, azután eltűnt, én pedig itt gurultam a parton. Te azt állítod, hogy láttál valami mostanra szertefoszlott varázsajtón át, a Macy'sben voltam, és éppen loptam, ami elég nevetséges, de még ha így volna is, biztosan jobbat lopnék bizsunál. Nem is hordok ékszert.

– Jobb, ha megnézed a kezedet, Odetta - mondta halkan Eddie.

A nő nagyon hosszú ideig nézte a bal kisujján levő „gyémántot”, amely túl nagy és közönséges volt ahhoz, hogy ne üvegpaszta legyen, és a jobb középső ujján levő opált, amely szintén túl nagy és közönséges volt ahhoz, hogy valódi legyen.

– Ez nem is igaz - ismételte határozottan.

– Olyan vagy, mint egy törött lemez! – Eddie, most először, igazán megharagudott. – Valahányszor lyuk fordul elő a csinos kis történeteden, azonnal ilyesmivel hátrálsz meg: „ez nem is igaz!”. Jobb lenne, ha észhez térnél, Detta!

– *Ne hívj így! Gyűlölöm ezt a nevet!* – tört ki olyan élesen, hogy Eddie visszahőkölt.

– Bocsáss meg. Jézusom! Nem tudtam.

– Az éjszakából a nappalba jutottam, a pongyolám helyett ruha van rajtam, a nappalimból egy kihalt tengerpartra kerültem. Valójában annyi történt, hogy valami pocakos bunkó seriffhelyettes fejbe vágott a gumibotjával!

– De hát az emlékeid nem álltak meg Oxfordnál – mondta csöndesen a fiú.

– M-mi? - Odetta ismét elbizonytalanodott. Vagy talán olyasmit látott, amit nem akart. Mint a gyűrűk esetében.

– Ha Oxfordban ütöttek le, akkor miként lehet, hogy az emlékezeted nem ott állt le?

– Az ilyesmiben nincs mindig logika. – Megint a

halántékát dörgölte. – Most pedig, ha nincs ellenedre, Eddie, befejezném a társalgást. Visszatért a fejfájásom. Meglehetősen erőteljesen.

– Az az érzésem, hogy a logika vagy a logikátlanság attól függ, mit akarsz hinni. Én *láttalak* a Macy'sben, Odetta! *Láttam*, ahogy loptál! Azt mondod, te nem csinálsz ilyesmit, de azt is mondtad, hogy nem hordasz ékszert. Akkor is ezt állítottad, amikor beszéd közben többször lenéztél a kezedre. Azok a gyűrűk akkor is ott voltak, *de mintha nem láttad volna őket, amíg én föl nem hívtam rájuk a figyelmedet, és így meg kellett pillantanod.*

– Nem akarok erről beszélni! – ordította a nő. – Fáj a fejem!

– Jól van. De tudod, hogy hol vesztetted el az időt, és az nem Oxfordban volt.

– Hagyj békén – mondta a nő tompán.

Eddie látta, hogy a harcos visszafelé vánszorog a két teli tömlővel; az egyik a derekára volt kötve, a másik a válláról lógott. Nagyon fáradtnak látszott.

– Bárcsak segíthetnék – mondta Eddie –, de ahhoz, hogy megtehessem, valódinak kell lennem.

Állt mellette még egy pillanatig, de a nő lehajtotta a fejét, és ujjainak hegyével kitartóan masszírozta a halántékát.

Eddie elindult Roland elé.

8

– Ül le. – Eddie átvette a tömlőket. – Cefetül festesz.

– Cefetül is vagyok. Megint beteg leszek.

Eddie ránézett a harcos kivörösödött arcára, homlokára, cserepes ajkára, és bólintott. – Reméltem, hogy nem így lesz, de azért nem vagyok meglepve. Nem szedted elég ideig a gyógyszert. Balazarnak nem volt elég Keflexe.

– Nem értem.

– Ha nem szedsz elég penicillint, akkor nem irtja ki

a fertőzést. Csak elnyomja. Néhány nap múlva visszatér. Újabb adagra van szükségünk, de legalább van ajtó, ahol átmenjünk. Addig lazíts. – Ám közben boldogtalanul gondolt Odetta hiányzó lábaira és arra, hogy egyre hosszabb utakat kell megtenniük a vízért. Vajon Roland tudott volna ennél rosszabb időt találni a visszaesésre? Nyilván ez is lehetséges, Eddie csak azt nem tudta elképzelni, hogyan.

– Valamit mondanom kell Odettáról.

– Ez a neve?

– Aha.

– Nagyon szép név – mondta a harcos.

– Igen. Én is úgy vélem. Az a nem szép, ahogy erre a helyre gondol. Nem hiszi el, hogy itt van.

– Tudom. És engem sem kedvel túlságosan, ugye? *Nem*, gondolta Eddie, *de ettől még nem kevésbé gondol rád úgy, akár egy zsákos emberre, akit ő hallucinál.* Ezt nem mondta ki, csak bólintott.

– Az ok csaknem ugyanaz – mondta a harcos. – Mert látod, ő nem az a nő, akit áthoztam. Egyáltalán nem.

Eddie rámeredt, majd hirtelen izgalommal bólintott. Az az elmosódó villanás a tükörben... az acsargó arc... Rolandnak igaza van. Jézusom, hát persze hogy igaza van! Az egyáltalán nem Odetta volt.

Azután eszébe jutott a kéz, amely hanyagul turkált a sálak között, azután ugyanolyan hanyagul gyömöszölte bele a bővrit a nagy táskába – mintha egyenesen *azt kívánná*, hogy elkapják.

Ott voltak a gyűrűk.

Ugyanazok a gyűrűk.

De ez nem szükségszerűen jelenti azt, hogy ugyanazon a kézen, gondolta vadul, ám csak egy másodpercig. Megfigyelte a nő kezét. *Ugyanaz a hosszú ujjú, törékeny kéz.*

– Nem – folytatta a harcos. – Ő nem ugyanaz. – Kék szeme figyelmesen tanulmányozta Eddie-t.

– A keze...
– Figyelj – folytatta a harcos –, méghozzá jól figyelj!
Az életünk múlhat rajta: az enyém, mert újra megbetegedtem, és a tiéd, mert beleszerettél.

Eddie semmit sem szólt.

– Ő két nő, *egy testben*. Az egyik nő volt, amikor beléhatoltam, és a másik, akivel visszajöttem.

Eddie semmit sem *tudott* szólni.

– Van még valami más, valami különös, de vagy nem értettem meg, vagy megértettem, csak kiesett a fejemből. Pedig fontosnak látszik.

Roland elnézett Eddie mellett, nézte a megfeneklett tolokocsit, amely magányosan állt a semmiből induló kurta keréknym végében. Azután a fiúra nézett.

– Én nagyon kevésbé tudom, hogyan lehetséges az ilyesmi, de *óvatosnak kell lenned*. Érted?

– Igen. – Eddie-nek mintha elfogyott volna a levegő a tüdejéből. Megértette – legalábbis annyira, amennyire egy mozijáró értheti azt, amiről a harcos beszél –, de nem jutott lélegzethez, hogy ki is mondhasa. Még nem. Úgy érezte, Roland kiszorította belőle a szuszt.

– Akkor jó. Mert az a nő, akibe az ajtó másik oldalán behatoltam, éppen olyan halálos volt, mint azok a homárlények, amelyek este jönnek elő.

4. fejezet

DETTA A MÁSIK OLDALON

1

Óvatosnak kell lenned, mondta a harcos, és Eddie helyeselt, ám a harcos tudta, hogy Eddie nem érti, miről beszélnek; a fiú agyának egész hátsó fele, amelyen a túlélés múlik, nem vette az üzenetet.

Roland látta rajta.

Csak egyet tehetett érte.

2

Éjfélkor kinyílt Detta Walker szeme. Tele volt csillagfénnnyel és tiszta értelemmel.

Mindenre emlékezett: hogyan küzdött velük, hogyan kötözték a székéhez, hogyan ingerelték, azt kiabálva: *niggerkurva, niggerkurva!*

Emlékezett a tengerből előjött szörnyetegekre, és emlékezett, hogyan ölte meg az egyik férfi – az idősebb – az egyiket. A fiatalabb tüzet rakott, megsütötte a homárt, azután vigyorgva odakinálta neki a botra tűzött, párolgó szörnyhúst. Emlékezett rá, hogy az arcába köpött, emlékezett, hogyan változott a vigyor dühös fehér fintorgássá. Arcul ütötte őt, és azt mondta: *Jól van, de jössz még az én utcámba, niggerkurva! Csak várj!* Azután kinevették őt a Nagyon Rossz Emberrel, és a Nagyon Rossz Ember elővett egy darab marhahúst, amelyet nyársra húzott, és lassú tűzön megsütött, ennek a furcsa helynek a tengerpartján, ahová őt elhozták.

Csábította a lassan piruló marhahús illata, de nem adta jelét. Még amikor a fiatalabb egy szeletet

meglengetett az arca előtt, miközben azt kántálta: *Harapj bele, niggerkurva, na mozgás, harapj csak bele*, akkor is csak ült, mint a kőbálvány, tartotta magát.

Azután elaludt, most pedig éber volt, és eltűntek a kötelek is, amelyekkel megkötözték. Már nem a székében ült, hanem egy takarón feküdt, egy másik takaró alatt, messze a dagályvonal fölött, ahol még mindig föl-alá csámborogtak és kérdezősködtek a homárlények, lekapkodva a levegőből a különösen balszerencsés sirályokat.

Balra nézett, de semmit sem látott.

Jobbra nézett, és két takaróba csavart alvót látott. A fiatalabb volt közelebb, a Nagyon Rossz Ember pedig lecsatolta a fegyverövét, és maga mellé helyezte. Benne a fegyverekkel.

Ez nagy hiba vót, kurafil, gondolta Detta, és jobbra gurult. Csikorgott és nyiszogott alatta a kavicsos homok, de a hangot elfojtotta a szél, a hullámverés meg a lények hablatyolása. Detta lassan végigmászott a homokon (éppen olyan volt ő is, mint a homárszörnyek), a szeme villogott.

A fegyverövért nyúlt, és kihúzta az egyik pisztolyt. Nagyon nehéz volt, az agya sima, és valami öldöklő önállósággal simult a tenyerébe. A súly nem zavarta. Erős karja volt Detta Walkernek.

Kicsit előrébb mászott.

A fiatal nem volt egyéb szuszogó sziklánál, de a Nagyon Rossz Ember megrezzent kicsit álmában. Detta az arcára kövült vicsorral várt, amíg a férfi ismét el nem csöndesedett.

Ez egy sumák ganyé. Vigyázzá, Detta. Vigyázzá.

Megtalálta a tár elnyűtt kioldógombját, előre akarta tolni, semmi sem történt, akkor inkább hátrahúzta. A dobtár oldalra billent.

Tőtte van! A repettsarkú annyát, ez tőtte van! Először eztet a suttyó pöcsöst intézed el, aztán a

Nagyon Rossz Ember is fölébred, akkor maj rávigyorogsz – mosolyogj, cukipofám, akkor látom, hun vagy! –, és lepuculod a pofázmányát.

Helyére lendítette a tárat, felhúzta a kakast... de nem teljesen.

Akkor rántotta csak hátra, mikor egy erősebb szélroham zúgott föl.

Detta Roland pisztolyával célba vette Eddie halántékát.

3

A harcos egyik félig lehunyt szemével figyelte mind ezt. A láz visszatért, de még nem volt nagyon rossz, annyira nem uralkodott el rajta, hogy ne bízhatott volna magában. Így hát várakozott, félig nyitott szeme szolgált ujjként teste revolverének ravaszán, mint ahogy mindig a teste volt a fegyvere, amikor nem volt kéznél pisztoly.

A nő meghúzta a ravaszt.

Katt.

Hát persze hogy *katt*.

Amikor a megbeszélés után ő és Eddie visszatértek a tömlőkkel, Odetta Holmes már mélyen aludt, oldalt dőlve székében. A lehető legkényelmesebb derékaljat készítették neki, majd gyengéden átemelték a tolószékből a szétterített takarókra. Eddie biztosra vette, hogy fölébred, de Roland ezt jobban tudta.

Elment homárt löni, Eddie tüzet rakott, azután ettek, félretéve egy adagot Odettának reggelire.

Aztán beszélgettek, és Eddie mondott valamit, ami úgy érte Rolandot, mint egy villámcsapás. Túlságosan vakító és túl rövid volt a teljes megértéshez, de sokat megmutatott, mint ahogy az ember is elég sokat láthat a tájból jókor érkező villámcsapás fényénél.

Szólhatott volna Eddie-nek, de nem szólt. Megértette, hogy ő Eddie Cortja. Amikor valamelyik tanítványon vérző sebet ejtett egy váratlan csapás,

Cort mindig ugyanazt mondta: Állj föl, és ne nyafogj, kukac! Elfeledkeztél atyád arcáról!

Így hát Eddie-nek el kellett aludnia, bár Roland figyelmeztette, hogy legyen óvatos. Amikor biztos volt benne, hogy mindketten alszanak (a hölgynél tovább várt, mert úgy gondolta, ő esetleg forralhat valamit), megtöltötte a pisztolyait üres hüvelyekkel, lecsatolta (fájó szívvel) a fegyveröveket, és letette őket Eddie mellé.

Azután várakozott.

Egy órát; kettőt; hármát.

Félig lepergett már a negyedik óra is, fáradt, lázas teste szunyókálni akart, amikor inkább megérezte, mintsem meglátta, hogy a hölgy fölébredt, mire a harcosnak is nyomban kiröppent a szeméből az álom.

Leste, ahogy arrébb gurul. Leste, ahogy karmokká görbült kezekkel vonszolja magát előre a homokon a fegyverövek felé. Leste, ahogy kihúzza az egyik pisztolyt, közelebb tekergőzik Eddie-hez, megtorpan, a fejét fölemeli, kitágult orrlyukkal nem is annyira szagolja, mint *ízlelgeti* a levegőt.

Igen. Ezt a nőt hozta át.

Amikor a harcosra sandított, Roland nem csupán tettette az alvást, mert a nő megérezte volna a csalást; igazán elaludt. Amikor érzékelte, hogy a hölgy figyelme másfelé fordul, fölébredt, és kinyitotta fél szemét. Láttá, ahogy emeli a fegyvert – kisebb erőfeszítésébe került, mint Eddie-nek, amikor Roland először adta kezébe a pisztolyát –, és a fiú fejére céloz. Azután félbehagyta a mozdulatot, és valami hihetetlen alattomoság ömlött el az arcán.

Ebben a pillanatban Martenre emlékeztetett.

A dobtárat piszkálta, először rossz irányba húzta a zárat, aztán kinyitotta. Láttá a hüvelyek végét. Roland megfeszült, várta, vajon észreveszi-e, hogy az elsütő szerkezet tüje egyszer már rácsapott a hüvelykarimára, és megnézi-e a tár másik végét, ahol

csupán űrt talál ott, ahol ólomnak kéne lennie (arra is gondolt, hogy csütörtököt mondott lőszerrel tölti meg a fegyvert, de csak egy pillanatig; Cort arra tanította őket, hogy minden fegyveren az Öreg Hasítottpatájú uralkodik, és az a lőszer, amely egyszer besült, nem biztos, hogy másodszor is besül). Ha a nő ezt teszi, akkor ő egy szempillantás alatt talpra ugrik.

Detta azonban visszalendítette a tárat a helyére, kezdte fölhúzni a kakast... azután ismét félbehagyta. Várt, hogy a föltámadó szél elnyomja azt az egyetlen, halk kattanást.

Itt a másik, gondolta Roland. Istenem, ez gonosz, lába sincs, mégis éppolyan harcos, mint Eddie.

Várt, a nővel együtt.

A szél föltámadt.

Detta teljesen fölhúzta a kakast, és a csővel egy centire megközelítette Eddie halántékát. Kisérteties vigyorral meghúzta a ravaszt.

Katt.

Ismét meghúzta. Majd újra. És újra.

Katt-katt-katt.

– *Mocsok!* – sivította, és villámgyors, kecses mozdulattal megfordította a fegyvert.

Roland megrándult, de nem ugrott föl. *A gyerek nem érti meg, mi a kalapács, amíg szögelés közben rá nem üt a körmére.*

Ha megöli, akkor téged is megöl.

Nem számít, felelte Cort engesztelhetetlenül.

Eddie megrezzent. Nem voltak rosszak a reflexei; elég gyorsan mozgott, hogy elkerülje az öntudatlanságot vagy a halált. Védtelen halántéka helyett az állát érte a fegyver súlyos agya.

– Mi... Jézusom!

– RÜHES FEJÉR GANYÉ! – visította Detta, és Roland látta, hogy másodszor is fölemeli a fegyvert. És bár a nőnek nem volt lába, Eddie pedig arrébb gurult, Roland ennél többet nem mert kockáztatni. Ha

Eddie nem tanulta meg most a leckét, akkor sohasem fogja. Legközelebb, ha azt mondja neki, hogy legyen óvatos, Eddie *óvatos lesz*, és egyébként is ez a néember rettentő gyors. Nem lenne bölcs dolog továbbra is Eddie fürgeségére és a hölgy nyomorékságára bízni az eseményeket.

Nekilendült, átrepült Eddie-n, hanyatt lökte a nőt, és ráesett.

– *Kéne, köpőláda?* – visitotta Detta, egyidejűleg hozzádörgölve ágyékát a férfiéhez, és Roland feje fölé emelte a kezét, amelyben még mindig ott volt a fegyver. – *Kéne? Tülem meg is kapod, amit akarsz!*

– *Eddie!* – ordította Roland, és most nem csupán a hangját emelte föl, de *parancsolt*.

Eddie egy pillanatig csak kuporgott bénultan, vér csöpögött az álláról (amely máris dagadni kezdett), és meredt szemmel bámult. *Mozgás, nem tudsz mozogni?*, gondolta a harcos, *vagy nem is akarsz?* Az ereje apadt, és ha a nő most lecsap a súlyos pisztolyaggyal, akkor eltöri a karját... ha még időben fel tudja kapni a karját. Ha nem, akkor a fejét csapja szét.

Ekkor Eddie megmozdult. Megragadta a lesújtó fegyvert, a nő visítva fordult feléje, harapni próbált, mint egy vámpír, és olyan torokhangú, sötét déli zsargonban átkozta, amelyet még Eddie sem értett, Rolandnak meg úgy hangzott, mintha a nő hirtelen valamilyen idegen nyelvre váltott volna. De a fiúnak sikerült kicsavarnia a markából a fegyvert, és miután a fenyegető csapás veszélye elhárult, Roland már képes volt ártalmatlanná tenni.

A nő azonban most sem adta fel, vonaglott, rángatózkodott, káromkodott, sötét arca fürdött a verejtékben.

Eddie csak bámult. Az álla leesett, tátogott, mint egy hal. Tétován az állához nyúlt, megrándult, visszahúzta a kezét, rámeredt véres ujjaira.

A nő azt visította, hogy mindkettejüket megöli; csak próbálják megerőszakolni, a pinájával öli meg őket, majd meglátják, mert az egy olyan lik, amelynek a bejárata körös-körül csupa fog, majd megtudják, csak próbálják kikutatni!

– Mi a fene... – szólalt meg bután Eddie.

– A fegyveröveget! – zihálta a harcos. – Hozd az egyiket! Magamra hengerítem, te pedig megfogod a karját és hátrakötözöd.

– *SOSE nem fogod megtenni!* – visította Detta, és hirtelen olyan erővel lökte föl lábatlan testét, hogy Roland majdnem leesett róla. Érezte, amint a nő újra és újra megpróbálja fölemelni jobb combjának csonkját, hogy herén rúgja.

– Én... én... ő...

– *Mozogj, az Isten átkozza el az apád arcát!* – bömbölte Roland, és Eddie végre megmozdult.

4

Amíg megkötözték, kétszer is majdnem sikerült ki szabadulnia. Ám Eddie csak rámeisterkedte az egyik fegyverövből készített csúszóhurkot a csuklójára, amikor Rolandnak minden erejét összeszedve végre sikerült hátracsavarnia a nő mindkét kezét (miközben egész idő alatt a fejét kapkodta Detta támadó harapásai elől, ahogy a mongúz kerülgeti a kigyót; a marásokat kivédte, de mire Eddie összekötözte a nő kezét, Roland köpésben úszott), azután a fiú arrébb vonszolta az övből rögtönzött csúszócsomó kurta kötőfékénél fogva. Nem akarta bántani ezt a vonagló, sikoltozó, káromkodó valamit, amely magasabb intelligenciája miatt még a homárszörnyeknél is rondább volt, ám Eddie tudta róla, hogy gyönyörű is tud lenni. Nem akarta bántani a másikat, amely úgy rejtőzött ebben a testben, mint az élő galamb a bűvész mély varázsdobozának titkos fiókjában.

Odetta Holmes ott volt valahol ebben a sikoltozó,

fogcsikorgató lényben.

Noha utolsó hátasállata – egy öszvér – már olyan régen elpusztult, hogy alig emlékezett rá, a harcosnál még mindig maradt egy darab kötőfék (amely viszont egy valahai finom harcoslasszóból származott). Ezzel kötötték a nőt a tolószékhez, ahogy Detta emlékezete szerint (vagy téveszméje szerint, bár a végeredmény mindkét esetben ugyanaz, nem?) egyszer már megtették, azután elhúzódtak mellőle.

Ha nem lettek volna a mászkáló homárlények, Eddie lemegy a vízhez kezét mosni.

– Úgy érzem, mindjárt elhányom magam – mondta, és a hangja emelkedett-süllyedt, mint egy mutáló kamaszé.

– *Mér nem mentek oszt kajáljátok meg egymás PÖ CSIT? – rikácsolta a székből vonagló lény. – Mér nem csinájjátok eztet, ha mán annyira fétek egy fekete asszon pinájátú? Rajta! Nosza! Szíjfátok le egymás gyertyáját! Addig tegyétek, amíg tehetitek, mer Detta Walker eccer kiszabadú ebbű a székbű, oszt levágja a keshett vén fehér gyertyátokat, oszt földarabojja azzal a fürisszel, amit a lába köszt hord odale!*

– Ő az a nő, akiben voltam. Most már elhiszed?

– Már *korábban* is elhittem – mondta Eddie. – *Mondtam* neked.

– Csak *hitted*, hogy elhiszed. Az agyad előtere hitte. De most már teljesen elhiszed? Le a pincéig?

Eddie a kocsiban sikoltozó, vonagló lényre nézett, majd elfordította a fejét. Állának szivárgó sebét nem számítva teljesen elsápadt az arca. Arcának sérült fele egyre jobban kezdett léggömbre emlékeztetni.

– Igen – mondta. – Isten nevére, igen.

– Ez a nő szörnyeteg.

Eddie sírva fakadt.

A harcos szerette volna megvigasztalni, de nem tehette (túlságosan jól emlékezett Jake-re), így csak arrébb ment a sötétben, miközben új láz égette-marta belülről.

6

Aznap este valamivel korábban, amikor Odetta még aludt, Eddie azt mondta, ő már érteni véli, mi a baj a nővel. *Mi lehet a baja.* A harcos megkérdezte, mire gondol.

– Tudathasadása lehet.

Roland csak a fejét csóválta. Eddie elmagyarázta, mi a skizofrénia, már amennyit ő felszedett az *Éva három arca*-féle tévéműsorokból (főképpen a szappanoperákból, amelyeket kokszosan bámultak Henryvel). Roland bólintott. Igen. A betegség, amelyet Eddie leír, helyénvalónak hangzott. Egy nő, akinek két arca van, egy világos és egy sötét. Olyan arca, amelyet a feketébe öltözött ember mutatott neki az ötödik cigánykártyán.

– És nem tudják ezek a skizofrének, hogy még egy van belőlük?

– Nem – felelte Eddie. – De... – Elhallgatott, borúsan bámulta a homárszörnyeket, amelyek mászkáltak és kérdezősködtek, kérdezősködtek és mászkáltak.

– De mi?

– Nem vagyok elmezsugorító – mondta Eddie –, így tulajdonképpen nem tudom...

– *Elmezsugorító?* Az mi?

Eddie megkocogtatta a halántékát. – Fejdoktor. Olyan orvos, aki a lelkeddel foglalkozik. Igazából pszichiáternek hívják.

Roland bólintott. Az *elmezsugorító* jobban tetszett neki. Mert ennek a Hölgynek tényleg túl nagy az elméje. Kétszer akkora, mint amennyire szükség van.

– De azt hiszem, ezek a skizók csaknem mindig tudják, hogy *valami baj* van velük – folytatta Eddie. –

Mert vannak kiesett idők. Lehet, hogy tévedek, de mindig úgy képzeltem, hogy két emberről van szó, akik azt hiszik, hogy részleges emlékezetkiesésben szenvednek, mert lyukak vannak az agyukban, ott, ahol a másik személyiség veszi át az uralmat. Ő... azt mondja, mindenre emlékezik. *Őszinte meggyőződése*, hogy semmi sem maradt ki.

– Mintha azt mondtad volna, hogy nem hiszi, hogy ez történik vele.

– Igen – bólintott Eddie –, de ezt most felejtse el. Azt próbálom elmagyarázni, hogy függetlenül attól, amit *hisz*, az *emlékezete* a nappalijáig nyúlik vissza, ahol pongyolásan nézte az éjféli híreket, és ebben nincs kimaradás. Fogalma sincs arról, hogy egy másik személyiség vette át az uralmat, és akkor is az volt benne, amikor elkaptad a Macy'sben. De a fene egye meg, ez másnap vagy akár *hetekkel* később is történhetett! Tudom, hogy még tél volt, mert a legtöbb vásárló a boltban kabátot viselt...

A harcos bólintott. Eddie érzékelése élesedik. Ez jó. Nem vette észre a csizmákat, sálakat, a kabátzsebekből kilógó kesztyűket, de kezdetnek nem rossz.

– ...ám ezen túl lehetetlen megmondani, hogy Odetta mennyi ideig volt az a másik, mivel ő sem tudja. Azt hiszem, olyan helyzetbe került, mint még soha, és ezzel a mesével igyekszik megvédeni a fejét a széteséstől.

Roland bólintott.

– És ott vannak a gyűrűk. Komolyan megrázta, amikor rájuk nézett. Igyekezett nem mutatni, de azért látszott.

– Ha ez a két nő nem tudja, hogy ugyanabban a testben élnek, ha még csak nem is gyanítják, hogy valami baj lehet, ha mindegyiknek megvan a saját külön emléklánca valóságos és koholt szemekből arra az időre, amikor a másik veszi át az uralmat, akkor

mihez kezdjünk? – kérdezte Roland. – Hogy tudunk egyáltalán együtt élni vele?

Eddie vállat vont. – Ezt ne tőlem kérdezd. A te gondod. Te mondd, hogy szükséged van rá. A fenébe, a nyakadat kockáztattad, csak hogy idehozzad. – Egy pillanatra fölillant benne az emlék, amint ott kuporog Roland teste mellett, Roland késével Roland torkán, és hirtelen, minden derű nélkül elnevette magát. *SZÓ SZERINT a nyakadat kockáztattad, ember, gondolta.*

Csönd telepedett közéjük. Odetta addigra nyugodtan szuszogott. A harcos megismételte figyelmeztetését, hogy Eddie legyen óvatos, bejelentette (elég hangosan, hogy a hölgy is hallja, amennyiben csak sumákol), hogy lefekszik, és ekkor mondta Eddie azt, ami egy hirtelen lobbanással megvilágította Roland elméjét, és legalább részben lehetővé tette, hogy megértse, amit annyira tudni akart.

A végén, amikor átjöttek.

A végén a nő megváltozott.

Ő pedig látott valamit, valamit...

– Mondok neked valamit – szolt Eddie, komoran piszkálva a hamvadó tüzet esti zsákmányuk egyik törött ollójával –, amikor áthoztad, úgy éreztem magam, mintha én lennék skizo.

– Miért?

Eddie elgondolkodott, azután vállat vont. Túlságosan nehéz volt elmagyaráznia, vagy csak túl fáradt volt. – Nem fontos.

– Miért?

Eddie Rolandra nézett, látta – vagy gondolta –, hogy komoly okból, komolyan kérdezi, és egy pillanatra eltűnődött. – Haver, ezt tényleg nehéz leírni. Az ajtót néztem. Az csinált ki. Ha nézed, amint valami mozog abban az ajtóban, az olyan, mintha vele együtt mozognál. Érted, miről beszélek?

Roland bólintott.

– Szóval úgy néztem, mint a filmet – ne törődj vele, nem fontos –, egész végig. Akkor az ajtó *innenső* oldala felé fordítottad, és *először láttam meg magam*. Olyan volt, mintha... – Tapogatott, de csupán a levegőt markolta. – Nem tudom. Olyannak kellett volna lennie, mintha tükörbe néznék, de nem olyan volt, mert... mert mintha egy másik személyt láttam volna. Mintha belülről kifordítottak volna. Mintha két helyen lennék egyszerre. A francba, *nem* tudom!

A harcos hűdötten figyelte. *Ezt* érezte, ahogy átjöttek; ez történt a lánnyal, nem, nemcsak *vele*, *velük*: Detta és Odetta egy pillanatra egymásra nézett, de nem úgy, ahogy az ember a tükörképét látja, *hanem mint két önálló személy; a* tükör ablakká változott, és Odetta egy pillanatra meglátta Dettát és Detta meglátta Odettát, és egyformán elborzadtak.

Mindketten tudják, gondolta sötéten a harcos. *Lehet, hogy eddig nem tudták, de most már tudják. Megpróbálhatják elrejtteni maguk elől, de egy pillanattig látták egymást, tudtak egymásról, és ez a tudás még bennük lehet.*

– Roland!

–Tessék!

– Csak azt akartam tudni, nem aludtál-e el nyitott szemmel. Mert egy percig úgy festettél, mint aki ezer évre és ezer mérföldre van innen.

– Ha úgy volt is, már visszajöttem – felelte a harcos.

– Most pedig lefekszem. Emlékezz rá, mit mondtam, Eddie: légy óvatos!

– Vigyázni fogok – ígérte Eddie, de Roland tudta, hogy akármilyen beteg, ma éjjel neki kell örködnie. Minden más ebből következett.

A kalamajka után Eddie és Detta Walker ismét elaludt (a nő nem annyira elaludt, inkább kimerült

öntudatlanságba süllyedt,) féloldalra dőlve a kötelékeiben.

A harcos azonban ébren feküdt.

El kell érnem, hogy harcra keljenek egymással, gondolta, bár Eddie „elmezsugorítója” nélkül is tudta, hogy ez a harc halállal is végződhet. *Ha Odetta, a fényes győz, akkor még minden rendbe jöhet. Ha a sötét győz, akkor úgyszólván biztos, hogy minden elpusztul vele együtt.*

Mégis úgy érezte, valójában nem ölésre, hanem *egyesülésre* lenne szükség. Azt már eléggé elismerte, hogy számára – *számukra* – értékes Detta Walker ordenáré keménysége, és Rolandnak szüksége is volt rá, de csak ha pórázon tartják. Viszont az még messze van. Detta őt és Eddie-t valami *fejér ganyé* névre hallgató szörnyetegfélének képzei, ami csak egy veszedelmes érzékcsalódás, de találkozhatnak még valódi rémekkel is az úton; a homárszörnyek nem az elsők voltak, és nem is az utolsók lesznek. A mindhalálig harcoló asszony, akibe Roland behatolt, és aki ma este ismét előbújt rejtekéből, igen hasznos lehet az efféle lények elleni harcban, ha megfékezi Odetta Holmes nyugodt embersége – különösen most, hogy ő rövidebb lett két ujjal, csaknem kifogyott a lőszere, és egyre lázasabb.

De ez még a jövő. Azt hiszem, ha rá tudnám bírni őket, hogy elismerjék egymást, akkor összezsapnának. De hogyan lehetne ezt elérni?

Ébren feküdt egész éjjel, törte a fejét, érezte, hogyan növekszik benne a láz, és nem talált választ kérdésére.

hogy a harcos a tegnapi tűz hamuja mellett ül, takaróba burkolódzva, mint egy indián. Mellé ült.

– Hogy vagy? – kérdezte halkán. A hölgy még aludt kötelékeiben, noha időnként megrándult, motyogott és nyögött.

– Minden rendben.

Eddie kutató pillantást vetett rá. – Nem úgy nézel ki.

– Kösz, Eddie – mondta szárazon a harcos.

– Reszketsz.

– Elmúlik.

A hölgy ismét megrándult és felnyögött – ez alkalommal egy szinte érthető szót mondott. *Oxford* lehetett talán.

– Istenem, hogy utálok ilyen összekötözötten látni – motyogta Eddie. – Mint egy szerencsétlen borjú a csűrben.

– Hamarosan fölébred. Utána talán eloldozhatjuk.

Ennél világosabban egyikük sem merte kimondani, hogy azt szeretnék, ha a székben ülő hölgy, amikor kinyitja a szemét, Odetta Holmes nyugodt, noha kissé meglepett pillantásával köszöntené őket.

Tizenöt perccel később, ahogy az első napsugarak elérték a hegyek csúcsát, az a szempár kinyílt – de nem Odetta Holmes nyugodt csillogásával, hanem Detta Walker örült izzásával.

– Hányszor erőszakóztatok meg, amíg durmótam? – kérdezte. – Olyan sikos és faggyús a pinám, mintha párszor megforgattátok vóna benne azt a csipszar fejér gyertyátokat, amit nállatok, penészvirág pócegödröknél szoknak pöcsnek híni!

Roland felsóhajtott.

– Menjünk – mondta, és fintorogva talpra állt.

– Én *veletek* nem mék sehá, mocskok! – köpte a szavakat Detta.

– Dehogynem jössz – felelte Eddie. – Borzalmasan sajnálom, drágám.

- Mit gondúsz, há mék?
- Hát – felelte Eddie –, az Egyes Számú Ajtó mögött nem volt valami prima áru, a Kettes Számú Ajtó mögötti még rosszabb, így hát most, amikor épelméjű ember föladná, továbbmegyünk előre, és megnézzük a Hármas Számú Ajtót. Ahogy a dolgok most állnak, azt hiszem, az a legvalószínűbb, hogy Godzilla vagy Gidra, a háromfejű szörny vár bennünket, de azért derűlátó vagyok. Még mindig reménykedem a rozsdamentes acél konyhakészletben.
- Nem mék.
- Már hogyste jönnél! – mondta Eddie, és odakerült a tolokocsi mögé. Detta megint kapálózott, de ezeket a csomókat a harcos kötötte, és a rángatózással csak szorosabbra húzta őket. Hamarosan ő is belátta, és elcsitult. Tele volt méreggel, de egyáltalán nem volt ostoba. Olyan vigyorral nézett hátra Eddie-re, hogy a fiú egy kicsit visszahőkölt. Emberi arcon még nem látott ennyi gonoszságot.
- Nahát lehet, hogy mék ekkicsit – mondta a nő –, de nem ám olyan messzi, ahogy te gonduld, fejér fíjú. És bizistók nem olyan gyorsan, ahogy szeretnéd.
- Hogy érted?
- Ismét az a vicsorgó vigyor.
- Maj mettudod, fejér fíjú. – Vad, de értelmes tekintete rávillant a harcosra. – *Asztat* minketten mettuggyátok.
- Eddie megmarkolta a fogókarok végén levő biciklikormány-szarvakat, és ismét elindultak észak felé, most már nem csak lábnyomokat, de a hölgy székének kettős nyomát is maguk mögött hagyva a végtelennek tűnő tengerparton.

A nap lidércnyomásos volt.

Nehéz felbecsülni a távolságot, ha az ember ennyire egyhangú tájon utazik, ennek ellenére Eddie tudta, hogy mozgásuk mászássá lassult.

És azt is tudta, ki az oka.

Na ja.

Asztat *minketten* mettuggyátok, mondta Detta, és alig mentek fél órája, amikor kezdték megtudni.

Tolás.

Ez volt az első. Finom homokban éppen olyan lehetetlen lett volna tolni a kocsit, mint frissen esett mély hóban elvezetni egy autót. Ezen a kavicsos, márgás talajon lehetett tolni, de korántsem könnyen. Egy darabig úgy-ahogy haladt a kemény, tömörgumi kerék, recsegő kagylóhéjak, pattogó kavicsok közepette... azután elmerült egy finomabb szemcséjű homokos nyelven, amelyen Eddie-nek nyögve kellett áttaszigálnia a széket és teljesen tétlen utasát. A homok éhesen beszippantotta a kerekeket. Egyszerre kellett tolnia és teljes testsúlyával lefelé nyomnia a fogantyút, különben a székbe kötözött Detta arccal beleborulhatott volna a homokba.

Detta vihogott, amikor Eddie úgy próbálta tolni, hogy ne boruljon fel. – Jól mulacc ott hátul, cukipofa? – kérdezte, valahányszor a kerék beleszaladt egy ilyen futóhomokos sávba.

Amikor a harcos megmozdult, hogy segítsen, Eddie elhessegette. – Majd te is sorra kerülsz – mondta. – Amikor cserélünk. – *De azt hiszem, az én fordulóm sokkal hosszabb lesz az övénél*, szólalt meg egy hang a fejében. *Ahogy kinéz, nemsokára örülhet, ha saját magát előre tudja mozdítani, nemhogy egy tolószékes nőt. Nem, uram, Eddie, attól tartok, ez itt rád vár. Isten bosszúja, tudod? Minden narkós évedért. Nohát, hogy végre te mozgass másokat!*

Kurtán, zihálva fölnevetett.

– Mi olyan muris, fejr fíjú? – érdeklődött Detta, és

noha Eddie szerint gunyorosnak szánta a hangot, kicsit dühösen szakadt fel belőle.

Ilyen helyzetben nem szabad nevetnem, gondolta. Az kizárt. Ameddig rajta múlik.

– Úgyse értenéd, bébi. Lődd le magad.

– Majd *tikteket* lölek le, mielőtt vége lenne! – mondta Detta. – Eztet az egész partot beterítem a darabjaiddal meg a pocskék haverodéval! Addig is arra spórojj a pájsliddal, hogy tojjál! Mánis úgy zihálsz, mint aki nem kap elég ájert.

– Na, majd te beszélsz kettőnk helyett is – lihegte Eddie. – Úgy látom, te *sohasem* fogysz ki a levegőből.

– Majd adok én neked *levegőt*, krumplicsíra! Szétforgom a halott pofádat!

– Ígéretek, ígéretek. – Eddie kirángatta a tolószéket a homokból, oda, ahol viszonylag könnyebb volt a terep, legalábbis egy ideig. A nap még nem ért delelőre, de ő máris megizzadt.

Ez igazán mulatságos és tanulságos napnak ígérkezik, gondolta. Ennyit máris látok.

A leállás.

Ez volt a másik probléma.

Szilárdabb sávra értek. Eddie gyorsabban tolt a széket, abban a homályos reményben, hogy ha tartani tudja ezt a sebességet, akkor képes lesz pusztán lendületből átjutni a következő homokcsapdán.

A szék hirtelen megállt. Totál leállt. A támla keresztrúdja puffanva ütődött a fiú mellének. Eddie felnyögött. Roland odanézett, de még az ő macskafürge reflexei sem tudták megakadályozni, hogy a hölgy széke felforduljon, pontosan akképpen, ahogy az eddig is fenyegetett minden homokcsapdában. Felborult, az összekötözött és tehetetlen, de vadul vihogó Dettával együtt. A nő még akkor is nyerített, amikor Rolandnak és Eddie-nek végre ismét sikerült fölállítani a tolószéket. Némelyik kötél annyira megfeszült, hogy kegyetlenül

belevághatott a húsába, akadályozva a végtagok keringését; a homloka fölhasadt, szemöldökére vér szivárgott, de ő csak vihogott.

Mindkét férfi kifulladásra lihegett, mire a szerkezet ismét egyenesbe került. A jármű és a nő együttvéve legalább százhuszonöt kilót nyomott, aminek java része a székre esett. Eddie arra gondolt, hogy ha a harcos az ő idejéből, 1987-ből hozza el Dettát, akkor a tolóközi legalább harminc kilóval könnyebb lenne.

Detta vihogott, haráskolt, kipislogta a vért a szeméből.

– Né má, fijúk, felburítottatok! – mondta.

– Hívd az ügyvédedet – motyogta Eddie. – Perelj be minket.

– És totál kipurcantatok, mire felállítottatok megint! Megvót a tíz perc is!

A harcos letépett egy darabot az ingéből – már épp elég hiányzott belőle, hogy ne számítson –, és balját előrenyújtva le akarta törölni a vért a nő homlokáról. Detta a keze után kapott, és fogának vad kattánásából Eddie úgy ítélte, hogy ha Roland egy pillanattal később rántja vissza a kezét, Detta Walker kiegyenlítette volna az ujjak arányát.

A nő ismét vihogott, gonosz derűvel nézegette őket, ám a harcos rejtett félelmet pillantott meg a tekintete mélyén. Tőle fél. Azért, mert ő a Nagyon Rossz Ember.

Miért az? Talán azért, mert valahol mélyen érzi, hogy Roland mit tud róla?

– Majnem elkaptalak, penészvirág! – mondta a nő.

– Most majnem elkaptalak!

– Fogd meg a fejét – mondta közömbösen a harcos.

– Úgy harap, mint egy menyét.

Eddie tartotta a nő fejét, amíg a harcos gondosan tisztára törölte a sebet. Nem volt széles, és nem látszott mélynek, de Rolandnak nem volt választása; leballagott a tengerhez, beáztatta az ingcafatot a sós vízbe, visszajött.

Detta visítani kezdett a közeledtére.

– Hozzám ne merj nyúlni azzal a vacakkal! Ne merészejj megérinteni azzal a vízzel, amékből azok a mérgező ízék gyűnnek! *Vidd innét! Vidd innét!*

– Tartsd a fejét – mondta Roland ugyanolyan közömbösen. Detta jobbra-balra rángatózott. – Nem akarok kockáztatni.

Eddie tartotta... meg is szorította, amikor a nő le akarta rázni a kezét. Detta látta, hogy komolyan gondolja, és azonnal elcsöndesedett, nem félt többé a vizes rongytól. Kamu volt az egész.

Rolandra mosolygott, miközben a férfi megtisztította a vágást, gondosan kimosva belőle az utolsó homokszemcsét is.

– *Te nem* csak kipurcantnak láccol – jegyezte meg Detta. – *Betegnek* láccol, penészvirág. Nem hinném, hogy kibírnál egy hosszú utazást. Nem gondolnám, hogy képes vagy illesmire.

Eddie megvizsgálta a szék kezdetleges vezérlését. Volt egy kéziféke, amely leállította mindkét kereket. Detta odamesterkedte a kezét, türelmesen várt, amíg Eddie eléggé felgyorsult, akkor megrántotta a féket, szándékosan előredőlve. Miért? Csak hogy lelassítsa őket. Semmi oka sem volt ilyet tenni, de egy Dettaféle nőnek, gondolta Eddie, nincs szüksége indokra. Egy ilyen nő pusztán rosszindulatból is képes ilyesmire.

Roland kissé meglazította a béklyókat, hogy a vér szabadabban keringjen, azután lekötötte a nő kezét, távol a féktől.

– Semmi baj, Nagy Ember! – mondta Detta rengeteg foggal vigyorogva. – Nekem osztán nyóc! Vannak más módok is, hogy lelassíccsalak tikteket, fíjúk. *Mindenféle* módok!

– Menjünk – mondta a harcos fahangon.

– Jól vagy, haver? – kérdezte Eddie. Roland nagyon sápadtnak tűnt.

– Igen. Gyerünk.

Ismét nekivágtak a partnak.

10

A harcos ragaszkodott hozzá, hogy egy órán át tolja a kocsit, és Eddie kelletlenül odaengedte. Roland keresztülvágott az első homokcsapdán, de a másodikon Eddie-nek kellett átsegítenie. A harcos levegőért kapkodott, a verejték nagy cseppekben ütött ki a homlokán.

Eddie hagyta még egy kicsit tovább tolni, és Roland meglehetősen ügyességgel kerülgette azokat a helyeket, ahol a homok elég laza volt ahhoz, hogy megfogja a kerekeket, végül azonban ismét elakadt, és Eddie csupán néhány pillanatig volt képes elnézni Roland küzdelmét, amint zihálva, fűjtatva igyekezett kiszabadítani, miközben a boszorkány (Eddie kezdett így gondolni rá) üvöltött a nevetéstől, és hátrafelé dobálta magát, hogy még inkább megnehezítse a feladatot – azután félrelökte a harcost, és egyetlen dühös rántással kitaszította a kocsit a homokból. A szék megbillent, és látta/érezte, hogy a nő *előrelendül*, amennyire kötelékei engedik, hátborzongatóan ráérezve a megfelelő pillanatra, hogy ismét felborítsa magát.

Roland teljes súlyával húzta Eddie mellett a szék támláját, és sikerült megakadályozniuk, hogy elbillenjen.

Detta hátranézett, és olyan trágár cinkossággal kacscintott rájuk, hogy Eddie-nek libabőrös lett a karja.

– Mán *megin* majnem felburítottatok, fijúk! – mondta. – Mosmán asztán vigyázzatok! Én csak egy kripli öreg hölgy vagyok, úgyhogy vigyázzatok rám!

Nevetett... úgy hahotázott, hogy majd' beleszakadt.

Bár Eddie-nek kedves volt az a nő, aki a másik felét alkotta – csaknem beleszeretett az alatt a rövid idő alatt, amíg látta és beszélt vele –, most azonban

viszketett a tenyere, szerette volna elszorítani a gégejét, hogy belefojtsa ezt a vihogást, addig szorítva, amíg örökre abbahagyja a hahotázást.

A nő ismét hátranézett, és olyan világosan látta a fiú gondolatait, mintha pirossal nyomtatták volna a homlokára, mire még harsányabban nevetett. *Rajta, döghús!*, nézett rá kihívóan. *Rajta! Meg akarod tenni? Gyerünk, tedd meg!*

Más szavakkal: ne csak a széket borítsd fel, hanem a nőt is, gondolta Eddie. Végleg. Ezt akarja. Dettának talán az az egyetlen életcélja, hogy egy fehér ember keze által haljon meg.

- Gyerünk – mondta, és ismét tolni kezdte a kocsit.
- Teszünk egy kis kirándulást a tengerparton, szépség, akár tetszik, akár nem.
- Bazmeg – köpte Detta.
- Pofa be, bébi – válaszolta derűsen Eddie. A harcos lehorgasztott fejfel lépkedett mellettük.

11

A nap állása szerint tizenegyre járt, amikor egy nagyobb sziklacsoporthoz értek. Itt megálltak, és majdnem egy órára behúzódtak az árnyékba, amíg a nap delelt. Eddie és a harcos megették az előző éjszakai zsákmány maradékát. Eddie odakinált egy adagot Dettának, aki ismét visszautasította, mondván, tudja ő, mit akarnak tenni vele, és ha meg akarják tenni, legjobb, ha pusztá kézzel intézik el, és nem próbálják megmérgezni. Ez, mondta, a gyávák móccere.

Eddie-nek igaza van, tűnődött a harcos. Ennek a nőnek megvan a saját emléklánca. Mindent tud arról, ami éjjel történt, bár hamar elaludt.

Meggyőződése volt, hogy haláltól és rothadástól bűzlő húsdarabokat hoztak neki, azokkal bosszantották, miközben ők sós marhahúst ettek, és palackokból itták hozzá a sört. Hitte, hogy az orra alá

dugdostak egy-egy darabot a saját finom vacsorájukból, majd az utolsó pillanatban elrántották előle, és közben természetesen kinevették. Detta Walker világában (legalábbis az agyában) a Fejér Ganyék csak kétféle dolgot csináltak a barna asszonyokkal: megerőszakolták vagy kinevették őket. Esetleg mindkettőt egyszerre.

Már-már vicces volt. Eddie Dean az égi járműben tett utazása alatt látott utoljára marhahúst, Roland pedig akkor, amikor megette az utolsó darab szárított húst, Isten tudja, milyen régen. Ami a sört illeti... kutatott az emlékezetében.

Tull.

Ott volt sör, Tullban. Sör és marhahús.

Istenem, de jó lenne egy sör! Fájt a torka, jólesett volna egy kis sör, hogy enyhítse a fájást. De még jobb lenne olyan *asztin* Eddie világából.

Távolabb húzódtak a nőtől.

– Nem vagyok elég jó társaság az olyan fejér srácoknak, mint tik? – káromta utánuk. – Vagy talántán meg akarjátok rángatnyi egymás icipici fehér gyertyácskáját?

Hátravetette a fejét, és visongva nevetett. Negyed mérföldre onnan vijjogva csaptak a magasba a sziklákról a konferenciázó sirályok.

A harcos leült, kezét a térde között lógatva, és gondolkodott. Végül fölemelte a fejét, és azt mondta Eddie-nek:

– Én legföljebb minden tizedik szavát értem.

– Én előrébb vagyok – felelte Eddie. – Minden háromból kettőt megértetek. Nem érdekes. Leginkább a *fejér ganyét* variálja.

Roland bólintott. – Sok sötét bőrű ember beszél így ott, ahonnan jött? Mert a *másik fele* nem így beszél.

Eddie megrázta a fejét, és elnevette magát.

– Nem. És mondom neked valami vicceset – vagy legalábbis én úgy tartom, hogy bizonyos szempontból

vicces, bár az is lehet, hogy csak azért, mert errefelé nem sok nevetnivaló akad. Ez nem valódi. Nem valódi beszéd, és ő még csak nem is tudja!

Roland ránézett, de nem szólt.

– Emlékszel, amikor lemostad a homlokát, és azt állította, hogy fél a víztől?

– Igen.

– Tudtad, hogy csak játssza magát?

– Először nem, de elég hamar rájöttem.

Eddie bólintott. – Színjátszás volt, és ezt ő *is tudta*. De mivel meglehetősen jó színésznő, néhány másodpercre mindkettőnket megtévesztett. Ahogy beszél, az is színjátszás. De nem annyira jó. Olyan ostoba, olyan kurvára *mesterkélt!*

– Azt hiszed, akkor színészkedik jól, amikor tudatában van annak, amit csinál?

– Igen. Éppen úgy beszél, mintha azokat a bokszosbencéket, akikről egy *Mandingo* című könyvben olvastam, keresztezték volna Pillangó McQueennel az *Elfújta a szél*-ből. Tudom, hogy nem ismered ezeket a neveket, de csak azt akarom ezzel mondani, hogy klisékben beszél. Ezt a szót ismered?

– Azt jelenti, amit azok az emberek beszélnek és hisznek, akik csak keveset vagy semmit sem szoktak gondolkodni.

– Ja. Én fele ilyen jól sem tudtam volna megfogalmazni.

– Srácok, még nem végesztetek a gyertyácskájitokkal? – Detta hangja egyre rekedtebb és recsegőbb lett. – Vagy esetleg nem is tanájjátok? Erről van szó?

– Gyerünk. – A harcos lassan föltápászkodott. Egy pillanatra megingott, látta, hogy Eddie ránéz, elmosolyodott. – Nem lesz semmi bajom.

– Meddig?

– Ameddig szükséges – felelte a harcos, és olyan derűs volt a hangja, hogy Eddie szíve megfagyott.

Aznap este a harcos elhasználta az utolsó biztosan jó töltenyét a vadászathoz. Holnap este elkezdí módszeresen kipróbálni a használhatatlannak hitt töltenyeket, ámde hajlamos volt igazat adni Eddie-nek: végül úgy kell majd agyonverniük a nyavalyásokat.

Olyan volt ez az éjszaka is, mint a többi: a tűz, a sütés, a hús kibontása a héjból, az evés – amely mostanra lassú lett és kelletlen. *Csak felfúj minket,* gondolta Eddie. Megkínálták Dettát, aki visított, vihogott, káromkodott, megkérdezte, meddig nézik még hülyének, majd vadul jobbra-balra hánykolódott, nem törődve azzal, mennyire megszorulnak rajta a kötelek, mindenáron föl akarta borítani a tolókoksit, hogy megint föl kelljen szedniük, mielőtt ehetnének, azonban Eddie elkapta, Roland pedig mindkét oldalról szikladarabokkal kiékelte a kerekeket.

– Meglazítom egy kicsit a köteleket, ha nyugton maradsz – mondta Roland.

– Szíj ki a szart a seggemből, mocsok!

– Nem értem, hogy amit mondasz, az igen vagy nem.

A nő ránézett, összeszűkülő szemmel kutatta a nyugodt hangban a gúny rejtett tüskéjét (Eddie ugyancsak ezen tűnődött, de nem tudta megmondani, gúnyolódott-e Roland vagy sem), majd egy perc múlva morcosan közölte: – Nyugton maradok. Túl éhes vagyok ahho, hogy szétrúgjam a tőkötök. Attok nekem, fíjúk, valami rendes kaját, vagy csak halálra akartok éhesztetni? Ez a tervetek? Túl gyávák vattok ahho, hogy csak úgy megfujcsatok, én meg sose fogom megenni a mérget, így hát eztet tervezhetitek. Kiéheztettek. Na maj meglássuk! Meglássuk! Meg ám!

Ismét rájuk villantotta vigyorának vérfagyasztó sarlóját.

Nem sokkal később elaludt.

Eddie megérintette Roland arcát. A harcos rápillantott, de nem húzódott el az érintés elől.

– Jól vagyok.

– Ja, bitang jól. Na, mondok én neked valamit, öregem, ma nem jutottunk valami messzire.

– Tudom. – Ráadásul ellőtte az utolsó használható golyót, de ezt Eddie-nek nem muszáj megtudnia, legalábbis ma este még nem. Túl kimerült újabb rossz hírekhez.

Nem beteg, még nem, de ha túl sokáig gyalogol pihenés nélkül, kifárad, és akkor megbetegszik.

Bizonyos értelemben Eddie máris beteg volt; mind ketten azok voltak. Herpesz ütött ki Eddie szája sarkában, pikkelyes foltok voltak a bőrén. A harcos érezte, hogy a fogai meglazultak, a lábujjai között megrepedezett s vérzett a bőr, éppen úgy, mint kezének megmaradt ujjai között. Ettek, de ugyanazt ették mindennap. Egy darabig még ellesznek így, de végül ugyanolyan biztosan meghalnak, mintha éheznének.

Megkaptuk a tengerészbetegséget szárazföldön, gondolta Roland. Ilyen egyszerű. Mulatságos. Gyümölcsre van szükségünk. Zöldségre van szükségünk.

Eddie a nő felé biccentett. – Ő ugyanígy meg fogja nehezíteni továbbra is.

– Hacsak vissza nem jön a másik.

– Az jó lenne, de erre nem számíthatunk – mondta Eddie. Fölvett egy megfeketedett rákollót, és értelmetlen mintákat firkált a homokba. – Van valami fogalmad arról, milyen messze lehet a következő ajtó? Roland megrázta a fejét.

– Csak azért kérdem, mert ha a Kettes Szám és a Hármas Szám között akkora a távolság, mint az Egyes és a Kettes között, akkor ugyancsak szarban leszünk.

– Máris benne vagyunk.

– Nyakig – biccentett borúsan Eddie. – Csak azt nem tudom, meddig bírom még víz fölött tartani a fejemet.

Roland a vállára csapott, ami olyan ritka érzelmi megnyilvánulás volt tőle, hogy Eddie csak pislogott.

– Van egy dolog, amit a hölgy nem tud – mondta a harcos.

– Ó! És mi az?

– Mi, *Fejér Ganyék* jó sokáig bírjuk a víz fölött tartani a fejünket.

Eddie ezen elnevette magát. Hangosan nevetett, el takarta a száját, hogy ne keltse föl Dettát. Mára elege volt belőle, köszöni szépen.

A harcos mosolyogva nézett rá. – Most én jövök – mondta. – Légy...

– ...óvatos. Igen. Az leszek.

13

Következett a visítás.

Eddie azonnal elaludt, ahogy a feje megérintette összetekert ingét. Rá alig öt percre Detta visítani kezdett.

Azonnal ébren volt, bármire készen, egy esetleges Homárkirályra, amely kijött a tengerből, hogy bosszút álljon lemészárolt gyermekeiért, vagy egy hegyekből leereszkedett rémségre. Neki úgy *tűnt*, hogy azonnal fölébredt, ám a harcos már talpon volt, baljában a fegyverével.

Amikor látta, hogy mindketten ébren vannak, Detta rögtön abbahagyta a visítást.

– Csak gondútam, megnízem, hogy ugrotok talpra – mondta. – Lehetnek itt farkasok. Itt ippeg elég hely van nekik. Tudni akartam, hogy ha egy illen ideoson, még időben fő tudlak tikteket ébreszteni. – Ám a szemében nem volt félelem, csak aljas és derűs villogás.

– Krisztusom! – nyögte Eddie kábán. A hold fönt

volt, de még alig emelkedett ki a horizont mögül; legfeljebb két órát alhattak.

A harcos eltette a fegyverét.

– Ezt ne csináld még egyszer – mondta a tolószékben ülő hölgynek.

– Mér, micsinyász, ha megin megteszem? Megerőszakulsz?

– Ha meg akartunk volna erőszakolni, mostanra te lennél a legjobban megerőszakolt nő a világon – mondta közönyösen a harcos. – Ne csináld még egyszer.

Lefeküdt, maga köré csavarta a takaróját. *Krisztusom, édes Jézus*, gondolta Eddie, *micsoda csőd, micsoda rohadt egy...* eddig jutott, mielőtt kimerülten ismét álomba süllyedt volna, azután ismét visítás hasított a levegőbe, éles, mint a tűzcsengő, és Eddie ismét fölriadt, a teste lángolt az adrenalintól, a keze ökölbe szorult, és ekkor Detta elnevette magát, rekedten és élesen.

Eddie föl nézett és látta, hogy a hold alig tíz fokot haladt előre az égen azóta, hogy először fölriadtak. *Ez tovább akarja folytatni*, gondolta fáradtan. *Ébren akar maradni, hogy minket figyeljen, és amikor már biztos benne, hogy mélyen elaludtunk, övé a terep, akkor kinyitja a száját, és ismét bögni kezd. Addig fogja ismételni, amíg nem marad hangja, hogy böghessen.*

Detta nevetése hirtelen abbamaradt. Roland közeledett feléje, sötét árny a holdfényben.

– Ne gyere a közelembé, krumplicsira! – mondta Detta, ám idegesen reszketett a hangja. – Úgyse csinyász velem semmit!

Roland megállt előtte, és Eddie egy pillanatig biztosra, tökéletesen biztosra vette, hogy a harcos elérte türelme határát, és egyszerűen agyoncsapja a nőt, mint egy legyet. Ehelyett megdöbbenő módon fél térdre ereszkedett előtte, akár egy leánykérőbe jött szépevtető.

– Figyelj – mondta, és Eddie alig hitt a fülének, olyan selymes volt Roland hangja. Ugyanilyen mély megdöbbenést látott Detta arcán is, csak ahhoz még félelem is társult. – Figyelj rám, Odetta.

– Kit hisz te O-dettának? Engem nem így hínak.

– Pofa be, kurva! – mordult rá a harcos, majd visszatért a selyemsima hanghoz: – Ha hallasz engem, és ha egyáltalán képes vagy fegyelmezni...

– Mér beszélsz így velem? Mér beszélsz úgy, mintha valaki másho' beszélnél? Hadd abba ezt a fejér fecsegést! Üstöllést hadd abba, megértetted?

– ...akkor fogd be a pofáját. Betömhetem a száját, de azt nem szeretném megtenni. Egy jó kemény pecek veszélyes dolog. Az ember megfulladhat tőle.

– HADD ABBA EZTET A FEJÉR VUDU VADBAROMSÁGOT, TE MOCOK!

– Odetta. – Hangja suttogássá tompult, olyanná, mint az eleredő eső nesze.

A nő elhallgatott, hatalmasra nyílt szemmel meredt rá. Eddie még életében nem látott ennyi gyűlölettel elegyes félelmet emberi szempárban.

– Nem hinném, hogy ezt a kurvát érdekelné, ha ő megfullad a pecektől. Ő meg akar halni, de még inkább azt szeretné, ha te meghalnál. De te *nem haltál meg*, mostanáig legalábbis, azt pedig nem hinném, hogy Detta nagyon új dolog lenne az életedben. Túlságosan is otthon érzi magát benned, ezért talán meghallod, amit mondok, és talán hathatsz is rá egy kicsit, még ha nem is tudsz előjönni. Ne hagyd, hogy harmadszor is fölkeltsen minket, Odetta. Nem akarom betönni a száját. De megteszem, ha kell.

Förlállt, elment, hátra se nézett, ismét belecsavarodott a takarójába, és azonnal elaludt.

A nő még mindig őt bámulta, tágra nyílt szemmel, reszkető orrcimpákkal.

– Fejér vudu hülyülés – suttogta.

Eddie lefeküdt, ám ez alkalommal sokaig nem tudott elaludni mélységes fáradtsága ellenére sem. Ahányszor az elalvás szélére került, várta az éles sikolyt, és ismét fölrezzent.

Vagy három órával később, amikor a hold már az ég másik felén járt, végre elszunnyadt.

Detta nem visitott többször aznap éjjel, akár azért, mert Roland ráijesztett, akár azért, hogy megőrizze a hangját további riadókra és egyéb kilengésekre, akár – lehetséges, de csak lehetséges – azért, mert Odetta mindent hallott, és latba vetette az erejét, ahogy a harcos kérte.

Eddie végül elaludt, de kifacsartan, fáradtan ébredt. A tolószék felé pillantott, reménytelenül remélve, hogy Odetta ül benne. Istenem, add, hogy ma reggel Odetta legyen...

– Reggelt, fejér rózsabimbó! – mondta Detta cápavigyorral. – Mán asszitem, délig durmolsz. De te nem tehecc illet, ugyi? Mekkő tenni eccsomó mér-fődet, mi? Ja! Asszem, legtöbbször *te* fogsz toszogálnyi, mer a haverod, az a vudu szemű ollan roggyantnak láccik. Állítom, hogy az is! Igen! Asszem, nem soká eszik mán *bármiből* is, még abból a fájın füstölt husibul se, améket tik szoktok enni, amikor nem egymás icipici gyertyácskáját húzogassátok. Indiccs, rózsabimbó! Detta nem akar késleltetni.

Egy kicsit lejjebb engedte a szemhéját és a hangját is; ravaszul pillogott a szeme sarkából.

– Legalábbis nem elejitül.

Ollan napod lesz, améket megemlegetel, rózsabimbó, ígérték azok a ravasz szemek. Ollan nap, améket hoszszú, hoszszú ideig megemlegetel.

Nahát!

Aznap három mérföldet tettek meg, talán valamivel kevesebbet. Detta széke kétszer borult föl. Egyszer ő

volt az oka: lassan, óvatosan addig manőverezett ujjáival, amíg el nem érte a kéziféket, és megrántotta. Másodszor Eddie okozta a bukást, amikor túl gyorsan futott rá egy rohadt homokcsapdára. Ez már estefelé volt, és ő egyszerűen pánikba esett, arra gondolt, ezúttal *nem lesz képes áttolni, nem megy!* Ezért remegő karja utolsó, titáni erőfeszítésével meglökte, természetesen túl erősen, a nő meg előreesett, mint Humpty Dumpty, amikor lepottyant a falról, és Roland meg ő majd' megszakadtak, mire felállították. Éppen időben. A nő melle alá csavart kötél mostanra a torkán feszült, és a harcos célirányos csúszzócsomója kis híján megfojtotta. Detta arca furcsa kék színt öltött, már-már elvesztette az eszméletét, de még hörögve is ocsmányul vihogott.

Miért nem hagyod? Eddie majdnem fennhangon kimondta, miközben Roland gyorsan előrehajolt, hogy meglazítsa a csomót. *Hadd fulladjon meg! Nem tudom, tényleg ki akarja-e csinálni magát, ahogy te mondtad, de azt tudom, hogy BENNÜNKET ki akar... hadd menjen!*

Azután eszébe jutott Odetta (noha találkozásuk oly rövid volt, és úgy tűnt, oly rég történt, hogy emléke egyre jobban elhalványodott), és megmozdult, hogy segítsen.

A harcos fél kézzel, türelmetlenül félrelökte. – Csak egyikünk fér hozzá.

Amikor a kötél meglazult, és a nő erősen zihálva lélegezni kezdett (dühös hahotázással fújva ki a levegőt), Roland megfordult, és felmérte Eddie-t.

– Azt hiszem, megállapodunk éjszakára.

– Kicsit később. – Eddie majdhogynem könyörgött. – Még bírnám egy kicsit.

– Ja! Ez egy combos bak, úgy learassa e még aszt a sor gyapotot, hogy csak, és *még mindig* marad ereje, hogy fincsin leszopizza a pinduri fehér gyertyádat az éccaka!

Detta még mindig nem akart enni, az arca kezdett éles sarkokba és vonalakba keményedni. A szeme szikrázott mélyülő üregében.

Roland ügyet sem vetett rá, csak Eddie-t tanulmányozta tüzetesen. Végül bólintott. – Egy kis utat még megteszünk. Nem sokat, csak egy kicsit.

Húsz perccel később Eddie szólt, hogy álljanak meg. Úgy érezte, kocsonyából van a karja.

Leültek a sziklák árnyékában, hallgatták a sirályokat, figyelték a közeledő dagályt, várták, hogy lemenjen a nap, előjöjjenek a homárszörnyek, és megkezdjék idegtépő faggatózásukat.

Roland odaszólt Eddie-nek, halkán, hogy Detta ne hallja, és elmondta, hogy kifogytak a jó lőszerből. Eddie szája egy kicsit elvékonyodott, de ez volt minden. Roland elégedett volt vele.

– Így hát neked kell szétverned valamelyiknek a fejét – mondta Roland. – Én túl gyenge vagyok ahhoz, hogy a kellően méretes követ fölemeljem... és biztosan eltaláljam.

Most Eddie-n volt a tüzetes tanulmányozás sora. Egyáltalán nem tetszett neki, amit látott.

A harcos elhessentette.

– Nem érdekes – mondta. – Ne törődj vele, Eddie. Lesz, ahogy lesz.

– *Ka* – mondta Eddie.

A harcos bólintott, halványan elmosolyodott. – *Ka*.

– Kaka – folytatta Eddie. Összenéztek, és mindketten elnevették magukat. Roland meghökkent, talán még meg is ijedt egy kicsit a torkán felszakadó rozsdás hangtól. Nem nevetett sokáig. Amikor elhallgatott, távolinak, mélabúsnak tűnt.

– Ez a röhögés asztat jelenti, ho' végre megtanáltátok egymást? – kiáltott rájuk Detta rekedt, fátyolos hangon. – Mikor kezditek már a bökdösést? Aztat akarom látni! Aztat a bökdösést!

Eddie elejtette a zsákmányt.

Detta most is visszautasította az ételt. Eddie megette az adag felét, úgy, hogy a nő is lássa, azután följánlotta neki a másik felét.

– Nem kő! – mondta Detta szikrázó szemmel. – NEM KŐ! A mérget a másik felibe tetted! Abba, amit nekem akarsz adni.

Eddie nem vitatkozott. Fogta a húst, a szájába tette, megrágta, lenyelte.

– Tegyél nekem egy szívességet – mondta duzzogva Detta. – Haggyá békibe, penészvirág.

Eddie nem hagyta.

Újabb húsdarabot hozott.

– Te törd ketté. Add nekem azt a felét, amelyiket akarod. Én megeszem azt, te pedig a másik felét.

– Nem dülök ám én be mindenféle fejér trükköknek, Charlie úr! Én csak asztat mondom, ho' menyynyél innét, és esztet komolyan gondolom.

Aznap éjjel nem visított... de még reggel is ő ült a székekben.

Aznap csupán két mérföldet haladtak, noha Detta nem próbálkozott azzal, hogy felfordítsa a széket; Eddie úgy gondolta, talán túlságosan elgyengült a szabotázs kísérletekhez. Bár az is lehet, hogy belátta, semmi szükség rá. Három végzetes tényező is összejött, egyre könyörtelenebbül: Eddie fáradtsága, a terep, amely annyi nap egyhangúság után változatosabb lett, és Roland romló egészségi állapota.

Kevesebb volt a homokcsapda, de ez sovány vigaszt jelentett. A terep rögzesebb lett, homokból mindinkább hitvány, terméketlen talajjá változott (helyenként

olyan kis csomókban nőtt a gyom, mintha azt is szégyellné, hogy itt van), és egyre több nagy szikla meredt elő a talaj és homok különös elegyéből, hogy Eddie-nek éppúgy kellett kerülgetnie, ahogy korábban a homokcsapdákat próbálta megkerülni a hölgy tolószékekkel. Láta, hogy hamarosan elfogy a tengerpart. A barna, komor dombok kitartóan közelebb húzódtak. Láta a közöttük kanyargó vízmosásokat, amelyeket mintha egy ügyetlen óriás vágott volna tompa bárdjával. Aznap éjjel, elalvás előtt olyan hangot hallott, mintha valami nagyon nagy macska ordítana valahol fent, az egyik vízmosásban.

A part végtelennek tűnt, ám Eddie látta, hogy mégis lesz vége. Valahol előttük ezek a dombok egyszerűen kiszorítják. A lepusztult dombok legyalogolnak a tengerig, majd bele a vízbe, ahol először kis félszigeteket, aztán szigettengert alkotnak.

Ez nyugtalanította, de Roland állapota még inkább. A harcos most nem annyira égni, mint *halványulni* látszott. Elfogyott, áttetsző lett.

Ismét megjelentek a vörös csíkok, rendíthetetlenül meneteltek fölfelé a jobb alsókaron a könyök irányába.

Az utóbbi két napban Eddie állandóan a látóhatárt fürkészte összehúzott szemmel, remélve, hogy meglátja a távolban az ajtót, az ajtót, a varázsajtót. Az utóbbi két napban egyre várta, hogy Odetta előkerüljön.

Egyik sem bukkant föl.

Aznap éjjel elalvás előtt két szörnyű gondolat ötlött az eszébe, mint egy vicc, amelyiknek dupla poénja van:

És ha nincs ajtó?

És ha Odetta Holmes meghalt?

öntudatlanságból. – Asszem, mán csak ketten marattunk, cukorfalat. Asszem, a haverod végleg földobta a pacs kert. Asszem, a cimborád mán az ördögöt bökdösi odale a pokolba.

Eddie odanézett Roland bebugyolált alakjára, és egy szörnyű pillanatig arra gondolt, hogy a kurvának igaza van. Azután a harcos megrezzent, halkan felnyögött, ülő helyzetbe tornázta magát.

– Né má! – Detta olyan sokat sivalkodott, hogy voltak pillanatok, amikor szinte teljesen elment a hangja, csak suttogott hátborzongatón, mint a téli szél az ablak alatt. – Mán aztat gondútam, hogy meghótt uraságod!

Roland lassan fölállt. Már megint úgy csinálja, gondolta Eddie, mintha egy láthatatlan létra fokait használná hozzá. Dühödt szájalom fogta el. Ismerős érzés volt, különös módon nosztalgikus. Egy pillanat múlva megértette, miért. Éppen olyan volt, mint amikor ő és Henry bunyót néztek a tévében, és az egyik bunyós verte a másikat, szörnyen püfölte, újra meg újra, és a tömeg vérért üvöltött, Henry is vért kívánt, Eddie azonban csak ült ott, és akkor érezte azt a dühödt szájalmat, tompa undort: csak ült ott, és gondolathullámot küldött a bíró felé: *Állítsd már le, ember, vak vagy? Itt hal meg! MEGHAL! Állítsd le azt a kurva küzdelmet!*

Csak ezt itt nem lehetett leállítani.

Roland úzótt, lázas tekintettel nézett a nőre. – Sokan gondolták már ezt, Detta. – Eddie-re pillantott. – Kész vagy?

– Igen. Te?

– Igen.

– Menni fog?

– Igen.

Elindultak.

Tíz óra tájt Detta dörzsölni kezdte a halántékát.

– Ájj! – mondta. – Rosszul érzem magam. Asszem,

taccsolni fogok.

– Nyilván a tegnapi nagy vacsora ártott meg – mondta Eddie, és tovább tolta. – Kihagyhattad volna a desszertet. Mondtam neked, hogy a csokoládétorta már sok lesz.

– Taccsolni fogok! Én...

– Állj, Eddie – szólt oda a harcos.

Eddie megállt.

A székben ülő nő hirtelen összerándult, mintha elektromos áram érte volna. A szeme nagyra tágult, a semmibe meredt.

– ÉN TÖRTEM EL A TÁNYÉRODAT, TE BÜDÖS VÉN KÉK HÖLGY! – visította. – ÉN TÖRTEM EL, ÉS KURVÁRA BOLDOG VAGYOK, HOGY...

Hirtelen előreroskadt. Ha nincsenek a kötelek, kiesik a székből.

Krisztusom, ez meghalt, agyvérzést kapott és vége, gondolta Eddie. Óvatosan megkerülte a széket, nem felejtette el, milyen ravasz és trükkös tud lenni Detta, és éppen olyan hirtelen állt meg, ahogy elindult. Rolandra nézett. Roland közömbösen viszonozta a pillantását, semmit sem lehetett látni a szemén.

A lány felnyögött. Kinyílt a szeme.

Az ő szeme.

Odetta szeme.

– Jaj, Istenem, már megint elájultam? – kérdezte. – Sajnálom, hogy meg kellett kötöznetök. A hülye lábaim! Azt hiszem, egy kicsit jobban föl tudnék ülni, ha...

Ez volt az a pillanat, amikor Roland lábai lassan összenyaklottak, és ő elájult, vagy harminc mérföldre délre attól a ponttól, ahol a Nyugati Tenger homokos partja véget ér.

ÚJRAKEVERÉS

Eddie Dean és a lány nem vánszorogtak, még csak nem is gurultak az előttük húzódó tengerparti szakaszon, hanem valósággal *repültek*.

Odetta Holmes vitathatatlanul nem szerette Rolandot, nem is bízott benne, de látta, milyen nyomorúságos állapotba került, és tekintettel volt rá. Így most Eddie, ahelyett hogy egy acél-gumi szerkezetet taszított volna, amelyhez történetesen egy emberi testet rögzítettek, szinte úgy érezte, légpárnás járművet irányít.

Menj vele. Korábban én vigyáztam rád, és ez fontos volt. Most már csak lelassítanálak titeket.

Eddie szinte azonnal rájött, milyen igaza van a harcosnak. Ő tolta a széket; Odetta hajtotta.

Eddie az övébe szúrta Roland egyik revolverét. *Emlékszel, amikor azt mondtam, hogy légy óvatos, de nem voltál?*

Igen.

Most megismétlem: légy óvatos. Minden pillanatban. Ha a másikja visszajön, ne habozz, azonnal üsd fejbe.

És mi van, ha megölöm?

Akkor vége. De ha ő öl meg téged, akkor is. És ha visszajön, akkor megpróbálkozik vele. Megpróbálja.

Eddie nem akarta otthagyni a harcost. Nem csupán az éjszakai hangok miatt (noha nem tudott nem gondolni rájuk); egyszerűen Roland volt az egyetlen kapcsolata ezzel a világgal. Ő és Odetta nem tartozott ide.

Mégis úgy vélte, hogy a harcosnak igaza van.

– Akarsz pihenni? – kérdezte Odettát. – Még van étel. Egy kevés.

– Még nem – válaszolta a lány, noha fáradt volt a hangja. – Nemsokára.

– Jól van, de legalább ne lökd magad. Gyenge vagy. A... a gyomrod, tudod.

– Jól van. – Hátrafordította verejtéktől csillogó arcát, és olyan mosolyt villantott a fiúra, amelytől az egyszerre elgyöngült és megerősödött. Meghalt volna egy ilyen mosolyért... és arra gondolt, ha a helyzet azt követeli, meg is hal.

Remélte, hogy nem követeli, de még nagyon így alakulhatnak a dolgok. Az idő valami hajmeresztő válságot jelzett.

A nő az ölébe fektette a kezét, ő pedig tovább tolta. Hátuk mögött halványodtak a nyomok; a part egyre keményebb lett, viszont tele volt kövekkel, amelyek balesetet okozhattak. Ennél a sebességnél ezt nehéz volt elkerülni. Egy komoly balesetben Odetta megsérülhet, és ez baj; a szék is összetörhet, és az mindkettejüknek baj lenne, de a harcosnak még inkább, mivel ő egyedül csaknem biztos, hogy meghal. Márpedig ha Roland meghal, akkor ők örökre csapdába esnek ebben a világban.

Mivel Roland túl beteg és gyenge volt ahhoz, hogy lábra álljon, Eddie-nek egy igen egyszerű ténnyel kellett szembenéznie: hárman vannak, közülük ketten nem épek.

Milyen reményük, milyen esélyük maradt? A szék.

A szék volt a remény, minden remény, egyedüli remény.

Isten irgalmazzon nekik.

2

A harcos kevéssel azután nyerte vissza az eszméletét, hogy Eddie bevonszolta egy kiemelkedő szikla árnyékába. Az arca, ahol nem hamuszürke volt, ott vörösben izzott. A melle gyorsan emelkedett és süllyedt. A jobb karját vörös vonalak hálózták be.

– Etesd meg – káromta Eddie-nek.

– Te...

– *Velem* ne törődj. Én jól vagyok. Etesd meg. Azt hiszem, most fog enni. És neked szükséged van az erejére.

– Roland, mi van, ha csak *tetteti*, hogy...

A harcos türelmetlenül legyintett.

– Semmit sem tettet. Tudom, és te is tudod. Benne van az arcában. Etesd meg, atyád szerelmére, és amíg eszik, gyere vissza hozzám. Most minden perc számít. Minden *másodperc*.

Eddie fölállt, de a harcos visszahúzta a baljával. Betegségében is megmaradt az ereje.

– Semmit se mondj neki a *másikról*! Akármit mond, akárhogy magyaráz, *ne mondj ellent neki!*

– Miért?

– Nem tudom. Csak azt, hogy az nem jó. Most cselekedj, ahogy mondtam, és ne vesztegess el több időt!

Odetta a székében ülve nézte a tengert, szelíd, tűnődő csodálkozással. Amikor Eddie megkínálta az előző esti homárból maradt hússal, a lány hálásan elmosolyodott. – Én megenném, ha bírnam – mondta –, de hát tudod, mi fog történni.

Eddie, akinek fogalma sem volt, miről beszél, csak vállat vonhatott és azt felelhette: – Pedig nem ártana még egyszer megpróbálni, Odetta. Tudod, hogy enned kell. Olyan gyorsan kell haladnunk, ahogy erőnkből telik.

A nő elnevette magát, megérintette a kezét. Mintha elektromos áram futott volna végig a fiún. Ő volt az, Odetta. Eddie éppen olyan jól tudta, mint Roland.

– Úgy szeretlek, Eddie! Olyan keményen igyekszel. Olyan türelmes vagy. Ő is az – biccentett a harcos felé, aki a sziklának támasztva feküdt, és őket nézte –, de ő túl kemény a szeretethez.

– Ja. Nem is tudom.

– Még egyszer megpróbálom.

– A te érdeked.

A nő mosolygott, és Eddie úgy érezte, hogy az egész világ általa mozog, érette mozog, és arra gondolt, *Kérlek, Istenem, nekem sosem volt sok mindenem, kérlek, ne vedd el tőlem még egyszer! Kérlek!*

A nő átvette a homárt, mulatságosan fintorgatta az orrát, és fölnevezett.

– Muszáj?

– Csak egy csipetet – felelte a fiú.

– Azóta se ettem kagylót – mondta Odetta.

– Tessék?

– Hát nem mondtam?

– Lehet, hogy mondtad – hagyta rá Eddie, és idegesen fölnevetett. Egyszerre fenyegetően megnőtt a tudatában a harcos figyelmeztetése, hogy nem szabad elárulni Odettának a *másik* létezését.

– Egy este, amikor tíz- vagy tizenegy éves voltam, kagylót vacsoráztunk. Utáltam az ízét, olyan volt, mint az apró gumilabda, és később kihánytam az egészet. Sohasem ettem azóta. De... – sóhajtott. – Ahogy te mondanád, eszem egy csipetet.

Pont úgy tett egy darabot a szájába, ahogy a gyerekek veszik be a kanalas gyógyszert, amelyről tudják, hogy pocsék az íze. Először lassan rágta, azután gyorsított. Lenyelte. Újabb darabot tépett. Rágott, nyelt. Újabb darab. Most már valósággal *falta*.

– Hó, lassíts! – mondta Eddie.

– Ez *másik fajta* lehet! Hát *persze*, erről van szó! – ragyogva pillantott Eddie-re. – Arrébb jöttünk a tengerparton, ez egy másik fajta! Úgy látszik, erre nem vagyok allergiás! Nem is olyan pocsék, mint a korábbi... pedig igyekeztem magamban tartani, ugye? – Lefegyverzően nézett rá. – *Nagyon* igyekeztem.

– Igen. – Eddie úgy hallotta önmagát, mint egy nagyon távoli rádióadó bemondóját. *Azt hiszi, hogy mindennap evett, azután pedig kihányta. Azt hiszi, ezért gyenge. Magasságos Mindenható!* – Igen, nagyon igyekeztél.

– Ízlik – ezt alig lehetett érteni, mert tele volt a szája. – Remek! – Fölkacagott. Finom, szép hang volt.
– Ez megmarad bennem! Képes leszek táplálkozni! Tudom! *Érzem!*

– Csak ne essél túlzásba – intette a fiú, és odakínálta az egyik vizesömlőt. – Elszoktál az evéstől.
– Mindent – nyelt egyet, hallható kattanással (legalábbis ő hallotta) –, mindent kihányhatsz.

– Igen. Igen.

– Beszélnem kell néhány percre Rolanddal.

– Jól van.

De mielőtt elmehetett volna, Odetta ismét megfogta a kezét.

– Köszönöm, Eddie. Köszönöm, hogy olyan türelmes voltál. És *neki* is köszönöm. – Jelentőségteljes szünetet tartott. – Köszönd meg neki, és ne áruld el, hogy ijesztőnek találom.

– Nem fogom – ígérte Eddie, és visszament a harcoshoz.

3

Még ha nem lökte magát előre, Odetta akkor is tudott segíteni. Annak a nőnek az ösztönös megérzéseivel navigált, aki hosszú ideje tolókkocsival közlekedett egy olyan világban, amely csak évek múlva ad helyet az Odettához hasonló embereknek.

– Balra – mondta, és Eddie balra fordult, elsiklott egy szikla mellett, amely úgy vicsorodott elő a tésztás fővenyből, mint egy rothadó agyar. Ő is megláthatta volna... de az is lehet, hogy nem.

– Jobbra – szólta a nő, és Eddie jobbra kanyarodott, épphogy elkerülve a ritkuló homokcsapdák egyikét. Végül megálltak, és Eddie zihálva elterült.

– Aludj – mondta Odetta. – Egy órát. Majd fölébresztelek.

Eddie ránézett.

– Nem hazudok. Láttam a barátod állapotát,

Eddie...

– Nem igazán a barátom, tu...

– ...és tudom, milyen fontos az idő. Nem hagylak egy óránál többet aludni rosszul értelmezett kíméletből. Elég jól olvasok a nap állásából. Azzal nem segítesz annak az embernek, ha agyonhajszolod magadat.

– Nem – hagyta rá Eddie, és azt gondolta: *De te ezt nem érted! Ha én elalszom, és Detta Walker visszajön...*

– Aludj, Eddie – kérte a nő, és a fiú engedelmeskedett, mert fáradtabb (és szerelmesebb) volt, hogy ne bízson benne. Elaludt, a nő ígéretéhez híven fölkelte, és még mindig Odetta volt, mentek tovább, és ő ismét lökte magát előre, hogy segítsen. Rohantak az egyre keskenyedő tengerparton az ajtó felé. Eddie lázasan fürta tekintetét a messzeségbe, de nem látott semmit.

4

Otthagytá Odettát, aki most evett először napok óta, és visszament a harcshoz. Roland mintha jobban lett volna.

– Guggolj le – mondta.

Eddie engedelmeskedett.

– Hagyd itt a félig teli tömlőt. Nekem csak arra van szükségem. Vidd el őt az ajtóhoz.

– És mi van, ha nem...

– ...találsz meg? Meg fogod találni. Az első kettő ott volt, ez is meglesz. Ha ma este előtt odaérsz, akkor várd meg a sötétet, és két zsákmányt ejtsél. Neki is hagynod kell ételt, és amennyire lehetséges, biztonságba kell helyezned. Ha ma estig nem érsz oda, akkor hármat öl. Tessék.

Odaadta az egyik pisztolyát.

Eddie tisztelettel vette át, ismét meghökkent, hogy milyen súlyos.

– Azt hittem, döglöttek a töltények.

– Valószínűleg. Én mindenestre azokkal töltöttem meg, amelyek hitem szerint a legkevesbé áztak el: hármat a bal fegyveröv csatrészeről, hármat a jobb övből. Legalább egy elsülhet. Talán kettő is, ha szerencséd van. Ne a csúszómászókon próbáld ki. – Rövid ideig tűnődve nézett Eddie-re. – Lehetnek ott más lények is.

– Te is hallottad?

– Ha a dombok közti nyávogóra gondolsz, azt igen. Ha a Mumusra gondolsz, ahogy a szemedben látom, azt nem. Csak egy vadmacskát hallottam a bozótosban, a hangja legalább négyszer akkora, mint a teste. Itt nem lehet semmi, amit egy bottal ne tudnál elkergetni. De rá is gondolnod kell. Ha a *másik* lénye visszajön, akkor meg kell...

– Nem ölöm meg, ha erre gondolsz!

– Meg kell köötnöd. Megértetted?

Eddie kelletlenül böölintott. Azok az átkozott töltények valószínűleg amúgy sem süönek el, semmi értelme előre cidrizni miattuk.

– Ha eléred az ajtót, őt hagyd ott. Helyezd el, ahogy tudod, és gyere vissza értem a székkal.

– És a fegyverrel?

A harcos szeme akkorát lobbant, hogy Eddie hátrakapta a fejét, mintha Roland lángoló fáöklát nyomott volna az arcába. – Az istenekre, igen! Otthagynád töltött fegyverrel, amikor a *másik fele* bármikor visszajöhet? Megörültél?

– A töltények...

– *Francha* a töltényekkel! – kiáltotta a harcos. Egy szöllökés felkapta a hangját. Odetta feljűük fordította a fejét, egy pillanatig őket nézte, azután ismét a tengert. – Ne hagyd ott neki!

Eddie halkán beszélt, nehogy a szél elvigye a hangját. – És mi van, ha valami lejön a bozótosból, miközben én ide tartok? Valami macskaféle, amelyik

négyszer nagyobb a hangjánál, és nem fordítva? Valami, amit nem tudsz elkergetni egy bottal?

– Rakj össze neki egy kupac követ – felelte a harcos.

– *Köveket!* Krisztus szerelmére! Ember, micsoda egy rohadék szemét vagy te!

– Én *gondolkodom* – válaszolta a harcos –, amire te láthatólag képtelen vagy. Odaadtam neked a fegyvert, így az út feléig meg tudod védeni mindazoktól a veszélyektől, amelyekről beszélsz. Jobb lenne, ha visszavenném a pisztolyt? Akkor talán *meghalhatnál* érte. Az megfelelne? Nagyon romantikus... leszámítva, hogy akkor nem csak ő, de mindhárman meghalunk.

– Nagyon logikus. De akkor is rohadék szemét vagy.

– Eredj, vagy maradj. De ne ítélkezzél fölöttem.

– Valamiről megfeledkeztél – mondta Eddie dühösen.

– Mi az?

– Elfelejtetted hozzátenni, hogy nőjek föl végre. Henry mindig hozzátette: „Ó, nőj már föl, öcsém.” A harcos fáradtan, különös módon mégis gyönyörűen mosolygott. – Azt hiszem, *már fölönttél*. Mész, vagy maradsz?

– Megyek – bólintott Eddie. – Mit eszel? A maradékot ő ette meg.

– A rohadék szemét majd kitalál valamit. A rohadék szemét évek óta ezt teszi.

Eddie elfordította a tekintetét. – Én... szóval bocs, amiért így neveztelek, Roland. Ez... – Hirtelen élesen fölnevetett. – Nagyon fárasztó nap volt.

Roland ismét elmosolyodott. – Igen – mondta. – Az volt.

Egész útjukon aznap tették meg a leghosszabb távot, de nem találtak ajtót, pedig a nap már arany ösvényt festett az óceánra. A nő erősködött, hogy még simán bírná fél óráig, Eddie mégis megállt, és

kisegítette a székből. Odavitte egy tűrhetően sima foltra, elhozta a székből a hát- és az üléspárnákat, majd betömködte őket Odetta alá.

– Istenem, milyen jó érzés kinyújtózni – sóhajtotta Odetta. – Csak... – elfelhősödött a homloka. – Folyton arra a másik emberre, Rolandra kell gondolnom, hogy ott van egyes-egyedül, és így nem tudok igazán örülni. Eddie, kicsoda ez az ember? *Micsoda?* És – tette hozzá – miért *kiabál* olyan sokat?

– Csak ilyen a természete – felelte Eddie, és gyorsan elment követ gyűjteni. Roland szinte sose kiabált. Sejtette, hogy részben a reggeli kirohanás miatt – *FRANCBA a történyekkel!* – *gondolta így, a többi azonban hamis emlék: azzal az idővel kapcsolatos, amelyben a nő Odettának hitte magát.*

Három homárt ölt meg, ahogy a harcos utasította, és annyira lekötötte a harmadik, hogy alig volt érkezése kitérni a jobbról érkező negyedik elől. Láta, hogyan kattannak az ollók azon a helyen, ahol egy pillanattal előbb még az ő lába volt, és a harcos hiányzó ujjaira gondolt.

Miközben a napfény maradéka megfakult a látóhatáron, száraz rőzsetűzőn – a csorba domboknak és a dúsabb növénytakarónak megvolt az az előnye, hogy könnyebben és gyorsabban lehetett tüzelőt gyűjteni – megsütötte az ételt.

– Nézd, Eddie! – kiáltotta Odetta, és fölfelé mutatott.

Eddie odanézett, és látta, egyetlen csillag ragyog az éjszaka keblén.

– Hát nem *gyönyörű?*

– De igen – felelte, és hirtelen, minden ok nélkül szemét elfutotta a könny. Hol volt ő, egész átkozott életében? Hol volt, mit csinált, ki volt vele, és miért érzi hirtelen olyan retkesnek, olyan mérhetetlenül mocskosnak magát?

Odetta fölemelt arca félelmetesen, ellenállhatatlanul gyönyörű volt ebben a fényben, ám erről a szépségről

az arc tulajdonosának nem volt tudomása; ő csak a csillagot nézte tágra nyílt, csodálkozó szemmel, és halkán fölnevetett.

– Csillagfény, ragyogás – mondta, és elhallgatott. A fiúra nézett. – Ismered, Eddie?

– Igen – válaszolta Eddie továbbra is lehajtott fejjel. A hangja elég tisztán csengett, de ha fölnéz, a nő meglátta volna, hogy sír.

– Akkor segíts nekem. De látnod kell.

– Jól van.

Eddie letörölte a könnyeit a tenyerével, és Odettával együtt csodálta a csillagot.

– Csillagfény – nézett rá a nő, és Eddie csatlakozott: – *ragyogás...*

A női kéz tétován kinyúlt, a férfié megragadta. Az egyik gyöngéd barna, mint a tejcsokoládé, a másik gyöngéd fehér, mint a galamb begye.

– Első csillag, mit ma látok – mondták egyszerre ünnepélyesen, most csak fiú és leány, nem pedig férfi és asszony, mint később lesznek, amikor leszáll a sötétség, és Odetta megkérdi majd Eddie-t, alszik-e, és Eddie azt mondja majd, hogy nem, mire Odetta megkéri, hogy ölelje át, mert hideg van: – Teljesíts egy kívánságot...

Egymásra néztek, és Eddie látta, hogy a nő arcán folynak a könnyek. Ettől az ő könnyei is eleredtek, és nem szégyellte, hogy Odetta látja. Nem szégyen volt, hanem kimondhatatlan megkönnyebbülés.

Összemosolyogtak.

– Amit ma este kívánok – folytatta Eddie, és arra gondolt: *Kérlek, maradj mindig velem.*

– Amit ma este kívánok – visszhangozta Odetta, és arra gondolt: *Ha ezen a különös helyen kell meghalnom, kérlek, ne legyen túlságosan nehéz, és legyen mellettem ez a derék fiatalember.*

– Bocsáss meg, hogy sírtam – mondta, és letörölte a könnyeit. – Nem szokásom, de ez...

- Nagyon fárasztó nap volt – fejezte be helyette a fiú.
 - Igen. Enned kell, Eddie.
 - Neked is.
 - Csak remélem, hogy nem betegszem meg tőle ismét.
- Eddie rámosolygott.
- Nem hinném, hogy megtörténne.

6

Később, miközben idegen csillagképek járták lassú gavotte-jukat a fejük fölött, mindketten úgy érezték, hogy a szeretkezés még sohasem volt ilyen édes, ilyen tökéletes.

7

Hajnalban indultak rohanvást, és kilencre Eddie azt kívánta, bárcsak megkérdezte volna Rolandot, mit tegyen, ha eléri azt a helyet, ahol a dombok leereszkednek a partra, és még mindig nem látja az ajtót. Elég fontos kérdés lett volna, mert vitathatatlanul *közeledett a part vége*. A dombok egyre közelebb masíroztak, átlós vonalban ereszkedtek a víz felé.

Maga a part sem volt már olyan, mint korábban: a talaj szilárd volt és elég sima. Valami – Eddie feltételezése szerint vízmosás, vagy valamilyen esős évszak utáni áradás (még egyszer sem látott esőt ebben a világban, egyetlen csöppet sem; az ég néhányszor beborult, de azután ismét eloszlottak a felhők) – ledarálta a kiugró sziklák csúcsait.

Fél tízkor Odetta fölkiáltott: – Állj, Eddie! Állj!

A fiú olyan hirtelen állt meg, hogy Odettának meg kellett markolnia a karfát, különben kiesett volna a székből. Eddie szempillantás alatt megkerülte a szerkezetet.

– Bocsáss meg – kérte. – Jól vagy?

– Remekül. – Eddie látta, hogy összetévesztette az izgalmat a rémülettel. A nő előremutatott. – Amott! Látsz valamit?

Eddie elárnyékolta a szemét. Semmit sem látott. Pislogott. Egy pillanatra mintha... nem, biztosan csak a meleg levegő remeg a kemény talaj fölött.

– Nem hiszem – mondta, és elmosolyodott. – Csak kívánod, hogy láss valamit.

– De én látom! – fordította izgatottan mosolygó arcát a fiú felé. – Magától áll! Közel a part végéhez! Eddie ismét odanézett, ez alkalommal olyan erősen hunyorgott, hogy a szeme könnybe lábadt. Egy pillanatra megint mintha látott volna valamit. *Te is azt teszed*, gondolta mosolyogva. *Te is az ő kívánságát látod.*

– Talán – mondta, nem azért, mintha hitt volna benne, hanem mert a nő hitt.

– Menjünk!

Eddie ismét a szék mögé lépett, egy percig masszírozta a keresztcsontját, amely most már állandóan fájt. Odetta hátranézett.

– *Mire vársz?*

– Ugye tényleg úgy gondolod, hogy láttál ott valamit?

– Igen!

– Hát akkor menjünk!

Ismét tolni kezdte a széket.

Fél óra múlva ő is meglátta. *Jézusom*, gondolta, *olyan jó a szeme, mint Rolandé! Talán még jobb!* Egyikük sem akart megállni ebédkor, de enniük kellett. Gyorsan végeztek, azután tovasiettek. Közeledett a dagály, Eddie egyre kínosabb érzésekkel sandított jobbra, nyugat felé. Jóval magasabban voltak a hínár és a tengeri fű gubancos vonalánál, amely a dagályhatárt jelezte, de úgy vélte, mire eléri

az ajtót, kényelmetlenül hegyes szögben lesznek a tenger és a meredek dombok között. Most már tisztán látta azokat a dombokat. Egyáltalán nem volt szép látvány. Sziklás dombok tele alacsony fákkal – komoran kapaszkodó gyökereik mindmegannyi ízületi gyulladástól göbös ujj – meg túskebokrokkal. Nem tűntek nagyon meredeknek, ám a tolokocsihoz túlságosan azok voltak. Lehet, hogy fölviheti egy darabon Odettát, talán föl is kell vinnie, de nem örült neki, hogy itt kell hagynia.

Most először hallott rovarokat. Mintha apró tücskök lettek volna, de élesebb hangjuk és tagolatlan, kitartó, egyhangú *riiiii-jük* távvezetékek zűgására emlékeztetett. Először látott a sirályokon kívül más madarakat is. Némelyik nagyobb példány merev szárnyakkal körözött a szárazföld belseje fölött. Héják, gondolta Eddie. Látta, hogy időnként összecsucsják a szárnyukat, és kőként hullanak lefelé. Vadásznak. Mire? Hát kis állatokra. Ez így van rendjén.

Mégse tudta kiverni a fejéből az éjszaka hallott nyávogást.

A délután közepére már világosan látta a harmadik ajtót. Ugyanolyan képtelenségnek tűnt, mint a másik kettő, mégis olyan szilárdan állt ott, mint egy őrszem.

– Elképesztő – mondta a lány halkán. – Egészen elképesztő.

Pontosan ott állt, ahol Eddie gyanította, abban a szögletben, amely az észak felé tartó könnyű út végét jelezte, alig valamivel a dagályvonal fölött, alig kilenc méterre attól a helytől, ahol a dombok úgy bukkantak elő a földből, mint szőr helyett szürkészöld bozóttal borított óriási kezek.

Tetőzött a dagály, ereszkedni kezdett a nap; négy órára járt – ezt Odetta mondta, és Eddie hitt neki, mert állítása szerint a nő jól tudott olvasni a nap állásából (azonkívül Odetta volt az ő szerelmese) –, amikor elérték az ajtót.

Csak nézték, Odetta a székében ülve, ölébe ejtett kézzel, Eddie a tengerparton állva. Egyrészt úgy nézték, mint előző nap alkonyatkor az Esthajnalcsillagot – azaz ahogy a gyerekek –, de persze másként is. Amikor a csillag láttán kívántak valamit, játékos gyerekek voltak. Most ünnepélyesen, álmélkodva bámulták, mint a gyerekek, akik olyasmivel kerülnek szembe, aminek csak a mesében van helye.

Két szó volt az ajtóra írva.

– Mit jelent ez? – kérdezte végül Odetta.

– Nem tudom – felelte Eddie, pedig azok a szavak reménytelen borzongást keltettek benne; érezte, hogy alattomos homály borul a szívére.

– Tényleg nem? – nézett rá szűrősen a nő.

– Nem. Én... – Nyelt egyet. – Nem.

Odetta még egy pillanatig figyelte. – Tolj át mögéje, kérlek. Szeretném onnan is látni. Tudom, hogy vissza szeretnél menni hozzá, de azért megtennéd még ezt nekem?

Megtette.

A dombok felőli oldalon kezdték megkerülni az ajtót.

– Várj! – kiáltott a nő. – Láttad?

– Mit?

– Menj vissza! Figyelj! Nézd!

Eddie ez alkalommal nem az előttük levő akadályokat figyelte, hanem az ajtót. Ahogy közeledtek, látta, mint keskenyedik a perspektíva, látta a semmibe mélyedő zsanérokot, látta az ajtó vastagságát...

Azután eltűnt.

Az ajtó vastagsága eltűnt.

A hét-tíz centi tömör fának (az ajtó rendkívül vastagnak tűnt) meg kellett volna szakítania Eddie látóterét, mégsem szakította meg.

Az ajtó eltűnt.

Az árnyéka ott volt, de az ajtó nem.

Eddie hátrébb húzta a széket hatvan centivel, így délre került attól a helytől, ahol az ajtó állt; a vastagság visszatért.

– Látod? – kérdezte a nő remegő hangon.

– *Igen!* Ismét ott van!

Harminc centivel előrébb tolta a széket. Az ajtó ott volt. Újabb tizenöt centi. Még mindig ott volt. Újabb öt centi. Még mindig ott volt. Újabb két centi... eltűnt. Egyszerűen nem volt ott.

– Jézusom! – suttogta. – Úrjézus!

– Vajon kinyílik neked? – kérdezte a nő. – Vagy nekem?

Eddie tetován előrelépett, és megragadta az ajtó kilincset, amelyre két szót vésstek.

Megpróbálta az óra járásával egy irányban; megpróbálta ellenkezőleg.

A kilincs egy jöttányit sem mozdult.

– Jól van – szolt higgadt belenyugvással Odetta. – Tehát csak neki nyílik. Azt hiszem, ezt mindketten tudtuk. Eredj érte, Eddie. Most rögtön.

– Először rólad kell gondoskodnom.

– Én elleszek itt.

– Nem leszel! Túl közel vagy a dagályvonalhoz. Ha itt hagylak, sötétedéskor kijönnek a homárok, és meg fognak vacso...

Főnt a dombok között hirtelen macska mordult, úgy vágva ketté a mondanivalóját, mint kés a vékony zsineget. Jó messziről hallatszott, de közelebből, mint a másik.

Odetta szeme csupán egy pillanatra tévedt oda a harcos revolverére, amelyet Eddie a nadrágja korcába tűzött, azután visszatért a fiú arcára. Eddie érezte, hogy elvörösödik.

– Ugye azt mondta, hogy ne add ide nekem? – kérdezte lágyan Odetta. – Nem akarja, hogy nálam

legyen.

– A törtények eláztak – feszengett Eddie. – Valószínűleg amúgy sem működnének.

– Értem. Vigyél följebb egy kicsit a lejtőn, Eddie, jó? Tudom, nagyon elfáradt a hátad. Andrew ezt toloszékes puklinak hívja, de ha egy kicsit följebb viszel, akkor biztonságban leszek a homároktól. Kétlem, hogy bármi idemerészkedne, ahol ők élnek.

Dagálynál valószínűleg ez a helyzet... gondolta Eddie, *de mi van apálykor?*

– Adj valamit ennem, meg néhány követ – mondta a nő, és Roland szavainak öntudatlan visszhangjától Eddie ismét elvörösödött. Cserépkályhaként tűzelt a homloka és az arca.

A nő ránézett, halványan elmosolyodott, és megcsóválta a fejét, mintha a fiú hangosan kimondott volna valamit.

– Ezen nem fogunk veszekedni. Láttam az állapotát. Az ideje nagyon, nagyon rövid. Nincs idő vitatkozásra. Vigyél kicsivel följebb, adj ennem, adj néhány követ, azután fogd a széket és menj.

10

Olyan gyorsan elhelyezte, ahogy tudta, azután előhúzta a harcos pisztolyát, és markolattal előre odanyújtotta neki. De a nő megrázta a fejét.

– Dühös lesz mindkettőnkre. Dühös lesz rád, mert odaadtad, rám még inkább, hogy elfogadtam.

– Bolondság! – kiáltotta Eddie. – Honnan veszed?

– Tudom – felelte Odetta ellentmondást nem tűrő hangon.

– Hát tegyük föl, igazad van. Csak tegyük föl. Viszont én akkor leszek dühös, ha *nem* fogadod el.

– Tedd csak el. Nem szeretem a fegyvereket. Nem tudom használni őket. Ha valami rám támad a sötétben, először is bepisilek. Másodszor rossz felé tartom a csövet, és meglövöm magam. – Elhallgatott,

ünnepélyesen nézett Eddie-re. – És még valami, amit talán te is tudsz. Hozzá sem akarok érni semmihez, ami az övé. *Semmihez*. Azt hiszem, nekem az ő holmija jelenti azt, amit a mama *hoodoo-nak* hívott. Szeretem modern nőnek tartani magamat... de nem szeretném, ha bármilyen *hoodoo* lenne a közelemben, amikor elmész, és körülöttem besötétedik a világ.

Eddie felnézett a fegyverről, még mindig kérdő volt a tekintete.

– *Tedd el* – mondta Odetta olyan szigorúan, mint egy tanárnő. Eddie nevetésben tört ki, és engedelmeskedett.

– Miért nevisz?

– Mert pontosan úgy beszéltél, mint Miss Hathaway. Ő volt a tanítónőm harmadikban.

A nő kissé elmosolyodott, ragyogó szeme pillanatra sem engedte el a fiút. Halkan, édesen dalolni kezdett:

– *Lehullt az éjszaka égi függönye... eljött a szürkület...*

– Hangja elhalt. Mindketten nyugat felé tekintettek, ám a csillag, amelynek feljövetelekor mondták el kívánságukat, még nem bukkant elő, noha az árnyékok már meggyúltak.

– Van még valami, Odetta? – Hirtelen szeretett volna maradni. Úgy vélte, ez a vágy elmúlik, amint hátat fordít a nőnek, de most alig bírt ellenállni a kísértésnek, hogy bármilyen indokkal húzza az időt.

– Egy csók. Az még jó lenne, ha nem haragszol. Eddie hosszan megcsókolta. Amikor az ajkuk szétvált, Odetta megfogta a csuklóját, mélyen a szemébe nézett. – Még sohasem szeretkeztem fehér emberrel, tegnap estig – mondta. – Nem tudom, fontos-e ez neked. Még azt sem, hogy *nekem* fontos-e. De gondoltam, jobb, ha tudod.

A fiú belegondolt.

– Nekem nem fontos – mondta. – A sötétben, azt hiszem, mindketten szürkék voltunk. Szeretlek, Odetta.

A nő megfogta a kezét.

– Kedves fiatalember vagy, talán én is szeretlek, noha túl korai még mindkettőnknek...

Ebben a pillanatban, mintegy végszóra, vadmacska hörrent azon a környéken, amelyet Roland bozótosnak hívott. Még mindig négy-öt mérföldre lehetett, de így is négy-öt mérfölddel közelebb, mint legutoljára, és nagyon *nagynak* hallatszott.

A hang felé fordították a fejüket. Eddie érezte, hogy a szőr fel akar meredni a tarkóján, de nem sikerült valami fényesen. *Bocs, séró*, gondolta bután. *Asszem, mostanra kicsit túlságosan megnőttél.*

A morgás meggyötört sikoltásba csapott át, mintha valamilyen lény most halna szörnyű halált (holott lehet, hogy csupán sikeres párzást jelentett). Egy pillanattig kitartott, úgyszólván az elviselhetőség határáig, azután tompulni kezdett, egyre mélyebb regiszterekbe süllyedt, amíg bele nem olvadt a szél szüntelen süvítésébe. Várták, hogy újra felhangozzék, de nem ismétlődött. Bár Eddie-nek ennyi is elég volt. Megint előhúzta a revolvert a nadrágja korcából, és odanyújtotta a lánynak.

– Vedd el és ne vitatkozz! Ha *muszáj* használnod, akkor szart sem ér – az ilyen mindig így működik –, de azért csak vedd el!

– Veszekedni akarsz?

– Tessék, veszekedj! Amennyit csak óhajtasz! Odetta fürkészve belenézett Eddie mogyoróbarna szemébe, majd kissé fáradtan elmosolyodott. – Azt hiszem, nem fogok veszekedni. – Átvette a fegyvert. – Kérlek, siess, amennyire tudsz.

– Sietni fogok. – Ismét megcsókolta, ezúttal futólag, és majdnem kibökte, hogy legyen óvatos... de komolyan, emberek, Odetta, ilyen helyzetben, hogyan lehetne óvatos?

Elindult lefelé a lejtőn a mélyülő árnyékok között (a homárszörnyek még nem jöttek elő, de hamarosan

megkezdik az éjszakai műszakot), és megint odapillantott az ajtóra vésett szavakra. Ugyanaz a borzongás futott végig rajta. Találó szavak voltak. Istenem, de még milyen találóak. Visszanézett a lejtőre. Egy pillanatig nem látta a lányt, azután észrevette, hogy valami megmozdul. Egy tenyér rózsaszínje. Odetta integetett.

Visszaintett neki, majd megfordította a tolószéket, és futni kezdett az ellenkező irányba, maga felé döntve a járgányt, hogy a sokkal kisebb első kerekek ne érintsék a földet. Délnek futott, vissza azon az úton, amelyen jött. Az első félórán vele futott a surranójához ragadt árnyéka is, egy girhes óriás valószínűtlen árnya, méterekre kinyúlva kelet felé. Azután lement a nap, az árnyék eltűnt, és a homárszörnyek kezdtek kikászálódni a hullámokból.

Úgy tíz perccel később meghallotta első zümmögő kérdéseiket, amikor pedig fölneézett, megpillantotta az esti csillagot, amely derűsen ragyogott az éjszaka sötétkéék bársonyán.

Lehullt az éjszaka égi függőnye... eljött a szürkület...

Ne legyen baja! A lába máris fáj, tüdejét túl forrón feszítette a levegő, és még egy harmadik utat is meg kell tennie, ez alkalommal a harcos lesz az utasa, és noha sejtette, hogy Roland legalább ötven kilóval nehezebb Odettánál, tehát tartalékolnia kellene az erejét, azért csak futott tovább. *Ne legyen baja, ennyit kívánok, ne legyen baja az én szerelmemnek!*

Mintegy baljós előjelként vadmacska kiáltott rekedten, valahol a dombokon átvágó, göcsörtösen kanyargó vízmosások mélyén... csak éppen a hangjából ítélve akkora vadmacska lehetett, mint az afrikai szavannán bömbölő oroszlán.

Eddie gyorsabban szedte a lábát, és ahogy tolta maga előtt az utas nélkül maradt kocsit, a szél hamarosan kísértetiesen zöngicselő danára gyűjtött a

fölemelt első kerekek üresen forgó küllői között.

A harcos meghallotta a közeledő éles jajgatást, egy pillanatra megfeszült, azután megcsapta a fülét a zihálás, mire elernyedtt. Eddie az. Tudta, a szemét sem kellett kinyitnia hozzá.

Amikor a jajongás tompult és a lábdobogás lassult, Roland kinyitotta a szemét. Eddie lihegett előtte, arcán csurgott az izzadság, inge egyetlen sötét foltban tapadt a mellére. Nyoma sem volt rajta annak a diákos külsőnek, amilyennek Jack Andolini látta. A haja a homlokába hullott. A nadrágja elrepedt a lágyékánál. A szeme alatti kékeslila patkók tették teljessé a képet. Eddie Dean roncs volt.

– Megcsináltam – mondta. – Itt vagyok. – Körülnézett, majd vissza a harcosra, mintha nem hinne magának. – Jézus ereje, *tényleg* itt vagyok!

– Odaadtad neki a fegyvert.

Eddie szerint a harcos rosszul nézett ki – ugyanúgy, mint az első kurtára sikerült Keflex-kúra előtt, egy hangyabokányival talán még rosszabbul. Hullámokban áradt belőle a lázas hőség, és Eddie azt is tudta, hogy sajnálnia kellene, de pillanatnyilag csak iszonyúan dühös volt rá.

– Majd' összetöröm magam, hogy rekordidő alatt érjek vissza, és csak annyit tudsz mondani: „Odaadtad neki a fegyvert.” Kösz, haver! Vártam, hogy kifejezést adsz háládnak, de ez azért már kurva sok a jóból!

– Az egyetlen dolgot mondtam, ami számít.

– Hát, most, hogy említet, *tényleg* odaadtam – felelte Eddie. Csípőre tette a kezét, és durcásan lenézett a harcosra. – Most pedig választhatsz, beleülsz a székbe, vagy összehajtogatom, és megpróbálom felgyömöszölni a seggedbe. Melyik tetszik jobban, gazda?

– Egyik sem – mosolyodott el halványan Roland, annak az embernek a mosolyával, aki bár nem *akar* mosolyogni, mégsem tudja megállni. – Először is alszol egy keveset, Eddie. Meglátjuk, amit meg kell látnunk, amikor eljön a látás ideje, de most aludnod kell. Kikészültél.

– Vissza akarok menni hozzá!

– Én is. De ha nem pihensz, akkor útközben fogsz összeesni. Ez a helyzet. Ami rossz lenne neked, nekem még rosszabb, de *neki* lenne a legrosszabb.

Eddie egy pillanatig tétovázott.

– Jó időt futottál – ismerte el a harcos. Belehunyorgott a napba. – Négy óra van, talán negyed öt. Alszol öt, esetleg hét órát, akkorra sötét lesz...

– Négyet. Négy órát.

– Jól van. Sötétedésig; azt hiszem, ez a fontos. Azután eszel. Azután indulunk.

– Te is eszel.

Ismét az a halvány mosoly. – Megpróbálom. – Nyugodtan nézett a fiúra. – Az életed most az én kezemben van; feltételezem, ezt tudod.

– Igen.

– Elraboltalak.

– Igen.

– Akarsz megölni? Ha igen, akkor tedd meg most, mintsem hogy... – Lélegzete halkan sípolt. Eddie hallotta, hogy a melle szörtyög, és nagyon kevésbé tetszett neki a hang. – ...későbbi kényelmetlenségeket okozzunk egymásnak – fejezte be a mondatot.

– Nem akarlak megölni.

– Akkor... – hirtelen köhögőroham szakította félbe. – Feküdj le – mondta.

Eddie lefeküdt. Most nem lebegve ereszkedett rá az álom, ahogy néha szokott, hanem durva kézzel ragadta meg, mint a szerető, aki izgalmában ügyetlenkedik. Hallotta (bár lehet, hogy csak álom volt), ahogy Roland azt mondja: *De akkor sem kellett*

volna odaadnod neki a fegyvert, azután sötétség következett valameddig, majd a harcos fölrázta, és amikor végre felült, úgy érezte, az egész teste fáj: fáj és nehéz. Izmai rozsdás emelődobok és csigák voltak egy kihalt épületben. Első kísérletre nem működtek. Nehézkesen visszahanyatlott a homokra. Magára kényszerített egy második kísérletet, de úgy érezte, mintha húsz percet vett volna igénybe az az egyszerű művelet, hogy megforduljon. És még fájts is.

Roland kérdően nézett rá. – Készen állsz?

Eddie bólintott. – Igen. *Te?*

– Igen.

– Menni fog?

– Igen.

Így hát ettek... azután Eddie megkezdte harmadik, utolsó utazását ezen az elátkozott partszakaszon.

12

Aznap éjjel jókora utat hagytak maguk mögött, ennek ellenére Eddie tompa csalódást érzett, amikor a harcos megállította. Nem zúgolódott, mert túl fáradt volt ahhoz, hogy pihenés nélkül tovább bírja, mégis abban reménykedett, hogy sikerül. A súly. Ez volt a nagy probléma. Odetta után a harcos olyan volt, mintha egy rakomány vasrudat volna. Hajnalig további négy órát aludt, akkor ébredt, amikor a nap kiemelkedett a dombokká kopott hegycsúcsok mögül, és hallgatta a harcos köhögését. Gyenge köhögés volt, enyhén szörcsögő, mint egy öregemberé, akin elhatalmasodik a tüdőgyulladás.

Találkozott a tekintetük. Roland köhögőrohama nevetésbe fulladt.

– Még nincs végem, Eddie, nem számít, mit hallasz. És te?

Eddie Odetta szemére gondolt, megrázta a fejét.

– Megvagyok, de rám férne egy sajtburger meg egy kori.

– Kori? – kérdezte a harcos kételkedve. Eszébe jutottak a korcsolyázások a királyi udvar kertjében.

– Nem érdekes. Ugorj be, haverom. Nem kapcsolunk négyesbe, nem tapossuk padlóig a gázt, de azért gurulunk néhány mérföldet.

Tényleg gurultak, ám még így is csak közelítettek a harmadik ajtóhoz, pedig már másodjára alkonyult be azóta, hogy Eddie elvált Odettától. Eddie ledőlt, gondolván, megint alszik négy órát, de alig két óra múlva fölóbégatta egy macska. A szíve vadul vert. Olyan irtó *nagynak* hangzott!

Látta, hogy a harcos felkőnyököl, szeme csillog a sötétben.

– Kész vagy? – kérdezte Eddie. Lassan fölállt, vigyorgott kínjában.

– És *te?* – kérdezett vissza Roland megint nagyon halkan.

Eddie kiegyenesítette a hátát, amely úgy ropogott, mintha apró rakéták füzérét gyújtották volna be.

– Igen. De igazán megdobhatnának azzal a sajtburgerrel.

– Azt hittem, csirkét ennél.

Eddie felnyögött. – Na, szállj le rólam, haver!

Mire a nap megvilágította a dombok tetejét, meglátták az ajtót. Két órával később el is érték.

Megint együtt vagyunk, gondolta Eddie, készülve, hogy lerogyjon a homokba.

Csakhogy erre nem került sor. Mert Odetta Holmes nyomtalanul eltűnt. Híre-pora se maradt.

– *Odetta!* – rikoltotta Eddie, és a hangja most éppen olyan rekedt és nyers volt, mint Odetta *másikáé*. Még visszhang sem válaszolt, semmi, amit legalább összetéveszthetett volna Odetta hangjával. Ezek az alacsony, erodált dombok nem verték vissza a hangot. Csak a szél süvöltött kitartóan, a tenger morajlott, itt,

ezen az ék alakban elkeskenyedő partszakaszon sokkal hangosabban, bukóhullámok törtek meg ütemes, tompa dübörgéssel valami alagút végén, amelyet a morzsalékos sziklába vájtak.

– *Odetta!*

Akkorát rikoltott, hogy a hangja elcsuklott, és egy pillanatra mintha halszájka döfött volna a torkába. Tekintete vadul pásztázott a dombokon, világosabb folt után kutatva, amely a nő tenyere lehet, amint mozgást észlelve fölegyenesezik... és kutatott (Isten bocsássa meg neki) ragyogó vörös vérfoltok után is a cserbarna sziklákon.

Mit fog tenni, ha ilyet lát? Vagy a pisztolyt találja meg, sima szantálfa markolatán mély harapásnyomokkal? Ez a látvány hisztériába kergette volna, talán meg is örül tőle, de azért továbbra is valami ilyesmit – vagy valamit – keresett.

Semmit sem látott; a füle a leghalkabb kiáltást sem érzékelte.

A harcos közben a harmadik ajtót tanulmányozta. Egyetlen szót várt, azt, amelyet a feketébe öltözött ember használt, amikor a poros Golgotán fölütötte a hatodik cigánykártyát. *Halál*, mondta Walter, *de nem a tied, harcos.*

De az ajtóra nem egy szót írtak, hanem kettőt... és egyik sem a HALÁL volt. Újra elolvasta, némán mozgatva a száját:

A LÖKDÖSŐ

Azért ez mégiscsak halált jelent, gondolta, és tudta, hogy igaza van.

Azért nézett hátra, mert fölfigyelt rá, hogy Eddie hangja távolodik. A fiú nekiindult az első lejtőnek, még mindig Odetta nevét kiáltozva.

Roland egy pillanatig latolgatta, hagyja-e, hogy elmenjen.

Megtalálhatja a nőt, akár élve is, nem túl komoly sebekkel, úgy, hogy még mindig önmaga. Akár valami életet is teremthetnek itt maguknak, és kölcsönös szerelmük talán kitepi azt a nadragulyát, aki Detta Walkernek hívja magát. Igen, talán ők ketten képesek Dettát megfojtani. Roland romantikus volt a maga érdes módján... mégis elég realista ahhoz, hogy tudja: a szerelem ritkán győzedelmeskedik. És vele mi lesz? Még ha sikerülne is gyógyszerrel szereznie Eddie világából, olyat, amelyik már-már meggyógyította a múltkor, vajon most is meggyógyítja-e? Most nagyon beteg, és már arra kell gondolnia, nem fajultak-e el túlságosan a dolgok. A karja, lába fájt, a feje lüktetett, a melle nehéz volt, tele váladékkal. Amikor köhögött, baloldalt fájdalmasan reszelt valami, mintha eltört volna egy bordája. A bal füle lángolt. Lehet, gondolta, hogy egyszerűen eljött az idő: vége, be kell fejezni.

Ettől rögvest heves tiltakozás ágaskodott föl benne.

– Eddie! – kiáltotta, és most nem köhögött. A hangja mély, erőteljes volt.

Eddie, egyik lábával a kötörmelékben, másikkal egy kiugró kövön, megfordult.

– Mondjad – szolt vissza különös, türelmetlen kézmozdulattal, amellyel azt akarta jelezni, hagyja őt békén a harcos, hogy az *igazi* dolga után láthasson, a *fontos* dolog után, hogy megkeresse Odettát, és megmentse, ha kell. – Minden rendben. Eredj át, intézd el, amit kell. Mire visszajössz, mindketten itt leszünk.

– Ezt kétklem.

– Meg kell keresnem. – Rolandra nézett, a pillantása fiatal, teljesen védtelen volt. – Úgy értem, *tényleg muszáj!*

– Megértem a szerelmedet, a vágyadat – mondta a harcos –, ám ezúttal azt szeretném, ha velem jönnél, Eddie.

A fiú sokáig nézett rá, mintha nem hinne a fülének.

– Veled menjek? – kérdezte végül zavartan. – *Veled menjek!* Szentséges ég, most már tényleg hallottam mindent. A mindenségességes *mindent!* A múltkor annyira ragaszkodtál a maradásomhoz, hogy még a torkod elvágatását is megkockáztattad. Ez alkalommal azt akarod megkockáztatni, hogy valami az ő torkát harapja el!

– Az talán már megtörtént – mondta Roland, noha tudta, hogy nem így van. A hölgy megsebesülhetett, de nem volt halott.

Sajnos, ezt Eddie is tudta. Egy hét vagy tíz nap kábítószer nélkül feltűnően kiélesítette az elméjét. – Tudod, hogy nem így van! – mutatott az ajtóra. – Ha meghalt volna, ez a rohadék ajtó eltűnik! Hacsak nem hazudtál, mikor azt mondtad, hogy mindhármunkra szükség van.

A lejtő felé akart fordulni, de Roland szeme fogva tartotta.

– Jól van – mondta a harcos. A hangja majdnem olyan lágy volt, mint amikor elbeszélte a gyűlölködve rikácsoló Detta mellett a valahol hátul csapdába esett nőhöz. – Él. Ha viszont így van, miért nem válaszol a hívásaidra?

– Hát... az egyik olyan macskaféle elvihette. – Eddie hangjából hiányzott a meggyőződés.

– Egy macska megöli, eszik belőle, amennyit akar, a maradékot pedig otthagyja. Legföljebb elrejtene valahol a testet, hogy éjszaka visszajöjjön és felfalja, amit a nap nem bomlasztott fel. De ha ez lenne a helyzet, az ajtó eltűnt volna. A macskák nem olyanok, mint némelyik rovar, amelyek megbénítják az áldozatukat, hogy később egyék meg. Ezt te is tudod.

– Ez nem szükségképpen igaz! – felelte Eddie. Egy pillanatra hallani vélte Odetta hangját: *Mindenképpen el kellett volna járnod szónoklattanra, Eddie,* de félretolta a gondolatot. – Megtámadhatta egy macska, ő pedig talán megpróbálta lelőni, de az első

néhány töltény csütörtököt mondhatott. A fenébe, akár az első négy-öt is! A macska ráugrik, belemar, de mielőtt megölhetné... BUMM! – Öklével a tenyerébe csapott, olyan tisztán látta mindezt, mintha szemtanúja lett volna. – A golyó megöli a macskát, vagy talán megsebesíti, vagy talán elijeszti. Ehhez mit szólsz.

– Hallanunk kellett volna a lövést – válaszolta szelíden Roland.

Eddie egy pillanatig csak állt némán, nem talált érveket a vitához. Természetesen hallaniuk kellett volna. A macska, amikor először hallották, talán tizenöt, talán húszmérföldnyire volt tőlük. Egy pisztolylövés...

Hirtelen ravaszul nézett Rolandra. – Talán te hallottad – mondta. – Talán *te* hallottad, amíg én aludtam.

– Fölébresztett volna.

– De *nem* most, amikor ilyen fáradt vagyok. Ha elalszom, olyan vagyok...

– Mint egy halott – mondta a harcos ugyanazon a szelíd hangon. – Ismerem az érzést.

– Akkor megérted...

– De *nem* haltál meg. Múlt éjjel is olyan voltál, de amikor egy macska kiáltott, azon nyomban ébren voltál és felpattantál. Mert félted. Eddie, te is tudod, hogy nem volt lövés. Hallottad volna. Mert félted.

– Talán egy sziklával csapta szét a fejét! – ordította Eddie. – Honnan az ördögből tudnám, amikor itt állok és veled vitatkozom, ahelyett hogy utánanéznék? Úgy értem, talán sebesülten hever valahol, ember! Sebesült és elvérzik! Hogy tetszene neked, ha *átmennék* veled azon az ajtón, ő pedig meghalna, miközben mi odaát járunk? Hogy tetszene, ha körülnéznél, és ott az ajtó, azután másodszor is körülnéznél, és eltűnt, mintha sohasem lett volna, mert ő meghalt? Akkor te esnél csapdába az én

világomban, nem pedig fordítva! – Lihegve, ökölbe szorított kézzel meredt a harcosra.

Fáradt ingerültség fogta el Rolandot. Valaki – lehetett éppen Cort, de inkább az apja – azt mondta: *Hamarabb kanalizod ki az óceánt, mint hogy egy szerelmest meggyőzz az igazadról.* Ha bármilyen bizonyítékra volt szüksége ehhez a mondáshoz, akkor az ott állt fölötte, olyan testtartásban, amely egyszerre volt kihívó és védekező. *Csak folytasd,* mondta Eddie Dean testtartása. *Csak folytasd, kérdezzess, megfelelek én mindre!*

– Lehet, hogy nem macskával találkozott – mondta.
– Ez ugyan a te világod, de nem hiszem, hogy többször jártál itt, mint én Borneón. Nem tudod, mi lehet a dombok mögött, igaz? Akár egy majom is elragadhatta, vagy valami hasonló.

– Valami elragadta csakugyan – felelte a harcos.

– Na, hála Istennek, a betegség nem vette el teljesen a józan e...

– Mindketten tudjuk, mi volt az. Detta Walker. Az ragadta el. Detta Walker.

Eddie már nyitotta a száját, ám a harcos kérlelhetetlen arca nyomban – alig néhány másodperc alatt, ami elegendő arra, hogy elismerjék az igazságot – minden ellenérvét elnémította.

– *Nem szükségszerűen történt így!*

– Gyere kicsit közelebb. Ha beszélni akarunk, akkor beszéljünk. Valahányszor túl kell ordítanom a hullámokat, újabb seb szakad fel a torkomon. Legalábbis így érzem.

– Miért ilyen nagy a szemed, nagymama? – mondta Eddie, és nem mozdult.

– Mi az ördögről beszélsz?

– Egy meséről. – Kicsit lejjebb ereszkedett a lejtőn, legfölből négy métert. – Ahogy mese az is, ha úgy

képzeled, hogy elég közel tudsz csábítani ahhoz a tolószékhez.

– *Minek?* Nem értelek – mondta Roland, noha tökéletesen értette.

Tőlük talán ötszáz méterrel keletre és csaknem százötven méterrel föntebből két sötét szem figyelte őket merőn, két szem, amely éppen annyira értelmes volt, mint amennyire érzéketlen. Párbeszédüket nem lehetett érteni, elfojtotta a szél, a hullámok és a tenger harsogása a part alá vájt csatornában, ám Dettának nem kellett hallania, amit *mondanak*, anélkül is tudta, miről *beszélnek*. Nem volt szüksége távcsőre, anélkül is látta, hogy a Nagyon Rossz Ember mostanára Nagyon Beteg Ember lett, és a Nagyon Rossz Ember talán szívesen elszórakozna még néhány napot vagy akár néhány hetet egy lábatlan néger nő kínzásával – ahogy a dolgok errefelé állnak, nehéz más szórakozást találni –, de a Nagyon Beteg Ember már csak egyet szeretne: elhúzni innen a savószínű seggét. Csak használja azt a varázsajtót és pucoljon innét. Bár korábban nem pucolt sehová. Korábban a Nagyon Rossz Ember nem volt másutt, mint az ő *fejében*. Még most sem szívesen gondolt rá, milyen volt, hogyan érezte magát, milyen könnyen háritotta el a Nagyon Rossz Ember az ő kísérleteit, amikor karmolászva próbálta *kilőgni* onnan, hogy ismét önmaga legyen. Félelmetes volt. Szörnyű. És ami még rosszabb: érthetetlen. Hogy pontosan miből is fakadt a rettegése? Abból, hogy nem is a behatolás volt a legfélelmesebb. Tudta, hogy megérthetné, ha mélyebben magába tekintene, de nem akart. Egy ilyen vizsgálódás esetleg olyan helyre vezethetné, mint amitől réges-régen rettegtek a tengerészek, egy helyre, amely nem több és nem kevesebb, mint a világ pereme, az a hely, amit a kartográfusok az ITTEN KÉLGYÓK VAGYNAK szöveggel jelöltek. A Nagyon Rossz Ember behatolásában az volt a legocsmányább,

hogy ismerős volt, mintha ez a döbbenetes esemény korábban is megesett volna, nem egyszer, hanem sokszor. De rémítő vagy sem, Detta leküzdötte a pánikot. Még viadal közben is figyelt, emlékezett, hogyan nézett át azon az ajtón, amikor a harcos az ő kezét használva megpördítette a kerekesszéket. Emlékezett, hogy látta a Nagyon Rossz Ember testét a homokban, és Eddie-t, ahogy fölé kuporodik, késsel a kezében.

Bár belevágta volna azt a kést a Nagyon Rossz Ember torkába! Jobb lett volna, mint egy disznóölés! Mérföldekkel jobb!

Nem tette meg, de ő látta a Nagyon Rossz Ember porhüvelyét. Lélegzett, de akkor is porhüvely volt; értéktelen *holmi*, félredobott szöszös zsák, amelyet vala mi idióta gabonaasztaggal vagy gyommal tömött meg.

Detta elméje lehetett olyan csúnya, akár a patkány segge, akkor is gyorsabb s élesebb volt, mint Eddie-é. *A Nagyon Rossz Ember teli vót kakaóval, de mán ez nincs így. Tuggya, hogy idefel vagyok, és nem akar mást, mint elpucolni, mielőtt lemék és kinyiffantom. A kis haverja viszont – a' még mindig kraftos, és még nem bántott eleget. Föl akar gyönni, hogy megkeressen, nem érdekli, mi van a Nagyon Rossz Emberrel. Úgy ám. Úgy gondúja, egy fekete kurva virgácsok nélkül, mint én, nem ér fel egy illen nagy lengőfaszúval. Nem fogok elpucolni.*

Meg akarom keresni aztat a fekete lotyót. Béakasztok neki eccer-kéccer, osztán mehetünk, ahogy akarod. Így gondúja, és ez így heles. Frankó lesz, krumplicsira. Ha aztat hiszed, hogy elkaphatod Detta Walkert, gyűjjél fő ide a bozótosba, és próbájjad meg. Rágyüssz majd, ha velem kefést, akkor a legjobbat kaptad, mókuskám! Majd rágyüssz...

Ám patkányként körbefutkosó gondolataiból kiragadta egy hang, amely áttört a szélsüvöltésen és a

hullámverésen: egy pisztolylövés súlyos dörrenése.

– Jobban megértettél te, mint ahogy állítod – mondta Eddie. – Sokkal jobban. Azt hiszem, azért akarsz magaddal vinni, hogy távol legyek tőle. – Fejével az ajtó felé intett, miközben továbbra sem vette le a szemét Rolandról. Öntudatlanul ismételte, amit nem is olyan távol valaki más gondolt: – Tudom, hogy beteg vagy, rendben, de lehet, hogy sokkal gyengébbnek teszed magad, mint amilyen vagy. Lehet, hogy csak egy kicsit elengedted füled-farkad.

– Meglehet – felelte Roland mosoly nélkül, és hozzátette: – De nem csináltam ilyet.

Pedig így volt... legalábbis egy kicsit.

– Néhány lépés akkor sem árthat, nem igaz? Nem bírok tovább kiabálni. – Az utolsó néhány szótag, mintha ezt az állítást akarná bizonyítani, károgaszba fulladt. – És szeretném, ha meggondolnád, mit akarsz csinálni, mit tervezel. Ha nem tudlak rábeszélni, hogy gyere velem, akkor legalább hadd figyelmeztesselek, hogy most is légy óvatos.

– A drága Tornyodért – vicsorgott Eddie, de félútig lecsúszkált a domboldalon, amelyre fölmászott, meg viselt tornacipőjével egykedvű rőt porfelhőket kavarva.

– A drága Tornyomért és a *te* drága egészségedért – mondta a harcos. – Nem említve a drága *életedet*. Előhúzta megmaradt pisztolyát a bal oldali tokból, és furcsa szomorúsággal nézte.

– Ha azt hiszed, hogy megijesztesz...

– Nem hiszem. Tudod, hogy nem lehetek rád, Eddie. De azt hiszem, szükséged van egy leckére, hogy lásd, mennyire másképp állnak a dolgok. Hogy mennyire megváltozhatnak.

Roland fölemelte a fegyvert, úgy, hogy a cső nem Eddie-re mutatott, hanem az üresen hullámzó óceánra, és meghúzta a ravaszt. Eddie feszülten várta

a súlyos dörrenést.

Semmi sem történt. Csak egy tompa kattanás hallatszott.

Roland ismét meghúzta a ravaszt. A henger elfordult. Meghúzta a ravaszt, megint nem hallatszott más, mint tompa kattanás.

– Nem érdekes! – mondta Eddie. – Ahonnan én jövök, a hadügyminisztérium már az első csütörtök után is azonnal alkalmazott volna. Lehet, hogy te...

A fegyver súlyos BUMM-ja olyan sommásan szakította félbe a mondatát, amilyen sommásan Roland lövései tördelték a kis faágakat, amikor tanuló korában a céllövést gyakorolta. Eddie ugrott egyet. A lövés egy pillanatra elhallgattatta a dombokon a folyamatosan *riiii-ző* rovarokat. Csak azután szólaltak meg ismét, lassan, óvatosan, amikor Roland az ölébe tette a fegyvert.

– Mi az ördögöt bizonyít ez?

– Ez attól függ, mit hallasz meg, és mit nem vagy hajlandó meghallani – válaszolta kicsit élesen Roland.

– *Talán azt* bizonyítja, hogy nem minden lőszer rossz. Továbbá arra figyelmeztet – *nyomatékosan* figyelmeztet –, hogy abban a pisztolyban, amelyet odaadtál Odettának, néhány vagy talán *valamennyi* töltény jó lehet.

– Francba! – Eddie elhallgatott, majd: – Miért?

– Azért, mert azt a pisztolyt, amelyet éppen most sütöttem el, a fegyverövem *hátsó részéből* töltöttem meg – más szóval azokkal a lőszerekkel, amelyek a legjobban átáztak. Azért tettem, hogy múlassam az időt, amíg távol voltál. Nem mintha sok dolog lenne egy pisztoly megtöltésével még akkor sem, ha az embernek hiányzik néhány ujja, ugye érted! – Roland elnevette magát, ám nevetése köhögésbe fulladt, csonka öklével igyekezett elnémitani. Amikor enyhült, folytatta: – De ha nedves löszert nyomtál bele a fegyverbe, szét kell szedned és meg kell tisztítanod.

Szedjétek szét, tisztítsátok meg a szerkezetet, kukacok – ez volt az első dolog, amit Cort, a mesterünk a fejünkbe vert. Nem tudhattam, mennyi időbe telik, hogy másfél kézzel szétszedjem, megtisztítsam és ismét összerakjam a fegyvert, de úgy gondoltam, hogy ha tovább akarok élni – márpedig akarok, Eddie, de mennyire! –, jobb, ha kiderítem. Kiderítem, azután megtanulom gyorsabban végigcsinálni, igaz? Gyere már egy kicsit közelebb, Eddie! Gyere egy kicsit közelebb!

– Azért, hogy jobban láthassalak, gyermekem – mondta Eddie, de azért néhány lépéssel közelebb merészkedett Rolandhoz. *Csupán* néhány lépéssel.

– Amikor az első lőszer elsült, ahogy meghúztam a ravaszt, csaknem bepisiltem – mesélte a harcos. Ismét elnevette magát. Eddie döbbenten látta, hogy az önkívület határán jár. – Első lövésre, pedig hidd el, ha mondom, ez volt a *legutolsó*, amire számítottam!

Eddie azon töprengett, hazudik-e a harcos a fegyverről és az állapotáról. Az biztos, hogy beteg. De tényleg ennyire? Ezt nem tudta. Ha Roland színészkedik, akkor remek színész; ami a pisztolyt illeti, Eddie nem tudta eldönteni, igaz-e vagy sem, mert nem volt gyakorlata a fegyverforgatásban. Talán háromszor süttött el lőfegyvert életében, mielőtt hirtelen tűzharcban találta volna magát Balazar irodájában. *Henry* tudta volna, de Henry halott – ez a gondolat mindig gyászba borította Eddie-t.

– A többi nem sült el – mesélte a harcos –, ezért megtisztítottam a fegyvert, újratöltöttem, és ismét körbelőttem a tárat. Ez alkalommal abból a lőszerből használtam, amely kicsit arrébb volt az övcsattól. Azok áztak át a legkevésbé. Azok, amelyekkel a zsákmányt ejtettük, a száraz lőszer, azok voltak a legközelebb az övcsathoz.

Szünetet tartott, szárazan beleköhögött a tenyerébe, folytatta.

– Másodszor két jó lőszer volt közöttük. Ismét szétszedtem a fegyvert, ismét megtisztítottam, azután harmadszor is megtöltöttem. Ebből a harmadik töltésből való lőszeret láthattad most, amint kettő megint csütörtököt mondott. – Halványan elmosolyodott. – Tudod, az első két kattánás után már azt gondoltam, amilyen átkozott balszerencsém van, most csupa nedves lőszerrel töltöttem meg a tárat. Az nem lett volna valami meggyőző, igaz? Közelebb jönnél egy kicsit, Eddie?

– Egyáltalán nem voltál valami meggyőző – mondta Eddie. – Kösz, de azt hiszem, ennél közelebb nem megyek hozzád. Miféle tanulságot kellene ebből levonnom, Roland?

A harcos úgy nézett rá, mint egy gyengeelméjűre. – Nem azért küldtelek ide, hogy meghalj! *Egyikőtöket sem* azért küldtem! Nagy istenek, Eddie, hová tetted az eszedet? *Nála éles lőszer van!* – Szúrósan nézett a fiúra. – Főnt van valahol a dombok között. Te talán azt hiszed, a nyomába szegődhetsz, de nem jársz szerencsével ilyen sziklás terepen. Ott kushad főnt valahol, Eddie, nem Odetta, hanem Detta, főnt kushad, töltött fegyverrel a kezében. Ha itthagylak, te pedig utánaindulsz, akkor szétlő, te seggfej!

Újabb köhögőroham tört rá.

Eddie figyelte a tolószékben köhögő férfit, miközben a hullámok zúgtak, a szél tovább füttyörészte örökös gügye dallamát.

Végül meghallotta a saját hangját. – Te visszatarthattál magadnak egy olyan löszert, amelyikről tudtad, hogy jó. Én nem lennék erre képes. – Miközben mondta, tudta, hogy igazat beszél: sem ebben, sem bármi másban nem mérkőzhetne Rolanggal.

A Tornyat!

Az átkozott Tornyat!

És micsoda ravaszság, hogy a *harmadik* helyre

töltötte be a félretett löszert! Éppen ettől tűnik valószerűnek. Nehéz lesz nem elhinni.

– Van egy mondás az én világomban – folytatta Eddie. – „Ez az alak képes eladni egy jégszekrényt az eszkimóknak.” Így hangzik.

– És mit jelent?

– Azt, hogy eredj homokot aszalni.

A harcos sokáig nézte, azután bölintott. – Maradni akarsz. Rendben. Ami Dettát illeti, ő nagyobb biztonságban van... bármiféle itteni vadállattal szemben... mint Odetta lenne, te pedig nagyobb biztonságban lennél, legalábbis egyelőre, ha távol tartanád magad tőle, de hát látom, mi a helyzet. Nem tetszik, de nincs időm vitatkozni egy bolonddal.

– Ez azt jelenti – kérdezte udvariasan Eddie –, hogy senki sem próbált vitatkozni veled a Setét Tornyodról, amelyet annyira keresel?

Roland fáradtan elmosolyodott. – Nagyon sokan megtették. Azt hiszem, éppen azért láttam be, hogy nem tudlak eltéríteni. Az egyik bolond megismeri a másikat. Mindenesetre túlságosan gyenge vagyok ahhoz, hogy elkapjalak, te pedig túlságosan óvatos vagy ahhoz, hogy közelebb merészkedj, hogy elkaphassalak, az időből pedig túl kevés maradt ahhoz, hogy vitával töltsük. Annyit tehetek, hogy elmegyek, és remélem a legjobbakat. Még egyszer, utoljára mondom neked, mielőtt elmennék, és jól figyelj rám, Eddie: *légy óvatos!*

Azután Roland olyasmit tett, amitől Eddie szégyellni kezdte a kétélyeit (noha ez fikarcnyit sem gyengítette az elhatározását): csuklójának gyakorlott mozdulatával kipöccintette a tárat, kiszórta belőle a töltényeket, frissekre cserélte őket azokból a tartókból, amelyek a legközelebb voltak az övcsathoz, majd egy újabb mozdulattal a helyére ugratta a tárat.

– Most nincs idő megtisztítani a szerkezetet – mondta –, de azt hiszem, nem számít. Most pedig

kapd el, de rendesen ám – fölösleges, hogy több pizok legyen benne, mint amennyi máris belekerült. Nem sok olyan gépezet maradt a világomban, amely még egyáltalán működik.

Átdobta a fegyvert az őket elválasztó távolságon. Eddie buzgóságában *majdnem* elejtette. Azután a nadrágja korcába dugta, hogy biztonságban legyen.

A harcos fölállt a tolószékből, kis híján elesett, amikor az hátrébb gurult a lökéstől, azután az ajtó felé tántorgott. Megragadta a kilincset: az ő kezében könnyen elfordult. Eddie nem látta, mi van a nyitott ajtón túl, de hallotta a forgalom tompa moráját.

Roland visszanézett rá, szeme kéken villogott halálsápadt arcában.

16

Detta mindezt éhesen ragyogó szemmel figyelte rejtekhelyéről.

17

– Emlékezz, Eddie – mondta rekedten Roland, és előrelépett. Teste összerogyott az ajtóban, mintha üres tér helyett kőfalnak ment volna neki.

Eddie alig bírta megállni, hogy odamenjen az ajtóhoz, átnézzen rajta és lássa, hová – és *mely korbá* – vezet. Ehelyett megfordult és ismét végigpásztázott a dombokon, keze a pisztoly markolatán.

Még egyszer, utoljára mondom neked.

Hirtelen megrémült, miközben az üres barna dombokat pásztázta.

Légy óvatos!

Semmi sem mozdult.

Legalábbis semmit sem *látott* mozogni.

Ugyanakkor érezte a nőt.

Nem Odettát; a harcosnak ebben igaza volt.

Dettát érezte.

Nyelt egyet, a torka kattant.

Légy óvatos!

Igen De életében még sohasem kellett ennyire aludnia. Úgyis le fogja győzni; ha nem adja meg magát önként, akkor az álom leveri a lábáról.

És miközben alszik, eljön Detta.

Detta.

Eddie harcolt a fáradtságával, duzzadt, karikás szemével a mozdulatlan dombokat nézte, és azon töprengett, mennyi időbe telhet, amíg Roland visszatér a harmadikkal – a Lökdösővel, akárki legyen is az.

– Odetta! – kiáltotta csekély reménnyel.

Csak a csönd válaszolt, és Eddie számára megkezdődött a várakozás ideje.

A LÖKDÖSŐ

1. fejezet

KESERŰ GYÓGYSZER

1

Amikor a harcos belépett Eddie-be, Eddie egy pillanatra felémelyedett, és olyan érzése támadt, hogy valaki *figyeli* (ezt Roland nem érezte; a fiú mesélte később). Más szóval, volt némi bizonytalan tudomása a harcos jelenlétéről. Detta esetében Roland kénytelen volt azonnal *előremenni*, akár tetszett, akár nem. A nő nem csupán megérezte; különös módon mintha *várt volna* rá – rá, vagy valaki másra, sokkal gyakoribb látogatóra. Mindenesetre tökéletesen tudatában volt a jelenlétének, a behatolás első pillanatától kezdve.

Jack Mort nem érzett ilyesmit.

Túlságosan erősen figyelt a fiúra.

Már két hete a fiút figyelte.

Ma meg fogja lökni.

2

Roland, miközben ezen a szemén kinézett, fölismerte a fiút. Az a gyerek volt, akivel a sivatagi pihenőállomáson találkozott, a fiú, akit megmentett a hegyi jósdatól, akit fölálldozott, amikor választania kellett, hogy őt mentse-e meg, vagy a feketébe öltözött embert érje utol; a fiú, aki azt mondta: *Menj hát, vannak más világok is!*, mielőtt lezuhant volna a mélységbe. Egyébként a fiúnak igaza volt.

Ez a fiú Jake.

Egyik kezében egyszerű barna papírzacskót tartott, a másikban a zsinegénél fogva egy kék vászontáskát. A vászonból kiszögellő formákból a harcos úgy

gondolta, könyvek lehetnek benne.

A forgalom áramlott az utcán, ahol a gyerek arra várt, hogy átmehessen. Roland rádöbbsent, hogy ez az utca ugyanabban a városban van, ahonnan a foglyot és a hölgyet elhozta, de ez pillanatnyilag nem számított. Semmi sem számított, csak az, hogy mi fog vagy mi nem fog történni a következő másodpercekben.

Jake nem valamiféle varázsajtón jutott a harcos világába, hanem kegyetlenebb, sokkal érthetőbb módon: azután született ott meg, hogy a sajátjában meghalt.

Megölték.

Még pontosabban, *meglökték*.

Az úttestre lökték; keresztülgázolt rajta egy autó, miközben a gyerek az iskolába tartott, egyik kezében uzsonnazacskóval, a másikban a könyveivel.

A feketébe öltözött ember lökte meg.

Meg fogja tenni! Most rögtön! Ez lesz a büntetésem, amiért megöltem a világomban: hogy lássam, amint megölik ebben, anélkül hogy megállíthatnám az eseményeket!

De a harcos egész életének mozgatója az embertelen sors elleni harc volt – ez volt a *ka*-ja, *ha* így jobban tetszik –, így hát gondolkodás nélkül *előrelépett*, már-már ösztönszinten létező, mélyen beépült reflexeknek engedelmeskedve.

Közben egy szörnyű, egyben ironikus gondolat villant az agyába: *Mi van, ha magának a feketébe öltözött embernek a testébe jutott? Mi van, ha miközben előresiet, hogy megmentse a fiút, azt fogja látni, amint a tulajdon keze nyúlik ki és löki meg Jake-et? Mi van, ha az uralom átvételének érzése csak illúzió, és Walter végső, vidám tréfájaként maga Roland fogja megölni a fiút?*

Jack Mort egyetlen pillanatra elvesztette összpontosításának vékony, erős nyilát. Épp mikor előre akart ugrani, hogy belökje a fiút a forgalomba, valamit érzett, amit az agya tévesen úgy értelmezett, mintha a test egyik része fájdalmat sugározna a másikba.

Amikor a harcos *előrelépett*, Jack azt hitte, bogár szállt a tarkójára. Nem darázs vagy méh, nem olyasmi, ami tényleg *csíp*, csak ami viszket és szúr. Talán szűnyog. Erre fogta, hogy a döntő pillanatban összpontosítása gyengült. Odacsapott, majd a fiú felé fordult.

Azt hitte, töredék másodpercig tartott, de valójában hét másodperc telt el. Nem érezte a harcos gyors előrelépését, sem ugyanolyan gyors hátrálását, és a körülötte álló emberek közül (munkába menő népek voltak, legtöbbje a következő háztömbben levő földalatti-állomás felé tartott, álmoságtól puffadt arccal, befelé néző, félig alvó szemmel) egy sem vette észre, amikor Jack szeme a szokásos mélykékből világosabbra változott elegáns, aranykeretes szemüvege mögött. Azt sem vette észre senki, amikor az a szempár visszanyerte normális kobaltnék árnyalatát, de mikor megtörtént, és Jack Mort ismét a fiúra összpontosított, tövisként szúrt bele a csalódással elegy düh, mert elszalasztotta az alkalmat. A lámpa zöldre váltott.

Figyelte, ahogy a fiú a birkanyáj többi részével együtt átmegy a zebrán, azután visszafordult arra, ahonnan jött, és nyomakodni kezdett a gyalogosok dagályában.

– Hé, uram! Vigyázzon...

Valami savószinű kamasz lány volt, akit Jack alig vett észre. Félrelökte, és nem nézett vissza, amikor a lány dühösen méltatlankodott, mert a karjában tartott tankönyvek szétrepültek. Elindult lefelé az

Ötödik sugárúton, mind távolabb a Negyvenharmadiktól, amelynek sarkára a fiú mai halálát eltervezte. Lehajtotta a fejét, az ajkát olyan szorosan összepréselte, hogy csak annyi látszott az álla fölött, mint egy régen behegedt seb. Akkor sem lassított, amikor kiért a sarok nyüzsgéséből, hanem még gyorsabban trappolt tovább, át a Negyvenkettedik, Negyvenegyedik, Negyvenedik utcák kereszteződésén. Valahol a következő háztömb közepe táján elhaladt az épület előtt, amelyben a fiú lakott. Alig vetett rá egy pillantást, noha az utóbbi három hétben minden hétköznapi reggel követte a fiút, követte az Ötödik sugárúton attól a három és fél saroknyira levő pontig, amelyet egyszerűen a Lökés Helyének nevezett.

A lány, akit fellökött, egyfolytában sivalkodott, de Jack Mort észre sem vette. Nem tulajdonított neki nagyobb jelentőséget, mint az amatőr lepkegyűjtő a közönséges pillangónak.

Jack a maga módján olyan volt, mint egy amatőr lepkegyűjtő.

Foglalkozása szerint sikeres könyvelő volt. A lökdösést csak hobbiból csinálta.

4

A harcos visszatért a férfi elméjének hátterébe, és elájult. Ha megkönnyebbült valamitől, az legfeljebb attól volt, hogy ez itt nem a feketébe öltözött ember, nem Walter.

A többi maga volt a borzalom... és a fölismerés. Testétől különvált elméje – a *ka-ja* – éppen olyan egészséges és éles volt, mint szokott, ám a hirtelen tudás taglóként sújtott a halántékára.

A tudás nem akkor jött, amikor *előrelépett*, hanem miután megbizonyosodott róla, hogy Jake-nek nincs baja, és visszahátrált. Meglátta a kapcsolatot, amely ezt az embert és Odettát összefűzte, amely túlságosan

fantasztikus, mégis túl ocsmány volt ahhoz, hogy véletlen legyen, és megértette, mi lehet a *valódi* elhivatása a háromnak, és hogy *kik* is lehetnek ők.

A harmadik nem ez az ember, ez a lökdöső; a harmadik az, akit Walter Halálnak nevezett.

Halál... de nem a tiéd. Ezt mondta neki Walter, aki okos volt, mint a Sátán. Egy ügyvéd mondása... oly közel az igazsághoz, hogy az igazság elrejtőzhessen az árnyékában. A Halál nem órá várakozott; ő *lett* halállá.

A fogoly, a hölgy.

A Halál a harmadik.

Hirtelen előntötte a bizonyosság, hogy ő maga a harmadik.

5

Roland úgy *jött előre*, mint egy lövedék, egy agy nélküli rakéta, amelyet arra programoztak, hogy amint meglátja a feketébe öltözött embert, azonnal ugrassza neki a testet, amelyben tartózkodik.

Csak később gondolkozott el rajta, hogy mi történt volna, ha megállítja a feketébe öltözött embert, amikor az meg akarja ölni Jake-et – a lehetséges paradoxon, a lyuk az időben és a dimenzióban, ami eltörölhet mindent, ami azután történt, hogy ő megérkezett a pihenőállomásra... az biztos, hogy ha ebben a világban megmentette volna Jake-et, akkor nem találkozhatott volna vele ott, és utána minden másképpen történik.

Hogyan? Itt még találgatni is lehetetlen. Az egyszer sem jutott eszébe, hogy ezzel az ő kalandja is befejeződött volna. Az is biztos, hogy minden ilyen utólagos találgatás értelmetlen; ha meglátta volna a feketébe öltözött embert, semmiféle következmény, paradoxon, eleve elrendelés nem tarthatta volna vissza, hogy leszegje a fejét ennek a testnek, amelyben tartózkodik, és átüsse vele Walter

mellkasát. Roland egyszerűen ugyanúgy nem tehetett volna mást, mint ahogy a fegyver sem tagadhatja meg annak az ujjnak az utasítását, amely a ravaszra szorul és útnak indítja a lövedéket.

Ha a pokol szabadul is el tőle, hát rajta!

Gyorsan végignézett a sarkon összeverődött embereken, megvizsgált minden arcot (a nőket éppen olyan gondosan, mint a férfiakét, hogy lássa, nincs-e köztük olyan, aki csak *tetteti* magát nőnek).

Walter nem volt ott.

Fokozatosan ellazult, mint ravaszra tapadó ujj az utolsó pillanatban. Nem, Walter sehol sem volt a fiú körül, és a harcos valamiből érezte, hogy ez nem a megfelelő idő. Nem teljesen. Az az idő közel volt – két héttel arrébb, vagy egy héttel, esetleg egyetlen nappal –, de még nem következett be.

Ily hát *visszament*.

Útközben meglátta...

6

...és eszméletét vesztette a megrendüléstől: ez az ember, akinek az agyába a harmadik ajtó nyílt, valamikor ott ült várakozva egy kihalt bérház ablakánál, egy épületben, amely tele volt elhagyott szobákkal; senki sem lakott bennük, kivéve a piásokat és a bolondokat, akik gyakran itt töltötték az éjszakát. A piásokról lehetett tudni, mert érzett kétségbeesett izzadságuk, áporodott vizeletük szaga. Az örültekről is tudni lehetett, mert érzett zűrzavaros gondolataik bűze. A szoba berendezése két székéből állt. Jack Mort mindkettőt felhasználta: az egyikben ült, a másikkal betámasztotta a folyosóra nyíló ajtót. Elég közel ült a ablakhoz, hogy kilásson, de elég távol a ferde árnyékvonal mögött, hogy biztonságban legyen a véletlen pillantásoktól.

Málladozó, vörös téglát tartott a kezében.

Kívülről, az ablak mellől fejtette le, ahol több téglá

is meglazult. Sarkain lekopott, ócska téglá volt, de súlyos. A régi vakolat maradványai kacsakagylóként tapadtak hozzá.

Rá akarta dobni valakire.

Nem érdekelte, hogy kire; amikor Jack Mort gyilkolni akart, olyankor a véletlenre bízta az áldozat személyét.

Egy idő múlva háromtagú család közeledett odalent a járdán: férfi, nő, kislány. A kislány ment legbelül, valószínűleg azért, hogy biztos távolban legyen a forgalomtól, amely ilyen közel a vasútállomáshoz meglehetősen sűrű volt. De Jack Mortot nem érdekelték az autók. Az érdekelte, hogy pontosan szemben minden házat lebontottak; széthasadt deszkák, törött téglák, villogó üvegdarabok szemetes pusztasága terült el a helyükön.

Csupán néhány másodpercre fog kihajolni. Napszemüveget, szőke haján az évszakhoz nem illő kötött sapkát viselt. Olyasmi volt ez, mint a kiékeltilincs. Még ha a várható kockázatok ellen bebiztosítja is magát az ember, akkor sem árt minél kevesebbre csökkenteni az esetleges véletleneket.

Túl bő pulóvert viselt, majdnem combközépig lógott rajta. Ez a lötyögős cucc segít álcázni testének valódi méreteit és formáját (meglehetősen sovány volt) egy lehetséges megfigyelő elől. Volt még egy célja: valahányszor „megbombázott” valakit (mindig így gondolt rá, „megbombázásra”), mindig elélezett. A buggyos pulóvert arra szolgált, hogy eltakarja a farmerjén elkerülhetetlenül átütő nedves foltot.

Most már közelebb voltak.

Ne süsd el a fegyvert, várj, csak várj...

Borzongva állt az ablaknál, kitolta a téglát, visszahúzta a hasához, ismét kitolta, visszahúzta (ezúttal csak félig), azután kihajolt, immár tökéletes nyugiban. Mindig ilyen volt az utolsó előtti pillanatban.

Leejtette a téglát, figyelte, hogy zuhan.

Pörögve hullott. Jack a napfényben világosan látta a rátapadt vakolatdarabokat. Eltérően a többi pillanattól, ilyenkor minden világos volt, minden alkotórész tökéletes, mértani pontossággal illeszkedett; itt volt valami, amit ő lökött át a valóságba, ahogy egy szobrász lendíti kalapácsát a véső felé, hogy megváltoztassa a követ, új tartalmat teremtve a nyers *calderá-ból*; ez volt a világ legnagyobb szerűbb dolga: logika és eksztázis egyszerre.

Néha mellétalált, vagy csak súrolta a célt, ahogy a szobrász is időnként mellé vagy fölöslegesen üt, ám ez tökéletes találat volt. Pontosan a fején találta a tarka ruhás kislányt. Mort látta, hogyan fröccsen ki a vére – ragyogóbb színe volt, mint a téglának, de végül ugyanolyan gesztenyebarnára szárad. Hallotta, ahogy az anyja sikítani kezd, aztán mozgásba lendült.

Átsietett a szobán, egy távoli sarokba lökte a kilincset kiékelő széket (a másikat, amelyen várakozott, akkor rúgta félre, amikor elindult). Fölrántotta a pulóvert, és elővett egy kendőt a hátsó zsebéből. Ezzel fordította el a kilincset.

Nem hagyhatott maga után ujjlenyomatot. Csak a herék hagynak maguk után nyomokat.

Míg nyílt az ajtó, a hátsó zsebébe gyömöszölte a kendőt. Ahogy végigment a folyosón, spicces dülöngélést mímelt. Nem nézett körül.

Körülnézni ugyancsak a herék szokása.

A *munkás* méhek tudják, hogy ha az ember körülbámészkodik, amikor valaki esetleg odafigyel, az biztos út a lebukáshoz. A körülnézegetés olyasmi, amire egy tanú *emlékezhet* a baleset után. Azután valami okostóni zsaru esetleg *úgy vélheti*, hogy ez egy *gyanús* baleset, és megindulhat a nyomozás. És mindez egy ideges pillantás miatt. Jack nem hitte, hogy bárki kapcsolatba hozhatná a dologgal, még

abban az esetben sem, ha valaki úgy dönt, hogy a „baleset” gyanús, és lesz nyomozás, de azért...

Csak elfogadható kockázatot szabad vállalni. A többit a lehető legkisebbre kell csökkenteni.

Más szavakkal, mindig széket kell tenni a kilincs alá.

Így hát végigment a poros folyosón, ahol a vakolt falból foltokban előbukkant a lécrácsozat; lehajtott fejjel lépegetett, magában motyogva, mint azok a szesznyákok, akiket az utcán lehet látni. Még mindig hallotta az asszony – nyilván a gyerek anyja – sikoltását, de ez a homlokzat felől jött, távoli és lényegtelen volt. *Minden, ami utána történt* – a sikolyok, a zavar, a sebesültek jajveszékélése (már ha képesek voltak még jajveszékélni) –, nemigen számított Jacknek. Ami számított, hogy azzal, amit kilökött, beavatkozott a dolgok normális menetébe, és új vonásokkal ruházta fel az életet... és talán nemcsak azokét, akiket eltalált, de egyre szélesedő körben körülöttük is mindenkiét, ahogy egy csöndes tó gyűrűzik a beledobott kő nyomán.

Honnan tudhatná, hogy most vagy legközelebb nem a világmindenségbe farag-e bele?

Istenem, hát nem is csoda, ha eldurran!

Senkivel sem találkozott, miközben lement a kétemeletnyi lépcsőn, de továbbra is színészkedett, kicsit imbolygott menet közben, bár egyszer sem tántorgott. Egy imbolygóra talán nem emlékeznek. Egy feltűnően tántorgóra viszont esetleg igen. Motyogott, de valójában semmi olyat nem mondott, amit más megérthetett volna. Ha az ember nem színészkedik, az még mindig jobb, mintha ripacszkodna.

Kiment a törött hátsó ajtón egy sikátorba, amelyet ellepett a szemét és a napsütésben csillaghalmazokként ragyogó törött üvegek.

Előre megtervezte a menekülés útvonalát, ahogy

minden mást (csak az elfogadható kockázatot vállalod, minimumra csökkentsd a maradékot, viselkedj mindenben Dolgozó Méhként); az effajta tervezés miatt tartották olyan embernek a kollégái, aki még sokra viszi (s neki *szándékában állt* sokra vinni, viszont egyáltalán nem akart börtönbe vagy villamosszékbe jutni).

Néhány ember futott el a sikátor szája előtt, de valamennyien a sikoltozás forrása felé igyekeztek, egyikük sem nézett Jack Mortra, aki levette évszakhoz nem illő kötött sapkáját, viszont magán hagyta a napszemüveget (amely ilyen derűs délelőttön nem feltűnő).

Befordult egy másik sikátorba.

Kifordult egy másik utcára.

Most egy olyan sikátorban ballagott, amely nem volt annyira mocskos, mint az első kettő; tulajdonképpen inkább köz volt. Ez ismét egy utcába torkollott, onnan egy háztömbnyire volt a buszmegálló. Alig egy perc múlva befutott a busz, és ez szintén része volt a tervének. Jack azonnal beszállt, amint a harmonikaajtó kinyílt, és bedobta a tizenöt centjét a perselybe. A buszvezető rá se hederített. Ez jó volt, de még ha ránézett volna is, akkor se látott volna mást, csak egy jellegtelen embert farmerban, egy munkanélkülit, aki nyilván az Űdvhadsereg turkálójából szerezte a pulóverét.

Légy óvatos, állj készen, légy Dolgozó Méh!

Ez volt Jack Mort sikereinek titka munkában és játékban egyaránt.

Kilenc háztömbnyire volt egy parkoló. Jack leszállt a buszról, bement a parkolóba, kinyitotta a kocsiját (az ötvenes évek közepén gyártott, de még mindig jó állapotú, jellegtelen Chevroletet), és visszaautózott New Yorkba.

Szabad volt és tiszta.

A harcos mindezt egyetlen pillanat alatt belátta. Mielőtt megrendült elméje becsukódott és kizárhatta volna a többi képet, többet is látott. Nem mindent, de épp eleget. Eleget.

Látta, ahogy Mort egy Exacto késsel kivág valamit a *The New York Daily Mirror* negyedik oldaláról, pedánsan vigyázott, hogy az egész szöveg benne legyen. KÓMÁBAN FEKSZIK TRAGIKUS BALESETE ÓTA A NÉGER KISLÁNY, ez volt a címe. Látta, ahogy Mort ragasztót ken a kivágás hátuljára egy tésztásdobozból kiemelt ecsettel. Látta, hogy gondosan elhelyezi egy üres lap közepén egy füzetben, amelyben, dundiságából és gyűröttségéből ítélve már számos lapkivágás díszelgetett. El tudta olvasni a bevezető sorokat: „Kegyetlen baleset áldozata lett az ötéves Odetta Holmes, aki örömteli eseményre érkezett Elizabethtownba (N.J.). Nagynénje esküvője után két nappal a kislány és családja épp a vasútállomásra tartott, amikor téglá zuhant...”

De ugye nem ez volt az egyetlen eset, hogy találkozott a lánnyal? Nem, az istenekre, nem!

Azokban az években, ettől a délelőttől addig az estéig, amelyen Odetta elvesztette a lábát, Jack Mort számos dolgot ejtett le és számos embert lökött meg.

Azután ismét Odetta következett.

Az első alkalommal valamit *rálökött*.

Másodjára őt magát lökte *valami elé*.

Miféle ember ez, akit fel kellene használnom? Miféle ember...

De azután eszébe jutott Jake, arra a lökésre gondolt, amely a kisfiút az ő világába vetette, azután mintha a feketébe öltözött ember hahotáját hallotta volna, és ez már sok volt neki.

Roland elájult.

Amikor magához tért, látta, hogy számok csinos sorai menetelnek lefelé egy zöld papíron. A papír két irányban is be volt vonalazva, így minden egyes szám úgy nézett ki, mint rab a cellájában.

Arra gondolt: *volt valami más is.*

Nem csak Walter nevetése. Valami – egy terv?

Nem, istenek, nem – semmi ilyen összetett és reményteli dolog.

De legalább egy ötlet. Egy bizsergés.

De mennyi ideig nem voltam itt?, gondolta hirtelen riadalommal. *Talán kilenc óra volt, amikor átléptem az ajtón, talán valamivel korábban járt. Mennyi ideig...?* Előrejtött.

Jack Mort – aki most csupán egy emberi báb volt, amelyet a harcos vezérelt – fölpillantott és látta, hogy az íróasztalán álló drága kvarcóra negyed kettőt mutat.

Istenek, már ennyi az idő? Ilyen késő van? De hát *Eddie... olyan fáradt volt, nem maradhatott ébren ilyen so...* A harcos elfordította Jack fejét. Az ajtó még nyitva állt, de amit azon keresztül látott, az sokkal rosszabb volt, mint képzelte.

Az ajtó egyik oldalán két árny látszott, az egyik egy tolokocsié, a másik egy emberi lényé... de ez az emberi lény nem volt teljes, a karjaival támasztotta föl magát, mert a lábát ugyanolyan hirtelen kegyetlenséggel ragadták el, mint Roland ujjait.

Az árnyék megmozdult.

Roland azonnal elfordította Jack Mort fejét, egy lecsapó kígyó villámsebességével.

Nem szabad látnia. Addig nem, amíg készen nem vagyok. Addig ennek az embernek csak a tarkóját láthatja.

Detta Walker semmiképpen sem láthatta Jack

Mortot, mert az, aki keresztülnézett az ajtón, csak azt láthatta, amit a gazda. Csak akkor pillanthatta volna meg Mort ábrázatát, ha az tükörbe néz (bár ez önmagában a paradox ismétlődések szörnyű sorozatát indítaná el), de még akkor sem mondott volna semmit a hölgynek, mint ahogy a hölgy arca sem mondott semmit Jack Mortnak. Noha kétszer is a szó szoros értelmében halálos kapcsolatba kerültek, sohasem látták egymást.

A harcos inkább azt nem akarta, hogy a hölgy meglássa a *hölgyet*.

Legalábbis még nem.

Az ihlet szikrája egyre inkább egy terv körvonalait öltötte.

De odaát már későbbre járt – a fényből arra következtetett, hogy délután három, talán négy is van már.

Vajon mikor következik a naplemente, amely elhozza a homárszörnyeket és Eddie életének végét?

Három óra?

Kettő?

Visszamehetne, hogy megpróbálja megmenteni Eddie-t... ám Detta pontosan ezt akarja. Csapdát állított föl, mint a falusiak, akik áldozati bárányt kötnek ki, hogy nyíllövésnyi távolságra csalják a vérengző farkast. Visszatérhet beteg testébe... de nem sok időre. Azért látta csupán az árnyékát, mert az ajtó mellett fekszik, az ő egyik revolverét markolva. Abban a pillanatban, hogy a Roland-test megmozdul, lelövi, véget vet az életének.

Ő, mivel Detta fél tőle, irgalmas halállal fog halni.

Eddie-é maga lesz a sikoltó borzalom.

Mintha Detta Walker ocsmány, vihogó hangját hallaná: *Engem akarsz, penészsvirág? Szóval engem akarsz? Ugyi nem félsz egygy kripli fekete vénasszonytul?*

– Csak egy módon – suttogta Jack szája. –

Egyetlenegyen.

Nyílt az iroda ajtaja, bekukkantott egy kopasz ember, akinek üveglencsék voltak a szeme előtt.

– Hogy állsz a Dorfman-könyvekkel? – kérdezte a kopasz.

– Nem érzem jól magam. Talán az ebéd miatt. Azt hiszem, el kell mennem.

A kopasz aggodalmasan nézett rá. – Biztosan valami baci. Úgy hallom, most is bejött valami ronda.

– Biztosan.

– Hát... amennyiben végzel a Dorfman-anyaggal, holnap délután ötig...

– Igen.

– Mert tudod, milyen fasz tud lenni...

– Igen.

A kopasz kicsit feszengve bólintott. – Igen, eredj haza. Mintha nem is te lennél.

– Nem is vagyok.

A kopasz kisietett az ajtón.

Megérzett, gondolta a harcos. Ez volt az egyik oka. Az egyik, de nem az egyetlen. Félnék ettől az alaktól. Nem tudják, miért, de félnék tőle. És igazuk is van.

Jack Mort teste fölállt, megkereste az aktatáskát, amelyet akkor lógatott a kezében, amikor a harcos belelépett, és az asztalról az összes papírt belesöpörte.

Roland kísértésbe esett, hogy lopott pillantást vessen az ajtóra, de ellenállt. Nem néz oda addig, amíg nem kockáztat meg mindent és vissza nem megy.

Addig azonban kevés ideje maradt, és sok tennivalója volt.

2. fejezet

A MÉZESKÖCSÖG

1

Detta egy árnyékos hasadéokban lapult, két szikla között, amelyek úgy néztek ki, mint két öregember, akik titkolózó pusmogás közben váltak kővé. Eddie-t figyelte, amint föl-le császkal a dombok törmelékes lejtőin, addig kiabálva, amíg be nem reked. Arcának legénytolla mostanra szakállá cseperedett, amitől felnőttnek látszott, kivéve azt a három-négy alkalmat, amikor előtte ment el (egyszer olyan közel, hogy ha Detta kidugja a kezét, elkaphatta volna a bokáját). Ilyen közel látszott, hogy csak fiú, ráadásul hullafáradt.

Odetta megsajnálta volna; Detta csak lapult, nyugodtan, ugrásra készen, mint a született ragadozó. Amikor először bemászott ide, érezte, hogy mindenféle ropog a keze alatt, mint az őszi avar az erdőn. Ahogy a szeme alkalmazkodott a sötéthez, látta, hogy nem levelek, hanem apró állatok csontocskáit. A sárga csontocskákból ítélve rég eltűnt ragadozó tanyázott itt, menyét lehetett vagy görény. Talán éjszakánként járt el a bozótosba, amerre az orra vitte, ahol sűrűbbek a fák és a bokrok. Ölt, evett, a maradékot pedig idehozta, hogy másnap falja föl, míg meglapulva várja az éjszakát, hogy ismét vadászni mehessen.

Most nagyobb ragadozó foglalta el a helyet, és Detta először azt tervezte, hogy ugyanazt teszi, mint a korábbi lakó: megvárja, amíg Eddie elalszik, ami úgyszólván biztos, azután megöli, és fölvenszolja ide a

hulláját. Azután a két pisztoly birtokában ismét levonszolja magát az ajtóhoz, és megvárja, amíg a Nagyon Rossz Ember visszatér. Eleinte úgy gondolta, hogy elpusztítja a Nagyon Rossz Ember testét, amint Eddie-vel végzett, de ez nem jó ötlet. Ha a Nagyon Rossz Embernek nincs teste, amelybe visszatérjen, akkor Detta nem tud kikerülni innen, vissza a saját világába.

El tudja érni, hogy a Nagyon Rossz Ember visszavigye?

Talán nem.

De talán igen.

Ha a Nagyon Rossz Ember tudná, hogy Eddie még él, akkor talán igen.

És ettől jobb ötlete támadt.

2

Mérhetetlenül alattomos volt, ugyanakkor mérhetetlenül bizonytalan, bár kinevette volna azt, aki ezt meri mondani neki. Bizonytalansága miatt tartott alattomosnak mindenkit, akinek esze fölélni látszott az övével. Így érzett a harcos iránt is. Lövést hallott, és amikor odanézett, látta, hogy a férfi megmaradt pisztolyának csövéből füst gomolyog. A harcos újratöltötte a fegyvert és odadobta Eddie-nek, mielőtt átment volna az ajtón.

Tudta, mit akart mondani ezzel Eddie-nek: nem minden töltény ázott el; a fegyver megvédi őt. Azt *is tudta*, hogy neki mit akart üzenni (mivel a Nagyon Rossz Ember is tudta, hogy Detta figyelő őket: még ha aludt volna, amikor ezek fecsegni kezdtek, a lövés fölébreszti): *Ne menj a közelébe! Éles lőszer van nála.*

De az ördög rafinált.

Ha ez a kis bemutató Dettának szólt, nem lehetséges, hogy a Nagyon Rossz Ember valami mást is forgat a fejében, amelyről *sem ő*, sem Eddie nem tudhat? Nem lehet, hogy a Nagyon Rossz Ember arra

gondolt, *Ha látja, hogy ebben itt jó történetek vannak, akkor azt fogja gondolni, hogy az, amit Eddie-től kapott, ugyancsak működik.*

De tegyük föl, a Nagyon Rossz Ember sejti, hogy Eddie el fog szundítani? Nem tudná, hogy Detta éppen erre vár, hogy elcsaklizhassa a pisztolyt, azután visszavonszolódjék, föl a lejtőn a biztonságba? Igen, a Nagyon Rossz Ember ezt is előre láthatja. Ahhoz képest, hogy fejér mocsok, igazán okos. Ahhoz mindenesetre eléggé, hogy előre lássa, mit kell csinálnia Dettának azzal a kis fehér sráccal.

Szóval a Nagyon Rossz Ember talán szándékosan töltötte meg ezt a fegyvert rossz lőszerrel. Egyszer már bolondot csinált belőle; miért ne tehetné meg ismét? Ezúttal gondosan megvizsgálta, hogy nem csak üres hüvelyek vannak-e a tárban, és úgy *tűnt*, igen, csakugyan valódi lőszer van benne, de ez nem garancia semmire. A Nagyon Rossz Ember annyit sem kockáztathat, hogy akár *egyetlenegy* is elég jó legyen és elsüljön. Valahogy megbuherálhatta. Végül is a fegyverek a Nagyon Rossz Ember szakmája. Miért csinálna ilyesmit? Hát hogy őt beugrassa, hogy előbújjon, naná! Azután Eddie ráfogja a fegyvert, amelyik csakugyan *működik*, és akármilyen fáradt, kétszer nem fogja elkövetni ugyanazt a hibát. Éppen azért vigyáz, nehogy elkövesse, *mert fáradt*.

Ügyes trükk, fejér ember, gondolta Detta árnyas odújában, ebben a szűk, valahogy mégis megnyugtató, sötét helyen, amelynek földjét apró állatok puhuló és korhadozó csontocskái borították. *Ügyes trükk, de én eztet a szart nem kajálom meg.*

Végül is nem muszáj lelőnie Eddie-t; csupán várnia kell.

Egyedül attól félt, hogy a harcos visszatér, mielőtt Eddie elaludna, ám egyelőre távol volt. Az ernyedtest az ajtó mellett meg sem rezzent. Talán nehezen tudja beszerezni a szükséges gyógyszert. Megint egy zűr. Az effajta emberek olyan könnyen találják meg maguknak a zűrt, ahogy a tüzelő szuka a begerjedt kant.

Eltelt két óra, miközben Eddie azt a nőt kereste, akit „Odettának” hívott (hogy gyűlölte Detta ezt a nevet!), föl-alá mászkálva az alacsony dombokon, addig ordibálva, amíg semmi hangja nem maradt.

Végül Eddie megtette, amire Detta várt: visszament az ék alakú kis partszakaszra, leült a tolószék mellé, és vigasztalanul bámult. Megérintette a kocsi egyik kerekét, és ez az érintés majdnem olyan volt, mint egy simogatás. Azután a keze lehullott, és ő mélyet sóhajtott.

Ez a sóhaj hideg acélt döfött Detta torkába; fájdalom cikázott át a két halántéka között, mint a nyári villám, és mintha egy hang szolt volna hozzá... szólongatta vagy követelt valamit.

Nem, te nem, gondolta, noha fogalma sem volt róla, hogy ki beszélhet hozzá. *Nem, te nem, ezúttal nem, most nem. Most nem, talán soha többé.* A fájdalomvillám ismét keresztülhasította a fejét, a keze ökölbe szorult. Az arca is görcsbe rándult, vicsorogva összpontosított; arcán megdöbbentően és lenyűgözően keveredett a rútság a csaknem átszellemült elszántsággal.

A fájdalomvillám nem jelentkezett újra, és mintha a hang sem szolt volna többé a fájdalomon át. Várakozott.

Eddie az öklére ejtette az állát, föltámasztotta a fejét. Hamarosan ismét lehorgadt a feje, az öklei fölcsúsztak a füléig. Detta várt, fekete szeme csillogott.

Eddie fölkapta a fejét. Föltápászkodott, lement a vízhez, és meglocsolta az arcát.

Jól csinyálsz, fejér fíjú! Tiszta ciki, hogy ebbe a világba nincs semmi ajzószer, amit bevehetnél, mi?

Eddie ez alkalommal a tolószékbe ült, de nyilvánvalóan kicsit túl kényelmesnek találta. Így, miután hosszan bámult át az ajtónyíláson *(mit lácc amott, fejér fíjú? Detta adna egy húszast, ha tudná!)*, visszazötytyentette a fenekét a homokra.

Ismét a kezére hajtotta a fejét.

Megint lekókadott.

Ez alkalommal nem támasztotta föl újra. Álla lelógott a mellére, Detta még a hullámverésen át is hallotta a horkolását. Hamarosan az oldalára fordult és összegömbölyödött.

Meglepetten, undorodva és rémülten érezte Detta, hogy hirtelen szánalom hasít belé a lenti fehér fiú láttán. Most olyan volt, mint egy kis klambó, aki mindenképpen meg szeretne volna várni az újévet, de nem bírta. Azután Dettának eszébe jutott, hogyan próbálta Eddie meg a Nagyon Rossz Ember megtömní őt mérgezett étellel, hogyan zrikálták a saját ennivalójukkal, hogyan rántották el a szájától az utolsó másodpercben... legalábbis amíg meg nem ijedtek, hogy meg talál halni.

Ha féltek, hogy meg talál sz halni, akkor miért akartak volna mérget etetni veled?

A kérdéstől éppen annyira megrémült, mint a pillanatnyi sajnálattól. Nem szokott kérdéseket fölteni magának, továbbá a kérdező hang mintha nem is az övé lett volna.

Nem akartak megölni azzal a mérgezett kajával. Csak aztat akarták, hogy megbetegegyek. Hogy ülhessenek és röhöghessenek, míg én okádok és nyögök.

Húsz percig várt, azután elindult lefelé a partra; kezével, erős karjaival húzta magát, siklott, mint a

kígyó, tekintete nem eresztette el a fiút. Szívesen várt volna még egy órát, vagy legalább egy felet; jobb, ha a kis mocsok teljesen elalszik, mint ha félig-meddig. De a várakozás olyan fényűzés volt, amit nem engedhetett meg magának. A Nagyon Rossz Ember bármikor visszajöhetett.

Amint közelebb ért ahhoz a helyhez, ahol Eddie feküdt (még mindig horkolt, mint szalagfűrészes a malomban, mikor göcsöt vág), fölvetett egy szikladarabot, amely megfelelően sima volt az egyik oldalán és megfelelően éles a másikon.

A sima felét a tenyerébe illesztette, és tovább kígyózott az elterült fiú felé, szemében gyilkos láng lobogott.

4

Detta terve brutálisan egyszerű volt: addig veri Eddie-t a szikla éles felével, amíg ugyanolyan halott nem lesz, mint a kő. Azután elveszi tőle a fegyvert, és megvárja, hogy Roland visszatérjen.

Amikor fölül a teste, választás elé állítja: visszaviszi őt a saját világába, vagy meghal. *Így vagy úgy, de elválunk, mókuci*, mondja majd neki, *és mivel a fíjúd kipurcant, most mán úgyse nem teheted asztat, amiről montad, hogy tenni akarod.*

Ha a fegyver, amit a Nagyon Rossz Ember adott Eddie-nek, nem működik – ez sem lehetetlen; sohasem találkozott még emberrel, akit annyira gyűlölt és rettegett volna, mint Rolandot, mellette még a ravaszságában sem bízhatott –, akkor is megcsinálja vele. A sziklával vagy a pusztá kezével. A pasi beteg, és hiányzik két ujjja. Meg tudja csinálni.

De ahogy közeledett Eddie-hez, nyugtalanító gondolata támadt. Újabb kérdés, és megint mintha egy másik hang tette volna föl.

És ha tudja? És ha abban a pillanatban tudja, hogy megölted Eddie-t, amint megteszed?

Semmit se fog tunni! Túlságosan lefoglalja esztet, hogy beújíccsa magának a gyógyszerét, meg mit tudom én, egy numerát.

Az idegen hang nem válaszolt, ám a kétség magvát elültette. Detta hallotta, miről beszélgettek, amikor azt hitték, alszik. A Nagyon Rossz Embernek meg kellett tennie valamit. Detta nem tudta, mit. Annyit értett, hogy valami toronyhoz van köze. Lehet, hogy a Nagyon Rossz Ember arra gondol, hogy ez a torony tele van arannyal vagy ékkövekkel vagy ilyesmivel. Azt mondta, szüksége van rá és Eddie-re, meg még valakire, akit idehoz, és Detta sejtette, hogy talán ezen dolgozik. Mi másért lennének az ajtók?

Ha itt varázslat van, és ő megöli Eddie-t, akkor *lehet*, hogy a Nagyon Rossz Ember megtudja. Ha Detta megöli az ő útját a toronyhoz, akkor megöli az egyetlen dolgot, amelyért egy ilyen rózsaszín kurafi élni tud. És ha a Nagyon Rossz Ember rájön, hogy nincs miért élnie, akkor a mocsok akármire képes, mert a mocsok nagy ívben leszar minden mást.

Detta belegondolt, mi történhet, ha a Nagyon Rossz Ember visszajön, és megborzongott.

De ha nem öli meg Eddie-t, akkor mit tegyen? Elveheti a fegyvert, miközben Eddie alszik, de ha a Nagyon Rossz Ember visszajön, akkor el tud-e banni kettejükkel?

Ezt nem tudta.

Pillantása a tolókcásra siklott, elfordult, sebesen visszatért. A bőrrel bevont háttámlán volt egy mély zseb. Abból kiállt egy tekercs kötél, amellyel őt kötözték a székhöz.

Ahogy meglátta, rögtön tudta, hogy mindent megtehet.

Írányt változtatott, mászni kezdett a harcos tehetetlen teste felé. Ki akarta venni a zsákjából, amelyet a Nagyon Rossz Ember „iszáknak” nevezett, amire szüksége volt, méghozzá minél gyorsabban...

ám egy pillanatra megdermedt az ajtó előtt.

Eddie-hez hasonlóan neki is úgy tűnt, filmet lát... csak ez sokkal jobban emlékeztetett tévés krimire. A színen egy gyógyszerár látszott. Láta a gyógyszerészt, aki marhára be volt szarva, s Detta nem is hibáztatta érte. Pisztoly meredt egyenesen az arcába. A gyógyszerész mondott valamit, de olyan távoli, torz hangon, mintha tompították volna. Detta nem értette, miről beszél. Azt sem látta, ki tartja a fegyvert, de nem is igazán volt szükséges látnia a banditát, ugyi? Tudta, hogy ki az, naná.

A Nagyon Rossz Ember.

Lehet, hogy ott másképp füst, lehet, hogy köpcös kis szarzsák, akár úgy is kinézhet, mint egy testvér, de odabe ő az, de úgy ám. Nem sokáig tartott, hogy fegyvert újíccson magának, mi? Fixen sose tart neki soká. Jó lesz, ha mozdúsz, Detta Walker.

Kinyitotta Roland táskáját, és megcsapta a valaha nagy becsben tartott, de rég eltűnt dohány emlékeket idéző, gyöngé aromája. Bizonyos értelemben nagyon hasonlított egy hölgy retiküljéhez, tele volt mindenfélével, ami elsőre találmra összeszedett kacatnak látszott... de közelebből megmutatkozott, hogy egy olyan ember úti felszerelése, aki csaknem minden eshetőségre készen áll.

Dettának volt egy olyan sejtelme, hogy a Nagyon Rossz Ember elég rég menetelhet a tornya felé. Ha így van, akkor az is csuda, mennyi mindene megmaradt, akármilyen szegényes a cucc.

Jó lesz, ha mozdúsz, Detta Walker.

Megtalálta, amire szüksége volt, és folytatta néma kígyózását vissza a tolókocsihoz. Amikor odaért, fél karra támaszkodva kivette a kötelet a zsebből, ahogy a horgász tekeri le a zsinórt. Időnként Eddie-re pislantott, hogy lássa, alszik-e még.

A fiú nem is moccant, amíg Detta a nyakára nem dobta és feszesre nem rántotta a hurkot.

Amikor hátrarántották, Eddie először azt hitte, még mindig alszik, és ez valami szörnyű lidércnyomás, amelyben élve eltemetik vagy meg akarják fojtani.

Azután érezte, ahogy a hurok belemar a torkába, érezte kibuggyanó nyálcseppjeit az állán. Ez nem álom. Megragadta a kötelet, igyekezett talpra állni. A nő keményen megrántotta erős karjaival. Eddie puffanva hanyatt esett. Az arca bíborvörös lett.

– Haggyad abba! – sziszegte mögötte Detta. – Nem öllek meg, ha abbahagyod, de ha nem, megfujtlak! Eddie leeresztette a kezét, megpróbált mozdulatlanul feküdni. A csúszócsomó, amelyet Odetta a nyakába vetett, eléggé meglazult ahhoz, hogy beszívhasson egy kis levegőt. Parázsként perzselte, bár még így lélegezni is jobb, mint sehogy.

Amikor pánikban nyargaló szíve kicsit lassított, megkísérelt körülnézni. A hurok azonnal megfeszült. – Ne törőgy te csak semmivel. Csak gyönyörkögy az ócejáni kilátásba, rózsáskám. Most te csak eztet akard látni.

Eddie megint az óceánt nézte. A csomó eléggé ellazult, hogy ismét némi levegőhöz jusson. Bal keze odalopakodott a nadrágja korcához (a nő látta a mozdulatot, s vigyorgott, bár Eddie ezt nem tudta). Semmi sem volt ott. Detta elvette a pisztolyt.

Idekúszott, míg te aludtál, Eddie. Ez persze a harcos hangja volt. Semmi értelme most azt mondanom, hogy ugye megmondtam... pedig megmondtam. Ide juttatott a románc: hurok a nyakad körül, valahol mögötted pedig egy bolond asszony, két pisztollyal.

De ha meg akart volna ölni, már megtette volna! Addig tette volna meg, amíg alszom!

Mégis mit gondolsz, mit akar tenni, Eddie? Átnyújt egy kétszemélyes ingyenjegyet Disney Worldbe?

– Figyelj rám – mondta. – Odetta...

Alig tudta megformálni a szót, amikor a hurkot

vadul megrántották.

– Ne híjjál engem így! Ha még eccer így hisz, az lessz az utósó alkalom, hogy bárkit *bárminek* hihatoll! Az én nevem *Detta Walker*, és ha még akarsz ekkis levegőt a gugádba, te kis fejérre mosott szarcsimbók, akkor jobb, ha megjegyződ!

Eddie fuldoklott, harákkolt, a hurkot tépte. Szeme előtt kezdtek ördögi virágokká robbanni a semmi nagy, fekete pacái.

Végül a fojtóhurok ismét engedett a torka körül. – Értve vagyok, savó?

– Igen – mondta a fiú, de csak krákogásra tellett a hangjából.

– Akkor mongyad. A nevemet.

– Detta.

– Az *egész* nevemet! – Veszedelmes hisztéria remegett a hangjában, és Eddie ebben a pillanatban boldog volt, hogy nem láthatja az arcát.

– Detta Walker.

– Jó. – A hurok lazult kissé. – Figyejje rám, fejér, és nagyon figyejje, ha meg akarod érni a naplementét. Meg se tróbájj ojjan okos lenni, amillen én vótam, ahogy lekúsztam ide, és elvettem aztat a pisztolyt, amíg te aluttál. Meg se tróbájj ortályozni Dettával, mer ű mindent jobban tud. Megláttya, mikkel próbálkozol, még mielőtt eekezdenéd. Ugy ám. Azér se ne okoskoggyá ám, hogy nekem nincsen lábom. Amióta elvesztettem, sok mindent megtanultam ám, és most nálam van *mindkét* mocskok fejér fegyver, és az azért ér valamit. Nem gondulod?

– Ja – károgtá Eddie. – Nem érzem magam okosnak.

– Akkó jó. *Naggyon* jó – vihogott Detta. – Szorgalmas kurva vótam ám, amíg te durmoltá. Közbe mindent kitanátam. Most pedig elmondom, mit tegyéd, rózsáskám: tegyed a kezed a hátad mögé, és addig tapogass, amíg nem tanálsz egy hurkot, olyat, amék a gugád körül van. Három van belölle. Én kötöttem

üket, amíg te hortyogtá, te lajhár! – Ismét vihogott. – Amikor megérzed aztat a hurkot, akkor rakjad össze a csuklójdat és dugd őket át rajta.

Akkor maj megérzed, ahogy a kezem húzza aztat a csomót, és amikor aztat érzed, akkor aszondod magadba: „Most kitoszhatok a niga kurvával. Most, amikor nincs jó fogása azon a pányván.” Csakhogy – Detta hangja úgy elkásásodott, mint mikor a déli bokszost parodizálják: – jó lessz, ha elébb idepislantassz, mielőtt megpróbállkoznál valami ostobasággal!

Eddie odapislantott. Detta boszorkányszerűbb volt, mint valaha, retkes, csapzott lény, aki még nála stabilabb szívekben is rémületet gerjesztett volna. Az a ruha, amelyet a Macy'sben viselt, amikor a harcos elragadta, bemocskolódott és elszakadt. A harcos izákjából elvett késsel – ugyanazzal, amellyel Eddie és Roland lenyiszálták a ragasztószalagot – még két lyukat vágott a csípője fölött. A rögtönzött pisztolytokokból a harcos fegyvereinek nyűtt markolata meredt elő.

A hangja azért volt fojtott, mert a foga közé harapta a pányva végét. Vigyora egyik csücskéből egy frissen elnyisszantott kötélvég lógott; a másik csücsökből indult az a darab, amely az Eddie nyakába vetett hurokban végződött. Volt valami olyan ragadozószerű és barbár ebben a képben – a vigyorból lógó kötélben –, hogy Eddie megdermedt az iszonyattól, amitől Detta még szélesebben vigyorgott.

– Ha okoskodni próbállasz, miközbe a kezeddal foglalkozok – mondta fojtottan –, akkó a fogammal szorítom el a gugádat, savó. És *akkó* nem lazítom meg többé. Megértetted?

Eddie nem bízott benne, hogy hangot tud adni. Csak bólintott.

– Jó. Így talán kicsinyég tovább élhecc.

– Ha nem élek – károgtá Eddie –, akkor soha többé

nem lesz részed abban az örömben, hogy a Macy'sben csórelhass, Detta. Mert ő meg fogja tudni, és akkor kiborul a bili.

– Pofa be – válaszolta Detta... majdnem gügyögve.

– Te csak tarcsad a pofádat. Haggyad a gondúzkodást olyanokra, akik tuggyák is csinyáni. *Neked* annyi a dögöd, hogy tapogasd ki a következő hurkot.

6

Én kötöttem üket, amíg te hortyogtá, mondta a nő, és Eddie-nek növekvő undorral és riadalommal kellett belátnia, komolyan gondolja is, amit mond. Három csúszóhurkot kötött a pányvára. Az elsőt a fiú nyakába vetette, amíg Eddie aludt. A másodikkal a kezét kötötte hátra. Azután gorombán az oldalára lökte, és ráparancsolt, hogy húzza föl a lábát, amíg a sarka a fenekét nem éri. Eddie látta, mit akar, és nem engedelmeskedett. Detta előrántotta Roland egyik pisztolyát a ruhája hasítékából, fölhúzta, és Eddie halántékához nyomta a csövét.

– Csinyálod, vagy *én* csinyálom, savó! – gügyögte. – Csak akkó megdöglessz, ha *én* csinyálom. Maj rugdosok ekkis homokot a velődre, ahogy kifröccsen a fejed másik ódalán, a likat meg eltakarom a hajaddal. Maj asziszti, hogy alszó! – Ismét vihogott.

Eddie fölemelte a lábát, a nő sebesen átvette a harmadik hurkot a bokáján.

– Na. Ollan szépen össze vagy hurkolva, mint bornyú a rodejón.

Ez is egy pontos leírás, gondolta Eddie. Ha igyekezett lejjebb engedni a lábát a máris kényelmetlen testtartásból, azzal csak még jobban meghúzta a hurkot a bokáján. Ez csökkentette a távolságot a bokája és a csuklója között, ami viszont azt a csomót szorította meg, ettől megfeszült a csuklója és a torka közi pánya, és...

A nő vonszolta, valamilyen úton-módon vonszolta lefelé a partra.

– Hé! Mi a...

Tiltakozni akart, és érezte, hogy minden összeszorul, beleértve a torkát is. Elengedte magát, olyan lazára, amennyire lehetséges (a lábad pedig emeld föl, seggfej, mert ha túlságosan leengeded, megfojtod magad), és hagyta, hogy Detta levonszolja a durva szemcsés fövenyre. Egy éles szikla lehorzsolta az arcát, melegen szivárgott a vére. A nő hangosan lihegett. Hangosabb lett a tengerzúgás, hangosabban robajlottak a bukóhullámok a sziklaalagútban.

Vízbe fojt? Édes Jézus, ezt akarja?

Nem, természetesen nem ezt akarja. Eddie úgy gondolta, tudja, mit akar, még mielőtt az arca végigszántott volna a dagályvonalat jelző gubancos hínáron, a sósan búzló holt anyagon, amely olyan hideg volt, mint a halott tengerészek ujjai.

Eszébe jutott, mit mondott egyszer Henry: *Néha leszédtek egy emberünket. Úgy értem, amerikaiit – tudták, hogy dél-vietnami nem jó, mert egyikünk se ment volna be egy sárgáért a bozóthba. Csak akkor, ha valami friss hús volt, egyenesen az Államokból. Hasba lőtték, ott hagyták visítani, aztán leszédtek azokat, akik meg akarták menteni. Ezt addig csinálták, amíg a pasas meg nem halt. Tudod, hogy hívták az ilyet a srácok, Eddie?* Eddie a fejét rázta. Meghűlt a vére a látomástól.

Mézesköcsögnek, folytatta Henry. Az édes. Az odavonzza a legyeket. Sőt esetleg a medvét.

Detta is ezt csinálja: mézesköcsögöt használ.

Otthagya egyetlen szó nélkül vagy két és fél méterrel a dagályvonal alatt, arccal az óceán felé. Az ajtón átnéző harcosnak nem azt kell látnia, amint Eddie belefúl a dagályba, mert éppen apály van, és a következő hat órában nem is jön följobb a víz. De még sokkal előbb...

Eddie egy kicsit arrébb fordította a szemét, és látta, hogy a nap hosszú, arany ösvényt fest a tenger vizére. Mennyi lehet? Négy óra? Olyantájt. A naplemente hét körül várható.

Előbb lesz sötét, mintsem a dagályon kellene aggódnia.

Amikor eljön az alkony, a homárszörnyek előkászálódnak a hullámokból; kérdezősködve felmásznak a partra, ahol ő tehetetlenül, összekötözve hever, azután széttépik.

7

Ez az idő végtelenséggé nyúlt Eddie Dean számára. Maga az idő fogalma sem más, csak egy vicc. Még a besötétedéskor várható iszonyat is elhalványodott, amikor lábainak kényelmetlen lüktetése előbb fájdalommal, majd üvöltő kinná erősödött. Ellazította izmait, ettől minden csomó megfeszült, és amikor már a fulladás határán járt, valahogy ismét sikerült felhúznia a sarkát, amivel enyhített a nyomáson, cserébe némi levegőhöz jutott. Már nem hitte, hogy kibírja sötétedésig. Eljöhet az az idő, amikor egyszerűen nem lesz képes fölemelni a sarkát.

3. fejezet

ROLAND MEGSZERZI A GYÓGYSZERÉT

1

Jack Mort most már tudta, hogy a harcos benne van. Ha másmilyen személyiség lett volna – egy Eddie Dean vagy egy Odetta Holmes például –, akkor Roland tanácsot tart vele, már csak azért is, hogy enyhítse természetes rémületét és zavarát, amikor hirtelen rájön, hogy énjét, amely egész életében kormányozta a testét, hirtelen gorombasággal áttessékelték az utasulásra.

De mivel Mort szörnyeteg volt – rosszabb, mint amilyen Detta Walker valaha volt vagy lehet –, Roland nem fáradt azzal, hogy elmagyarázza a helyzetet, vagy egyáltalán megszólaljon. Hallotta az ember ordibálását – *Ki vagy te? Mi történik velem?* –, de nem törődött vele. A harcos a szükséges tennivalókra összpontosított, egy fikarcnyi lelkiismeret-furdalás nélkül fölhasználva Mort tudatát. Az ordibálás rémült sikollyá változott. A harcos rá se hederített.

Az egyetlen mód, amellyel meg tudott maradni ennek az embernek a kígyóverem-tudatában, ha csupán az atlasz s enciklopédia keverékének tekintette. Mortban megvolt minden információ, amelyre Rolandnak szüksége van. A terv, amelyet készített, elnagyolt volt, de az elnagyoltság néha hasznosabb, mint a csiszoltság. Ami a tervezést illeti, nem volt két kevésbé hasonló teremtmény a világegyetemben, mint Roland és Jack Mort.

Ha elnagyolt tervet készít az ember, akkor marad

hely a rögtönzésnek. És a rövid távú rögtönzés mindig is Roland erőssége volt.

A liftbe vele együtt belépett egy kövér ember is, lencsékkel a szeme előtt (úgy látszik, Eddie világában sok ember viseli ezt a szerkezetet, amelyet a Mortcipédia „szemüveg” néven azonosított), éppen olyan, mint az a kopasz, aki öt perce dugta be a fejét Mort irodájába. Ránézett az aktatáskára annak az embernek a kezében, akit Jack Mortnak hitt, majd magára Mortra.

– Dorfmanhez méysz, Jack?

A harcos nem szólt.

– Ha azt hiszed, le tudod beszélni a bérbe adásról, annyit mondhatok, csak az idődet vesztegeted – mondta a kövér ember, azután pislogott, ahogy kollégája gyorsan hátrébb lépett. A kis doboz ajtaja becsukódott, és hirtelen zuhanni kezdtek.

A harcos belemart Mort agyába, nem törődve a sikolyokkal, és megtalálta, hogy nincsen semmi baj. A zuhanást szabályozzák.

– Ne haragudj a tolakodásért – mondta a kövér. A harcos azt gondolta: *Ez is fél.* – Csak azt gondolom, hogy te jobban elintézted azt a faszit, mint bárki más a cégnél.

A harcos semmit sem szólt. Csak azt várta, hogy kiszállhasson ebből a zuhanó koporsóból.

– Csak azért szóltam – folytatta buzgón a kövér. – Mert tegnap együtt ebédeltem...

Jack Mort feje elfordult. Jack Mort aranykeretes szemüvege mögül a Jackénél valahogy kevésbé kék szempár meredt a kövérre. – Pofa be – szólt rá fahangon a harcos.

A kövér elvörösödött, gyorsan hátrált két lépést. Petyhüdt feneke nekipuffant a mesterséges deszkatáblának a kis, mozgó koporsó végében, amely hirtelen megállt. Az ajtó kinyílt, és a harcos, aki úgy viselte Jack Mort testét, mint egy éppen rászabott

gúnyát, hátra se nézve kilépett. A kövér ember addig nyomta a NYITÁS gombot, amíg Mort el nem tűnt. *Sosem volt ki a négy kereke, gondolta, de ez most komoly. Lehet, hogy idegösszeomlása lesz.*

A kövér nagyon megnyugtatónak találta a gondolatot, hogy Jack Mortot biztonságosan eldugják egy szanatóriumba.

A harcos ezen nem lepődött volna meg.

3

Valahol a visszhangos terem, amelyet a Mortcipédia *előcsarnokként* azonosított, azaz olyan helyként, ahol ki-be lehetett járni az irodákkal telezsúfolt égbe nyúló toronyba, és az éles napfényben úszó utca (a Mortcipédia szerint *Hatodik sugárút*) között Roland járműve abbahagyta a sikoltozást. Mort nem halt meg a rémülettől; a harcost a tudással felérő ösztönei figyelmeztették volna, ha Mort meghal, és *ka*-ja örökre elszáll abba az ürbe, amely valószínűleg minden fizikai világ mögött van. Nem halt meg, elájult. Elájult a mindent elsőprő rettegéstől és idegenségtől, ahogy Rolanddal is megesett, amikor belépett Mort elméjébe és meglátta titkait, meg a sorsok kereszteződését, amely túl komoly volt ahhoz, hogy véletlen egybeesés lehessen.

Örült, hogy Mort elájult. Ameddig az öntudatlansága nem zavarja Rolandot, hogy hozzáférjen a tudásához és emlékezetéhez – márpedig nem zavarta –, addig csak örült, hogy nincs útjában.

A közforgalmat ellátó sárga járműveket *tack-színak*, vagy *verdá-nak*, esetleg *járgány-nak* hívták. A Mortcipédia szerint két törzs vezette őket: a *digók* és a *bíbsík*. *Ha az ember meg akar állítani egyet, akkor föl kell emelni a kezét, ahogy a diákok jelentkeznek az osztályban.*

Roland így cselekedett, és miután számos *tack-szí*, amelyekben a vezetőn kívül nem ült senki, elrobogott

mellette, fölfedezte, miszerint ezekre azt írták, hogy *Garázsmenet*. Mivel Nemes Betűkkel írták, elolvasásához nem volt szüksége Mort segítségére. Várakozott, azután ismét fölemelte a kezét. Ez alkalommal a *tack-szí* odakanyarodott. A harcos beült a hátsó ülésre. Érezte az állott dohány, avas izzadság, régi parfüm szagát. Éppen olyan szaga volt, mint az ő világában a kocsiknak.

– Hová, barátom? – kérdezte a sofőr – Rolandnak fogalma sem volt, hogy *digó* vagy *bibsi* törzsbeli-e, és nem is óhajtotta megkérdezni. Lehet, hogy ebben a világban ez udvariatlanság.

– Magam se tudom – mondta Roland.

– Ez nem városnézés, barátom. Az idő pénz. *Mondd neki, hogy csapja le az órát*, mondta neki a Mortcipédia.

– Csapja le az órát – mondta Roland.

– Az semmit sem mutat, csak az időt – válaszolta a sofőr.

– *Mondd neki, hogy kap öt dezsőt*, javasolta a Mortcipédia.

– Kap öt dezsőt – mondta Roland.

– Majd meglátjuk – felelte a taxis. – Pénz beszél, kutya ugat.

– *Kérdezd meg, kell a pénz, vagy elmegy a sunyiba*, tanácsolta azonnal a Mortcipédia.

– Kell a pénz, vagy elmegy a sunyiba? – kérdezte Roland hideg, halott hangon.

A taxis szeme riadtan belevillant a tükörbe, de nem szólt többet.

Roland ez alkalommal hosszasan tanácskozott Jack Mort összegyűlt ismerettárával. A taxis megint odanézett a fuvarra, aki fejét kissé lehajtva ült, homlokát bal tenyerébe támasztva, mintha extra de lux migrénje lenne, és tizenöt másodperc után éppen eldöntötte, hogy szól a figurának, szálljon ki a kocsiból vagy rendőrt hív, amikor a fuvar fölpillantott

és derűsen annyit mondott: – Szeretném, ha elvinne a Hetedik sugárút és a Negyvenkilencedik utca sarkára. Ezért kap tíz dollárt azon kívül, amit az óra mutat, nem számít, melyik törzshöz tartozik.

Csudabogár, gondolta a vezető (vermonti angolszász protestáns volt, aki most igyekezett betörni a szórakoztatóiparba), *de talán* gazdag *csodabogár*. Sebességbe tette a kocsit. – Már ott is vagyunk, cimbora – mondta, és miközben besorolt a forgalomba, magában hozzátette: *Minél előbb, annál jobb.*

4

Rögtönzés. Ez volt a kulcsszó.

Ahogy kiszállt, a harcos rögtön meglátta a saroknyíra parkoló kék-fehér kocsit. Az oldalára írott *Rendőrség* szót *Őrség-nek* olvasta anélkül, hogy ehhez igénybe vette volna Mort tudományát. Két harcos ült odabent, és fehér papírpohárból ittak valamit, talán kávé. Igen, harcosok voltak, de kövérnek és totymának tűntek.

Belenyúlt Jack Mort erszényébe (bár ez túlságosan kicsi volt *valódi* erszénynek; egy *valódi* erszény majd nem akkora, mint egy iszák, és minden holmi belefér, ha az ember nem utazik túl nagy fölszereléssel), és adott a vezetőnek egy bankjegyet, amelyen húszas szám volt. A taxis villámgyorsan elhúzott. Könnyen lehet, hogy a mai napon ez lesz a legnagyobb jattja, de ez a pasi annyira fura volt, hogy a pilóta úgy érezte, rászolgált minden centre.

A harcos megnézte a bolt cégtábláját.

CLEMENT FEGYVER- ÉS SPORTSZERBOLT, ez volt ráírva. LŐSZER, HORGÁSZFÖLSZERELÉS, HIVATALOS MÁSOLATOK.

Nem minden szót értett, ám ahogy egy pillantást vetett a kirakatra, rögtön látta, hogy Mort jó helyre hozta. Voltak ott béklyók, rangjelzések... és fegyverek.

Főleg puskák, de akadtak pisztolyok is. Mindet leláncolták, de ez nem számított.

Tudni fogja, mire lesz szüksége, amikor – *ha* – meglátja.

Roland több mint egy percig tanácskozott Jack Mort elméjével, amely épp elég ravasz volt ahhoz, hogy megfeleljen a céljainak.

5

A kék-fehér kocsiban az egyik zsaru oldalba bökte a másikat. – Nézd már! – mondta. – Ez egy *igazán* megfontolt vevő.

Társa fölnevetett. – *Isztenkém!* – sipákolta nőiesen magas hangon, amikor az öltönyt és aranykeretes szemüveget viselő férfi befejezte az árucikkek tanulmányozását és bement. – Biztosz aszt a *levendulaszínű* bilincet kéri!

Az első rendőr fuldokolni kezdett a nevetéstől, és visszaprüszkölt egy korty langyos kávét a műanyag pohárba.

6

Az eladó azonnal odafordult és megkérdezte, miben lehet szolgálatára.

– Azon gondolkodom – kezdte a konzervatív kék öltönyt viselő férfi –, vajon van-e magának egy papírja... – szünetet tartott, mintha mélyen elgondolkodna, azután fölnézett. – Úgy értem, *táblázata*, amely képeken ábrázolja a különböző revolverekbe való lőszeret.

– Kalibertáblázatra gondol? – kérdezte az eladó. A vevő hallgatott, azután bólintott: – Igen. A testvéremnek van egy revolvere. Én is lőttem vele, de annak már jó néhány éve. Azt hiszem, megismerném a löszert, ha látnám.

– Hát, ha úgy gondolja – felelte az eladó –, de ezt

nehéz megmondani. Milyen volt, 22-es? 38-as? Vagy talán...

– Ha ad egy táblázatot, tudni fogom – mondta Roland.

– Egy másodperc. – Az eladó gyanakvó pillantást vetett a kék öltönyös emberre, azután vállat vont. A francba, a vevőnek mindig igaza van, még akkor is, ha nincs... ha elég dohány van nála. Pénz beszél, kutya ugat. – Van egy példányom a *Lövészek Bibliájából*. Talán azt megnézheti.

– Igen. – Elmosolyodott. *Lövészek Bibliája*. Méltó név egy ilyen könyvnek.

Az eladó egy darabig a pult alatt turkált, majd elővett egy összefogdosott kötetet, amely vastagabb volt minden könyvnél, amit Roland eddigi életében látott, ez az ember mégis úgy bánik vele, mintha nem érne többet egy marék kavicsnál.

Fellapozta a pulton, és odafordította. – Nézzen bele. Bár ha jó néhány éve, akkor a sötétben fog lövöldözni. – Meghökken magától, aztán elmosolyodott. – Elnézést a rossz poénért.

Roland meg sem hallotta. A könyv fölé hajolt, a képeket tanulmányozta, melyek éppen olyan élethűnek látszottak, mint a rajtuk ábrázolt tárgyak. Ezeket a csodálatos képeket a Mortcipédia *Fottergráfiák* néven tartotta számon.

Lassan forgatta a lapokat. Nem... nem... nem...

Már csaknem elvesztette minden reményét, amikor megtalálta, amit keresett. Olyan lángoló lelkesedéssel nézett föl, hogy az eladó egy kicsit megijedt.

– Itt van! – mondta. – Itt! *Éppen itt!*

A fénykép, amelyet ütögetett, a Winchester 45-ösbe való lőszert ábrázolta. Nem volt hajszálra azonos az ő muníciójával, mert azt kézzel öntötték és kézzel töltötték, de ő tudta, anélkül hogy a számokat ellenőrizte volna (azok egyébként is úgyszólván semmit sem mondtak volna neki), hogy be tudja

tölteni őket a fegyverébe, és ki is tudja lőni belőle.

– Jó, minden rendben, úgy tűnik, tényleg megtalálta – mondta az eladó –, de azért ne csinálja össze magát, haver. Ez csak *lőszer*.

– Van belőle?

– Persze. Hány dobozzal kér?

– Mennyi van egy dobozban?

– Ötven. – Most már igazi gyanakvással figyelte a vevőt. Ha valaki lőszert akar venni, akkor tudnia kell, hogy előbb föl kell mutatnia a fényképes fegyverviselési engedélyt. Ha nincs engedély, akkor nincs lőszer, sem lőfegyver; ez a törvény Manhattan kerületben. És ha ennek a szivarnak van fegyverviselési engedélye, akkor hogyhogy nem tudja, hány lőszer van egy szabványos dobozban?

– Ötven! – A fickó meglepetésében eltátotta a száját. Hát ennek bizony lóg egy deszkája.

Az eladó elmozdult balra, kicsit közelebb a pénztárgéphez... és egyben közelebb a saját pisztolyához, egy töltött 357-es Magnumhoz, amelyet rugós csipesz szorított a pénztárgép alá.

– *Ötven!* – ismételte a harcos. Ötöt, tízet, talán egytucatnyit várt, de ez... ez...

Mennyi pénz van nálad?, kérdezte a Mortcipédiát. Az nem tudta egész pontosan, de úgy gondolta, legalább hatvan dezső lehet a tárcájában.

– És mennyibe kerül egy doboz? – Nyilván több hatvan dollárnál, de talán rábeszélheti ezt az embert, hogy legalább *egy részét eladja* neki vagy...

– Tizenhét ötven – felelte az eladó. – De uram...

Jack Mort könyvelő volt, és ez alkalommal nem kellett várni; a kalkuláció és a válasz azonnal követték egymást.

– Három – mondta a harcos. – Három dobozzal. – Megkopogtatta a lövedékek *Fotergraffját*. Százötven golyó! Az istenekre! Micsoda tébolyult kincstár ez a világ!

Az eladó nem mozdult.

– Nincs is annyi – mondta a harcos. Nem lepődött meg túlságosan. Túl szép lett volna ahhoz, hogy igaz legyen. Álom.

– Ó, dehogy nincs Winchester 45-ösöm, van dosztig.

– Az eladó újabb lépést tett balra, még közelebb a pénztárgéphez és a fegyverhez. Ha a fickó dilis, amit az eladó, számítása szerint, néhány másodpercen belül meg fog tudni, akkor hamarosan olyan flúgos lesz, akinek extra nagy lyuk van a dereka táján. – Csontig vagyok 45-ös lőszerral. Azt akarom viszont tudni, uram, hogy van-e papírja.

– Papír?

– Kézifegyverre szóló-fényképes engedély. Csak akkor adhatok el önnek kézifegyverbe való lőszert, ha van ilyen igazolványa. Ha engedély nélkül akar muníciót venni, akkor át kéne fáradnia Westchesterbe. A harcos üresen bámult rá. Egy szót sem értett ebből az üres locsogásból. Mortcipédiájának volt valami halvány fogalma arról, hogy ez mit jelent, de Mort elképzelése túlságosan ködös volt ahhoz, hogy megbíz hasson benne. Mortnak sohasem volt fegyvere. Másképp intézte ocsmány munkáját.

A férfi ismét tett egy lépést bal felé, miközben a szemét egyetlen pillanatra sem vette le a vevőről, és a harcos azt gondolta: *Fegyvere van. Arra számít, hogy bajt keverek... vagy talán azt várja, hogy bajt keverjek. Kifogást akar, hogy lelőhessen.*

Rögtönzés.

Eszébe jutottak az utcai kék-fehér kocsiban ülő harcosok. Igen, harcosok, békefenntartók, olyan emberek, akiknek az a kötelességük, hogy megóvják a világot az arrébb mozdulástól. De ezek itt úgy néztek ki – legalábbis arra a futó pillantásra –, mint akik csaknem olyan puhák és figyelmetlenek, mint mindenki más a lótuszevőknek ebben a világában;

csak két egyenruhás-sapkás ember, akik kávét szűrcsölve kornyadoznak a járművük ülésén. Bár lehet, hogy rosszul ítéli meg őket. Remélte, már csak az ő érdekükben is, hogy mégsem.

– Aha! Értem – mondta, és bocsánatkérő mosolyt erőltetett Jack Mort arcára. – Bocsásson meg. Azt hiszem, nem számítottam rá, hogy mennyit mozdult arrébb – haladt – a világ, amióta utoljára fegyverem volt.

– Semmi baj – mondta az eladó, és egyelőre ellazult. Talán még sincs baj a pofával. De az is lehet, hogy csak poénkodik.

– Nem tudom, megnézhetném azt a tisztító-készletet? – mutatott Roland az eladó mögötti polcra.

– Naná. – Az eladó megfordult, hogy elővegye, és ebben a pillanatban a harcos előkapta a pénztárcát Mort zakójának belső zsebéből. Villámsebesen mozgott. Az eladó alig négy másodpercig mutatta a hátát, de mire visszafordult Morthoz, a pénztárca már a földön volt.

– Valóságos szépség! – mosolyogta, miután úgy döntött, hogy a fickóval nincs semmi baj. A fenébe, el tudja képzelni, hogy érzi magát az, aki hülyét csinált magából. Éppen elégszer előfordult vele is a tengerészetnél. – És még egy nyamvadt engedélyre sincs szüksége hozzá! Hát nem csodás?

– De igen – mondta komolyan a harcos, és úgy tett, mintha közelről venné szemügyre a tisztítókészletet, noha egyetlen pillantásra megállapíthatta, hogy selejtes vacak, ócska dobozban. Miközben megcsodálta, lábával óvatosan a pult alá tolta a pénztárcát.

Egy perc múlva visszaadta a dobozt, miközben túrhetően mímelte a sajnálkozást. – Attól tartok, mennem kell.

– Rendben – mondta az eladó, aki hirtelen elvesztette az érdeklődését. Mivel az ipse nem bolond,

és nyilvánvalóan csak bámészkodó, nem pedig vásárló, kapcsolatuk végét ért. A fene az ilyenekbe. – Még valami? – kérdezte a szája, miközben a szeme azt mondta a kék öltönyös férfinak, hogy kifelé.

– Nem, köszönöm. – A harcos kísétált, hátra se nézett. Mort pénztárcája a pult alatt hevert. Roland kitette a saját mézesköcsögét.

7

Carl Delevan és George O'Mearah végeztek a kávéjukkal, és már éppen indulni készültek, amikor a kék öltönyös férfi kijött a Clements-féle boltból, amelyet mindketten lerakatnak tartottak (a lerakat rendőrségi szaknyelven törvényes fegyverkereskedést jelent, amely esetenként szabadúszó gengsztereknek is árusít fegyvert valódi igazolványra, hébe-korba pedig a maffiával is üzletel suba alatt), és a kocsijuk felé közeledik.

Lehajolt és benézett O'Mearah-hoz, aki az utasülésen foglalt helyet. O'Mearah azt várta, hogy buzimód fog affektálni – valószínűleg olyan buzimód, ahogy egy levendulaszínű kézibilincsesnek kell, de mindenképpen buzimód. A fegyverek mellett a Clements cég komoly forgalmat bonyolított le kézibilincsből. Ez törvényes dolog Manhattanben, és a legtöbb ember, aki ilyet vásárol, nem amatőr Houdini (a zsaruk nem szeretik az ilyesmit, de mikor számított bármit is, hogy mit gondolnak valamiről a zsernyákok?). A vevők homokosok voltak. Ám ez az ember egyáltalán nem úgy beszélt, mint egy meleg. A hangja színtelen, kifejezésten, udvarias volt, de valahogy halott.

– A kalmár amott elvette az erszényemet – mondta.

– *Kicsoda?* – O'Mearah hirtelen kiegyenesedett. Másfél éve fáj a foguk Justin Clementsre. Ha sikerül lebuktatniuk, akkor talán mindketten lecserélhetik végre a kék ruhát egy detektívjelvényre. Bár

valószínűleg csak álom – túl szép ahhoz, hogy igaz legyen –, de mégis...

– A kalmár. A... – Rövid szünet. – Az eladó.

O'Mearah és Carl Delevan összenézett.

– Fekete hajú? – kérdezte Delevan. – Köpcös? Ismét rövid szünet. – Igen. A szeme barna. Az egyik alatt apró sebhely.

Volt valami ebben az emberben... O'Mearah nem tudta meghatározni, de még eszébe jutott később, amikor nem sok gondolkodnivalója maradt, akkor, amikor már nem volt érdekes az arany detektívjelvény, mert úgy alakult, hogy már azt is kurva nagy csodának tarthatták, ha megmaradhatnak az állásukban.

De évekkel később elérkezett O'Mearah életében a kinyilatkoztatás kurta pillanata, amikor két fiával ellátogatott a bostoni természettudományi múzeumba. Volt ott egy gépezet – egy számítógép –, amellyel amőbázni lehetett, és hacsak első lépésre rögtön be nem ikszelte az ember a középső mezőnyt, akkor a gép okvetlenül elkalapálta. De mindig tartott egy kis szünetet, mintha épp végigvenné a lehetséges lépéseket. O'Mearah és a fiai el voltak ragadtatva, bár volt benne valami kísérteties... azután eszébe jutott Kék Öltöny. Eszébe jutott, hogy Kék Öltöny is így viselkedett. Vele beszélgetni olyan volt, mintha egy robottal beszélt volna az ember.

Delevannak nem volt ilyen érzése, de kilenc évvel később, amikor tizennyolc éves, egyetemre készülő fiával egy este moziba mentek, harminc perccel a film kezdete után Delevan váratlanul talpra ugrott és elbódult: – *Ez ő! Ez Ő! Az a pasas a kurva kék öltönyében! A pofa, aki ott volt Cle...*

Valaki fölördített: *Üljön már le ott elöl!*, de nem kellett sokat tépnie a száját: Delevan, akin volt vagy harmincöt kiló túlsúly és erősen dohányzott, végzetes szívrohamot kapott még mielőtt a lamentáló

belekezdett volna a második szoba. A kék öltönyös ember, aki azon a napon odajött a kocsijukhoz, hogy bejelentse tárcája eltulajdonítását, nem úgy festett, mint a film főszereplője, de ugyanolyan halott gépiességgel ejtette ki a szavakat, és pont olyan könnyörtelen kecsességgel mozgott.

A film, amit megnéztek, természetesen a *Terminátor* volt.

8

A két rendőr összenézett. Kék Öltöny nem Clementsről beszélt, bár ez majdnem olyan jó volt, hanem a Kövér Johnny Holdentről, Clements sógoráról. De hogy ilyen tökéletes hülyeséget csináljon, ellopja egy fickó pénztárcáját, ez...

– ...ez lesz a sarok, ahová beszorítjuk a patkányt – fejezte be a gondolatot O'Mearah, és egyik kezét a szája elé tartotta, hogy elrejtse vigyorát.

– Talán jobb lenne, ha pontosan elmondaná, mi történt – indítványozta Delevan. – Kezdheti mindjárt a nevével.

A válasz megint egy kicsit fonákul, nem helyénvalóan csengett O'Mearah fülében. Ebben a városban, ahol időnként a lakosság hetven százaléka látszik azt hinni, hogy amerikaiul *Baszd meg-gel* szokás *Jó napot* kívánni, ő valami olyasmire számított, hogy a pasas azt mondja: *Hé, az a fasz elvette a tárcámat! Most nekiállunk itt barkochbázni?*

Bár a jól szabott öltönyből, a manikűrözött körmökből ítélve ez az alak talán hajlandó az ilyen bürokratikus szarakodásokra. Az igazat megvallva George O'Mearah-t nem nagyon érdekelte. A gondolattól, hogy elkaphatja Kövér Johnny Holdent és föl-használhatja Justin Clements ellen, összefutott a szájában a nyál. Egy mámorító pillanatig még azt is megengedte magának, hogy elképzelje, amint fölhasználja Holdent Clements elkapására,

Clementset pedig arra, hogy valami igazán nagyfiúnak fűtsön be – például a digó Balazarnak, esetleg Ginellinek. Nem lenne csekélység. *Egyáltalán nem.*

– A nevem Jack Mort – mondta a férfi.

Delevan a hátsó zsebéből elővett egy gyűröttre ült noteszt. – Cím?

Rövid szünet. *Mint egy gép*, gondolta ismét O'Mearah. Némi csönd után szinte hallható kattanás.

– 409 Park Avenue South.

Delevan lejegyezte.

– A társadalombiztosítási száma?

Újabb rövid szünet után Mort már mondta is.

– Szeretném, ha megértené, hogy ezeket a kérdéseket csupán a személyazonosítás érdekében tettem föl. Ha az az alak elvette a tárcáját, akkor célszerű közölnie néhány adatot, mielőtt visszaszerzem. Ezt megértheti.

– Igen. – Most mintha egy hajszálnyi türelmetlenség érződött volna a hangjában, amitől O'Mearah rögtön jobban érezte magát. – Csak ne nyújtsa tovább, mint szükséges. Az idő szalad, és...

– Úgy értem, a dolgoknak megvan a maguk menete.

– A dolgoknak megvan a maguk menete – helyeselt a kék öltönyös. – Igen.

– Van valami jellegzetes fénykép abban a tárcában? Szünet. Azután: – Az anyám képe, amely az Empire State Building előtt készült. A hátulján az áll: „Csodálatos nap és csodálatos látvány volt. Szeretettel, Mami.”

Delevan dühödten körmölt, azután összecsapta a noteszt. – Jól van. Menni fog. Már csak egyetlen dolog: szükségünk lesz az aláírására, mert amennyiben visszaszerezük a tárcát, összehasonlítjuk a jogosítványán, hitelkártyáin meg efféléken levőkkel. Rendben? Roland bólintott, noha tudatának egyik része megértette, hogy Jack Mort emlékezetét és tudását szükség szerint tudja ugyan

használni ebben a világban, de arra fikarcnyi esélye sincs, hogy akkor is utánozza az aláírását, ha Mort tudata nincs jelen.

– Mondja el, mi történt.

– Bementem, hogy löszert vásároljak a testvéremnek. Van egy 45-ös Winchester revolvere. A férfi megkérdezte, van-e fegyverviselési engedélyem. Azt mondtam, természetesen. Azt mondta, látni akarja.

Szünet.

– Elővettem a tárcámat. Megmutattam neki. Csakhogy amikor odafordítottam a tárcát, hogy lássa az engedélyt, ő nyilván felfedezte, hogy jó néhány – kis szünet – hűszas is van benne. Adótanácsadó vagyok. Van egy Dorfman nevű ügyfelem, aki most szerzett némi pénzt egy komolyabb – rövid szünet – peres ügy során. Mindössze nyolcszáz dollárról van szó, de ez a Dorfman pasas – szünet – a legnagyobb fasz, akivel dolgozunk. – Szünet. – Elnézést a rossz poénért.

O'Mearah megrágtá az utolsó szavakat, és hirtelen leesett neki a tantusz. A legnagyobb fasz, akivel dolgozunk. Nem rossz! Fölnevetett. Elszálltak a robotokkal és amőbázó masinákkal kapcsolatos gondolatai. Ez valódi ember, csak izgatott, azt igyekszik hűvös külső alá rejteni.

– Mindenesetre Dorfman készpénzt akart. *Ragaszkodott hozzá.*

– Úgy véli, hogy Kövér Johnny kiszúrta az ügyfele pénzét – mondta Delevan. Ő és O'Mearah kiszálltak a kék-fehér kocsiból.

– Így hívják azt az embert abban a boltban?

– Ő, alkalmanként még rosszabb neveket is adunk neki – válaszolta Delevan. – Mi történt, miután megmutatta az engedélyét, Mr. Mort?

– Elkérte, hogy közelebbről is megnézhesse. Oda adtam neki a tárcámat, de rá sem pillantott. Ledobta a padlóra. Megkérdeztem, ezt miért tette. Azt felelte,

hülye kérdés. Azután szóltam, hogy adja vissza a tárcámat. Dühös lettem.

– Azt meghiszem. – Ámbár, gondolta Delevan, erről a halott arcú alakról senki se hinné, hogy képes begurulni.

– Kinevetett. Meg akartam kerülni a pultot, hogy visszaszerezsem a tárcámat. Ekkor húzta elő a fegyvert.

Mentek a bolt felé. Most megálltak. Inkább izgatottan néztek rá, mint félelemmel. – *Fegyvert?* – kérdezte O'Mearah, aki biztos akart lenni benne, hogy jól hallott.

– A pult alatt volt, a pénztárgép mellett – mondta a kék öltönyös férfi. Roland emlékezett a pillanatra, amikor már-már elvetette eredeti tervét, hogy inkább az eladó fegyverét szerezze meg. Most, ezeknek a harcosoknak mesélve már tudta, miért nem tette. Fölhasználni akarta őket, nem megölni. – Azt hiszem, egy kurtírozó csipeszben tartja.

– Egy *miben?* – kérdezte O'Mearah.

Ez alkalommal hosszabb szünet következett. A férfi összeráncolta a homlokát. – Nem tudom pontosan, hogyan hívják... egy olyasmi, amibe fegyvert lehet dugni. Senki más nem tudja kinyitni, csak az, aki tudja, hogyan kell meghúzni...

– Rugós csipesz! – mondta Delevan. – Mi a szent szar! – Ismét összenéztek. Egyikük sem akarta elsőnek megmondani ennek az alaknak, hogy Kövér Johnny valószínűleg máris kiürítette a tárcáját, kislísszolt a hátsó ajtón, s elhajította valahol a ház mögötti sikátorban... de egy rugós csipesszel rögzített fegyver... az más. A rablás csak lehetőség volt, ám a fegyverrejtegetés biztos tippnek tűnt. Talán nem egészen tuti, de a lábuk az ajtón belülré kerülhet.

– Mi történt azután? – kérdezte O'Mearah.

– Azt mondta, hogy nem is volt tárcám. Azt mondta – szünet –, hogy az utcán kiemeltek – úgy értem,

kizsebeltek –, és jobb, ha erre emlékszem, ha egészséges akarok maradni. Emlékeztem, hogy láttam arrébb egy parkoló rendőrautót, és úgy gondoltam, talán még mindig ott lehet. Ezért távoztam.

– Jól van – mondta Delevan. – Én és a társam megyünk be elsőnek, de sebesen. Adjon nekünk egy percet – egy *teljes* percet –, csak arra az esetre, ha valami gond lenne. Azután jöjjön be, de maradjon az ajtóban. Megértett?

– Igen.

– Akkor jó. Kapjuk el azt a szemetet.

A két zsaru bement. Roland várt harminc másodpercet, azután követte őket.

9

Kövér Johnny Holden nem egyszerűen tiltakozott. Bömbölt.

– Az a pasas megőrült! Bejön ide, még csak nem is tudja, hogy mit akar, azután amikor meglátja a *Lövészek Bibliájá-ban*, még azt sem tudja, mennyi van egy dobozban, mennyibe kerül, és amit arról mondott, hogy közelebről is meg akartam nézni az engedélyét, ez a legnagyobb halom szar, amit valaha is hallottam, mert nincs engedélye, hogy... – A hangja elakadt. – Tessék! Ott van a csibész! Látlak, haver! Látom a képedet! Ha legközelebb meglátod az enyémet, ugyancsak megbánod! Erről kezeskedem! Kurvára keze...

– Nincs magánál ennek az embernek a tárcája? – kérdezte O'Mearah.

– Tudja, hogy nincs!

– Megengedi, hogy egy pillantást vessünk a pult mögé? – erősködött Delevan. – Csak hogy biztosak legyünk benne?

– A szentséges Atyaúrstenit! Ez a pult *üvegből* van! Lát itt bármilyen pénztárcát?

– Nem, nem ott... úgy értem, *itt* – mondta Delevan,

megindulva a pénztárgép felé. Doromboló hangon beszélt. Azon a helyen csaknem hatvan centiméter széles krómacél fogta össze a polcokat. Delevan visszaneézett a kék öltönyös férjára, aki bólintott.

– Azonnal távozzanak! – mondta Kövér Johnny. Némileg elsápadt. – Ha házkutatási paranccsal jönnek vissza, az más. De most azt akarom, hogy tűnjenek el! Ebben a kurva országban még mindig van szabadság, tu... hé! hé! HÉ, EZT HAGYJA ABBA!

O'Mearah átkukucskált a pult pereme fölött.

– *Ez törvénytelen!* – üvöltötte Kövér Johnny. – *Ez kurvára törvénytelen, az alkotmány... a kurva ügyvédem... azonnal térjen vissza a saját oldalára, vagy...*

– Én csak az árura akartam egy közelebbi pillantást vetni – válaszolta derűsen O'Mearah –, mivel olyan retkes a pult üvege. Ezért néztem mögé. Nem igaz, Carl?

– De milyen igaz, haver – felelte ünnepélyesen Delevan.

– És né má, *mit* találtam!

Roland egy kattantást hallott, és a kék egyenruhás harcos hirtelen egy rendkívül nagyméretű pisztolyt tartott a kezében.

Kövér Johnny, aki hirtelen rájött, hogy a helyiségben ő az a személy, akinek tündérmesénél valamivel hihetőbb történetet kell kitalálnia annak a zsarunak, akinél a Magnumja van, duzzogva hallgatott.

– Van engedélyem – mondta.

– A fegyverviseléshez? – kérdezte Delevan.

– Ja.

– A rejtegetéshez?

– Ja.

– Ez a fegyver be van jelentve? – kérdezte O'Mearah.

– Ugye be van?

– Hát... lehet, hogy elfelejtettem.

– Az is lehet, hogy körözik, azért felejtette el, ugye?

– Bassza meg. Hívom az ügyvédemet.

Kövér Johnny fordulni készült. Delevan megragadta.

– Akkor még fönnyarad a kérdés, hogy rugós csipesszel felfüggesztett fegyver tartására is van-e vajon engedélye – kérdezte ugyanazon a doromboló hangon. – Ez érdekes kérdés, mert amennyire én tudom, New York városa *nem ad ki* ilyen engedélyeket.

A rendőrök Kövér Johnnyra néztek, ő pedig visszanezett, így egyikük sem vette észre, hogy Roland megfordította az ajtón lógó NYITVA feliratú táblát, amelynek most a ZÁRVA oldala került kifelé.

– Talán megválaszolhatnánk a kérdést, ha megtalálnánk ennek az úriembernek a tárcáját – mondta O'Mearah. Maga a Sátán sem lett volna képes ilyen lángeszűen meggyőző erővel hazudni. – Tudja, lehet, hogy csak leejtette.

– Már *mondtam* magának! *Semmit sem tudok ennek az alaknak a pénztárcájáról! Ez megbolondult!*

Roland lehajolt. – Ott van – jegyezte meg. – Már látom is. Rajta állt.

Ez hazugság volt, ám Delevan, akinek keze még mindig Kövér Johnny vállán nyugodott, olyan gyorsan lökte hátra az eladót, hogy lehetetlen volt megmondani, *csakugyan* ott volt-e a lába vagy sem.

Most! Roland némán a pult felé siklott, amikor a két harcos lehajolt, hogy a pult alá nézzen. Mivel egymás mellett álltak, a fejük közel került egymáshoz. O'Mearah jobb kezében még mindig ott volt a fegyver, amelyet az eladó a pult alatt tartott.

– A nyavalyába, ott van! – kiáltotta izgatottan O'Mearah. – *Látom!*

Roland gyors pillantást vetett az emberre, akit Kövér Johnnynak hívtak, meg akart bizonyosodni róla, hogy nem forral-e valamit. De az csak állt a

falnál, jobban mondva úgy *ráragadt*, mintha bele akarna búj ni, lelógó karral, nagy, sebzett O-vá tágult szemmel. Úgy festett, mint aki azon töpreng, hogyhogy nem jelezte a horoszkópja, hogy óvakodjék a mai naptól.

Nem lesz probléma.

– *Igen!* – ismételte meg vidáman O'Mearah. Kezüikkel egyenruhás térdükre támaszkodva kukucskáltak be a pult alá. O'Mearah keze most fölemelkedett a térdéről és kinyúlt a tárcáért. – Látom, a...

Roland megtette az utolsó lépést. Egyik kezével megfogta Delevan jobb arcát, másikkal O'Mearah bal arcát, és a nap, amelyikről Kövér Johnny Holden azt hitte, hogy ennél rosszabb már nem lehet, hirtelen még annál is jobban elfajult. A kék öltönyös kísértet elég keményen csapta össze a két rendőr fejét, hogy olyan hangot adjanak, mintha két sziklát ütött volna egymáshoz.

A rendőrök egy kupacba rogytak. Az aranykeretes szemüveget viselő férfi viszont állt, és a 357-es Magnumot Kövér Johnnyra szögezte. A csöve akkora volt, hogy holdrakétát ki lehetett volna lőni belőle.

– Nem lesz problémánk, ugye? – kérdezte a kísértet halott hangon.

– Nem, uram – vágta rá azon nyomban Kövér Johnny –, egy szál se.

– Maradjon ott, ahol van. Ha a segge megszakítja a kapcsolatot azzal a fallal, akkor maga is megszakítja a kapcsolatot az élettel. Megértett?

– Igen, uram – bólintott Kövér Johnny –, persze hogy értem.

– Jó.

Roland kétfelé lökte a két rendőrt. Éltek. Ez jó. Nem számít, milyen lassúak és figyelmetlenek, akkor is harcosok, emberek, akik igyekeztek segíteni egy bajban levő emberen. Nem akarta megölni a saját

fajtáját.

Mintha bizony nem csinált volna már ilyet! De mennyire! Vagy Alain, a tulajdon fegyvertársuk nem Roland és Cuthbert füstölgő fegyvereitől lelte halálát?

Szemét az eladóra szögezve benyúlt a pult alá Jack Mort Gucci mokaszinjának orrával. Megérezte a tárcát. Belerúgott. Pörögve repült ki a pult alól, az eladó oldalán. Kövér Johnny ugrott egyet és fölsikoltott, mint egy buta liba, aki egeret látott. A segge *megszakította* a kapcsolatot a fallal, de a harcos elnézte neki. Nem állt szándékában golyót eresztetni ebbe az emberbe. Inkább hozzávágja a fegyvert és leüti, mint hogy rásütné. Egy ilyen lehetetlenül nagy fegyver valószínűleg összecsiszítaná a szomszédságot.

– Vegye föl – mondta. – Lassan.

Kövér Johnny lenyúlt, és ahogy megfogta a tárcát, hangosan elfingotta magát, majd sikkantott. A harcos fanyar derűvel állapította meg, hogy összetévesztette a tulajdon szellentése robaját a fegyverdörrenéssel, és azt hitte, ütött az órája.

Kövér Johnny fölállt, dühtől vörösen. Nagy, nedves folt sötétlett a nadrágja elején.

– Tegye az erszényt a pultra. Mármint a tárcát.

Kövér Johnny engedelmeskedett.

– Most a lőszert kérem. Winchester 45-öst. És minden másodpercben látni akarom a kezét.

– A zsebembe kell nyúlnom. A kulcsokért.

Roland bólintott.

Amikor Kövér Johnny kinyitotta, majd fölemelte a láda fedelét, amelyben oszlopokban álltak a lőszeres kartondobozok, Roland gondolkodóba esett.

– Adjon négy dobozzal – mondta végül. Nem tudta elképzelni, hogy ilyen sok töltényre lesz szüksége, de képtelen volt ellenállni a csábításnak, hogy ennyi *legyen neki*.

Kövér Johnny a pultra rakta a dobozokat. Roland kinyitotta az egyiket, még mindig alig bírta elhinni,

hogy ez nem tréfa, nem csalás. De a dobozban bizony lőszer volt, tiszta, ragyogó, makulátlan, soha ki nem lőtt, soha újra nem töltött lövedékek. Az egyiket egy pillanatra a fénybe tartotta, azután visszatette a dobozba.

– Most vegyen elő egy béklyót.

– Béklyót...?

A harcos tanácskozott a Mortcipédiával. – Bilincset.

– Uram, nem tudom, hogy mit akar. A pénztárgép...

– Tegye, amit mondtam. Most rögtön.

Krisztusom, ennek sohasem lesz vége, nyögött fel gondolatban Kövér Johnny. Felnyitott egy újabb tárlót a pulton, és elővett egy bilincset.

– Kulcs? – kérdezte Roland.

Kővér Johnny odadobta a pultra a bilincs mellé. A kulcs halkán kattant. Az egyik öntudatlan rendőr hirtelen felhorkant, Johnny pedig sikoltott.

– Forduljon meg – mondta a harcos.

– Ugye nem lő le? Mondja, hogy nem!

– Nem lövöm le – felelte fahangon Roland. – Amennyiben most rögtön megfordul. Ha nem, akkor lelövöm.

Kővér Johnny megfordult és pityeregni kezdett. A pofa természetesen megígérte, hogy nem fogja lelőni, de az egésznek kezdett egyre inkább olyan szaga lenni, mint egy gengszterleszámolásnak, hogy nem lehetett nem tudomást venni róla. Erre eddig gondolni sem mert. Hüppögése fojtott vonításba csapott át.

– Kérem, uram, az anyám életére! Ne lőjön le! Az anyám öreg! Vak! Az anyám...

– Meg van verve egy gyáva kukac fiúval – felelte gorombán a harcos. – Tegye össze a két csuklóját! A vinnyogó Kövér Johnny, akinek nadrágja lucskosan tapadt az ágyékára, összetette a csuklóit. Pillanat alatt kattant rajtuk az acél karperec. Fogalma sem volt, hogy a kísértet mint tudott ilyen sebesen a pult innenső oldalára kerülni. De *nem is akarta* tudni. –

Itt álljon és a falat nézze, amíg azt nem mondom, hogy megfordulhat. Ha korábban fordul meg, akkor megölöm.

Remény árasztotta sugarait Kövér Johnny elméjébe. Talán egyáltalán nem is akarja megölni. Talán nem is örült, csak bolond.

– Nem fogok. Esküszöm Istenre! Esküszöm Isten minden szentjére! Esküszöm minden angyalára! Esküszöm az *Ó ark...*

– *Én* meg arra esküszöm, hogy ha nem fogja be a pofáját, akkor golyót ereszték a tarkójába – mondta a kísértet.

Kővér Johnny befogta a pofáját. Úgy tűnt, egy örökkévalóságig állt a falat bámulva. Igazából húsz másodpercig tartott.

A harcos letérdelt, a padlóra tette a fegyvert, egy gyors pillantással ellenőrizte, hogy a kukac jól viselkedik-e, azután hanyatt fordította a két rendőrt. Mindkettő rendben. Eszméletlenek, de amennyire látja, egyik sem sérült meg komolyabban. Mindkettő szabályosan lélegzett. A Delevan nevű füléből egy kevés vér szivárgott, de ez volt minden.

Újabb gyors pillantást vetett az eladóra, azután kikapcsolta a harcosok fegyverövét. Majd levette Mort kék zakóját, és magára csatolta az öveket. Nem az igazi pisztolyok, de akkor is jó érzés ismét fegyvert érezni a derekán. *Istentelenül* jó érzés! Jobb, mint hitte volna.

Két fegyver. Egy Eddie-nek, egy Odettának... amikor és ha Odetta érett a fegyverfogásra. Ismét fölvette Jack Mort zakóját, két doboz lőszert tett a bal zsebébe, kettőt a jobb zsebbe. A tökéletesen szabott zakó teljesen kidagadt a formájából. Fölvette az eladó 357-es Magnumát, a lőszert a zsebébe szórta, azután keresztülhajította a szobán. Amikor földet ért, Kövér Johnny ugrott egyet, újabb vékony sikolyt hallatott, és megint a nadrágjába csurrantott egy kis vizeletet.

A harcos fölállt és azt mondta Kövér Johnnynak, forduljon meg.

10

Amikor Kövér Johnny ismét ránézett a kék öltönyös, aranykeretes szemüveget viselő faszira, leesett az álla. Egy pillanatig halálbiztosra vette, hogy az az ember, aki bejött ide, kísértetté vált, miközben ő háttal állt neki. Mintha ezen az előtte álló alakon egy sokkal valószínűbb figura sejlene át, egyike azon legendás mesterlövészeknek, akikről Johnny gyerekkorában forgattak filmeket és tévésorozatok: Wyatt Earp, Doc Holliday, Butch Cassidy meg a többiek.

Azután kitisztult a látása és rájött, mit csinált a marhája: elvette a rendőrök fegyverét és a derekára csatolta. Zakóval és nyakkendővel röhejesen is hathatott volna, valahogy mégsem ez volt a helyzet.

– A bilincs kulcsa ott van a pulton. Amikor az őrség emberei fölébrednek, majd kiszabadítják.

Fogta a tárcát, kinyitotta, és hihetetlen módon négy húszdolláros bankót tett az üvegre, mielőtt visszadugta volna a zsebébe.

– A lőszerért – mondta Roland. – Elvettem a személyes fegyverének a lövedékeit is. Majd eldobom őket, ha elhagytam a boltját. Véleményem szerint egy töltetlen fegyver társaságában és a pénztárca hiányában nehezen tudják bármilyen bűncselekménnyel megvádolni.

Köver Johnny nagyot nyelt. Ez egyike volt életében ama kevés alkalmaknak, amikor nem talált szavakat.

– Most pedig hol a legközelebbi... – Szünet. – legközelebbi gyógyszerár?

Köver Johnny hirtelen mindent megértett, vagy legalábbis azt hitte, érti. Hát persze hogy drogos! Ez volt a válasz. Nem csoda, hogy olyan fura. Valószínűleg tökig van anyaggal.

– Van egy a sarkon túl. Fél háztömbnyire a Negyvenkilencedik utcában.

– Ha hazudik, akkor visszajövök, és golyót ereszték a fejébe.

– Nem hazudok! – kiáltotta Kövér Johnny. – Az Atyaúristenre esküszöm! A szentekre esküszöm! Az anyám...

Ekkor csapódott az ajtó. Kövér Johnny tökéletes némaságban állt egy pillanatig, képtelen volt elhinni, hogy a flúgos csak úgy elment.

Azután olyan gyorsan, ahogy bírta, megkerülte a pultot, és odaloholt az ajtóhoz. Háttal fordult és addig matatott, amíg meg nem tudta fogni és be nem csukta. Még egy darabig tapogatódzott, amíg a reteszt is rá nem tolta.

Csak ekkor engedte meg magának, hogy lassan ülő helyzetbe csusszanjon, zihálva és nyöszörögve, esküdve Istenre, az Ő szentjeire és angyalaira, hogy amint ezek a zsaruk fölélednek és kinyitják a bilincseit, még aznap délután elmegy a Szent Antal-templomba. Gyónni fog, bűnbánatot tart, és áldozik.

Kővér Johnny jóban akart lenni Istennel.

Ugyanis fene közel jutott hozzá.

A lenyugvó napból már csak egy körszelet látszott a Nyugati Tenger fölött, majd az is egyetlen ragyogó vonallá keskenyedett, amely sütötte Eddie szemét. Ha az ember sokáig néz ilyen fénybe, az égést idéz elő a retinán. Ez egyike az érdekes tényeknek, amelyeket az ember az iskolában tanul; az ilyen tények segítségével lehet a részidős mixeréhez foghatóan önkiteljesítő munkakörre szert tenni, meg olyan érdekes hobbira, mint az utcai kajtatás a drog után, meg a rávaló összedarizása. Eddie nem nézett másfelé. Már nem sokat számít, kisül-e a szeme vagy sem.

Nem könyörgött a háta mögött ülő boszorkánynak.

Először is, úgysem segített volna. Másodszor, a könyörgés lealacsonyítaná. Alacsonyrendű életet élt és rájött, hogy nem kívánja még jobban lealacsonyítani magát az utolsó öt percében. Mert már csak percei maradtak. Mindennek vége lesz, amint a ragyogó vonal eltűnik, és előjönnek a homárszörnyek.

Már nem remélte, hogy az utolsó pillanatban egy csodálatos változás visszahozza Odettát, mint ahogy abban sem reménykedett többé, hogy Detta rájön: Eddie halála csaknem biztosan örökre ideköti ehhez a világhoz. Egészen tizenöt perccel ezelőttig azt hitte, hogy csak blöfföl; már nem hitte.

Hát, még mindig jobb, mint apránként megfulladni, gondolta, de miután minden éjszaka látta a homárlényeket, nem igazán hitte, hogy ez igaz. Remélte, hogy sikoltozás nélkül tud meghalni. Valószínűleg nem lehetséges, de azért meg akarta próbálni.

– Érted gyűnnek, rózsáskám! – káromta Detta. – Most mán bármék percbe! Te leszó a legkassibb vacsi, amit ezek a haverok valaha is kajáztak!

Ez nem volt blöff, és Odetta nem jött vissza... sem a harcos. Valahogy ez fáj a legjobban. Eddie annyira biztosra vette, hogy ő és a harcos – nos, ha testvérek nem is, de társak lettek, miközben a parton vándoroltak, és Roland legalább *megpróbál* mellé állni. De Roland nem jött.

Lehet, hogy nem is akar jönni. Talán nem tud jönni. Talán halott, megölte egy biztonsági őr a gyógyszertárban – a francba, ez röhejes lenne, hogy a világ utolsó harcosát egy őrző-védő terítse le! –, de az is lehet, hogy taxi elé lépett. Talán meghalt, és az ajtó eltűnt. Talán ezért nem blöfföl a nő. Nincs mit blöffölnie.

– Most mán bármék pillanatba gyűhetnek! – sivította Detta, azután Eddie-nek nem kellett többé aggódnia a szeme világa miatt, mert a fény utolsó

ragyogó szelete is eltűnt, csak némi izzás maradt utána.

A hullámokra meredt, szemében lassan halványult a fényes utóizzás, és várta, hogy a hullámokból előkászáljon az első homárszörny.

12

Eddie megpróbálta félrerántani a fejét az első elől, de túl lassú volt. A lény ollója leszakított egy darabot az arcából, a fiú bal szeme kocsonyásan kifröccsent, mögötte csillogott a koponyacsont a szürkületben, a szörny kérdezősködött, a Nagyon Rossz Asszony pedig nevetett...

Hagyd abba!, parancsolta magának Roland. *Ilyeneket gondolni rosszabb, mint a tehetetlenség! Eltereli a figyelmet. Nem kell így történnie. Még lehet egy kis idő.* És volt is még – akkor. Miközben Roland, átható pillantását a GYÓGYSZERTÁR feliratú táblára szögezve, karjait lóbálva végigsietett Jack Mort testében a Negyvenkilencedik utcán, ügyet sem vetve a bámuló tekintetekre és az előle félreugráló emberekre, az ő világában még fent volt a nap. Korongjának alja legalább tizenöt percig nem éri még el azt a pontot, ahol a tenger az éggel találkozik. Ha Eddie-re kínszenvedés vár, az még odébb van.

A harcos azonban ezt nem tudhatta biztosan; ő csak annyit tudott, hogy ott később van, mint itt, és bár odaát *főnt kell* még lennie a napnak, végzetes lehet azt föltételezni, hogy itt és ott egyforma sebességgel pereg az idő... főleg Eddie-re végzetes, aki elképzelhetetlenül borzalmas halált halhat, amelyet a harcos elméje csökönyösen meg akart jeleníteni.

Alig bírta megállni, hogy vissza ne nézzon, hogy lássa. De még nem merte. *Nem szabad.*

Annak parancsolj, aminek tudsz, kukac!, szólt bele Cort szigorúan a gondolataiba. *Minden más le van szarva! És ha el kell menned, harcban menj el!* Igen.

Csak nehéz.

Néha *nagyon* nehéz.

Ha egy kicsit kevésbé ádázul összpontosít arra, hogy minél előbb elvégezze a dolgát ebben a világban és leléphessen a fenébe, akkor látta és megértette volna, miért merednek rá, majd kapják el tekintetüket az emberek, de ettől sem változott volna semmi. Olyan gyorsan talpalt a kék jelzés felé, ahol a Mortcipédia szerint megszerezheti a testének szükséges Keflexet, hogy Mort kék zakója a zsebeit húzó nehéz ólom ellenére is mögötte lobogott, és jól lehetett látni a csípőjén az egymást keresztező fegyveröveket. Nem úgy viselte őket, ahogy a tulajdonosaik, egyenesen, rendesen, hanem mint a sajátjait: keresztben, alacsonyra csatolva.

A Negyvenkilencedik utca vásárlói, gyalogosai, bámészhai ugyanannak nézték, mint Kövér Johnny: bérnyilkosnak.

Roland elérte Katz gyógyszerárát, és belépett.

A harcos a maga idejében ismert mágusokat, varázslókat és alkimistákat. Némelyik okos kuruzsló volt, mások ostoba csalók, akiknél csak azok voltak ostobábbak, akik hittek is nekik (de hát a világban mindig bőven volt bolond, ezért még ezek az ostoba csalók is megéltek, sőt gyarapodtak is), és egy maroknyian csakugyan képesek voltak azokra a sötét dolgokra, amelyekről az emberek suttoztak: néhányan meg tudták idézni a démonokat és a halottakat, ölni tudtak átkokkal, vagy gyógyítani különös italokkal. Közülük az egyik a harcos hite szerint maga is démon volt, olyan, aki emberi alakot öltött, és Flagnak hívták. Csak rövid ideig ismerte, már a vég előestéjén, amikor a zűrzavar és az összeomlás közeledett hazája felé. Szorosan utána két ifjú következett, kétségbeesettek, mégis marconák: Dennisnek és

Thomasnak hívták őket. Ők hárman nagyon kis időre keresztelték a harcos életének egy zavaros és érthetetlen szakaszát, mégsem felejtette el, amikor Flagg a szeme láttára változtatta át az őt felbosszantó embert vonító kutyává. Erre nagyon jól emlékezett. Azután ott volt a feketébe öltözött ember.

Meg Marten.

Marten, aki elcsábította az anyját, miközben az apja távol járt, Marten, aki Roland halálát akarta, de csak annyit ért el, hogy idő előtt avassák férfivá. Marten, akivel gyanúja szerint találkozni fog még, mielőtt elérné a Tornyt... vagy talán éppen ott.

Ezzel csak azt akarjuk mondani, hogy tapasztalatai a varázslatról és varázslókról egészen másra készítették föl, mint amit Katz gyógyszer-tárában talált.

Homályos, gyertyával megvilágított termet várt, ahol keserű füstök gomolyognak, ismeretlen porokat, bájitalokat, keneteket rejtő, vastagon poros vagy évszázados pókhálóba bonyált korsókat. Egy csuklyás férfit várt, egy embert, aki akár veszedelmes is lehet. Az átlátszó síkúveg kirakaton keresztül látta, hogy emberek mozognak odabent, éppen olyan közömbösen, mint egy áruházban, és azt hitte, ez csak érzékcsalódás.

Nem az volt.

Így hát egy pillanatig csak állt az ajtóban, először döbbsenten, azután gúnyos derűvel. Itt volt egy világban, amely minden lépésnél elképesztette új csodákkal, egy világban, ahol járművek hasítják a levegőt, a papír olyan olcsónak tűnik, mint a homok. A legújabb csoda az volt, hogy ezek az emberek kifogytak a csodából: itt, a varázslat helyén csak eltompult arccal tülekedő alakokat látott.

Sok ezer palack, főzet, bájital volt itt, de a Mortcipédia mindezeket álgyógyszerként azonosította. Volt kenet, amely állítólag visszánővesztette a

kihullott haját, holott nem volt rá képes; egy ír azt ígérte, hogy eltünteti a fölösleges foltokat a kézről és a karról, de hazudott. Voltak gyógyszerek olyasmire, amit nem kell gyógyítani: dolgok, amelyek megindítják az emésztést, és amelyek megfékezik, kifehéritik a fogat, befeketítik a haját, szerek, amelyekről a lélegzet jobb illatú, mintha ehhez nem lenne elegendő égerkérget rágni. Nem volt itt varázslat, csak trivialitás – noha *volt* asztin és néhány más gyógyszer, amely a nevéből ítélve hasznos lehetett. Roland elborzadt. Csoda-e, ha egy ilyen hely, amely alkímiát ígér, de sokkal inkább ad kendőző-, mint gyógyszereket, kifogyott a csodákból?

De amikor ismét tárgyalt a Mortcipédiával, megtudta az igazságot, hogy ezen a helyen egyáltalán nincs olyan szer, amire neki szüksége van. Azokat a szereket, amelyek csakugyan hatásosak, biztonságos helyen tárolták, rejtve a tekintetek elől. Csupán akkor lehetett hozzájuk jutni, ha a varázsló beleegyezett. Ebben a világban az ilyen varázslókat DOCKTOR-nak hívták, és varázsigéiket papírlapokra írták, amelyeket a Mortcipédia REzET-nek hívott. A harcos nem ismerte a szót. További részleteket is megtudhatott volna az ügyről, de nem bajlódott vele. Tudta, mire van szüksége, és egy gyors pillantás a Mortcipédiába eligazította, hol juthat hozzá.

Odasietett az egyik polcközben egy magas pulthoz, amely fölött a VÉNYRE KAPHATÓ GYÓGYSZEREK volt olvasható.

Az a Katz, aki 1927-ben megnyitotta a Negyvenkilencedik utcában a Katz gyógyszertár és ivócsarnokot (Ezer Apró Cikk Hölgyeknek és Uraknak), rég a sírjában pihent, és egyetlen fia is úgy festett, mint aki oda készül. Alig töltötte be a negyvenhatot, de húsz évvel öregebbnek látszott.

Kopaszodó, sárga bőrű, törékeny ember volt. Tudta, hogy az emberek állítása szerint úgy néz ki, mint a Halál a fakó lovon, de azt már senki sem értette meg, hogy *miért*.

Most is itt van ez a snapper a vonalban. Mrs. Rathbun. Rikácsol, hogy be fogja perelni, ha nem váltja be a rohadt Valium-receptjét, mégpedig *most rögtön, MOST, EBBEN A PILLANATBAN!*

Mit képzél, nagysám, talán telefonon át küldjem magának a kék bombákat? Ha erre képes lenne, a nő legalább megtenné neki azt a szívességet, hogy befogja a pofáját. Megdöntené a fölemelt kagylót és szélesre tátaná a száját.

A gondolat kísérteties vigyort csalt az arcára, feltárva sárgás műfogsorát.

– Nem érti, Mrs. Rathbun – szakította félbe, miután egy percre hallgatta – egy teljes percre, mérte az óráján – a rikácsot. Nagyon szerette volna, ha legalább egyszer azt mondhatja: *Ne velem üvölts, hülye snapper! Az ORVOSODDAL üvöltözzél! Ő az, aki rászoktatott erre a szarra!* Így van. Azok a nyavalyások úgy adják, mintha rágógumi lenne, és amikor úgy döntenek, hogy beszüntetik, akkor kire zúdul a szar? Talán a dokikra? Dehogy! Őrá!

– Hogy érti, hogy nem értem? – Pont olyan hangja volt, mintha egy dühös darázs dongana egy korsóban. – Azt értem, hogy sok *üzletet* hozok a maga silány drogériájának, azt értem, hogy hűségese *vevő* vagyok évek óta, azt értem...

– Beszélnie kéne... – félszemüvegén át megint rápillantott a snapper Rolodex-kártyájára – ...dr. Brumhallal, Mrs. Rathbun. A receptje lejárt. A szövetségi törvények szerint recept nélkül Valiumot kiadni bűncselekménynek minősül. – *Felírni, azt kellene bűncselekménynek minősíteni... hacsak meg nem adod a betegnek a saját titkos telefonszámodat is mellé,* gondolta.

– Az csak elírás lehet! – sivitotta a nő. Most már a pánik szele süvöltött a hangjában. Eddie azonnal fölismerte volna benne a Vad Narkómadár kiáltását.

– Akkor hívja föl és kérje meg, hogy érvényesítse – felelte Katz. – Neki megvan a számom. – Igen. Mindenkinek megvan. Pontosan ez volt a baj. Haldoklónak néz ki negyvenhat éves korában, a *ferschlugginer* orvosok miatt.

És csak annyit érek el, hogy az utolsó kevés nyereség, amit valahogy kiizzadok, az is szétolvad, ha ezeknek a drogos kurváknak azt mondom, hogy húzzanak a francba. Pász.

– NEM TUDOM FÖLHÍVNI! – sikoltotta a nő. Hangja srófként hatolt a gyógyszerész fülébe. – VALAHOL NYARAL A BUZI FIÚJÁVAL, ÉS SENKI SEM AKARJA MEGMONDANI, HOGY HOL!

Katz érezte, hogy a sav bugyborékol a gyomrában. Két fekélye volt, az egyik begyógyult, a másik állandóan vérzett, és ennek az olyan nők voltak az okai, mint ez a kurva. Lehunyta a szemét. Így nem látta, hogy a segédje rámered a kék öltönyös, aranykeretes szemüveget viselő férfira, aki éppen a pult felé közeledett, sem azt, hogy Ralph, a kövér, öreg biztonsági őr (Katz éhbért fizetett neki, de még azt a kiadást is keservesen sajnálta; az *apjának* sohasem volt szüksége biztonsági őrre, de az *apja*, az Isten rohassza meg, akkor élt, amikor New York még város volt, nem pedig vécécsésze) hirtelen felrebben szokásos ködös merengéséből, és az oldalán lógó pisztolyért nyúl. Hallotta, hogy egy nő felsikolt, de úgy vélte, csupán mert észrevette, hogy minden Revlon termék le van árazva, de csak azért volt *muszáj* leáraznia, mivel az a *putz* Dollentz az utcából aláigért.

Miközben a harcos éjszárnyú végzetként közeledett, Katz semmi másra nem bírt gondolni, mint Dollentzre és erre a kurvára a telefonban; elképzelte, milyen csodálatosan festenének pucéron, mézzel jól bekenve,

kikötözve egy hangyabolyhoz az égető sivatagi nap sugaraiban. Két csodálatos hangyaboly, egy kék és egy rózsaszín. Ez a legrosszabb, ami létezhet, abszolút a legrosszabb. Az apja olyannyira azt akarta, hogy egyetlen fia a nyomdokaiba lépjen, hogy semmi másra nem volt hajlandó pénzt adni, mint gyógyszerészi diplomára, így az apja nyomdokaiba lépett, és az Isten rohassza meg az apját, ez biztosan a legrohadtabb pillanat volt az életében, amely tele volt rohadtt pillanatokkal, ez az élet vénítette meg idő előtt.

Ez volt az abszolút mélypont.

Legalábbis lehunytt szemmel azt képzelte.

– Ha bejön, Mrs. Rathbun, tudok adni magának egy tucát öt milligrammos Valiumot. Ez megfelel?

– Ezzel az emberrel lehet beszélni! Istennek hála, ezzel az emberrel lehet beszélni! – és már le is csapta a kagylót. Csak így. Egy szó köszönet nélkül. De amikor ismét találkozik azzal a járkáló végbéllel, aki doktornak hívhatja magát, az előtt bezzeg térdre borul, az orrával fényesíti ki a Gucci cipője orrát, lecidázza, mindent...

– Mr. Katz – szólalt meg a segédje furcsán lelappadt hangon. – Azt hiszem, van egy kis prob.,.

Újabb sikoly. Ezt követte, egy fegyver dörrenése, ami annyira megijesztette Katzot, hogy egy pillanatig azt hitte, a szíve döndül egy hatalmasat, azután mindörökre leáll a mellében.

Kinyitotta a szemét, s belenézett a harcos szemébe. Lejjebb eresztette a tekintetét, és meglátta a pisztolyt a férfi öklében. Balra nézett és látta, hogy Ralph, az őr egyik kezét babusgatja, és akkora szemeket mereszt a betolakodóra, hogy a szemgolyói csaknem kiesnek az arcára. Ralph saját fegyvere, a 38-as, amelyet rendőrként tizennyolc éven keresztül viselt kötelességtudóan (de csupán a 23-as körzet lövészpincéjében használta lőlapok ellen; ő azt *mondta*, hogy kétszer előrántotta szolgálat közben is...

de ki tudhatja?), romokban hevert a sarokban.

– Keflexre van szükségem – mondta kifejezéstelenül az átható tekintetű férfi. – Sokra. Most rögtön. A REXETTEL ne törődjön.

Katz egy pillanatig csak bámult rá, a szája tátva maradt, a szíve küzdött a mellében, gyomra beteg bográcsában rotyogott a sav.

Azt gondolta, hogy elérte a mélypontot?

Tényleg azt hitte?

15

– Értsen meg – makogta végül. A hangja saját magának is idegenül csengett, és *ebben* igazán nem volt semmi különös, mivel úgy érezte, a szája flanelből van, a nyelve pedig olyan, mint egy adag vatta. – Itt *nincs* kokain. Az nem olyan drog, amit bármilyen...

– Nem kokaint mondtam – mondta a kék öltönyös, aranykeretes szemüveget viselő férfi. – *Keflexet* mondtam.

Csaknem visszavágott ennek az örült *momsernek*, hogy én is *így értettem, amit mondtál*, azután úgy döntött, nem provokálja. Hallott már olyat, hogy gyógyszerháztartást rabolnak ki speedért, Bennie-ért és féltucatnyi egyébért (beleértve Mrs. Rathbun drágálatos Valiumját), de, úgy vélte, ez az első penicillinrablás a történelemben.

Az apja hangja (Isten rohassza meg a vén fattyút) megszólalt, hogy hagyja már abba a remegést és a tátogást, és *csináljon valamit*.

De semmi *csinálnivaló* nem jutott az eszébe.

A férfi, kezében a fegyverrel, segített egy kicsit.

– Mozgás – mondta. – Sietek.

– Me-mennyit óhajt? – kérdezte Katz. Szeme egy pillanatra a rabló válla fölé siklott, így olyasmit látott, amit alig tudott elhinni. Legalábbis *ebben* a városban. De úgy látszott, mégis megtörténik. Jó szerencse? Katznak tényleg *szerencséje* lenne? Ezt be lehet venni

a *Guinness Rekordok Könyvé-be!*

– Nem tudom – felelte a fegyveres. – Amennyit össze tud szedni egy bugyorba. Egy *nagy* bugyorba. – Majd minden átmenet nélkül megpördült, és a pisztoly ismét eldőrrént. Egy ember felbódult. Üveg zúdult szikrázó szilánkokban a járdára és az úttestre. Számos arra járó gyalogost megvágtak, de egyiket sem súlyosan. Odabent Katz gyógyszerárában a nők (és nem egy férfi) felsikoltottak. A betörésjelző rákezdett keserves kornyikálására. A vevők pánikba estek, és kifelé csörtettek az ajtón. A fegyveres férfi visszafordult Katzhoz, de arckifejezése egy fikarcnyit sem változott: ugyanolyan rémítő (de nem kimeríthetetlen) türelemmel nézte, mint először. – Azt mondtam, gyorsan. Sietek.

Katz nagyot nyelt.

– Igen uram – felelte.

16

A harcos már akkor meglátta és meg is csodálta a bolt bal felső sarkába szerelt domború tükroét, amikor még csak útban volt a pult felé, ahol a valóban *hatalmas* patikaszereteket tartják. Az ő világában mainapság nem tudtak ilyen domború tükroeket készíteni a kézművesek, noha volt idő, amikor ilyesmire – meg számos másra is, amivel Eddie és Odetta világában találkozott – még képesek voltak. Láta néhánynak a maradványait a hegység alatti alagútban és másutt is... ősi és titokzatos ereklyék voltak, mint a *Druitok* kövei, amelyek néha ott álltak, ahová a démonok járnak.

A tükör célját is megértette.

Kicsit későn vette észre, hogy az őr megmozdul – már fölfedezte, hogy a lencsék, amelyeket Mort visel, milyen katasztrofálisan korlátozzák a periferikus látását –, de még időben fordult meg és lőtte ki a pisztolyt a kezéből. Roland ezt nem tartotta többnek

rutinlövésnél, bár kicsit kapkodnia kellett. Ralph Lennox élete végéig esküdözik majd, hogy ilyen lövés nincs is... ilyenre legfeljebb azok a mutatványosok képesek, akik az olyan régi westerncirkuszokban szerepeltek, mint az *Annie Oakley*.

Hála a tükörnek, amelyet nyilvánvalóan azért helyeztek el, hogy leleplezzék a tolvajokat, Roland gyorsabban bánhatott el a másikkal.

Látta, hogy az alkimista pillája megrebben, egy pillanatra elnéz a válla mellett, mire a szeme azonnal a tükörre villant. Abban meglátta a bőrzubbonyos férfit, aki a középső polcközben sompolygott az ő háta felé, kezében hosszú késsel, fejében, semmi kétség, a dicsfény látomásával.

A harcos megfordult és egyet lőtt a csípője mellé ejtett kézzel, ámbár tisztában volt vele, hogy elvétheti az első lövést, mivel nem ismeri a pisztolyt, de nem akarta megsebesíteni a jövőbeli hős mögött sóbálvánnyá meredt vevőket. Jobb kétszer löni csípőből, amikor a fölfelé tartó lövedékek megkímélik az ácsorgókat, mint esetleg megölni egy hölgyet, akinek az az egyetlen bűne, hogy rossz napot választott parfümvásárlásra.

A fegyvert jó karban tartották. Talált vele. Emlékezett rá, milyen testes, gyakorlatlan külsejű volt az a két harcos, akiktől ezt a két pisztolyt elvette. Úgy látszik, jobban törődtek a fegyvereik karbantartásával, mint a magukéval. Különös viselkedés, bár persze ez egy különös világ, Roland nem ítélkezhetett fölötte; nem volt *ideje* ítélkezni.

Jó lövés volt, a penge tövénél haladt át a férfi késén, nem maradt más a kezében, mint a markolat.

Roland nyugodtan nézett a bőrzubbonyosra, de valami lehetett a pillantásában, mivel a hősjelöltnek eszébe jutott egy elmaradt találka, megpördült, eldobta késének maradványát, és csatlakozott az általános kivonuláshoz.

Roland megfordult és kiadta parancsait az alkimistának. Még egy marhászkodás, és vér fog folyni. Amikor az alkimista elfordult, Roland megkocogtatta csontos lapockáját a pisztoly csövével. A férfi fojtott „*Jíííí*” hangot hallatott, és azonnal visszafordult.

– Nem maga. Maradjon. Küldje a famulusát.

– K-kit?

– Őt. – A harcos türelmetlenül intett a segéd felé.

– Mit csináljak, Mr. Katz? – A segéd fehér arcán lángolt a kamaszkori pattanások utódvéd serege.

– Csináld, amit mondott, te *putz!* Teljesítsd a parancsot! Keflex!

A segéd odament az egyik pult mögötti polchoz, és kivett egy ballont. – Fordítsd meg, hogy el tudjam olvasni a ráírt szavakat – mondta a harcos.

A segéd engedelmeskedett. Roland *nem tudta* elolvasni; túl sok olyan betű volt benne, ami hiányzott az ő ábécéjükből. Tanácskozott a Mortcipédiával. Az megerősítette, miszerint ez *Keflex*, és Roland rájött, hogy az ellenőrzés fölös időpocsékolás volt. Ő *tudta*, hogy nem képes mindent elolvasni ebben a világban, de ezek az emberek nem.

– Mennyi pirula van abban az üvegben?

– Hát tulajdonképpen kapszulák – felelte a segéd idegesen. – Ha tablettás formában érdekli a 'cillin...

– Ne is törődj vele. Hány adag?

– Ó. Ööö –A kivörösödött képű segéd az üvegre nézett, és majdnem elejtette. – Kétszáz.

Roland nagyon úgy érezte magát, mint mikor fölfedezte, milyen sok löszert vásárolhat ebben a világban potom pénzért. Kilenc levél Keflex volt Enrico Balazar gyógyszerszekrényének titkos rekeszében, összesen harminchat adag, és attól ismét jól érezte magát. Ha *kétszáz*al nem tudja elfojtani a fertőzést, akkor semennyivel sem.

– Add ide – mondta a kék öltönyös.

A segéd engedelmeskedett.

A harcos felhúzta a zakó ujját, előbukkant Jack Mort Rolex. – Nincs pénzem, de talán ez megfelelő ellenszolgáltatás. Legalábbis remélem.

Megfordult, az őr felé biccentett, aki még mindig a padlón csücsült felborult széke mellett, elkerekedett szemmel bámulta őt, azután kiment.

Csak így.

Őt másodpercig egy hang sem hallatszott a gyógyszerárban, csupán a riasztó jajongása, amely olyan hangos volt; hogy még az utcán karattyoló emberek zajongását is elfojtotta.

– Szentséges ég, Mr. Katz, mit csinálunk most? – suttogetta a segéd.

Katz fölvette az órát és megvizsgálta.

Arany. Tömör arany.

El sem tudta hinni.

Muszáj volt elhinnie.

Valami örült besétált az utcáról, kilőtte a pisztolyt az őr kezéből, meg egy kést egy másik emberéből, és a létező legvalószínűtlenebb gyógyszer követelte, amit csak el lehet képzelni.

Keflexet.

Talán hatvan dollár értékűt.

Amiért itt hagyott egy hatezer-ötszáz dollár értékű Rolex órát.

– Csinálunk? – kérdezte Katz. – *Csinálunk?* Először is ezt a karórát a pult alá rakod. Sohasem láttad. – Ralphra nézett. – Maga sem.

– Persze hogy nem, uram – helyeselt Ralph azonnal.

– Amennyiben megkapom a részemet, amikor eladja, akkor egyáltalán semmilyen órát nem láttam.

– Le fogják lőni az utcán, mint egy kutyt – mondta Katz félreismerhetetlen elégedettséggel.

– *Keflex!* És a pasas még csak *náthás* sem volt – csodálkozott a segéd.

4. fejezet

AZ ELHÍVATÁS

1

Amikor Roland világában a napkorong alja elérte a Nyugati Tengert, ragyogó arany tüzet gyújtva a vízen odáig, ahol Eddie hevert kötözött sonkaként, O'Mearah és Delevan rendőrök rogygantan tértek magukhoz abban a világban, amelyet Eddie maga mögött hagyott.

– Levennék rólam ezt a bilincset? – kérdezte alázatosan Kövér Johnny.

– Hol van? – kérdezett vissza O'Mearah rekedten, és a pisztolytok után tapogatódzott. Eltűnt. Pisztolytok, öv, lőszer, fegyver. *Fegyver.*

A francba!

Eszébe jutott, mit kérdezhetnek majd a belső elhárítás emberei, azok a szivarok, akik minden utcai ismeretüket Jack Webb Háló-jából merítik, és elveszett pisztolyának anyagi értéke hirtelen éppen annyira érdekelte, mint Írország lakossága vagy Peru legfontosabb ásványlelőhelyei. Carlra nézett és látta, hogy tőle is elvették a fegyverét.

Édes Jézus, miért teremnek bolondok, gondolta O'Mearah nyomorultan, és amikor Kövér Johnny ismét megkérdezte, hogy nem lenne-e szíves kinyitni a pulton heverő kulccsal a bilincset, O'Mearah csak annyit mondott: – Inkább... – Elhallgatott, mert azt kezdte mondani, hogy *Inkább hasba kéne lőnöm tégedet*, de hát úgyse tudta volna megtenni. Az itteni fegyverek le voltak láncolva, és ez az aranykeretes szemüveget viselő görény, ez a patkány, aki úgy nézett ki, mint egy megbízható polgár, olyan könnyedén vette el az övéket, ahogy O'Mearah venne

el egy gyerektől egy gumipuskát.

Ahelyett, hogy befejezte volna a mondatot, fogta a kulcsot, kinyitotta a bilincset. Észrevette a 357-es Magnumot, amelyet Roland a sarokba rúgott, és fölvette. Tokja nem lévén, a nadrágjába dugta.

– Hé, az az enyém! – bódült el Kövér Johnny.

– Igazán? Visszakéred? – kérdezte lassan O'Mearah. A feje kutyául fáj. E pillanatban nem volt hőbb vágya, mint megtalálni Mr. Aranykerettest és fölszögezni valami kéznél levő falra. Tompa szögekkel. – Hallottam, hogy Atticában szeretik az ilyen kövér alakokat, Johnny. Azt szokták mondani: „Minél nagyobb a párna, annál jobb tömni.” *Biztos*, hogy vissza akarod kérni?

Kövér Johnny szó nélkül elfordult, de nem elég gyorsan, hogy O'Mearah észre ne vegye a könnyeket a szemében és a foltot a nadrágján. Nem sajnálta.

– Hol van? – kérdezte Carl Delevan kásás, fojtott hangon.

– Elment – felelte Kövér Johnny tompán. – Csak ennyit tudok. Elment. Azt hittem, megöl.

Delevan lassan föltápászkodott. Ragadós nedvességet érzett az arcán, és az ujjaira nézett. Vér. Bassza meg. A fegyvere után tapogatódzott, egyre tapogatott, tapogatott és reménykedett, még sokkal azután is, amikor az ujjai biztosították róla, hogy a fegyver tokostul eltűnt. O'Mearah-nak közönséges fejfájása volt, Delevan viszont úgy érezte, mintha valaki a koponyája belsejében végzett volna atomfegyver-kísérleteket.

– A pofa elvitte a pisztolyomat – jelezte O'Mearahnak. A hangja annyira tompa volt, hogy alig lehetett érteni a szavait.

– Üdvözöllek a klubban.

– Itt van még? – Egy lépést tett O'Mearah felé, annyira balra dőlve, mintha egy viharos tengeren hányódó hajón állna, azután kényszerítette magát,

hogy kiegyenesedjék.

– Nem.

– Mikor? – Delevan Kövér Johnnyra nézett, aki nem válaszolt, talán azért, mert Kövér Johnny, háttal állván, azt gondolta, hogy a rendőr a társához beszél. Delevan, aki legjobb formájában sem mérsékelt, tartózkodó viselkedéséről volt ismert, ráordított, bár közben attól félt, hogy a feje ezer darabra esik szét: – *Kérdeztem valamit, te kövér szar! Mikor ment el az az anyaszomorító?*

– Talán öt perce – felelte borúsan Kövér Johnny. – Elvitte a löszert és a maguk fegyvereit. – Szünetet tartott. – Fizetett a munícióért. El sem tudom hinni.

Öt perc, gondolta Delevan. Beszállhatott egy taxiba. Miközben a kocsijukban kávéztak, látták, amint kiszáll az egyikből. Közeledik a csúcsforgalom. Ebben a napszakban nehéz taxit fogni. *Talán...*

– Gyerünk! – mondta George O'Mearah-nak. – Még van esélyünk, hogy nyakon csípjük. Elviszünk egy fegyvert ettől a pöcstől...

O'Mearah megmutatta a Magnumot. Delevan először kettőt látott belőle, azután a kép lassan eggyé vált.

– Jó. – Delevan kezdett magához térni, nem volt még rendben, de javult, mint a profi bokszoló, aki fene nagyot kapott az állára. – Tartsd meg, én a műszerfal alatti puskát használom. – Az ajtó felé indult, és ezúttal nem egyszerűen megbillent; megtántorodott, és a falnak kellett támaszkodnia, hogy össze ne essen.

– Jól vagy? – kérdezte O'Mearah.

– Majd ha elkaptuk – válaszolta Delevan.

Elementek. Kövér Johnny nem örült annyira a távozásuknak, mint a kék öltönyös kísértetének, de azért majdnem olyan boldog volt. Majdnem.

Miután elhagyták a fegyverboltot, Delevannak és O'Mearah-nak még csak fontolgatnia sem kellett, melyik irányba ment az elkövető. Csupán meghallgatták a rádióban a diszpécsert.

– Kód 19 – hajtogatta. – *Rablás folyamatban, fegyverhasználat. Kód 19, kód 19. A hely 395, West 49. Katz győgyszertára, az elkövető magas, szőke, kék öltöny...*

Fegyverhasználat, gondolta Delevan; a feje jobban fáj, mint valaha. Kíváncsi lennék, kinek a pisztolyát használta, George-ét vagy az enyémet? Vagy mindkettőt? Ha az a rohadék megölt valakit, akkor nekünk annyi. Hacsak el nem kapjuk.

– Lőjj ki – utasította kurtán O'Mearah-t, akinek nem kellett kétszer mondani. Éppen olyan jól felfogta a helyzetet, mint Delevan. Bekapcsolta a vészvillogót meg a szirénát, és sikoltva vágott utat a forgalomban. Az máris összezsugorodott, megkezdődött a csúcsforgalom, így hát O'Mearah két keréssel a járda mellett haladt, kettővel pedig a járdán, a gyalogosok úgy pattogtak előle, mint a bolhák. Ahogy bekanyarodtak a Negyvenkilencedik utcába, elkapták egy áruszállító teher lökhárítójának csücskét. Mindketten hallották a riasztóberendezés fülsértő vonítását. A gyalogosok menedéket kerestek a kapualjban és a kukák mögött, de az emeleti lakók lelkesen bámultak lefelé, mintha különösen klassz tévéműsor vagy film menne, amiért még fizetni sem kell.

A háztömb előtt megszűnt a forgalom; a taxi- és tömegközlekedés leállt.

– Csak azt remélem, hogy még odabent van – mondta Delevan, és egy kulccsal kinyitotta azt a kurta acélrudat, amely a műszerfal alatti sörétes puska tokját és csövét rögzítette. Kihúzta a fegyvert a tartóból. – Csak azt remélem, hogy az a fatökök gané még odabent van.

Egyikük sem tudhatta, hogy a harcost legtanácsosabb békén hagyni.

3

Amikor Roland kilépett Katz gyógyszerértárából, a nagy üveg Keflex már követte Jack Mort zakójának zsebében a lőszeresdobozokat. A jobbjaiban Carl Delevan 38-as szolgálati fegyverét tartotta. Átkozottul jó érzés volt ép jobb kézzel fogni a pisztolyt!

Hallotta a szirénát és látta, hogy a kocsi végigrobog az utcán. *Ők azok*, gondolta. Már fölemelte a fegyvert, amikor eszébe jutott: ők is harcosok. Teszik a dolgukat. Megfordult, visszament az alkimista boltjába.

– *Ezt kapd ki, rohadék!* – ordította Delevan. Roland szeme a domború tükörre siklott, éppen időben, hogy lássa, amint az egyik harcos – a vérző fülű – kihajol a kocsi ablakán egy sörétes puskával. Miközben társa csikorogva, füstölő gumikkal lefékezett a járdán, ő egy lőszert lökött a csőbe.

Roland hasra vetette magát.

4

Katznak nem kellett tükör, hogy lássa, mi fog történni. Először ez az örült férfi, most meg az örült zsaruk. *Ajvé!*

– *Feküdj!* – rikoltotta segédjének és Ralphnak, a biztonsági őrnek, azután térdre hullott a pult mögött, nem is nézve, hogy hallgatnak-e rá.

Egy töredék másodperccel azelőtt, hogy Delevan meghúzta volna a ravaszt, a segédje zuhant rá, mint buzgó védő, aki igyekszik megállítani a csatárt egy focimeccsen, földhöz csapva Katz fejét, amitől a gyógyszerész álla két helyen eltört.

A fejében üvöltő hirtelen fájdalomon túl hallotta a lövés dörrenését, hallotta, amint a kirakat maradék

üvege széttörik, és vele együtt a borotválkozás utáni arcszeszek, kölnik, parfümök, szájvizek, köhögés elleni szirupok, és Isten tudja, mi még. Ezernyi egymással viaskodó szag egyesült pokoli bűzfelhővé, és Katz, mielőtt elájult volna, ismét felszólította Istent, hogy rohassza meg az apját, mivel ő volt az, aki a fia bokájához láncolta ezt az átok gyógyszertárat.

5

Roland látta, hogy szállnak befelé üvegek és dobozok a lövés viharában. Egy időjelzőket tartalmazó üvegdoboz megsemmisült. A legtöbb óra ugyancsak. Az alkatrészek szikrázó felhőben röppentek szét.

Nem tudhatják, vannak-e még itt ártatlanok vagy nincsenek, gondolta. Nem tudhatják, mégis használták azt a sörétes puskát!

Ez megbocsáthatatlan volt. Haragot érzett, de elfojtotta. Harcosok. Jobb azt hinni, hogy az agyuk megzavarodott az elszenvedett ütéstől, mint arra gondolni, hogy tudatosan tettek ilyet, rá se hederítve, megsebesítenek vagy megölnék-e valakit.

Azt várták, hogy kirohan vagy lő.

Ehelyett lebukott és előreküszott. Megvágta a kezét és a térdét az éles üvegcserepekkel. A fájdalomtól magához tért Jack Mort. Ennek örült. Szüksége lesz rá. Mort kezével, lábával nem törődött. Könnyedén állta a fájdalmat, a sebek pedig ennek a szörnyetegnek a testén esnek, aki nem is érdemel mást.

Odaért a kirakat romjaihoz. Az ajtótól jobbra volt. Ott leguggolt, ugrásra készen. A jobbójában levő pisztolyt visszarakta a tokjába.

Nem volt rá szüksége.

– *Mit csinálsz, Carl?* – süvöltötte O'Mearah. A fejében hirtelen megjelent a *Daily News* címlapja: 4 EMBERT ÖLTEK MEG A RENDŐRÖK A GYÓGYSZERTÁRI BALHÉBAN.

Delevan nem törődött vele, újabb történyt nyomott a csőbe. – Hadd kapja meg a magáét ez a szaros!

Pontosan az történt, amire a harcos számított.

A két rendőr előrerontott, élen a sörétes puskából lödőző idiótával. Tajtékozottak, mert ilyen könnyen bolonddá tette és lefegyverezte őket egy ember, aki nem látszott veszélyesebbnek, mint bármelyik birka ennek a végtelen városnak az utcáin, és még mindig bódultak voltak a fejbe veréstől. Meggörnyedve futottak, mint a katonák, akik ellenséges állást rohamoznak, ám kizárólag ezzel jelezték, hogy számítanak ellenségük jelenlétére. Gondolataikban ő már régen kirohant a hátsó ajtón, és elszelelt egy sikátoron át.

Így hát megrogyasztott térdel átrecsegtek az üveg cseréppel terített járdán, és amikor a sörétes puskával fölfegyverzett harcos kinyitotta az üveg nélküli ajtót és berontott, Roland fölemelkedett, két kezét összefonta egyetlen ököllé, és odacsapott Carl Delevan rendőr nyakszirtjére.

A vizsgálobizottság előtt Delevan azt fogja állítani, hogy semmire sem emlékszik attól kezdve, amikor letérdelt Clements boltjában, az elkövető tárcáját keresve. A bizottság tagjai úgy vélték, hogy az adott körülmények között ez fene kényelmes emlékezetkiesés, és Delevan szerencsésnek mondhatta magát, mert megúszta hatvannapos, fizetés nélküli felfüggesztéssel. Roland azonban hitt volna neki, és más helyzetben (például ha az a hülye

nem üríti a sörétes puskáját a boltra, amely zsúfolva lehetett volna ártatlan emberekkel) még talán sajnálja is. Ha az embert fél órán belül kétszer vágják kupán, akkor persze hogy meglöttyen az agya.

Ahogy Delevan összeesett, hirtelen elernyedve, mintha egy zsák zab lenne, Roland kirántotta lazuló markából a sörétes puskát.

– *Állj!* – rikoltotta rémülten és dühösen O'Mearah. Emelni kezdte Kövér Johnny Magnumját, de mint Roland sejtette: ennek a világnak a harcosai szánalmasan lassúak voltak. Háromszor lelőhette volna O'Mearah-t, de erre nem volt szükség. Egyszerűen erős, meredek ívben meglendítette a puskát. Tompa puffanás hallatszott, ahogy a tus nekicsapódott O'Mearah bal arcának, olyan hang, mint amikor igazi nagymenő üti meg a labdát. A rendőr feje, arctól lefelé, négy centivel elmozdult jobbra. Három műtét és négy acélszeg hozza majd csak vissza a helyére. Egy pillanatig állt hitetlen tekintettel, azután fennakadt a szeme. A térde megbicsaklott, összeesett.

Roland megállt az ajtóban, rá se hederítve a közeledő szirénákra. Megtörte a sörétes puskát, azután a lőszerkivetőt használva az összes vörös, kövér töltényt rászórta Delevan testére. Miután ezzel végzett, a puskát is odadobta.

– Veszedelmes hülye vagy, akit nyugatra kellett volna küldeni – mondta az öntudatlan embernek. – Elfeledkeztél az apád arcáról.

Átlépte a testet, és odament a harcosok kocsijához, amely alapjáratban várakozott a járdán. Beszállt az utasülés felől, majd átmászott a vezetőülésbe.

El tudod vezetni ezt a kocsit?, kérdezte a sikoltozó, makogó lénytől, aki Jack Mort volt.

Nem kapott összefüggő választ; Mort csak

sikoltozott. A harcos azonnal fölismerte a hisztériát, de azt is, hogy nem teljesen őszinte. Jack Mort szándékosan hisztizett, hogy elkerülje a társalgást hátborzongató elrablójával.

Figyelj, mondta a harcos, mert nem mondom többször, se ezt, se mást. Nagyon fogy az időm. Ha nem válaszolsz a kérdéseimre, akkor a jobb hüvelykujjadat belenyomom a jobb szemedbe. Addig nyomom, amíg lehet, azután kihúzom a fejedből, és szétkenem ennek a kocsinak az ülésén, mint a taknyot. Én egy szemmel is primán látok. Meg egyébként sem az enyém.

Nem hazudhatott Mortnak jobban, mint ahogy Mort neki; kapcsolatuk kölcsönösen hideg és kelletlen volt, mégis sokkal bensőségebb, mint a legszenvedélyesebb közösülés valaha lehet. Végül is ez nem a testek egyesülése volt, hanem a tudatok találkozása. Pontosan azt szándékozott tenni, amit mondott.

És ezt Mort is tudta.

A hisztéria azonnal elmúlt. *El tudom vezetni*, felelte Mort. Ez volt az első értelmes válasz, amit Roland kicsikart belőle, amióta a fejébe költözött.

Akkor rajta.

Hová menjek?

Ismersz egy olyan helyet, aminek az a neve, hogy „Village”?

Igen.

Menj oda.

A Village-ben hová?

Most csak indulj.

Gyorsabban haladhatunk, ha bekapcsolom a szirénát. Remek. Kapcsold be. Meg azokat a villogó fényeket is. Amióta átvette benne a parancsnokságot, Roland most vonult először kicsit hátrébb és engedte át Mortnak a helyét. Amikor Mort feje elfordult, hogy megnézzze O'Mearah és Delevan kék-fehér kocsijának

műszerfalát, szemmel tartotta a fordulatot, de nem avatkozott közbe. De ha testi mivoltában is ott tartózkodik és nem csupán testetlen *ka*-ja van jelen, akkor lábujjhegyen állva figyelt volna, hogy a zendülés legkisebb jelére előreugorjon, és ismét kézbe vegye a kormányrudat.

Semmi ilyesmi nem történt. Ez az alak Isten tudja, hány ártatlan embert ölt és nyomorított meg, de nem állt szándékában megválni saját drága két szeme valamelyikétől. Gombokat nyomogatott, meghúzott egy kart, és hirtelen mozgásba lendültek. A sziréna vonított, és a harcos látta a fények vörös lüktetését a jármű elején.

Gyorsan menj!, parancsolta komoran.

9

A fények és a sziréna, meg Jack Mort állandó dudálása ellenére a csúcsforgalom miatt húsz percbe is beletelt, amíg elérték Greenwich Village-et. A harcos világában Eddie Dean reményei mállottak, mint földgát a felhőszakadásban. Hamarosan teljesen összeomlanak.

A tenger a nap felét megette már.

Hát, mondta Jack Mort, itt vagyunk. Az igazat mondta (nem állt módjában hazudni), noha Roland mindent ugyanolyannak látott, mint másutt: házak, emberek, járművek egyvelege. A járművek nemcsak az úttestet fojtogatták, de a levegőt is, örökös lármájukkal és mérgező füstjükkel. Ez valószínűleg az üzemanyaguk elégetéséből keletkezhett, akármi legyen is az. Csoda, hogy ezek az emberek egyáltalán képesek életben maradni, és az asszonyaik nem csupa szörnyeteget hoznak világra, mint amilyenek a Lassú Mutánsok a hegyek alatt.

Most hová?, kérdezte Mort.

Hát ez volt a dolog neheze. A harcos felkészült – annyira, amennyire lehetséges.

Kapcsold le a szirénát és a lámpákat. Állj meg a járdánál.

Mort egy tűzcsap mellé kanyarodott.

Ebben a városban föld alatti vasutak vannak, mondta a harcos. *Azt akarom, hogy vigyél el engem egy megállóhoz, ahol ezek a vasutak megállnak, hogy az utasok föl- és leszállhassanak.*

Melyikhez?, kérdezte Mort. A gondolatban feltűnt a pánik árnyalata. Mort semmit sem rejthetett el Roland elől, és Roland sem előle – legalábbis nem sokáig.

Néhány évvel ezelőtt – nem tudom, milyen régen – egy fiatal nőt löktél a vonat elé az egyik ilyen földalatti-állomáson. Azt akarom, hogy vigyél oda.

Rövid, heves küzdelem következett. A harcos győzött, bár meglepően nehezen. Jack Mort a maga módján éppen úgy kettévált, mint Odetta. Nem volt tudathasadása, mint a nőnek; meglehetősen jól tudta, mit csinál időről időre. De éppolyan gondosan elzárva tartotta titkos felét – azt a részét, amely a Lökdőső volt –, mint egy sikkasztó a zsákmányát.

Oda vigyél, te fattyú!, ismételte a harcos. Újra föl-emelte a hüvelykujjat, és lassan Mort jobb szeméhez közelítette. Alig centiméternyire volt, és még mindig mozgott, amikor a másik föladta.

Mort jobb keze ismét meghúzta a kart, és elrobogtak a Christopher utcai állomás felé, ahol úgy három éve a mesés A-vonal levágta egy Odetta Holmes nevű nő lábát.

– Na né! – mondta Andrew Staunton gyalogjárőr az ő társának, Norris Weavernek, amikor Delevan és O'Mearah kék-fehér kocsija megállt fél háztömbnyire. Nem volt parkolóhely, és a vezető meg se kísérelte, hogy keressen. Csak úgy leállt és hagyta, hogy a mögöttük feltorlódó forgalom kinnal araszoljon át a

megmaradt szűk helyen, ahogy a vér próbálja szolgálni a szívet a koleszterintől reménytelenül eldugult ereken át.

Weaver megnézte a kocsi jobb oldalán a villogó alatti számot. 744. Igen, ezt a számot adta meg nekik az irányító.

A villogókat kikapcsolták, és minden kósernek látszott, amíg ki nem nyílt az ajtó, és a vezető ki nem szállt. Kék ruhát viselt, idáig rendben, de nem azt a fajtát, amelyikhez aranygombok és ezüstjelvény dukál. A cipője sem volt kincstári holmi, hacsak Staunton és Weaver figyelme át nem siklott azon az értesítőn, amely arról szólt, hogy mostantól szolgálati lábtyút csak Guccitól lehet beszerezni. Ez viszont nem valószínű. Az sokkal inkább, hogy ez az a krapek, aki megdorgálta a belvárosi zsarukat. Rá se bagózott a túlkölésre és az elhaladni próbáló vezetők méltatlankodó kiabálására.

– A francba! – suttopta Andy Staunton.

Rendkívüli elővigyázattal közelítsék meg, mondta az irányító. *Fegyvere van,* és különösen *veszélyes!* A diszpécserek rendszerint úgy beszélnek, mintha az egész világon ők lennének a legunottabb emberek – Andy Staunton szerint azok is –, és az a már-már áhítatos hangsúly, amellyel a *különösen* szót kiejtette, riasztócsengőként jelzett a tudatukban.

Négy éve, amióta a testületnél szolgált, először húzta elő a fegyverét, és Weaverre pillantott, aki ugyancsak pisztolyt rántott. Mindketten egy csemegebolt előtt álltak, harminc méterre a metróállomás lépcsőjétől. Elég régen ismerték egymást, hogy összehangolódjanak, úgy, ahogy csak rendőrök és hivatásos katonák képesek. Szó nélkül visszaléptek a csemegebolt ajtónyílásába, fegyverük csövét az ég felé tartva.

– Földalatti? – kérdezte Weaver.

– Igen. – Andy gyors pillantást vetett a lejárathoz.

A csúcs most már tetőfokára hágott, a metró lépcsője tele volt emberekkel, akik a szerelvényekhez tartottak.

– Most kell elkapnunk, mielőtt a tömegbe vegyülne.

– Rajta.

Pontosan egy ütemre léptek ki az ajtóból, Roland rögtön felismerte volna, hogy sokkal veszélyesebb harcosok, mint az első kettő. Egyrészt fiatalabbak voltak; és noha Roland ezt nem tudta, valamilyen ismeretlen diszpécser *különösen* veszedelmesnek minősítette őt, amitől Andy Staunton és Norris Weaver szemében egyenlővé vált egy magányos tigrissel. *Ha nem áll meg abban a pillanatban, amikor felszólítom, akkor halott, gondolta Andy.*

– *Megállni!* – süvöltötte megrogyasztott térddel, két marokra fogott fegyverét maga elé tartva. Mellette Weaver pontosan ugyanezt tette. – *Rendőrség! Tegye a kezét a fe...*

Idáig jutott a mondatban, amikor az illető futásnak eredt a lejárát felé. Olyan sebességre kapcsolt, hogy az hátborzongató. Ám Andy Staunton készen állt, minden műszerét maximumra kapcsolta. Elfordult a sarkán, érezte, mint fedi el a szenvtelenség hideg köpenye. Rolandnak ez is ismerős lett volna. Hasonló helyzetekben ő is ezt érezte.

Andy engedte egy kicsit futni, majd meghúzta 38-asa ravaszát. Láta, hogy a kék zakós férfi megpördül, megpróbál talpon maradni, majd a kövezetre zuhan, miközben az utasok, akik néhány másodperce még csak azzal törődtek, hogy túléljenek a földalattin egy újabb hazautat, sikoltozásban törnek ki, és szétpattognak, mint egy marék bolha. Rájöttek, hogy ezen a délutánon mást is túl kell élni, nemcsak a belvárosi metrótutat.

– Szent szar, haver! – hebegte Norris Weaver. – Kilőtted!

– Tudom – mondta Andy rezzenetlenül. A harcos csodálta volna érte. – Gyerünk, nézzük meg, ki az.

Meghaltam!, sikoltozta Jack Mort. *Meghaltam, megölettél, meghaltam, én...*

Nem, felelte a harcos. Félig lehunyt szemének résén át figyelte, hogyan közelednek a rendőrök, a fegyvert még mindig célra tartva. Fiatalabbak és gyorsabbak voltak, mint azok, akik a fegyverüzletnél parkoltak. Gyorsabbak. És legalábbis az egyik ördöngösen jól lő. Mortnak – és vele együtt Rolandnak – már *halottnak*, súlyos sebesültnek vagy haldoklónak kellene lennie. Andy Staunton azért lőtt, hogy öljön, és a golyó keresztülfúrta Mort zakójának bal hajtókáját. Átütötte Mort Arrow márkájú ingének zsebét is, de csak eddig jutott. A két férfi, a benti és a kinti életét Mort öngyújtója mentette meg.

Mort nem dohányzott, ám a főnöke – akinek posztjára magabiztosan számított a következő évben – igen. Ennek megfelelően Mort vett egy kétszáz dolláros ezüst Dunhill öngyújtót. Nem gyújtott meg *minden* cigarettát, amit Mr. Framingham a szájába dugott, amikor együtt voltak – ettől olyan seggnyalás színe lett volna a dolognak. Csak időnként egyet-egyet... és rendszerint olyankor, amikor valami magasabb sarzsi is jelen volt, aki méltányolhatta *a) Jack Mort nyugodt udvariasságát és b) Jack Mort jó ízlését.*

A Dolgozó Méhek mindenfelé fedezik magukat.

Ez alkalommal ez a fedezés mentette meg az ő és Roland életét. Staunton lövedéke Mort szíve helyett (az közönséges volt; Mort szenvedélye a márkák iránt – a jó márkák iránt – szerencsére véget ért a bőrénél) az ezüst öngyújtót roncsolta szét.

Azért természetesen megsebesült. Ha az embert egy nagy kaliberű golyó éri, azt nem lehet csak úgy megúszni. Az öngyújtó olyan keményen csapódott a melléhez, hogy behorpasztotta. Ellapult, azután szétrepedt, sekély barázdákat vájva Mort bőrére; az

egyik szilánk csaknem kettészelte Mort bal mellbimbóját. A forró lövedéktől lángra lobbant az öngyújtóban a folyadékkal átítatott vatta. A harcos mégis mozdulatlanul feküdt, miközben a rendőrök közeledtek. Az, amelyikük nem lőtt, egyre azt mondogatta az embereknek, hogy ne jöjjenek közelebb, húzódjanak már hátrább, a fenébe!

Égek!, sikoltotta Mort. *Égek, oltsd el! Oltsd el!*
OLTSD

EEEEEE...

A harcos némán feküdt, hallgatta, hogyan nyiszorog a harcosok cipője a kövezeten, nem törődött Mort sikoltozásával, *igyekezett* nem törődni a mellét égető izzással, a pörkölődő hús szagával.

Egy láb csúszott a bordái alá, és amikor fölemelte, a harcos petyhüdten hanyatt terült. Jack Mort szeme nyitva volt. Az arca elernyedte. A szétrepedt öngyújtó izzó szilánkjai ellenére sem árulta el semmi az odabent sikoltozó embert.

– Istenem! – motyogta valaki –, nyomjelzővel lőtted meg, ember?

A Mort zakójának hajtókáján keletkezett lyukból füst bodorodott fölfelé csinos kis gomolyagban. A hajtóka széleiből kuszáltabb füstfoslányok pöffentek a levegőbe. A rendőrök érezték az égő hús szagát, amikor a gyújtófolyadékkal átítatott vatta istenigazából lángra kapott.

Andy Staunton, aki mindeddig hibátlanul szerepelt, most elkövette az egyetlen hibát, azt, amelyért Cort, korábbi csodálatos szereplése ellenére, feldagadt füllel zavarta volna haza, mondván, az embert legtöbbször egyetlen hiba miatt ölik meg. Staunton képes volt golyót eresztetni a pasiba – az ilyesmit egyetlen rendőr sem tudhatja, amíg olyan helyzetbe nem kerül, amelyben meg kell tudnia –, de a gondolat, hogy ez a golyó valamiként *felgyújtotta a pasit*, esztelen iszonyattal töltötte el. Így hát gondolkodás nélkül

lehajolt, hogy eloltsa, a harcos pedig gyomron rúgta, mielőtt Andynek másra is lett volna ideje, mint hogy ráeszméljen a tudatosság izzására a halottnak hitt szempárban.

Staunton visszarepült, neki a társának. Fegyvere elszállt. Weaver nem ejtette el a magáét, de mire Stauntontól lőni tudott volna, lövést hallott, s a pisztolya úgy eltűnt, mintha sohasem lett volna. Keze elzsibbadt, mintha egy nagyon nagy kalapáccsal csaptak volna rá.

A kék öltönyös férfi fölállt, egy pillantást vetett rájuk, és azt mondta: – Jók vagytok. Jobbak, mint az előzőek. Hadd tanácsoljak valamit. Ne kövessetek. Már csaknem vége. Nem akarlak megölni titeket.

Aztán megfordult és leszaladt a földalatti lépcsőjén.

12

A lépcső pukkadásig volt lefelé tartó emberekkel, akik valamennyien visszafordultak, amikor a kiabálás és a lövöldözés elkezdődött, azzal a beteges és jellegzetesen NewYork-i kíváncsisággal, amely látni akarja, mi és mennyire rossz, hány liter vér folyik szét a koszos betonon. Valahogy mégis maradt hely, hogy félrehőkölhessenek a kék öltönyös férfi útjából, aki lefelészáguldott a lépcsőn. Persze nem csoda. A kék öltönyös kezében pisztoly volt, egy másik pedig a derekát verdeste.

Továbbá szemmel láthatóan égett.

13

Roland rá se hederített Mortra, aki egyre hangosabban sikoltozott a fájdalomtól, mert inge, trikója és zakója egyre nagyobb lánggal égett, az öngyújtó ezüstje pedig megolvadt, és égő csíkokban folyt le a mellkasáról a hasára.

Érezte, hogy a szennyes levegő megmozdul, hallotta

egy közeledő vonat robaját.

Mindjárt itt az idő; máris itt a pillanat, a pillanat, amikor el kell hívnia mindhármat, vagy minden elvész. Másodszor volt olyan érzése, hogy világok remegnek és forognak a feje fölött.

Leért a peronra, eldobta a 38-ast. Kigombolta Jack Mort nadrágját, hanyagul lerántotta. Olyan fehér gatyá volt alatta, amely leginkább egy kurva bugyijára emlékeztetett. Nem volt ideje töprengeni ezen a furcsaságon. Ha nem mozog gyorsabban, akkor nem kell aggódnia, hogy elevenen megég; a golyók, amelyeket vásárolt, annyira felhevülnek, hogy elsülnek, és a test egyszerűen felrobban.

A harcos a lőszeres dobozokat az alsónadrágba gyömöszölte, és melléjük tette az üveg Keflexet. Most az alsónadrág dudorodott groteszkül. Letépte magáról a lángoló zakót, ám meg sem kísérelte levenni az égő inget.

Hallotta, hogy a vonat a peron felé száguld, látta a fényeit. Nem tudhatta, ez ugyanazon a vonalon jár-e, mint az, amelyik elütötte Odettát, ugyanakkor mégis tudta. Ha a Toronyról van szó, a végzet oly kegyes, mint az életmentő öngyújtó, és olyan fájdalmas, mint a tűz, amelyet a csoda lobbantott fel. Logikus és pusztítóan kegyetlen úton jár, akár a közeledő vonat kerekei, és nem állhat meg előtte, csak az acél és a szeretet.

Futásnak eredt, alig észlelve, hogy az emberek félreugranak az útjából. A tűz, amint több levegőhöz jutott, először az inggallérba kapott bele, azután a hajába. A Mort alsónadrágjában levő súlyos dobozok összevissza verték a heréit, a belseje majd' megszakadt a kintől. A meteorrá vált férfi átugrotta a forgókeresztet. *Engedj el!*, sikoltotta Mort. *Engedj el, mielőtt megégnék!*

Megérdemled, hogy megégy, gondolta zordul a harcos. *Ami történni fog veled, sokkal irgalmasabb,*

mint amit érdemelsz.

Hogy érted ezt? HOGY ÉRTED EZT?

A harcos nem válaszolt, egyszerűen lekapcsolta Mortot, miközben száguldott a peron széle felé. Érezte, hogy az egyik doboz lőszer ki akar csúszni Mort nevetséges alsónadrágjából, és megmarkolta.

Szellemi erejének minden cseppjét a hölgy felé irányította. Nem tudta, meghallja-e a telepátikus parancsot, vagy képes-e rákényszeríteni az engedelmeskedésre, de azért elküldött egy gyors, hegyes gondolatnyilat:

AZ AJTÓ! NÉZZ ÁT AZ AJTÓN! MOST! MOST!

A vonat mennydörgése betöltötte a világot. Egy asszony felsikoltott: – Ūristen, *ugrik!* – Egy kéz csapott a vállára, hogy visszarántsa. Azután Roland átlökte Jack Mort testét a biztonsági sávot jelző sárga vonalon, és levetette a peronról. A közeledő vonat elé zuhant, ágyékát markolva szorongatta a csomagot, amelyet magával akart vinni... már ha elég gyors lesz, hogy kiugorjon Mortból a megfelelő pillanatban. Esés közben ismét hívta őt – *őket*:

ODETTA HOLMES! DETTA WALKER! MOST NÉZZ IDE!

Hívás közben, míg a vonat száguldott feléje ezüstös könyörtelenséggel pörgő kerekein, a harcos végre elfordította a fejét és átnézett az ajtón.

Egyenesen a nő arcába.

A nőkébe!

Mindkettő, egyszerre látom mindkettejüket... NEEEE...!, sikoltotta Mort, és az utolsó töredék másodpercben, mielőtt a vonat kettévágta volna, de nem térdben, hanem derékban, Roland az ajtó felé vágódott... és átrepült rajta.

Jack Mort egyedül halt meg.

Roland teste mellett ott-termettek a lőszeres dobozok és a gyógyszeres üveg. A harcos görcsösen markoló ujjai elernyedtek. Kényszerítette magát, hogy

fölkeljen, érezte, hogy ismét beteg, lüktető porhüvelyét viseli, hallotta, hogy Eddie Dean sikolt, hallotta, hogy Odetta két hangon vijjog. Odanézett – csak egy pillanatra –, és pontosan azt látta, amit hallott: nem egy nőt, hanem kettőt. Mindkettő lábatlan volt, mindkettő sötét bőrű, mindkettő csodaszép. De az egyik boszorkány volt, akinek belső rütségét nemhogy nem leplezte, de föl is nagyította külső szépsége.

Roland rámeredt erre az ikerpárra, akik igazából nem voltak ikrek, hanem ugyanannak a nőnek a negatív és pozitív képe. Lázás, delejező intenzitással nézte őket.

Azután Eddie ismét sikoltott, és a harcos észrevette, hogy a homárszörnyek előkászálódnak a hullámokból, és arrafelé kocognak, ahol Detta hagyta a tehetetlenül összekötözött fiút.

A nap lenyugodott. Leszállt a sötétség.

14

Detta látta magát az ajtóban, látta magát a tulajdon szemével, látta magát a *harcos* szemével, és ő is érezte azt a kizökkenést, éppen olyan hirtelen, mint Eddie, de sokkal erőszakosabban.

Itt volt.

Ott volt a harcos szemében.

Hallotta a közeledő vonatot.

Odetta!, sikoltotta, hirtelen megértve mindent: hogy mi ő és mikor történt.

Detta!, sikoltotta, hirtelen megértve mindent: hogy mi ő és ki tette vele.

Egy pillanatra olyan érzése támadt, mintha kifordítanák... azután még nagyobb kín járta át.

A kettészakadása.

15

Roland letántorgott a rövid lejtőn Eddie-hez. Úgy mozgott, mintha nem lennének csontjai. Az egyik homárszörny Eddie arca felé kapott. Eddie sikoltott. A harcos félrerúgta a lényt. Nehézkesen lehajolt, megragadta Eddie karját. Elkezdte visszafelé húzni, de túl késő volt, az ereje pedig túl kevés, elkapják Eddie-t, az isten verje meg, mindkettejüket elkapják...

Eddie ismét sikoltott, az egyik homárszörny megkérdezte: *did-a-csik?*, aztán kicsippentett egy darabot a nadrágjából meg az alatta levő húsból. Eddie ismét sikoltani akart, de csak gurgulázni bírt. Fuldoklott Detta csomóiban.

A lények körülvették őket, buzgón csattogatva ollóikat. A harcos minden erejét beleadta egy végső rántásba... és hanyatt esett. Hallotta, ahogy jönnek, ördögi kérdéseikkel, kattogó ollókkal. Talán nem is volt olyan rossz, gondolta. Mindenét föltette, és mindent elveszít.

Bamba csodálkozással hallotta saját pisztolyainak mennydörgését.

A két nő egymással szemben feküdt, testüket marni készülő kígyókként fölemelve, ujjjaikal, amelyeken egyforma volt a barázda, egymás torkát markolták.

A nő meg akarta ölni, de ez a nő nem volt valódi, nem volt valóságosabb, mint a kislány; egy álom, amelyet a lezuhanó téglá teremtett... de most az álom valósággá vált, az álom a torkát markolta, meg akarta ölni őt, miközben a harcos a barátját próbálta megmenteni. A valóra vált álom ocsmányságokat sivített, forró nyálat záporozott az arcába. – Én vettem el a kék tányért, mer az a spiné juttatott a kórházba, és én sose kaptam nagyon spéci tányért, és eltörtem, mert el kellett törni, és amikor láttam egy fehér fíjút, aztat is bántottam, őtet is bántottam, mert bántani kellett őket, loptam a bótokból, mer azokú csak a

fehéreknek árújják a nagyon spéci cuccokat, de közbe Harlembe éheznek a fivérek és nővérek, és patkányok rágják a gyerekejüket, én vagyok az igazi, te kurva, én vagyok az igazi, én... én... én!

Öld meg, gondolta Odetta, de tudta, hogy nem teheti.

Nem ölheti meg a boszorkányt, hogy ő maga tovább éljen, ahogy a boszorkány sem ölheti meg őt, hogy aztán elhúzza a csíkot. Megfojthatják egymást, miközben Eddie-t és azt,

(Rolandot, a Nagyon Rossz Embert)

aki kettejüket szólította, elevenen zabálják föl a tenger szélén. Ez mindnyájuk végét jelentené. Vagy megteheti, hogy

(szereti) (gyűlöli)

elengedi.

Odetta elengedte Detta torkát, ügyet sem vetve a két kézre, amelyek veszekedetten markolták a gégejét. Ő nem fojtogatott, hanem átölelte a másikat.

– *Ne, te kurva!* – sikoltotta Detta, ám ez a sikoly végtelenül összetett volt, gyűlölet és hála keveredett benne. – *Ne, haggyá má, te csak haggyá...*

Odettának nem maradt hangja, hogy válaszoljon. Miközben Roland az első támadó homárszörnyet rúgta földre, a második pedig nekiindult, hogy megvacsorázzon Eddie-ből, csak suttogni tudta a boszorkány fülébe: – *Szeretlek.*

A kezek egy pillanatra gyilkos hurokká szorultak össze... azután ellazultak.

Eltűntek.

Ismég fordulni kezdett kívülről befelé... és hirtelen áldott módon *egésszé* vált. Most először azóta, hogy egy Jack Mort nevű ember téglával fejbe dobott egy gyermeket, aki csak azért lett áldozat, mert a fehér taxis csak rájuk nézett és elhúzott (és az apja büszkeségében nem volt hajlandó másikat leinteni, nehogy másodszor is elutasítsák), ismét *egésszé* vált.

Ő volt Odetta Holmes, de a másik...?

Siess már, hülye tehen!, ordította Detta... de ez mégis az ő hangja volt; ő és Detta összeolvadtak. Egyek voltak; ketten voltak; a harcos most egy harmadikat hívott el belőlük. *Siess már, mert megvacsorázzák őket!* A történetekre nézett. Nincs idő, hogy azokat használja; mire újratölti a revolvereket, addigra vége mindennek. Csak egyetlen reménye maradt.

De van-e más?, kérdezte magától, és fegyvert rántott.

Majd barna keze útjára engedte a mennydörgést.

17

Eddie látta, hogy az egyik homárszörny az arca fölé magasodik; a göcsörtös szem halott volt, mégis valami ocsmány életerő undorító szikrája villogott benne. Ollója a fiú arcához közeledett.

Dod-a... – kezdte, majd cafatokká és szilánkokká esett szét.

Roland látta, hogy az egyik rém az ő csapkodó bal keze felé üget, és azt gondolta: *Most jön a másik kéz...* aztán a homárszörny héj- és zöld béldarabokká fröccsenve robbant szét a sötétben.

Megfordult és egy nőt pillantott meg, akinek szépségétől elállt a lélegzet, akinek haragjától elállt a szívverés. RAJTA KURAFIAK!, sivitotta. CSAK GYERTEK! CSAK TÁMADJATOK! A SEGGETEK LYUKÁN TOLOM KI A SZEMETEKET?

Szétlőtt egy harmadikat is, amely sebesen araszolt Eddie megfeszülő combjai felé, hogy megvacsorázzon és egyúttal kiherélje a fiút. Szétrobbant egy szempillantás alatt.

Roland gyanította, hogy a lények bírhatnak valami kezdetleges értelemmel: most megkapta a bizonyítékot.

A többiek meghátráltak.

A revolver kakasa használhatatlan lőszerre csapott, majd a nő ismét cafatokra robbantott egy hátráló szörnyeteget.

A többiek még gyorsabban iszkoltak a víz felé. Láthatólag elment az étvágyuk.

Közben Eddie fuldoklott.

Roland a kötélén matatott, amely mély árkot vágott a fiú nyakába. Láta, hogy Eddie arcának bíborlilája lassan elfeketedik. Eddie küzdelme gyengült. Azután erősebb kezek lökték félre a harcos kezét.

– Majd én elintézem. – A kézben kés volt... *az ő kése.*

Mit intézel el?, gondolta, miközben tudata lassan kihunytt. Mit intézel el most, hogy mindketten a kezedben vagyunk?

– Ki vagy te? – suttogta, miközben leereszkedett rá az éjszakánál mélyebb sötétség.

– Három asszony vagyok – hallotta a választ, mintha egy mély kút pereméről szóltak volna utána, miközben ő zuhant. – Vagyok, aki voltam; vagyok, akinek nem szabadott volna lennie, de volt; és az is én vagyok, akit megmentettél. Köszönöm neked, harcos.

Megcsókolta, ezt még érezte Roland, de azután sokáig csak a feketeséget ismerte.

UTOLSÓ KEVERÉS

utolsó keverés

1

Olyan hosszú idő óta, ami ezer évnek tűnt, a harcos most először nem gondolt a Setét Toronnyal. Csak a szarvassal törődött, amely inni jött az erdei tisztáson levő tócsához.

Célba vette a bal kezével a ledőlt fatörzs fölé. *Hús*, gondolta, és tüzelt, miközben szájában összefutott a nyál.

Mellé, gondolta egy töredék másodperccel a lövés után. *Vége. Minden ügyességemnek... vége.*

A szarvas holtan esett össze a tócsa mellett.

A Torony hamarosan ismét betölti, de most csupán áldotta az összes isteneket, hogy még mindig tud célozni, és a húsrá, a húsrá és a húsrá gondolt. Eltette a fegyvert – most csak egyet viselt –, átmászott a fatörzsön, amely mögött türelmesen hasalt, miközben szürkületbe fordult a késő délután, várva, hogy valami, ami elég nagy ahhoz, hogy ehető legyen, lejjön a tócsához.

Jobban vagyok, gondolta enyhe csodálkozással, miközben előhúzta a kését. *Tényleg jobban vagyok.*

Nem látta a háta mögött az asszonyt, aki tűnődő, barna szemmel nézte.

2

A végső összezsepszt követő hat napban nem ettek mást, csak homárhúst, és nem ittak mást, csak enyhén sós patakvizet. Roland nagyon kevésre emlékezett ebből az időből; lázas volt, félrebeszél. Eddie-t néha Alainnak hívta, néha Cuthbertnek, a nőt pedig mindig Susannek.

Fokozatosan elmúlt a láz, és megkezdték kínos kapaszkodásukat a dombokon. Eddie néha a nőt

tolta, néha Rolandot, miközben a hátán Susannah-t cipelte. Az út nagy részében egyiküket sem lehetett tolni, ilyenkor haladásuk lelassult. Roland tudta, hogy Eddie mennyire kimerült. A nő is tudta, de Eddie sohasem panaszkodott.

Ennivalójuk volt; azokban a napokban, amikor Roland lázban égve élet és halál között lebegett, rég múlt időkről, rég halott emberekről delirálva, Eddie és a nő vadásztak, újra és újra és újra. A homárszörnyek lassanként ritkulni kezdtek ezen a partszakaszon, de addigra elég húsrá tettek szert, és mikor végül olyan helyre értek, ahol gaz és fű nőtt, valósággal legelni kezdtek mindhárman. Ki voltak éhezve valami zöldre, bármilyenre. Bőrükről lassacskán eltűntek a fekélyek. Némelyik fű keserű volt, némelyik édes, de ők ették, nem számított, milyen az íze... egyet kivéve.

A harcos fáradt szunyókálásából egyszer arra riadt föl, hogy Susannah egy marék füvet tép le, amelyet Roland túlságosan is jól ismert.

– Ne! Azt ne! – káromta. – Azt soha! Jegyezd meg és emlékezz rá jól! Azt soha.

A nő egy hosszú pillanatig nézte, azután eldobta a füvet, anélkül hogy további magyarázatot várt volna. A harcos hanyatt dőlt. Meghűlt a vére, hogy milyen közel ólálkodott a veszély. Volt fű, amely megölhette volna őket, de amit Susannah tépett, attól elkárhozott volna. Sátánfű volt.

A Keflex valóságos robbanást idézett elő a beleiben, és tudta, hogy Eddie aggódik miatta, de a füvekkel azt is meg lehetett fékezni.

Egy idő után elérték az igazi erdőket, és a Nyugati Tenger hangja morajjá tompult; akkor hallották csupán, ha a szél jobb felől fűjt.

És most... *hús!*

A harcos odaért a szarvashoz, és megpróbálta kibelezni jobbjának a harmadik és negyedik ujja közé szorított késsel. Nem ment. Ezek az ujjai nem voltak elég erősek. Áttette a kést a sete kezébe, és ügyetlen vágást ejtett az állat horpaszán. A kés kiengedte a gőzölgő vért, mielőtt megalvadhatott volna, hogy elrontsa a húst... a vágás mégis rossz volt. Egy kölyök jobban csinálta volna.

Jobb lesz, ha igyekszel ügyesedni, mondta a bal kezének, és fölkészült, hogy újra vágjon, ezúttal mélyebbre.

Két barna kéz fogta meg a kezét, és kivette belőle a kést.

Roland körülnézett.

- Majd én megcsinálom – mondta Susannah.
- Próbáltad valaha?
- Nem, de majd te megmondod, hogyan kell.
- Jól van.
- Hús – mondta a nő, és mosolygott.
- Igen – mosolygott vissza a harcos. – Hús.
- Mi történt? – kiáltott Eddie. – Lövést hallottam.
- Készül a hálaadásnap! – kiáltott vissza Susannah.
- Gyere, segíts!

Később úgy ettek, mint két király meg egy királynő, és miközben a harcos alváshoz készülődve felnézett a csillagokra, és érezte a felföld levegőjének hús tisztaságát, arra gondolt, hogy túlságosan is sok év óta most volt a legközelebb ahhoz, hogy elégedett legyen. Elaludt. És álmodott.

Ott volt a Torony. A Setét Torony.

Ott állt a látóhatáron, egy széles síkon, amelynek vérszíne volt a halódó nap erőszakos fényében. Nem láthatta a fölfelé csavarodó lépcsőket a téglából épült

háj belsejében, de látta az ablakok emelkedő spirálját, és látta mindazoknak a szellemét, akiket valaha ismert, amint elhaladnak az ablakok előtt. Egyre csak mentek fölfelé, és a száraz szél feléje sodorta hívogató hangjukat:

Roland... gyere... Roland... gyere... gyere... gyere...

– Jövök – suttogta, és hirtelen fölült, izzadva és remegve, mintha még mindig bujkálna benne a láz.

– Roland!

Eddie volt az.

– Tessék.

– Rossz álom volt?

– Rossz. Jó. *Sötét.*

– A Torony?

– Igen.

Susannah-ra néztek, de ő zavartalanul aludt tovább. Volt valaha egy nő, akit Odetta Susannah Holmesnak hívtak; később volt egy másik, Detta Susannah Walker. Most egy harmadik volt: Susannah Dean.

Roland szerette őt, mert Susannah harcolni fog, és sohasem adja föl; féltette őt, mert tudta magáról, hogy kérdés s habozás nélkül fölláldozná Susannah-t, Eddie-vel együtt.

A Toronyért.

Az átkozott Toronyért.

– Ideje bedobni egy pirulát – mondta Eddie.

– Nem akarok többet bevenni!

– Vedd be, ne dumálj!

Roland a börtömlőből hideg forrásvízzel öblítette le a gyógyszerét, azután bőfögött egyet. Nem bánta. *Húsos* böffenés volt.

– Tudod, hogy hová tartunk? – kérdezte Eddie.

– A Toronyhoz.

– Na ja – mondta Eddie –, de ez olyasmi, mint mikor egy texasi tahó autótérkép nélkül indul az alaszakai Avétos Alfarhangba. Hol van? Melyik irányban?

– Hozd ide az iszákomat.

Eddie engedelmeskedett. Susannah mocorgott, Eddie megtorpant, arcának vörös síkjára fekete árnyakat vetett a tábortűz kihunyó zsarátnoka. Amikor a lány megnyugodott, odament Rolandhoz.

A harcos beletűrt az iszákba, amely súlyos volt a másik világból származó lőszertől. Nem tartott sokáig, hogy életének megmaradt dolgai között megtaláljon valamit.

Az állkapocs.

A feketébe öltözött ember állkapcsa.

– Itt maradunk egy darabig – mondta –, amíg összeszedem magam.

– Tudod, mikor lesz?

Roland halványan elmosolyodott. A reszketés enyhült, a verejtéket felszárította a hűvös éjszakai szellő. De magában még mindig látta azokat az alakokat, a régi lovagokat, barátokat, szeretőket, ellenségeket, ahogy fölfelé kígyóznak, egy pillanatra fölbukkanva az ablakokban, hogy aztán ismét eltűnjenek; még látta az árnyékát a Toronynak, amelybe be voltak zárva, ahogy feketén és hosszan húzódik a vér, a halál, az irgalmatlan próba mezején.

– *Én nem* – mondta, és Susannah felé biccentett.

– De ő igen.

– És azután?

Roland fölemelte Walter állkapcsát. – Ez egyszer már beszélt.

Eddie-re nézett.

– Beszélni fog megint.

– Veszélyes. – Eddie hangja színtelen volt.

– Igen.

– Nem csak rád.

– Nem.

– Ember, én szeretem őt!

– Igen.

– Ha bántod...

– Megteszem, ha kell – mondta a harcos.
– Mi semmit sem számítunk. Igaz?
– Mindkettőtöket szeretlek. – A harcos Eddie-re nézett, és a fiú látta, hogy Roland arca vörösen csillog a parázs halódó izzásában. Sírt.
– Ez nem válasz a kérdésre. Te továbbmész, igaz?
– Igen.
– Egészen a végéig.
– Igen, egészen a végéig.
– Nem számít, mi az. – Eddie szeretettel és gyűlölettel nézte, annak az embernek a fájó, reménytelen, tehetetlen gyöngédségével, aki nem érheti el a másik ember szellemét, akaratát és szeretetét.

A fák felnyögtek a szélben.

– Haver, te pontosan úgy beszélsz, mint Henry. – Eddie maga is elsírta magát. Pedig nem akarta. Gyűlölt sírni. – Neki is volt egy tornya, csak az nem sötét. Emlékszel, meséltem neked Henry tornyáról. Testvérek voltunk, és azt hiszem, harcosok is. Nekünk Fehér Tornyunk volt, és Henry megkért, hogy tartsak vele, az egyetlen módon, ahogy kérhetett, így hát fölnyergeltem, mert a testvérem volt, világos? Mi is elértük. Megtaláltuk a Fehér Tornyot. De az mérgező volt. Megölte Henryt. Engem is meg kellett volna ölnie. Láttál engem. Nem csupán az életemet mentetted meg. A tetves *lelkemet* is.

Átkarolta Rolandot, megcsókolta az arcát. Érezte könnyei ízét.

– Akkor most mi van? Nyergeljünk ismét? Induljunk, hogy megint találkozzunk valakivel?

A harcos egy szót sem szólt.

– Úgy értem, egyetlen embert sem láttunk, de tudom, hogy vannak, és valahányszor egy Torony adódik, akad hozzá ember is. Vársz az emberre, mert találkoznod kell vele, a végén meg kutya ugat, karaván halad, vagy talán az elszámolásnál pénz

helyett golyót kapsz. Erről van szó? Nyergelünk? Megyünk a találkozóra? Mert ha csak a régi szart rágjuk újra, akkor jobban tettétek volna, ha otthagytok a homároknak. – Eddie karikás szemmel nézett rá. – Mocskos voltam, ember. Ha egyáltalán rájöttem valamire, akkor arra, hogy nem akarok mocskosan meghalni.

– Ez nem ugyanaz.

– Nem? Azt akarod bemagyarázni, hogy nem vagy drogos?

Roland egy szót sem szólt.

– Vajon ki fog átmenni egy varázsajton, hogy *téged* megmentsen, ember? Te tudod? Mert *én* igen. Senki. Mindenkit idehúztál, akit húzhattál. De most már csak egyvalami maradt, amit még előhúzhatsz, egy kurva pisztoly, mert csak ez maradt. Akárcsak Balazarnak.

Roland most sem szólt.

– Akarod tudni, mi az egyetlen dolog, amire a testvérem megtanított? – kérdezte szípotva, könnyektől kásás hangon Eddie.

– Igen – bólintott a harcos. Előrehajolt, belefúrta pillantását Eddie szemébe.

– Arra tanított, hogy ha megölsz, amit szeretsz, akkor átkozott vagy.

– Én már átkozott vagyok – felelte nyugodtan Roland. – De talán még az átkozottnak is létezik feloldozás.

– Mindnyájunkat megölsz?

Roland egy szót sem szólt.

Eddie megmarkolta Roland ingének rongyait. – *Őt is meg fogod ölni?*

– Idővel mind meghalunk – mondta a harcos. – Nem csupán azért, mert a világ tovahalad. – Ránézett Eddie-re, fakókék szeme csaknem palaszínű volt ebben a fényben. – *De csodálatosak leszünk.* – Szünetet tartott. – Nem csupán egy világot kell

legyőzni, Eddie. Ha csak erről lenne szó, nem kockáztatnálak téged és őt. Nem hagytam volna, hogy a fiú meghaljon.

– Miről beszélsz?

– Mindenről – felelte nyugodtan a harcos. – Mennünk kell, Eddie. Harcolni fogunk. Sebeket kapunk. *Végül állva maradunk.*

Most Eddie nem szólt egy szót sem. Fogalma sem volt, mit mondhatna erre.

5

Eddie végül elaludt Susannah mellett, akit harmadiknak hívott el Roland, hogy meglegyen a hármas, ám Roland virrasztott, hallgatta az éjszaka hangjait, miközben a szél felszárította arcáról a könnyeket.

Átok?

Megváltás?

A Torony.

Eljut a Setét Toronyhoz, és ott elénekli a nevüket; ott elénekli a nevüket; ott elénekli a nevüket.

A nap sötét rózsaszínre festette a keletet, és Roland, aki többé nem az utolsó harcos volt, hanem csupán egy a három közül, elaludt, és álmodta ádáz álmait, amelyekben egyetlen vigasztaló fonál kékllett:

Ott eléneklek valamennyiük nevét!

UTÓSZÓ

Ezzel ér véget *A Setét Torony* című hosszú mese hat vagy hét kötetének második könyve. A harmadik, a *Pusztai földek* részletesen elmondja Roland, Eddie és Susannah kutatását a Torony után; a negyedik, az *Üveg és varázsló* varázslatról és csábításról mesél, de főleg azokról a dolgokról, amelyek Rolanddal estek meg, mielőtt az olvasók először látták volna meg a feketébe öltözött ember nyomában.

Meglepetésemhez, amelyet akkor éreztem, mikor láttam, hogyan fogadják ennek a történetnek az első kötetét, amely olyannyira más, mint a többi írásom, amelyek ismertté tettek, csupán hálám mérhető, mindazok iránt, akik olvasták, és akiknek tetszett. Tudják, ez a történet valamilyen módon az én Tornynom; ezek az emberek, főleg Roland, nem hagynak nyugton. Hogy tudom-e, mi az a Torony, és mi vár ott Rolandra (el fogja-e érni, számítaniuk kell-e olvasóimnak arra a lehetőségre, hogy nem ő lesz az egyetlen)? Igen... és nem. Csak annyit tudok, hogy a történet újra és újra szólított engem egy tizenhét éves időszak során. Ez a második kötet hosszabb, mégis sok kérdést megválaszolatlanul hagy, és a csúcspont még messze a jövőben rejlik, mégis úgy érzem, hogy ez a kötet sokkal több szálon fut, mint az első.

És a Torony közelebb került.

STEPHEN KING
1986. december 1.